

JEFFREY ARCHER

a 11 a

The number '11' is rendered in a large, bold, serif font. The first '1' is filled with a red and white horizontal striped pattern and contains seven black five-pointed stars, mimicking the design of the United States flag. The second '1' is a solid, solid red color. The number is flanked by two lowercase 'a's in a white, rounded, sans-serif font.

poruncă

dacă ești prins, să nu trădezi!

JEFFREY ARCHER

A UNSPREZECEA PORUNCĂ

Titlul original:

The Eleventh Commandment, 1998

CUPRINS

PREFĂȚĂ
NOTA AUTORULUI
JUCĂTOR ÎN ECHIPĂ
SINGUR
ASASIN PLĂTIT
VII ȘI MORȚI

PREFAȚĂ

Jeffrey Archer este unul dintre cei mai citați scriitori britanici contemporani. Deși nu a beneficiat în mod deosebit de adaptări cinematografice sau TV, cărțile sale se vând chiar mai repede decât cele ale lui John le Carré, Frederick Forsyth și Stephan King. A fost publicat în peste 70 de țări, fiind cel mai tradus scriitor britanic al acestui sfârșit de mileniu.

Secretul acestui succes trebuie căutat în talentul său de povestitor. Pete Murray îl numește pe Jeffrey Archer cel mai mare narator britanic al zilelor noastre, *Los Angeles Times* îl plasează printre primii zece povestitori din lume, iar *Newcastle Evening Chronicle* declara: „Dacă Premiul Nobel s-ar acorda pentru arta povestirii, Jeffrey Archer l-ar primi cu certitudine”. Unii critici literari îl pun alături de Galsworthy sau Somerset Maugham. Pe ultimul, Jeffrey Archer îl apreciază în mod deosebit: „Cred că Graham Green este cel mai bun scriitor de limbă engleză, dar Maugham este un povestitor mai bun”.

Alți critici literari, mai cu seamă așa numiții „high brow”, îl tratează pe Jeffrey Archer ca pe un scriitor minor ale cărui cărți se vând bine, dar nu sunt sortite a intra în istoria literaturii. Acestor critici Jeffrey Archer le-a răspuns în 1989, cu prilejul lansării cărții sale *A Twist in the Tale*, astfel: „Trebuie să fii un bun povestitor ca să supraviețuiești ca scriitor... Dacă ești doar un scriitor și nu un bun povestitor oamenii nu te citesc... Patrick White a câștigat Premiul Nobel pentru literatură, dar nimeni nu-și mai amintește de el pentru că nimeni nu-l citește. De ce? Pentru că nu este un bun povestitor. Frazele lui sunt frumos construite, mai frumoase decât ale multora dintre noi, dar el nu știe să povestească”.

Jeffrey Archer s-a născut la 15 aprilie 1940 în Somerset, tatăl său a fost consul în Singapore, iar mama ziaristă. Și-a făcut educația la Wellington și Oxford. Ca student, a reprezentat culorile Marii Britanii la alergări, la Jocurile Olimpice din 1964. La vârsta de 29 de ani este ales în Camera Comunelor (din partea Partidului Conservator) fiind cel mai tânăr membru al Parlamentului Britanic. La 34 de ani demisionează în urma falimentului unei firme canadiene frauduloase în care investise

foarte mulți bani, faliment ce-l lasă cu o datorie de 620.000\$. Și-a vândut casa din Kensington, mașina, a încercat să-și găsească o slujbă, dar n-a reușit. Fiind un tip pragmatic, a hotărât ca evenimentele ce l-au determinat să părăsească viața politică să le transpună într-o carte. Așa că s-a așezat la masa de lucru și a scris *Niciun ban în plus, niciun ban în minus*, roman care a apărut în 1976 și s-a bucurat de un succes neașteptat. Au urmat apoi: *Să-i spunem președintelui?* (1977), *Cain și Abel* (1979), care a făcut imediat înconjurul lumii, plasându-l pe Jeffrey Archer în eșalonul de vârf al romancierilor contemporani, *O tolbă cu săgeți* (1980), *Fiica risipitoare* (1982), *Primul între egali* (1984), *O problemă de onoare* (1986), *Povești cu întorsături neașteptate* (1989), *A patra putere* (1995) și *A unsprezecea poruncă* (1998).

În anul 1985 Jeffrey Archer revine în politică, fiind unul din colaboratorii apropiați ai doamnei Thatcher și este ales vicepreședinte al Partidului Conservator. Rămâne în această funcție doar un an pentru că două ziare londoneze de scandal îl calomniază că ar fi avut relații cu o prostituată. Din nou este nevoit să demisioneze. Dă în judecată cele două ziare și câștigă procesul în 1987. I se plătesc daune în valoare de un milion de lire sterline pe care le donează aproape în totalitate catedralei Ely.

Ar fi avut toate șansele să ajungă ambasadorul Marii Britanii la Washington dacă n-ar fi căzut cabinetul Margaret Thatcher.

Politica și scrisul sunt dominantele majore ale lui Jeffrey Archer. Viitorul va decide care din ele va atârna mai mult în balanță, deși opțiunile declarate nu o singură dată de scriitor par a înclina talerul spre politică. „Politica rămâne prima mea iubire” este fraza care revine ca un leit-motiv în interviurile acordate de Jeffrey Archer presei.

Experiența sa politică și-a valorificat-o la superlativ în cea mai recentă carte a sa *A unsprezecea poruncă* apărută în Marea Britanie în 1998 și care este oferită în același an și cititorilor români de către editura Vivaldi. Acțiunea ei este plasată cam în anul 2002 și se întinde pe un spațiu vast, de la Biroul Oval din Casa Albă până la biroul succesorului președintelui Boris Elțin din Kremlin și locuința luxoasă din afara St. Petersburgului a șefului mafiei ruse. Eroul principal este Connor Fitzgerald, profesionistul profesioniștilor. Deținător al Medaliei de Onoare în

războiul din Vietnam. Bărbat devotat familiei. Slujitor al țării sale. Arma cea mai de temut a C.I.A. Dar de 28 de ani Fitzgerald duce o viață dublă. Și doar cu câteva zile înainte de pensionarea de la Agenție se confruntă cu un dușman pe care nici chiar el nu-l poate contracara. Acesta este propriul lui șef, directorul C.I.A. — doamna Helen Dexter. Iar ea nu are decât un singur scop: să-l distrugă, ca în acest fel să dispară martorul asasinatelor politice al căror inițiator a fost. Între timp, Statele Unite trebuie să facă față unui dușman la fel de temut: un nou președinte rus, succesorul lui Boris Elțin, hotărât să forțeze o confruntare militară între cele două superputeri.

Perspectivile lumii noastre contemporane în viziunea lui Jeffrey Archer din această carte par sumbre. Să sperăm că timpul nu-i va da dreptate. Oricum, un semnal de alarmă în privința pericolului care amenință valorile democratice câștigate cu greu de omenire este tras.

Doina Cerăceanu

NOTA AUTORULUI

Aș dori să mulțumesc următorilor pentru ajutorul dat în munca de documentare la această carte:

William Webster, fost director al C.I.A. și F.B.I.

Richard Thornburgh, fost procuror general al S.U.A.

Samuel Berger, consilier în probleme de securitate națională

Patrick Sullivan, Serviciul Secret al S.U.A., departamentul Washington

Agent special J. Patrick Durkin, Serviciul Secret Diplomatic al S.U.A.

Melanne Verveer, șeful personalului lui Hillary Rodham Clinton

John Kent Cooke Jr. proprietar, Washington Redskins

Robert Petersen, șeful serviciului de pază la Galeria presei din Senatul S.U.A.

Jerry Gallegos, șeful serviciului pază la Galeria presei, Camera Deputaților S.U.A.

King Davis, Șeful poliției, Sierra Madre, California.

Mikhail Piotrovsky, director, Muzeul Ermitaj și Palatul de Iarnă St. Petersburg

Dr. Galina Andreeva, custode al secției de pictură sec. al XVIII-lea și al XIX-lea, Galeria Tretiakov, Moscova

Aleksandr Novoselov, locțiitor al ambasadorului, Ambasada Federației Ruse, Washington D.C.

Andrei Titov

Trei membri ai mafiei din St. Petersburg care au refuzat să li se menționeze numele.

Malcom Van de Riet și Timothy Rohrbaug, Nicole Radner, Robert Van Hoek, Phil Hochberg, David Gries, Judy Lowe și Philip Verveer, Nancy Henrietta, Lewis K Loss, Darrel Green, John Komlos, Natașa Manimova, John Wood și Chris Ellis.

Și, în mod special, Janet Brown, Comisia pentru dezbateri prezidențiale și Michael Brewer de la Grupul de consultanță

Brewer.

Cartea întâi

JUCĂTOR ÎN ECHIPĂ

CAPITOLUL 1

Cum a deschis ușa alarma s-a și pornit.

O asemenea greșeală te-ai aștepta s-o facă un amator și nicidecum Connor Fitzgerald, care era considerat de colegii lui cel mai profesionist dintre profesioniști.

Fitzgerald apreciasse că aveau să treacă multe minute bune înainte ca *policia* locală să se deplaseze la o spargere în cartierul San Victorina.

Mai erau câteva ore până începea meciul anual cu Brazilia, dar jumătate din televizoarele din Columbia fuseseră deja deschise. Dacă Fitzgerald ar fi intrat în casa de amanet după începerea meciului probabil că *policia* nu s-ar fi deranjat până la fluierul final al arbitrilor. Era un lucru bine cunoscut că pentru infractorii locali meciul însemna o perioadă de nouăzeci de minute când puteau opera în voie. Dar planurile lui pentru cele nouăzeci de minute aveau să pună *policia* în alertă zile în șir. Vor trece însă săptămâni, probabil luni, până când cineva o să descopere adevărata semnificație a spargerii din acea după-amiază de sâmbătă.

Alarma încă suna când Fitzgerald a închis ușa din spate, după care și-a croit drum repede prin mica încăpere ce servea drept depozit îndreptându-se spre vitrina prăvăliei. N-a dat nici o atenție ceasurilor aliniate pe micile rafturi, smaradelor în pungi de celofan și obiectelor de aur de diverse mărimi și forme, expuse în spatele grilajului metalic. Toate erau meticolos etichetate cu nume și date așa că împovărații lor proprietari se puteau întoarce peste șase luni ca să-și ceară înapoi moștenirile de familie. Puțini însă mai reveneau.

Fitzgerald s-a strecurat prin perdeaua din șiraguri de mărgele ce separa spațiul de depozitare de prăvălie și s-a oprit în spatele galantarului cu ochii pironiți pe o cutie din piele uzată ce se afla în mijlocul vitrinei. Pe capac erau imprimate cu litere aurii decolorate inițialele „D.V.R.”. A rămas complet nemișcat până a

fost sigur că nu trecea nimeni pe stradă.

Când Fitzgerald vânduse proprietarului această capodoperă artizanală ceva mai devreme, în cursul aceleiași zile, îi explicase că, de vreme ce nu avea nicio intenție de a se mai reîntoarce la Bogota, putea fi pusă la vânzare imediat. Fitzgerald n-a fost deloc surprins când a văzut că acea piesă deja se afla în vitrină. N-avea să mai fie alta care să-i semene în Columbia.

Era pe punctul de a păși dincolo de galantar când a văzut un tânăr trecând prin fața vitrinei. Fitzgerald a înțepenit, dar atenția bărbatului era complet absorbită de un mic radio pe care îl ținea lipit de urechea stângă. Pe Fitzgerald nu l-a băgat în seamă așa cum nu s-ar fi uitat nici la un manechin. După ce tânărul s-a făcut nevăzut, Fitzgerald a trecut dincolo de tejghea și s-a îndreptat spre vitrină. Și-a aruncat privirile spre stradă măsurând-o în sus și în jos ca să se asigure că nu este văzut, dar strada era pustie. Dintr-o singură mișcare a luat cutia de piele din vitrină și s-a răsucit rapid pe călcâie. A făcut un salt peste tejghea și a mai aruncat o privire spre vitrină ca să fie sigur că niciun ochi curios nu fusese martor la furt.

Fitzgerald și-a croit drum printre șiragurile de mărgele și s-a îndreptat cu pași mari spre ușa încuiată. Și-a verificat ceasul. Alarma suna de nouăzeci și opt de secunde. A ieșit pe alee și a ascultat. Dacă ar fi auzit sunetul sirenei de la mașina poliției ar fi cotit-o la stânga și s-ar fi făcut nevăzut în labirintul de străduțe din spatele casei de amanet. Dar în afară de alarmă nu se auzea nimic. A cotit-o la dreapta și a pornit-o fără a se grăbi deloc spre Carrera Septima.

Când Connor Fitzgerald a ajuns în bulevard, a aruncat o privire în stânga și apoi în dreapta, a văzut că traficul nu era aglomerat și fără a se mai uita înapoi a traversat strada. A intrat într-un restaurant ticsit de lume unde un grup zgomotos de fani ai fotbalului stătea în fața unui ecran mare de televizor.

Nimeni nu i-a dat nicio atenție. Toți erau interesați doar în a privi reluările la nesfârșit ale celor trei goluri pe care le marcaseră anul trecut naționala Columbiei. El s-a așezat la o masă din colț. Deși nu se putea uita prea bine la ecranul televizorului, avea o vedere perfectă asupra străzii. O firmă decolorată pe care scria *J. Escobar. Monte de Piedad, establecido 1946* flutura în briza după-amiezii deasupra casei de amanet.

Au trecut multe minute până când o mașină a poliției s-a oprit

frânând brusc în fața prăvăliei. Imediat ce Fitzgerald i-a văzut pe cei doi polițiști intrând în clădire, s-a ridicat de la masă și a pornit agale spre ușa din spate ieșind într-o altă stradă peste care domnea liniștea în acea după-amiază de sâmbătă. A urcat în primul taxi gol care i-a ieșit în cale și a spus cu un pronunțat accent sud african:

— El Belvedere în Plaza de Bolivar, *por favor*.

Taximetristul a dat scurt din cap de parcă ar fi vrut să-i spună clar că nu are chef de conversație. Imediat ce Fitzgerald s-a așezat pe bancheta din spate a taxiului galben și ponosit, șoferul a dat radioul mai tare.

Fitzgerald și-a verificat din nou ceasul: unu și șapte minute. Era cu câteva minute mai devreme față de program. Discursul probabil că deja începuse, dar cum ele întotdeauna țin peste patruzeci de minute, el încă mai avea destul timp pentru a-și duce la bun sfârșit treaba pentru care, de fapt, se afla în Bogota. S-a deplasat puțin spre dreapta ca să fie sigur că șoferul îl vedea clar în oglinda retrovizoare.

După ce *policia* își începea cercetările, Fitzgerald avea nevoie ca toți care-l văzuseră în acea zi să furnizeze, în mare, aceleași detalii: bărbat, caucazian, în jur de cincizeci de ani, un pic mai înalt de șase picioare, cam de 210 livre, nebărbierit, cu păr negru, vâlvoi, îmbrăcat ca un străin, cu accent străin, dar nu american. Spera ca măcar unul dintre ei să fi putut recunoaște accentul nazal sud african. Fitzgerald întotdeauna fusese bun în privința accentului. În liceu mereu avusese probleme pentru că îi imita pe profesori.

Radioul din taxi continua să reverse un noian de opinii ale unor experți ce se succedau unul după altul în legătură cu meciul anului. Fitzgerald încerca mental să traducă dintr-o limbă față de care fusese foarte puțin interesat în a o învăța, deși recent mai adăugase vocabularului său limitat cuvinte ca: *falta*, *fuera* și *gol*.

Când după șaptesprezece minute micul Fiat s-a oprit în fața la El Belvedere, Fitzgerald i-a dat șoferului o bancnotă de zece mii de pesos și a coborât din taxi înainte ca acesta să apuce să-i mulțumească pentru un bacșiș atât de generos.

Fitzgerald a urcat în fugă scările hotelului, a trecut glonț pe lângă portarul în livrea și a intrat în hol îndreptându-se direct spre lifturile ce erau vis à vis de recepție. A trebuit să aștepte

doar câteva clipe până când unul din cele patru lifturi a revenit la parter. Când ușile s-au deschis, el a pășit înăuntru și a apăsat pe „8” și imediat pe butonul pe care scria „închis” pentru ca să nu mai dea nimănui șansa de a urca alături de el în lift. Când ușile s-au deschis la etajul opt, Fitzgerald s-a îndreptat pe coridorul acoperit cu un covor subțire spre camera 807. A introdus cartela din plastic în ușă și a așteptat să apară lumina verde, după care a apăsat pe clanță. Imediat ce ușa s-a deschis, a luat plăcuța cu *Favor de no Molestar* pe care a atârnat-o de clanță, în exterior și apoi a încuiat punând și siguranța.

Și-a verificat din nou ceasul: două fără douăzeci și patru de minute. Pesemne că poliția a părăsit casa de amanet ajungând la concluzia că a fost o alarmă falsă, și-a zis el în gând. Ei au să-l sune pe domnul Escobar la casa lui de la țară ca să-i spună că totul pare a fi în ordine și să-i sugereze ca luni, când se va întoarce în oraș, să le comunice dacă lipsește ceva. Dar cu mult timp înainte Fitzgerald avea să pună la loc în vitrină cutia din piele uzată. Luni dimineața singurele obiecte lipsă pe care le va raporta Escobar vor fi pungulițele cu smaralde neșlefuite mutate de la locul lor de *policia*. Cât va trece până se va descoperi unicul lucru care lipsea? O zi? O săptămână? O lună? Fitzgerald deja hotărâse ca să lase un indiciu clar care să grăbească cercetările.

Fitzgerald și-a scos jacheta, și-a atârnat-o de cel mai apropiat scaun și a luat telecomanda de pe noptiera de lângă pat. A apăsat pe butonul de deschidere și s-a așezat pe sofa, în fața televizorului. Chipul lui Ricardo Guzman a umplut ecranul.

Fitzgerald știa că Guzman va împlini cincizeci de ani în aprilie viitor, dar cum era înalt de șase picioare, cu acel păr negru și bogat și fără nicio problemă cu greutatea, el putea să spună mulțimii de admiratori că încă nu împlinise patruzeci și aceștia l-ar fi crezut. La urma urmelor, puțini columbieni se așteptau ca politicienii lor să le spună adevărul despre ceva și mai ales în privința vârstei.

Ricardo Guzman, favoritul din campania prezidențială, era șeful cartelului Cali care controla 80% din traficul cu cocaină și câștiga peste un miliard de dolari pe an. Fitzgerald nu găsisese această informație în niciunul din cele trei ziare naționale columbiene probabil pentru că majoritatea presei din țară era controlată de Guzman.

„Prima măsură pe care o voi lua când voi ajunge președinte va fi să naționalizez orice companie în care americanii dețin majoritatea acțiunilor”.

Mica mulțime care înconjura treptele clădirii Congresului din Plaza de Bolivar și-a țipat în gura mare acordul.

Consilierii lui Guzman îi spusese de nenumărate ori că ar fi o pierdere de timp să țină un discurs în ziua meciului, dar el îi ignorase calculând că milioane de telespectatori se vor muta de pe un canal pe altul în căutarea meciului și vor da peste chipul lui pe ecrane măcar pentru o clipă. Aceiași oameni aveau să fie surprinși când doar peste o oră aveau să-l vadă intrând cu pași mari pe stadionul ticsit de lume. Fotbalul îl plectisea pe Guzman, dar știa că apariția sa pe stadion doar cu câteva clipe înainte ca echipa națională să intre în teren va abate atenția mulțimii de la Antonio Herrera, vicepreședintele Columbiei și principalul său rival în cursa prezidențială. Herrera va sta în tribuna V.I.P.-urilor, dar Guzman avea să fie în mijlocul mulțimii. Imaginea pe care voia să și-o impună era a unui om alături de popor.

Fitzgerald a estimat că discursul va mai dura încă șase minute. El deja auzise speech-urile lui Guzman de cel puțin zece ori: în holuri aglomerate, în baruri pe jumătate goale, la colțuri de stradă, chiar și în stația de autobuz unde candidatul li se adresa oamenilor de pe platforma din spate. El a luat cutia din piele de pe pat și și-a pus-o în poală.

„...Antonio Herrera nu este candidatul liberalilor, a șuiert Guzman, ci al americanilor. El nu este altceva decât o marionetă, un ventriloc ale cărui cuvinte sunt dictate de bărbatul care stă în Biroul Oval.”

Mulțimea a aplaudat din nou.

Cinci minute, a calculat Fitzgerald. A deschis cutia și și-a coborât privirile spre Remington-ul 700 de care se despărțise doar pentru câteva ore.

„Cum îndrăznesc americanii să creadă că noi întotdeauna ne vom alinia la tot ceea ce este convenabil pentru ei?” a urlat Guzman. „Pur și simplu din cauza dolarului atotputernic. La dracu' cu dolarul atotputernic!” Mulțimea a aplaudat și mai zgomotos când candidatul a scos o bancnotă de un dolar din portmoneu și a făcut chipul lui Washington bucăți.

„Vă pot asigura de un lucru”, a continuat Guzman, împrăștiind bucățile verzi de hârtie deasupra mulțimii ca pe niște confetti.

„Dumnezeu nu este american...” a murmurat Fitzgerald.

„Dumnezeu nu este american!” a strigat Guzman.

Fitzgerald a scos încet din cutia de piele patul puștii din fibră de sticlă Mc Millan.

„Peste două săptămâni cetățenii din Columbia vor putea să-și facă vocile auzite în toată lumea!”, a țipat Guzman.

„Patru minute”, a murmurat Fitzgerald în timp ce și-a ridicat privirile spre televizor și a imitat zâmbetul candidatului. A luat țeava de oțel inoxidabil Hart din cutie și a înșurubat-o cu gesturi sigure în patul puștii. Se potrivea ca o mănușă.

„Ori de câte ori se vor ține întruniri la nivel înalt în lume, Columbia va sta la masa tratativelor, nu va citi despre ele în presă a doua zi. Într-un an de zile îi vom face pe americani să nu ne mai trateze ca o țară din Lumea a treia, ci ca egalul lor”.

Mulțimea a urlat în timp ce Fitzgerald a luat luneta Leupold 10 Power și a fixat-o în cele două mici orificii din capătul țevii.

„Peste o sută de zile veți vedea schimbări în țara noastră despre care Herrera n-ar fi crezut că sunt posibile decât într-o sută de ani. Pentru că atunci când am să fiu președinte...”

Fitzgerald a potrivit încet patul Remingtonului 700 în scobitura umărului. O simțea ca pe un vechi prieten. Dar așa trebuia să fie: fiecare parte fusese confecționată exact după specificațiile lui.

A îndreptat vizorul telescopic către chipul de pe ecranul televizorului și și-a potrivit elementele de reglaj până când au fost centrate la un țol deasupra inimii candidatului.

„...voi lichida inflația...”

Trei minute.

„Voi lichida șomajul...”

Fitzgerald și-a oprit respirația.

„...și ca atare voi pune capăt sărăciei...”

Fitzgerald a numărat: trei... doi... unu, apoi a apăsat ușor pe trăgaci. Abia a auzit declicul acoperit de zgomotul mulțimii.

Fitzgerald a coborât pușca, s-a ridicat de pe sofa și a pus jos cutia de piele care acum era goală. Vor mai trece încă nouăzeci de secunde până când Guzman va rosti obișnuita condamnare a președintelui Lawrence devenită deja ritual.

El a scos unul din gloanțele cu vârful ascuțit din micul buzunar de piele de pe partea interioară a capacului cutiei. A rabatat patul puștii, a introdus glonțul în încărcător, apoi a armat cu o

mişcare sigură.

„Aceasta va fi ultima șansă pentru cetățenii Columbiei de a pune capăt eșecurilor dezastruoase ale trecutului”, a țipat Guzman, vocea ridicându-i-se cu fiecare cuvânt: „Așa că trebuie să fim siguri de un singur lucru...”

„Un minut”, a murmurat Fitzgerald. El putea repeta cuvânt cu cuvânt ultimele șaiszeci de secunde din discursul lui Guzman, așa că a întors spatele televizorului și a traversat încet camera către fereastra înaltă cât o ușă.

„...ca să nu ratăm această unică șansă...”

Fitzgerald a tras perdeaua din dantelă care-l ascundea de privirile celor de afară și și-a aruncat ochii peste Plaza de Bolivar, spre latura de nord a pieței unde pe treapta de sus a clădirii Congresului stătea candidatul prezidențial uitându-se în jos spre mulțime. El era pe punctul de a-și rosti încheierea, *coup de grâce*.

Fitzgerald a așteptat liniștit. Niciodată să nu rămâi în câmp deschis mai mult decât este necesar.

„*Viva la Colombia!*” a strigat Guzman. „*Viva la Colombia!*”, a repetat mulțimea frenetic, deși nu puțini dintre ei nu erau altceva decât lachei plătiți, plasați strategic printre ceilalți.

„Îmi iubesc țara”, a declarat candidatul. Mai erau treizeci de secunde din discurs. Fitzgerald a deschis larg fereastra înaltă ca să primească în plin vacarmul mulțimii care repeta cuvânt cu cuvânt vorbele lui Guzman.

Candidatul și-a coborât vocea, care a devenit aproape o șoptă:

„Și dați-mi voie să vă spun limpede un lucru — iubirea pentru țara mea este singurul motiv care mă face să-mi doresc să vă slujesc ca președinte”.

Pentru a doua oară Fitzgerald și-a proptit încet patul puștii Remington 700 în scobitura umărului. Toți ochii erau pironiți pe candidatul care își trâmbița cuvintele: „*Dios guarde a la Colombia!*” Zgomotul a devenit asurzitor când el și-a înălțat ambele mâini către cer spre a primi uralele suporterilor care strigau și ei la rândul lor: „*Dios guarde a la Colombia!*” Mâinile lui Guzman au rămas triumfătoare în aer mai multe secunde, așa cum făcea la finalul fiecărui discurs. Și, ca întotdeauna, pentru câteva momente, el a rămas complet nemișcat.

Fitzgerald a potrivit elementele de reglaj până când au fost

centrate la un țol deasupra inimii candidatului și a dat aerul afară din piept când a strâns cu degetele de la mâna stângă patul puștii. „Trei... doi... unu”, a murmurat el înainte de a apăsa ușor pe trăgaci.

Guzman încă zâmbea când glonțul cu formă aerodinamică i-a intrat în piept. O secundă mai târziu s-a prăbușit la pământ ca o marionetă fără sfori, fragmente de oase, mușchi și țesuturi zburând în toate părțile. Sângele i-a împrăștiat pe cei care stăteau în apropiere. Ultimul lucru pe care Fitzgerald l-a văzut la candidat au fost brațele lui întinse, de parcă s-ar fi predat unui dușman necunoscut.

Fitzgerald a coborât pușca și a închis repede fereastra. Misiunea lui era îndeplinită.

Singura lui problemă acum era să aibă grijă să nu încalce cea de a *Unsprezecea Poruncă*.

CAPITOLUL 2

— Să-i trimit un mesaj de condoleanțe soției și familiei? I-a întrebat Tom Lawrence.

— Nu, domnule președinte, i-a răspuns secretarul de stat. Cred că ar trebui să lăsați asta în seama unui secretar adjunct pentru relații inter-americane. Acum pare sigur că Antonio Herrera va fi noul președinte al Columbiei, așa că el va fi persoana cu care va trebui să tratați.

— Ai să mă reprezinți la funeralii? Sau să-l trimit pe vicepreședinte?

— Sfatul meu ar fi ca niciunul din noi, i-a răspuns secretarul de stat. Ambasadorul nostru din Bogota vă poate reprezenta destul de bine. Cum funeraliile vor avea loc la sfârșitul acestei săptămâni, nu se pot aștepta ca să fim liberi într-un interval atât de scurt după ce am primit vestea.

Președintele a dat din cap. El se obișnuise cu modul detașat de a aborda orice al lui Larry Harrington, inclusiv moartea. Se întreba doar ce linie ar adopta Larry dacă el ar fi asasinat.

— Dacă aveți puțin timp, domnule președinte, cred că ar trebui să vă fac un rezumat ceva mai detaliat în privința politicii noastre actuale în Columbia. S-ar putea ca presa să vrea să vă întrebe despre o posibilă implicare a...

Președintele era pe punctul de a-l întrerupe când s-a auzit un ciocănit la ușă și Andy Lloyd a intrat în birou.

Trebuie să fie ora unsprezece, și-a zis în gând Lawrence. El nu mai avusese nevoie de ceas de când îl numise pe Lloyd șeful său de cabinet.

— Mai târziu, Larry, i-a spus președintele. La prânz am o conferință de presă despre Legea Reducerii Armelor Nucleare, Chimice, Biologice și Convenționale și nu cred că mulți jurnaliști vor fi interesați de moartea unui candidat la președinția unei țări pe care, hai s-o spunem drept, o mare parte din americani nici măcar nu pot s-o plaseze pe hartă.

Harrington n-a spus nimic. S-a gândit că nu este responsabilitatea lui să-i atragă atenția președintelui că mulți americani nici Vietnamul încă nu știu să-l plaseze pe hartă. Dar, de vreme ce Andy Lloyd intrase în birou, Harrington știa că el ar fi avut prioritate numai dacă ar fi anunțat declararea unui război

mondial. Așa că a dat scurt din cap spre Lloyd și a părăsit Biroul Oval.

— De ce l-am numit eu pe omul ăsta într-un post de primă importanță? l-a întrebat Lawrence pe Lloyd cu ochii ațintiți pe ușa care s-a închis.

— Larry a putut să vă aducă voturile Texas-ului, domnule președinte, într-un moment când sondajele noastre de opinie arătau că majoritatea celor din sud vă considerau un nordic lipsit de voință, care ar fi destul de fericit să numească un homosexual drept președinte al Marelui Stat Major Inter-arme.

— Probabil că așa aș fi făcut, a spus Lawrence, dacă aș fi considerat că este omul potrivit pentru acel post...

Unul din motivele pentru care Tom Lawrence îi oferise vechiului să coleg și prieten postul de șef de cabinet la Casa Albă era că, după treizeci de ani, nu mai aveau niciun secret unul față de celălalt. Andy spunea lucrurilor pe nume, așa cum le vedea, fără nicio umbră de răutate sau șiretenie. Această calitate de preț îl făcea să nu poată spera niciodată ca el însuși să fie ales într-o funcție înaltă și, ca atare, n-avea să fie niciodată un rival.

Președintele a răsfoit dosarul albastru pe care scria „URGENT” și pe care Andy i-l lăsase în dimineața asta mai devreme. El bănuia că șeful său de cabinet nu dormise mai toată noaptea ca să i-l pregătească. A început să citească întrebările care Andy credea că, probabil, i se vor pune la conferința de presă de la prânz:

Câți din banii contribuabililor anticipați că veți economisi prin această măsură?

— Cred că Barbara Evans va pune prima întrebare, ca de obicei, a spus Lawrence înălțându-și privirile. Ai idee ce ar putea fi?

— Nu, domnule președinte, a răspuns Lloyd. Dar cum ea a presat pe Legea Reducerii Armelor încă din ziua în care l-ați înfrânt pe Gore în New Hampshire acum cu greu s-ar putea plânge de ceva din moment ce legea este aproape gata.

— Adevărat. Dar asta nu este musai ca s-o oprească de a pune întrebări incomode.

Andy a încuviințat dând din cap în timp ce președintele și-a aruncat ochii peste întrebarea următoare.

Câți americani își vor pierde slujbele ca urmare a acestei

măsuri?

Lawrence și-a ridicat privirile de pe dosar.

— Este cineva anume pe care ai vrea să-l evit?

— Restul de ticăloși, a răspuns Lloyd cu o grimasă. Dar în final adresați-vă lui Phil Ansanch.

— De ce Ansanch?

— El a sprijinit această lege la fiecare etapă și diseară figurează printre oaspeții la dineu.

Președintele a zâmbit și a încuviințat din cap în timp ce degetul îi cobora pe lista de presupuse întrebări. S-a oprit la numărul șapte.

Nu este acesta un exemplu că America își pierde drumul?

Și-a ridicat privirile spre șeful său de cabinet.

— Uneori cred că încă mai trăim în Vestul Sălbatic după felul în care unii din membrii Congresului au reacționat la această lege.

— Așa-i, domnule președinte. Dar, după cum știți, 40% din americani încă îi mai consideră pe ruși cea mai mare amenințare pentru noi și aproape 30% se așteaptă să fie un război cu Rusia chiar în timpul vieții lor.

Lawrence a tras o înjurătură și și-a trecut mâna prin părul bogat, grizonat înainte de vreme, după care s-a reîntors la lista de întrebări, oprindu-se când a ajuns la cea de a nouăsprezecea.

— Câtă vreme o să fiu întrebat despre faptul că mi-am ars ordinul de recrutare?

— Aș zice că atâta vreme cât sunteți comandantul suprem al forțelor armate americane, a răspuns Andy.

Președintele a șoptit ceva în barbă și a trecut la următoarea întrebare. Și-a ridicat din nou privirile.

— Ești sigur că Victor Zerimski nu are nicio șansă să devină următorul președinte al Rusiei?

— Probabil că nu, a spus Andy, dar el a ajuns pe locul al treilea la ultimul sondaj de opinie și, deși este cu mult în urma primului ministru Cernopov și a generalului Borodin, poziția pe care a luat-o împotriva crimei organizate a început să dea roade subminându-i pe cei doi. Probabil pentru că majoritatea rușilor cred că Cernopov este finanțat de mafia rusească.

— Dar generalul cum stă?

— Pierde teren, mai cu seamă pentru că armata rusă nu și-a mai primit salariile de luni de zile. Presa scrie că soldații își vând

uniformele turiștilor pe străzi.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că până la alegeri mai sunt câțiva ani. Dacă fascistul acela, de Zerimski ar avea cele mai vagi șanse să devină următorul președinte al Rusiei, Legea Reducerii Armelor n-ar trece nici de prima etapă în fiecare din Camere.

Lloyd a încuviințat din cap în timp ce președintele mai dădea o pagină. Degetul lui continua să treacă de la o întrebare la alta. S-a oprit la a douăzeci și noua.

— Câți din membrii Congresului au fabrici de armament și baze pentru aparatură auxiliară în circumscripțiile lor? a întrebat el întorcându-și privirile spre Lloyd.

— Șaptezeci și doi de senatori și 211 membri ai Camerei, a răspuns Lloyd fără să trebuiască să se uite în dosarul lui pe care nu-l deschisese deloc. Va trebui să convingeți cel puțin 60% dintre ei ca să vă sprijine pentru a avea garanția majorității în ambele Camere. Și asta presupune că putem să contăm pe votul senatorului Bedell.

— Frank Bedell cerea o lege cu reduceri masive de armament încă de când eram în cursul superior la Wisconsin, a spus președintele. Nu are altă soluție decât să ne sprijine.

— S-ar putea ca el să fie încă în favoarea acestei legi, dar are sentimentul că n-ați mers prea departe. Chiar a întrebat dacă reduceți cheltuielile noastre militare cu peste 50%.

— Și cum crede el că am să reușesc să obțin o asemenea cifră?

— Prin retragerea din N.A.T.O. și prin a-i lăsa pe europeni să fie răspunzători de propria lor apărare.

— Dar asta-i complet nerealist, a spus Lawrence. Chiar și americanii care sunt pentru acțiuni democratice ar fi împotriva unei asemenea măsuri.

— Dumneavoastră o știți, eu o știu și cred că până și bunul nostru senator o știe. Dar asta nu-l împiedică să apară pe fiecare canal de televiziune, de la Boston la Los Angeles, și să declare că o reducere cu 50% a cheltuielilor militare ar rezolva problemele asistenței medicale și pensiilor în toată America peste noapte.

— Aș vrea ca Bedell să-și facă tot atâtea griji în privința apărării poporului nostru câte își face în legătură cu asistența medicală, a spus Lawrence. Ce răspuns să-i dau?

— Lăudați-l din belșug pentru efortul lui deosebit și neostenit

în apărarea intereselor celor în vârstă. Dar apoi accentuați că, atâta vreme cât veți fi comandantul suprem, Statele Unite nu-și vor neglija apărarea.

Prioritatea priorităților va fi întotdeauna pentru dumneavoastră ca America să rămână cea mai puternică națiune de pe glob, etc. etc. În felul acesta veți păstra votul lui Bedell și poate veți reuși să-i convingeți și pe câțiva dintre cei hrăpăreți.

Președintele și-a aruncat privirile spre ceas înainte de a întoarce cea de a treia pagină. A oftat adânc când a ajuns la întrebarea treizeci și unu.

Cum credeți că veți reuși să faceți această lege să treacă, de vreme ce democrații nu au majoritatea în niciuna din Camere?

— O.K., Andy. Care-i răspunsul?

— Le explicați că americanii care se preocupă de soarta țării lor le-au spus-o clar reprezentanților lor aleși că această lege a întârziat prea mult și adoptarea ei este o chestiune de bun simț.

— Am mai folosit această frază data trecută, Andy. Când am cerut măsuri suplimentare în Legea Antidrog.

— Da, îmi amintesc, domnule președinte. Și poporul american v-a sprijinit tot timpul.

Lawrence a oftat din nou înainte de a spune:

— Of, să guvernezi o națiune care nu are alegeri la fiecare doi ani și este hingerită de presă, care este convinsă că ar putea să facă o treabă mai bună decât guvernul ales pe cale democratică!

— Chiar și rușii au trebuit să capituleze în fața puterii reprezentată de presă, a spus Lloyd.

— Cine ar fi crezut că ajungem să trăim ca s-o vedem și pe asta? a spus Lawrence în timp ce-și arunca ochii peste ultima întrebare. Eu cred că, dacă Cernopov le promite alegătorilor ruși că va fi primul președinte care va cheltui mai mult pe asistență medicală decât pentru apărare, va câștiga detașat alegerile.

— S-ar putea să aveți dreptate, a spus Lloyd. Dar, de asemenea, puteți fi sigur că, dacă este ales Zerimski, el va începe să reconstruiască arsenalul nuclear al Rusiei cu mult înainte de a se gândi să construiască noi spitale.

— Asta-i mai mult ca sigur, a spus președintele. Dar cum nu este nicio șansă ca maniacul ăla să fie ales...

Andy Lloyd a rămas tăcut.

CAPITOLUL 3

Fitzgerald știa că următoarele douăzeci de minute îi vor decide soarta.

A traversat rapid camera și și-a aruncat privirile spre televizor. Mulțimea din piață alerga în toate direcțiile. Exaltarea zgomotoasă se transformase într-o panică oarbă. Doi din consilierii lui Ricardo Guzman erau aplecați peste ceea ce mai rămăsese din trupul lui.

Fitzgerald a recuperat tubul de la glonțul tras și l-a pus la loc în buzunarul din interiorul cutiei de piele. Va observa proprietarul casei de amanet că unul din gloanțe fusese folosit?

Din celălalt capăt al pieței s-a auzit sunetul inconfundabil al sirenei poliției acoperind țipetele mulțimii. De data asta poliția a răspuns mult mai prompt.

Fitzgerald a demontat luneta și a pus-o în lăcașul anume făcut pentru ea în cutie. A demontat apoi țeava și ultima piesă pe care a pus-o în cutie a fost patul puștii.

Și-a îndreptat privirile spre ecranul televizorului pentru ultima oară și a văzut *policia* locală revărsându-se în piață. A înșfăcat cutia de piele, a băgat în buzunar cutia de chibrituri din scumiera de pe televizor, apoi s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o.

A privit în sus și în jos de-a lungul coridorului pustiu, după care a pornit-o cu pași repezi spre liftul de aprovizionare folosit de personalul de serviciu. A apăsat de mai multe ori pe micul buton alb. El deschisese fereastra care dădea spre scara de incendiu doar cu câteva clipe înainte de a pleca spre casa de amanet, dar știa că, dacă va trebui să apeleze la planul de rezervă, probabil că un detașament de polițiști în uniforme îl va aștepta la capătul scării metalice. Nu va fi niciun elicopter tip Rambo, niciun huruit de elice care să-i ofere o evadare spectaculoasă în timp ce gloanțele îi zboară pe lângă urechi, lovind orice și pe oricine, în afară de el. Aceasta era lumea adevărată.

Când ușile grele de la lift s-au deschis încet, Fitzgerald s-a trezit față în față cu un ospătar tânăr, cu o jachetă roșie, care ducea o tavă supraîncărcată cu tot felul de bucate pentru o masă de prânz. Era evident că el fusese ghinionistul care

trăsese bețișorul scurt și nu i se dăduse o după-amiază liberă ca să privească meciul.

Chelnerul nu și-a putut ascunde surpriza când a văzut un oaspete ieșind din liftul de serviciu.

— *No, señor, perdone, no puede entrar*, a încercat el să-i explice lui Fitzgerald care a trecut ca o săgeată pe lângă el.

Dar oaspetele deja apăsase butonul pe care scria *Planta Baja* și ușile s-au închis înainte ca tânărul să apuce să-i spună că acel lift duce în bucătărie.

Când a ajuns la parter, Fitzgerald s-a mișcat cu sprinteneală printre mesele din oțel inoxidabil încărcate cu platouri de *hors d'oeuvres* care așteptau să fie comandate și sticle de șampanie ce vor fi deschise doar dacă echipa națională câștiga. El a ajuns în capătul bucătăriei, a împins ușile batante și s-a făcut nevăzut înainte ca vreunui din personalul îmbrăcat în alb să-i treacă prin cap să protesteze. A alergat de-a lungul unui coridor slab luminat — cu o noapte în urmă avusese grijă să deșurubeze majoritatea becurilor — îndreptându-se către o ușă masivă care dădea în parcajul subteran al hotelului.

A scos o cheie mare din buzunarul de la haină și a încuiat ușa în urma lui. S-a dus drept spre un mic Volkswagen negru parcat în cel mai întunecat colț. A scos o a doua cheie, mai mică, din buzunarul de la pantaloni, a descuiat portiera, s-a strecurat la volan, a pus cutia de piele sub scaunul de alături și a răsucit cheia în contact. Motorul a pornit imediat, chit că nu fusese folosit în ultimele trei zile. A apăsat pe accelerație câteva secunde înainte de a băga maneta în viteza întâi.

Fitzgerald a manevrat vehiculul fără grabă printre șirurile de mașini parcate îndreptându-se spre ieșirea în pantă din garaj. A încetinit în vârful pantei. *Policia* dăduse năvală asupra unei mașini parcate și nimeni n-a aruncat nici măcar o privire în direcția lui. El a cotit-o la stânga și s-a îndepărtat încet de Plaza de Bolivar.

Și apoi a auzit sirena poliției în urma lui. A privit în oglinda retrovizoare și a văzut două motociclete ale poliției cu farurile aprinse îndreptându-se spre el. Fitzgerald a tras pe dreapta în timp ce motocicliștii și ambulanța în care se afla trupul neînsuflăit al lui Guzman au trecut în viteză pe lângă el.

A cotit pe prima stradă la dreapta și a început o lungă și întortocheată rută spre casa de amanet verificând des dacă nu

era urmărit. După douăzeci și patru de minute a intrat pe o alee și a parcat în spatele unui camion. A scos cutia de piele de sub scaun și a părăsit mașina fără s-o încuie. Plănuise să fie înapoi în mai puțin de două minute.

A verificat rapid aleea. Nici țipenie de om.

Când Fitzgerald a intrat în clădire din nou alarma a început să sune. Dar de data asta nu se mai temea de sosirea în grabă a unei patrule din zonă — mai toată *policia* fiind ocupată fie la stadion, unde meciul trebuia să se termine într-o jumătate de oră, fie arestând pe oricine se afla pe o rază de o milă de Plaza de Bolivar.

Fitzgerald a închis ușa din spate a prăvăliei în urma lui. Pentru a doua oară în acea zi a traversat rapid camera ce servea drept depozit strecurându-se prin draperia formată din șiraguri de mărgele și s-a oprit în spatele galantarului. A verificat să nu fie vreun trecător pe stradă, după care a pus la locul ei în vitrină cutia din piele.

Când Escobar avea să se întoarcă la prăvălie luni dimineața, cât va trece până va descoperi că unul din cele șase gloanțe cu formă aerodinamică fusese tras și că în locul lui rămăsese numai tubul? Și chiar și atunci, se va deranja el să anunțe poliția?

Fitzgerald a fost înapoi la volanul Volkswagen-ului în mai puțin de nouăzeci de secunde. Încă se mai auzea alarma sunând când a intrat pe strada principală și a început să urmărească indicatoarele spre Aeropuerto El Dorado. Nimeni nu i-a dat nicio atenție. De fapt, meciul încă nu se terminase. În orice caz, ce legătură putea fi între alarma ce s-a declanșat într-o casă de amanet din districtul San Victorina și asasinarea unui candidat prezidențial din Plaza de Bolivar?

După ce Fitzgerald a ajuns pe autostradă, a rămas pe banda centrală având grijă să nu depășească limita de viteză. Numeroase mașini ale poliției au trecut pe lângă el în drum spre oraș. Chiar dacă l-ar fi oprit cineva să-i verifice documentele ar fi descoperit că totul era în ordine. Valiza de pe bancheta din spate n-ar fi dat la iveală nimic neobișnuit pentru un om de afaceri care vizita Columbia spre a vinde instalații de foraj.

Fitzgerald a părăsit autostrada când a ajuns la ramificația către aeroport. După un sfert de milă a cotit brusc spre dreapta și a intrat în parcare de la hotelul San Sebastian. A deschis torpedoul și a scos un pașaport cu numeroase vize. Cu cutia de

chibrituri pe care o luase de la El Belvedere i-a dat foc lui Dirk van Rensberg. Când degetele îi erau aproape gata să se ardă, a deschis portiera, a aruncat ce mai rămăsese din pașaport și a stins flăcările având grijă ca ștampila sud africană să fie încă recognoscibilă. A pus cutia de chibrituri pe scaunul de lângă el, a înșfăcat valiza de pe bancheta din spate și a trântit portiera lăsând cheile în contact. S-a îndreptat spre intrarea principală a hotelului și a pus ce mai rămăsese din pașaportul lui Dirk van Rensberg, precum și o cheie mare și grea în coșul de gunoi de la capătul treptelor.

Fitzgerald a intrat prin ușa rotativă după un grup de oameni de afaceri japonezi și a mers în urma lor până la lift. A fost singurul care a coborât la etajul trei. S-a îndreptat direct spre camera 347, unde a scos o altă cartelă de plastic cu care a descuiat o altă cameră, rezervată pe un alt nume. Și-a aruncat valiza pe pat și și-a verificat ceasul. Mai era o oră și șaptesprezece minute până la decolare.

Și-a dezbrăcat jacheta și a aruncat-o pe singurul scaun ce se afla în încăpere, apoi și-a deschis valiza și a scos din ea o trusă de toaletă după care a dispărut în baie. A trecut ceva timp până când apa a venit suficient de fierbinte pentru el ca să pună dopul la chiuvetă. Cât a așteptat și-a tăiat unghiile apoi și-a spălat mâinile cu atâta minuție ca un chirurg înainte de operație.

I-au trebuit lui Fitzgerald douăzeci de minute până a îndepărtat orice urmă din barba nerasă timp de o săptămână și când a trecut sub dușul cald a consumat mult șampon până ce părul a revenit la culoarea lui naturală de un blond roșcat.

Fitzgerald s-a șters cât a putut cu prosopul subțire și singurul existent în cameră, apoi s-a reîntors în dormitor și și-a pus o pereche de chiloți curați. S-a îndreptat spre scrinul din celălalt capăt al încăperii, a tras sertarul al treilea și a pipăit până a dat de pachetul lipit sub sertarul de deasupra. Deși nu trecuse prin cameră de mai multe zile, era sigur că nimeni nu descoperise această ascunzătoare.

Fitzgerald a rupt plicul maroniu și i-a verificat rapid conținutul. Un alt pașaport, pe un alt nume. Cinci sute de dolari în bancnote uzate și un bilet de clasa întâi pentru Cape Town. Asasinii care fug nu călătoresc cu clasa întâi. După cinci minute a părăsit camera 347 lăsându-și vechile haine împrăștiate peste tot și pe

ușă plăcuța cu *Favor de no Molestar*.

Fitzgerald a luat liftul pentru oaspeți până la parter fiind sigur că nimeni nu va da nicio atenție bărbatului de cincizeci și unu de ani, îmbrăcat cu o cămașă albastră, cravată în dungi, jachetă sport și pantaloni de flanelă, gri. A ieșit din lift, a traversat cu pași mari holul, fără a trece pe la recepție să-și anunțe plecarea. Când sosise în urmă cu opt zile plătită în avans, cu bani-gheață camera. Ținuse mini-barul încuiat, nu chemase să fie servit în cameră, nu telefonase în exterior și nici nu închiriasse vreo casetă. N-avea să fie nicio notă de plată în plus pe numele acestui client al hotelului.

El a trebuit să aștepte doar câteva minute până a venit autobuzul care făcea curse la aeroport. Și-a verificat din nou ceasul. Mai erau patruzeci și trei de minute până la decolare. Nu-și făcea deloc griji că nu va prinde cursa Aeroperu 63 spre Lima. Era mai mult ca sigur că niciun avion nu va pleca la timp în ziua asta.

După ce autobuzul l-a lăsat la aeroport el s-a îndreptat agale spre punctul de verificare a documentelor de călătorie unde n-a fost deloc surprins când i s-a spus că avionul spre Lima va pleca cu o întârziere de peste o oră. Numeroși polițiști aflați în holul de plecări supraaglomerat scrutau suspicioși fiecare pasager și, deși el a fost oprit și interogat de mai multe ori iar valiza i-a fost controlată de două ori, până la urmă i s-a permis să meargă la poarta 47.

Și-a încetinit pasul când a văzut cum au fost reținuți câțiva pasageri cu rucsacuri în spate de personalul ce asigură securitatea aeroportului. S-a întrebat inutil câți bărbați caucazieni nebărbierți și nevinovați își vor petrece noaptea în celule fiind interogați pentru ceea ce făcuse el în acea după-amiază mai devreme.

Când Fitzgerald s-a așezat la coadă pentru controlul pașapoartelor și-a repetat în gând noul său nume. Era al treilea pe care îl folosea în această zi. Grănicerul în uniformă albastră i-a deschis pașaportul eliberat în Noua Zeelandă cercetându-i cu atenție fotografia care semăna perfect cu bărbatul elegant ce stătea în fața lui. I-a restituit pașaportul și i-a permis lui Alistair Douglas, de profesie inginer constructor, să treacă în holul de îmbarcare. După o nouă amânare, în cele din urmă avionul lui a fost anunțat. O stewardesă l-a condus pe dl. Douglas la locul lui

de la business class.

— Doriți un pahar cu șampanie, domnule?

Fitzgerald a clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc. Doar un pahar cu apă, a răspuns el încercându-și accentul neo-zeelandez.

Și-a pus centura de siguranță, s-a rezemat de spătarul scaunului și, în timp ce avionul înainta încet pe pista de decolare, s-a prefăcut a citi revista primită din partea companiei aviatice de fiecare pasager. Pentru că erau multe avioane care așteptau să decoleze înaintea lor el a avut suficient timp să aleagă felurile pe care le va mânca și filmul pe care-l va vedea înainte ca Boeing-ul 727 să-și înceapă accelerarea pentru decolare. Când, în cele din urmă, roțile s-au desprins de sol, Fitzgerald a început să se relaxeze pentru prima oară în acea zi.

Imediat ce avionul a atins altitudinea de zbor, el s-a descotorosit de revistă, și-a închis ochii și a început să se gândească la ce avea de făcut când va ateriza în Cape Town.

— Vă vorbește căpitanul, s-a auzit o voce sumbră. Am să vă fac un anunț care știu că o să vă producă o mare mâhnire.

Fitzgerald a tresărit. Singura posibilitate la care nu se gândise era o reîntoarcere neplanificată la Bogota.

— Îmi pare rău să vă aduc la cunoștință că o tragedie națională s-a întâmplat azi în Columbia.

Fitzgerald a strâns ușor brațul scaunului și s-a concentrat să respire normal.

Căpitanul a șovăit pentru o clipă.

— Prietenii mei, a declarat el grav. Columbia a suferit o mare pierdere. A făcut o pauză. Echipa noastră națională a fost învinsă de Brazilia cu doi la unu.

Un geamăt a străbătut cabina de parcă ciocnirea de cel mai apropiat munte ar fi fost o alternativă de preferat. Fitzgerald a lăsat un vag surâs să-i mijească pe buze.

Stewardesa a apărut iar lângă el.

— Acum pot să vă aduc ceva de băut, domnule Douglas?

— Mulțumesc, a răspuns Fitzgerald. Cred că am să iau, totuși, un pahar de șampanie.

CAPITOLUL 4

Când Tom Lawrence a intrat în camera ticsită, ziariștii s-au sculat în picioare.

— Președintele Statelor Unite, a anunțat secretarul de presă, doar în eventualitatea că s-ar fi aflat vreun vizitator de pe altă planetă.

Lawrence a făcut un pas și a urcat pe podium, apoi a pus dosarul albastru al lui Andy Lloyd pe pupitru. A fluturat mâna într-un gest de acum familiar pentru ziariști spre a le spune că își pot relua locurile.

— Sunt încântat să vă comunic, a început președintele părând relaxat, că voi trimite în Congres o lege pe care am promis-o poporului american în timpul campaniei electorale.

Puțini din corespondenții de presă acreditați la Casa Albă care se aflau în fața lui și-au notat vreun cuvânt pentru că majoritatea dintre ei știau că, dacă va fi ceva ce merită a fi tipărit, era mult mai probabil să fie atunci când se vor pune întrebări și se vor da răspunsuri și nu în timpul unor declarații dinainte pregătite. În orice caz, discursul de deschidere al președintelui li se va da într-un rezumat de presă când vor părăsi încăperea. Un asemenea text se tipărea doar atunci când ziarul avea spațiu care trebuia umplut cu ceva.

Asta nu l-a oprit pe președinte să le reamintească faptul că, adoptarea Legii Reducerii înarmărilor îi va permite să aloce fonduri mai mari, pe termen lung pentru sănătate astfel încât americanii în vârstă să poată spera într-un standard de viață mai bun în timpul pensiei.

— Aceasta este o lege care va fi bine primită de orice cetățean decent, căruia nu-i este indiferentă lumea în care trăiește și sunt mândru că eu voi fi președintele care o voi trece prin Congres.

Lawrence și-a înălțat privirile și a zâmbit plin de speranță și simțindu-se mulțumit că măcar începutul mersese bine.

Strigăte de „Domnule președinte” veneau din toate părțile în timp ce Lawrence și-a deschis dosarul cu coperti albastre și și-a aruncat ochii spre cele treizeci și unu de întrebări posibile. Și-a ridicat privirile și a zâmbit spre un chip familiar din primul rând.

— Barbara, a spus el arătând spre o veterană a U.P.I., care, ca

decan de vârstă al presei, avea dreptul să pună prima întrebare.

Barbara Evans s-a sculat încet în picioare.

— Vă mulțumesc, domnule președinte. A făcut o scurtă pauză, după care a întreat: Puteți confirma că C.I.A. nu are nicio implicație în asasinarea candidatului columbian la președinție, Ricardo Guzman, petrecută sâmbătă la Bogota?

Un murmur de interes a străbătut încăperea. Lawrence și-a coborât privirile în zadar spre cele treizeci și unu de întrebări și răspunsuri dorind să nu fi refuzat oferta lui Larry Harrington de a-i da mai multe detalii, pentru orice eventualitate.

— Mă bucur că ai pus această întrebare, Barbara, i-a răspuns el stăpân pe sine. Pentru că vreau să știți că atâta vreme cât sunt președinte, o asemenea sugestie nici măcar nu se poate face. Această administrație, indiferent de circumstanțe, nu va interveni niciodată în procesul democratic al vreunui stat suveran. De fapt, chiar în dimineața, asta i-am cerut secretarului de stat s-o sune pe doamna Guzman și să-i transmită condoleanțele mele personale.

Lawrence a fost ușurat că Barbara Evans menționase numele celui mort pentru că altfel nu ar fi fost în stare să și-l amintească.

— S-ar putea, de asemenea, să te intereseze, Barbara, că deja i-am cerut vicepreședintelui să mă reprezinte la funeralii, care, din câte știu, se vor ține la Bogota la sfârșitul acestei săptămâni.

Pete Dowd, agent din Serviciul Secret, șeful corpului de pază a președintelui, a părăsit imediat încăperea spre a-l avertiza pe vicepreședinte, înainte ca presa să ajungă la el.

Barbara Evans părea puțin convinsă, dar înainte ca ea să poată pune cea de a doua întrebare președintele și-a îndreptat atenția spre un bărbat care stătea în rândul din spate și care spera că n-avea niciun interes față de alegerile prezidențiale din Columbia. Dar imediat ce acesta și-a început întrebarea Lawrence ar fi vrut să aibă:

— Ce șansă are proiectul dumneavoastră privind reducerea armelor să devină lege dacă Victor Zerimski o să devină viitorul președinte al Rusiei?

În următoarele patruzeci de minute Lawrence a răspuns la numeroase întrebări privind proiectul reducerii armelor nucleare, biologice, chimice și convenționale, dar ele erau

presărate cu cele despre rolul actual al C.I.A. în America de Sud și despre cum va trata cu Victor Zerimski în cazul în care va fi viitorul președinte al Rusiei. Cum a devenit prea evident că Lawrence nu știe cu mult mai multe decât ei despre fiecare subiect, jurnaliștii, simțind mirosul sângelui, au început să-l preseze cu ele, eliminându-le pe toate celelalte, inclusiv proiectul reducerii armamentului.

Când, în sfârșit, Phil Ansanch, plin de înțelegere, i-a pus o întrebare despre acest proiect, el i-a dat un răspuns lung, discursiv și apoi, fără a-i preveni, a încheiat conferința de presă zâmbind condescendent spre ziaristii care-l încolțiseră și spunând:

— Vă mulțumesc, doamnelor și domnilor. A fost o plăcere să vă întâlnesc, ca de obicei.

Fără niciun alt cuvânt le-a întors spatele și a plecat grăbit în direcția Biroului Oval.

În clipa când Andy Lloyd l-a prins din urmă, președintele a mârâit în surdină:

— Trebuie să vorbesc cu Larry Harrington imediat. Cum dai de el sună la Langley. Vreau ca directorul C.I.A. să fie în biroul meu peste o oră.

— Mă întreb, domnule președinte, dacă n-ar fi mai bine... a început șeful de cabinet.

— Peste o oră, Andy, a spus președintele fără ca măcar să privească spre el. Dacă aflu că C.I.A. a avut vreun amestec în Columbia, am s-o spânzur pe Dexter.

— Am să-i spun secretarului de stat să vină la dumneavoastră imediat, domnule președinte, a spus Lloyd, după care a dispărut într-un birou alăturat, a ridicat cel mai apropiat telefon și l-a sunat pe Larry Harrington la Departamentul de Stat. Chiar la telefon, texanul n-a putut să-și ascundă bucuria că se dovedise atât de repede că a avut dreptate.

După ce Lloyd a pus telefonul în furcă, s-a întors în biroul lui, a închis ușa și a rămas tăcut la masa lui câteva clipe. După ce a gândit exact ceea ce trebuia să spună a format un număr la care întotdeauna răspundea o singură persoană.

— Directorul, a fost tot ce a spus Helen Dexter.

Connor Fitzgerald i-a dat pașaportul oficialului australian de la vamă. Ar fi fost o ironie a sorții dacă documentul i-ar fi fost

contestat deoarece era pentru prima oară în trei săptămâni când își folosea adevăratul nume. Ofițerul în uniformă i-a trecut datele în computer, a verificat ecranul computerului, apoi a mai apăsât câteva taste.

N-a apărut nimic suspect, așa că i-a pus viza turistică și i-a spus:

— Sper că o să vă facă plăcere vizita în Australia, domnule Fitzgerald.

Connor i-a mulțumit și s-a îndreptat spre sala de bagaje unde s-a așezat pe un scaun în fața benzii nemișcate, așteptându-și valiza. Niciodată nu și-a permis să fie primul care trece prin vamă, chiar dacă nu avea nimic de declarat.

Când aterizase în ziua precedentă la Cape Town, Connor fusese întâmpinat la avion de vechiul său prieten și coleg Carl Koeter. Carl își petrecuse următoarele câteva ore punându-i tot felul de întrebări după care luaseră prânzul împreună pe îndelete discutând despre divorțul lui Carl și despre Maggie și Tara. Cea de a doua sticlă de Rustenberg Cabernet Sauvignon 1982 aproape că îl făcuse pe Connor mai-mai să piardă avionul de Sydney. Cumpărase în grabă de la duty-free shop cadouri pentru soție și fiică având grijă să fie vizibil ștampilate cu „Made in South Africa”. Nici în pașaportul lui nu se găsea vreun indiciu că ajunsese în Cape Town via Bogota, Lima și Buenos Aires.

În timp ce aștepta ca banda rulantă să înceapă să se miște gândurile lui s-au întors la viața pe care a dus-o în ultimii douăzeci și opt de ani.

Connor Fitzgerald fusese crescut într-o familie dedicată legii și ordinii.

Bunicul dinspre tată, Oscar, botezat astfel după un alt poet irlandez, emigrase din Kilkenny în America la sfârșitul secolului. La câteva ore după ce debarcase pe Ellis Island se îndreptase direct spre Chicago ca să i se alăture vărului său în Departamentul de Poliție.

În timpul Prohibiției Oscar Fitzgerald a fost printre puținii polițiști care au refuzat să accepte mită de la traficanți. Drept urmare n-a reușit să depășească gradul de sergent. Dar Oscar a procreat cinci feciori crescuți cu teamă de Dumnezeu și a renunțat doar când preotul local i-a spus că era voia Celui Atotputernic ca el și Mary să nu fie binecuvântați cu o fată. Soția

lui a fost mulțumită de cuvintele înțelepte ale părintelui O'Reilly pentru că era destul de greu să crești cinci flăcăi viguroși dintr-un salariu de sergent. Mai cu seama că, dacă Oscar i-ar fi dat vreodată cu un cent mai mult decât leafa lui săptămânală, Mary ar fi vrut să știe cu lux de amănunte de unde proveneau.

După ce au terminat cursul superior trei din băieții lui Oscar au intrat în Departamentul de Poliție din Chicago unde au primit rapid promovarea pe care o meritase tatăl lor. Un altul a îmbrăcat sutana preoțească, spre bucuria lui Mary, iar cel mai tânăr, tatăl lui Connor a studiat Dreptul Penal la De Paul. După absolvire a intrat în F.B.I. În 1949 s-a căsătorit cu Katherine O'Keefe, o fată care locuia la două case de ei, pe strada South Lowe. Ei au avut un singur copil, un băiat, pe care l-au botezat Connor.

Connor s-a născut la Spitalul Municipal din Chicago în 8 februarie 1951 și, chiar înainte de a fi suficient de mare ca să meargă la școala catolică locală, nu mai era niciun dubiu că el va fi un fotbalist talentat. Tatăl lui Connor a fost încântat când fiul lui a devenit căpitanul echipei din Liceul Mount Carmel, dar mama lui îl puneă, totuși, să lucreze până noaptea târziu ca să fie sigură că-și termina toate temele pentru acasă. „N-ai să faci fotbal tot restul vieții”, îi amintea ea mereu.

Combi-nația dintre un tată care se ridica în picioare ori de câte ori intra o femeie în cameră și o mamă care l-ar fi vrut aproape un sfânt, a făcut ca, în ciuda robusteții lui fizice, Connor să fie un timid în prezența sexului opus. Multe fete de la Liceul Mount Carmel îi dăduseră foarte de înțeles ce simțeau pentru el, totuși, el nu și-a pierdut virginitatea decât în anul al patrulea când o întâl-nise pe Nancy. Într-o după-amiază de toamnă, la puțin timp după ce el își condusesse echipa la o nouă victorie, Nancy îl dusesse în spatele tribunelor și îl sedusesse. Ar fi fost pentru prima oară când vedea o femeie goală, dacă ea și-ar fi scos toate hainele.

Cam la o lună mai târziu Nancy îl întrebase dacă i-ar plăcea să încerce cu două fete deodată.

„Până acum nici măcar nu m-am culcat cu două fete, așa că ce să mai vorbesc ca să mă descurc cu amândouă deodată”, îi spusese el. Nancy n-a părut impresionată și și-a văzut de drum.

Când Connor a câștigat bursa la Notre Dame n-a acceptat niciuna din numeroasele oferte ce erau făcute tuturor celor din

echipa de fotbal. Colegii lui de echipă păreau foarte mândri să treacă numele fetelor care sucombau în fața șarmului lor pe partea interioară a ușilor de la dulapurile din vestiare. Brett Coleman, fundașul echipei, avea șaptesprezece nume trecute pe ușă la sfârșitul primului semestru. Regula era, l-a informat el pe Connor, că nu conta la numărare decât penetratul. „Ușa dulapului nu este suficient de mare ca să fie inclus și sexul oral”. La sfârșitul anului, „Nancy” rămăsese singurul nume pe care Connor îl scrisese pe ușa dulapului său. Într-o seară după antrenament el verificase celelalte dulapuri și descoperise că Nancy apărea aproape pe toate și uneori era trecută în paranteză cu încă o fată. Echipa lui l-ar fi făcut de batjocură pentru un scor atât de scăzut dacă el n-ar fi fost cel mai bun atacant din anul întâi pe care l-a avut Notre Dame în ultimii zece ani.

În primele zile ale anului doi totul s-a schimbat pentru Connor.

Când și-a făcut apariția la reuniunea săptămânală de la Clubul Irlandez de Dans, ea tocmai își pune pantofii. El nu-i vedea fața, dar asta nu conta prea mult pentru că nu putea să-și mai desprindă ochii de pe acele picioare lungi și suple. Ca erou al echipei de fotbal, el ajunsese să se obișnuiască cu privirile galeșe pe care i le aruncau fetele, dar acum, singura fată pe care voia s-o impresioneze nu-i dădea nici cea mai mică atenție. Ca lucrurile să devină și mai rele, când ea a pășit pe ringul de dans era însoțită de Declan O’Casey, care nu avea rival ca dansator. Amândoi își țineau spatele drept și picioarele li se mișcau cu o ușurință pe care Connor nu spera că o va putea avea vreodată.

Când seara de dans s-a terminat, Connor încă nu reușise să-i afle numele. Și ca să le pună vârf la toate, ea și Declan plecaseră înainte ca el să găsească vreun mod de a-i fi prezentat. În disperare se hotărâse să-i urmărească până la dormitorul fetelor pășind cam la cincizeci de iarzi în urma lor, având mereu grijă să nu fie observat, exact cum îl învățase tatăl lui. În timp ce ei se țineau de mână și discutau fericiți, chipul lui se contorsiona de ciudă. Când au ajuns la Le Mans Hall ea l-a sărutat pe Declan pe obraz și a dispărut înăuntru. De ce, s-a întrebat el, nu se concentrase mai mult asupra dansului și mai puțin asupra fotbalului?

După ce Declan se îndreptase spre dormitoarele băieților,

Connor începuse să patruleze în sus și în jos pe aleea de sub ferestrele fetelor întrebându-se dacă putea face ceva. În cele din urmă a zărit-o într-un capot în timp ce trăgea perdeaua după care el a mai zăbovit o vreme prin preajmă și apoi s-a îndreptat fără tragere de inimă spre dormitorul său. S-a așezat pe marginea patului și a început să-i scrie o epistolă mamei sale spunându-i că văzuse fata cu care se va căsători deși, de fapt, el încă nu schimbase nicio vorbă cu ea — și unde mai pui că nici măcar nu știa cum o cheamă. În timp ce lipea plicul, Connor încerca să se convingă pe sine că Declan O'Casey nu era pentru ea nimic altceva decât un partener de dans.

În cursul săptămânii el încercase să afle cât putuse de multe despre ea, dar mare lucru nu reușise decât că se numea Maggie Burke, că obținuse o bursă la St. Mary's și era în anul doi la Istoria Artelor. El s-a ocărât pentru că nu intrase niciodată în viața lui în vreo galerie de artă; de fapt, singura tangență pe care o avusese cu pictura fusese când tatăl lui îi ceruse să vopsească gardul ce împrejmuia mica lor curte din spatele casei de pe South Lowe Street. După cum aflate, Declan se întâlnea cu Maggie de când ea era în ultimul an de liceu și nu numai că era cel mai bun dansator din club, dar era considerat și cel mai strălucit matematician din universitate. Multe instituții îi oferiseră o bursă spre a urma cursuri postuniversitare chiar înainte de a fi cunoscute rezultatele examenului său de absolvire. Connor nu putea să spered decât că lui Declan i se va oferi cât de curând posibil un post irezistibil foarte departe de South Bend.

În joia următoare Connor și-a făcut apariția primul la Clubul de Dans și când Maggie a ieșit de la vestiar îmbrăcată într-o bluză crem, de bumbac și o fustă neagră, scurtă singura întrebare pe care și-a pus-o a fost dacă să se uite în ochii aceia verzi ai ei sau la picioarele-i lungi și suple. Din nou l-a avut ca partener toată seara pe Declan iar el a stat taciturn pe o bancă încercând să se prefacă a nu fi observat deloc prezența ei. După ultimul dans cei doi s-au făcut nevăzuți afară. Din nou Connor i-a urmărit până la Le Mans Hall, dar de data asta el a băgat de seamă că ea nu-l mai ținea pe Declan de mână.

După o discuție lungă și un alt sărut pe obraz, Declan a dispărut în direcția dormitoarelor băieților. Connor s-a așezat pe banca din fața ferestrei ei și și-a pironit privirile spre balcon. El a

hotărât să aștepte până o s-o vadă trăgând perdelele, dar când ea a apărut la fereastră el așipise.

Următorul lucru pe care și l-a amintit a fost că se visase căzut într-un somn adânc și când se deșteptase o văzuse pe Maggie stând în fața lui îmbrăcată în pijama și capot.

S-a trezit brusc tresărind și a rămas holbându-se la ea fără să-și creadă ochilor. A sărit în picioare și i-a întins mâna.

— Bună, sunt Connor Fitzgerald.

— Știu, i-a răspuns ea în timp ce-i strângea mâna. Eu sunt Maggie Burke.

— Știu, i-a răspuns el.

— Mai este un pic de loc pe banca aceea? I-a întrebat ea.

Din acea clipă Connor nu s-a mai uitat niciodată la nicio altă femeie.

În sâmbăta următoare Maggie a mers la un meci de fotbal pentru prima oară în viața ei și l-a privit cum a marcat o serie de goluri remarcabile în fața unui stadion plin, din care pentru el nu conta decât o singură persoană.

În joia următoare ea și Connor au dansat împreună toată seara în vreme ce Declan a stat într-un colț neconsolat. El părea și mai dezolat când cei doi au plecat împreună ținându-se de mână. Când au ajuns la Le Mans Hall, Connor a sărutat-o pentru prima oară, apoi a căzut în genunchi și a cerut-o în căsătorie. Maggie a râs, s-a făcut roșie ca mărul și a fugit înăuntru. În drum spre dormitorul său a râs și Connor, dar doar atunci când l-a zărit pe Declan ascuns după un pom.

De atunci înainte Connor și Maggie au petrecut fiecare clipă liberă împreună. Ea a învățat despre punerea mingii în teren, zona de apărare și pase laterale, iar el despre Bellini, Bernini și Luini. În fiecare joi seara, în următorii trei ani, el a căzut în genunchi și a cerut-o de nevastă. Când colegii lui de echipă l-au întrebat de ce numele ei nu este trecut pe interiorul ușii de la dulapul său din vestiar, el le-a răspuns simplu: „Pentru că am de gând să mă însor cu ea”.

Când Connor a terminat ultimul an, Maggie, în cele din urmă, a acceptat să-i fie soție — dar nu înainte de a-și da și ea examenele.

— A trebuit să te cer de 141 ori până când tu mi-ai dat undă verde, i-a spus el triumfător.

— O, nu fi stupid, Connor Fitzgerald, i-a răspuns ea. Am știut

că am să-mi petrec tot restul vieții cu tine încă din clipa când am stat lângă tine pe bancă.

Ei s-au căsătorit la două săptămâni după ce Maggie a absolvit cu *summa cum laude*. Tara s-a născut zece luni mai târziu.

CAPITOLUL 5

— Te aștepti să cred că C.I.A. nici măcar *n-a știut* că se pregătea o încercare de asasinat?

— Exact, domnule președinte, a spus calm directorul C.I.A. În clipa în care am aflat de asasinat, adică în următoarele secunde după ce a avut loc, am luat legătura cu consilierul pe probleme de securitate națională care, din câte înțeleg, v-a raportat direct la Camp David.

Președintele a început să măsoare în lung și în lat cu pasul Biroul Oval, ceea ce nu numai că îi dădea mai mult timp de gândire, dar, de obicei, îl făcea pe oaspetele său să se simtă stânjenit. Majoritatea celor care intrau în Biroul Oval deja erau nervoși. Secretara îi spusese cândva că patru din cinci vizitatori se duceau la toaletă doar cu câteva clipe mai înainte de ora fixată pentru a-l întâlni pe președinte. Dar el se îndoia că femeia care stătea în fața lui ar fi avut idee unde se află cea mai apropiată toaletă. Dacă o bombă ar fi explodat în Grădina cu Trandafiri, Helen Dexter probabil că n-ar fi făcut mai mult decât să-și înalțe o sprânceană bine pensată. Cariera ei depășise până acum mandatul a trei președinți, care cu toții, după cum se zvonea, i-ar fi cerut să-și dea demisia.

— Și când domnul Lloyd mi-a telefonat ca să-mi spună că ați cerut mai multe detalii, a spus Helen Dexter, l-am instruit pe adjunctul meu, Nick Gutenberg să contacteze oamenii noștri din Bogota ca să facă cercetări amănunțite spre a ști exact ce s-a întâmplat în după-amiaza de sâmbătă. Gutenberg și-a terminat raportul de ieri, a adăugat ea bătând darabana cu degetele pe dosarul ce-l avea în poală.

Lawrence și-a întrerupt patrulatul și s-a oprit sub un portret al lui Abraham Lincoln ce atârna deasupra căminului. Și-a coborât privirile spre ceafa lui Helen Dexter. Ea continua să se uite drept în față.

Directoarea C.I.A. era îmbrăcată elegant, într-un costum de culoare închisă, cu o croială impecabilă și o bluză crem gen cămașă, simplă. Ea rareori purta bijuterii, nici măcar la ceremonii oficiale. Numirea ei de către președintele Ford ca director adjunct la vârsta de treizeci și doi de ani fusese o măsură provizorie spre a domoli lobiul feminist cu câteva

săptămâni înainte de alegerile din 1976. După o serie de directori pe termen scurt, care fie că au demisionat, fie că s-au pensionat, domnișoara Dexter a sfârșit în cele din urmă în postul pe care și l-a dorit cu atâta ardoare. Multe bârfe circulau în atmosfera fierbinte de la Washington despre opiniile ei de extremă dreaptă și despre metodele pe care le folosea pentru a obține promovarea, dar niciun membru al Senatului n-a îndrăznit să pună vreo întrebare în legătură cu numirea ei. Ea absolvise Bryn Mawr cu *summa cum laude*, apoi urmase University of Pennsylvania Law School după care se angajase la o firmă importantă de avocatură din New York. După o serie de scandaluri cu consiliul de conducere în legătură cu perioada de timp necesară femeilor ca să poată deveni parteneri egali, scandaluri ce au sfârșit într-un litigiu rezolvat de tribunal, ea a acceptat oferta de a intra în C.I.A.

Aici și-a început cariera în Departamentul de Coordonare a Operațiunilor ca, în cele din urmă, să ajungă în poziția de director adjunct. De-a lungul acestei ascensiuni ea și-a făcut mai mulți dușmani decât prieteni, dar o dată cu trecerea anilor aceștia păreau să dispară, fie că erau concediați, fie că se pensionau înainte de vreme. Când a fost numită director ea abia ce împlinise patruzeci de ani. *The Washington Post* scrisese despre ea că reușise să spargă gheața, dar asta nu-i oprise pe mulți să parieze pe câte zile va izbuti să supraviețuiască în această funcție. În curând ei își schimbaseră pariurile pe numărul de săptămâni și mai apoi de luni. Acum puneau rămasăguri dacă ea va rezista ca director C.I.A. mai mult decât rezistase J. Edgar Hoover ca director al F.B.I.

Când Tom Lawrence ajunsese la Casa Albă a aflat destul de curând cât de departe va merge ea cu blocarea activității prezidențiale dacă el va încerca să-i încalce teritoriul. Dacă el îi cerea rapoarte în privința unor subiecte sensibile, deseori treceau săptămâni până ce ele apăreau pe biroul lui și când, în cele din urmă le avea, ele erau lungi, discursive, plictisitoare și deja depășite. Dacă el o chema în Biroul Oval spre a da explicații în legătură cu întrebări la care nu răspunsese, ea era în stare să facă dintr-o muțenie un factor pozitiv o dată cu trecerea timpului. Dacă el o presa, ea o lungea cât putea fiind sigură că-și va păstra postul multă vreme după ce alegătorii vor fi decis să nu-l mai aleagă ca președinte.

Dar el și-a dat seama cât de departe poate să meargă Helen Dexter abia atunci când a făcut o propunere personală pentru un post vacant de la Curtea Supremă. În câteva zile ea i-a prezentat pe masă un dosar care arăta cu lux de amănunte de ce candidatul său nu putea fi acceptat.

Lawrence a insistat în a-și susține candidatul, unul din cei mai vechi prieteni ai săi, dar acesta a fost găsit spânzurat în garajul său cu o zi înainte de a-și lua postul în primire. Mai târziu el descoperise că fusese trimis un dosar confidențial fiecărui membru din Comitetul de Selecție al Senatului, dar niciodată n-a putut dovedi cine se făcea vinovat pentru aceasta.

Andy Lloyd îl avertizase în numeroase ocazii că, dacă ar încerca vreodată s-o schimbe pe Dexter din postul ei, ar trebui să aibă acea dovadă cu care să poată convinge publicul că Maica Tereza ar avea un cont secret în Elveția, alimentat cu regularitate de sindicatul crimei organizate.

Lawrence acceptase raționamentul șefului său de cabinet. Dar acum el avea sentimentul că, dacă ar putea dovedi că C.I.A. fusese implicată în asasinarea lui Ricardo Guzman fără a se fi deranjat ca măcar să-l informeze, ar fi putut s-o facă pe Helen Dexter să-și părăsească biroul în câteva zile.

El s-a reîntors spre scaunul său și a apăsător pe butonul de sub masă care-i permitea lui Andy să asculte conversația sau să o înregistreze pe bandă, urmând a fi transcrisă în aceeași seară mai târziu. Lawrence și-a dat seama că Dexter știa exact ce punea el la cale și bănuia că proverbiala ei geantă pe care întotdeauna o purta pe brațul stâng nu conținea nici ruj, nici parfum și nici alte obiecte asociate cu sexul ei și că deja înregistra fiecare silabă care fusese schimbată între ei. În orice caz, el avea totuși nevoie de propria lui înregistrare.

— Din moment ce pari atât de bine informată, a spus președintele în timp ce se așeza jos, poate că îmi dai mai multe detalii în legătură cu ceea ce s-a întâmplat, de fapt, la Bogota.

Helen Dexter i-a ignorat tonul sarcastic și a luat dosarul ce-i zăcea în poală. Pe coperta albă ce purta antet C.I.A. erau tipărite cuvintele: „Strict secret, în exclusivitate pentru președinte”. Lawrence s-a întrebat în sinea lui câte dosare pe care scria „Strict secret, în exclusivitate pentru director” erau tănuite în clădirea de peste râu.

Ea a deschis dosarul răsfoindu-l la repezeală.

— „S-a confirmat din mai multe surse că asasinatul a fost comis de un trăgător care a acționat de unul singur”, a citit ea.

— Numiți-mi una din aceste surse, i-a spus răstit președintele.

— Atașatul nostru cultural din Bogota, i-a răspuns directorul.

Lawrence și-a înălțat o sprânceană. Jumătate din atașajii culturali de la Ambasadele Americane din lume fuseseră numiți de C.I.A, pur și simplu, pentru a-i raporta direct lui Helen Dexter la Langley fără a se consulta cu ambasadorul local iar cu Departamentul de Stat nici atât. Majoritatea dintre ei ar fi fost în stare să considere *Spărgătorul de Nuci* drept numele unei mâncări din meniul unui restaurant de elită.

Președintele a oftat.

— Și cine crede el că ar fi responsabil de asasinat?

Dexter a mai răsfoit câteva pagini din dosar, a scos o fotografie și a pus-o pe masa din Biroul Oval. Președintele și-a coborât privirea spre bărbatul din poză, de vârstă mijlocie, prosper și bine îmbrăcat.

— Și cine este acesta?

— Carlos Velez. Conduce cel de al doilea, ca mărime, cartel de droguri din Columbia. Guzman, bineînțeles, îl controla pe cel mai mare.

— A fost acuzat Velez?

— Din păcate, a fost omorât doar cu câteva ore înainte ca poliția să obțină mandat de arestare împotriva lui.

— Cât de convenabil!

Directorul n-a roșit. Nici n-ar fi fost posibil în cazul ei, și-a zis în gând Lawrence: pentru așa ceva trebuie să-ți curgă sânge prin vine.

— Și acest asasin care a acționat de unul singur are vreun nume? Sau a murit și el doar cu câteva clipe înainte ca mandatul de arestare să fie...

— Nu, domnule președinte, el este încă în viață, i-a răspuns prompt directorul. Numele lui este Dirk van Rensberg.

— Ce se știe despre el? a întrebat Lawrence.

— Că este sud african. Până nu demult a locuit în Durban.

— Până nu demult?

— Da. S-a dat la fund imediat după asasinat.

— Asta ar fi destul de ușor de făcut, din moment ce niciodată n-a fost la suprafață, a spus președintele. A așteptat ca directorul să reacționeze, dar ea a rămas impasibilă. În cele din

urmă el a continuat: Autoritățile columbiene au aceeași opinie despre ceea ce s-a întâmplat sau atașatul nostru cultural este singura ta sursă de informație?

— Nu, domnule președinte. Noi ne-am adunat cea mai mare parte din date de la șeful poliției din Bogota. De fapt, el chiar a reținut pe unul din complicii lui van Rensberg, care lucra ca ospătar la hotelul El Belvedere, clădirea din care s-a tras. A fost arestat pe coridor la câteva minute după ce l-a ajutat pe asasin să scape cu liftul de aprovizionare.

— Și știm ceva despre mișcările lui van Rensberg după asasinat?

— Se pare că a luat avionul spre Lima sub numele de Alistair Douglas, apoi a zburat spre Buenos Aires folosind același pașaport. După aceea i-am pierdut urma.

— Și mă îndoiesc c-o să-l mai găsiți vreodată!

— O, eu n-aș fi atât de pesimistă, domnule președinte, a spus Dexter ignorând tonul lui Lawrence. Asasinii plătiți care acționează solitari, deseori dispar pentru mai multe luni după ce duc la bun sfârșit o misiune de această importanță. Apoi reapar atunci când cred ei că situația nu mai este fierbinte.

— Ei bine, a spus președintele, dă-mi voie să te asigur că în acest caz am de gând să mențin situația fierbinte. Când ne vom întâlni data viitoare s-ar putea să am propriul meu raport asupra căruia va trebui să reflectezi.

— Am să aștept cu nerăbdare să-l citesc, a răspuns Dexter pe tonul unui școlar obraznic ce nu are nicio teamă de directorul liceului.

Președintele a apăsat pe un buton de sub birou. O clipă mai târziu s-a auzit un ciocănit la ușă și Andy Lloyd a intrat în cameră.

— Domnule președinte, aveți o întâlnire cu senatorul Bedell peste câteva minute, a spus el ignorând prezența lui Dexter.

— Atunci, eu plec, domnule președinte, a spus Dexter ridicându-se de pe scaun.

A lăsat dosarul pe masa președintelui, și-a luat geanta și a părăsit încăperea fără niciun alt cuvânt.

Președintele n-a vorbit până când directorul C.I.A. n-a închis ușa. Apoi el s-a întors spre șeful său de cabinet:

— Nu cred niciun cuvânt din ce e scris aici, a murmurat el aruncând dosarul într-un sertar. Lloyd și-a zis în gând să-l ia de

acolo imediat ce șeful său va pleca din birou. Cred că singurul lucru pe care-l putem spera este să băgăm teama în ea încât să nu-i mai treacă prin minte să facă o operație similară atâta vreme cât eu sunt la Casa Albă.

— Ținând cont de felul în care v-a tratat când erați senator, domnule președinte, eu n-aș pune mare bază pe asta.

— Cum cu greu aș putea folosi un asasin ca să scap de ea, ce-mi sugerezi să fac?

— După părerea mea, ea v-a lăsat două alternative, domnule președinte. Fie că o dați afară și veți face față inevitabilei cercetări a Senatului, fie că acceptați înfrângerea, luați ca atare versiunea ei asupra ceea ce s-a întâmplat în Bogota și sperați într-o șansă mai bună data viitoare.

— S-ar putea să fie o a treia alternativă, a spus încet președintele.

Lloyd a ascultat atent, fără a face nicio încercare să-și întrerupă șeful. Curând i-a devenit clar că președintele reflectase îndelung asupra modului în care ar putea s-o îndepărteze pe Helen Dexter din postul de director al C.I.A.

Connor și-a adunat gândurile în timp ce și-a ridicat privirile spre ecranul pe care se anunțau cursele de pe care soseau bagajele. Pe banda rulantă începuseră să apară valize de pe avionul său și unii pasageri deja și le ridicau.

Și acum încă îl mai întrista faptul că nu fusese prezent la nașterea fiicei sale. Deși avusese dubii în privința înțelepciunii politicii Statelor Unite în Vietnam, Connor nu dezmințise patriotismul familiei sale. Se înrolase voluntar în armată și urmase școala de ofițeri în timp ce o așteptase pe Maggie să-și termine facultatea. Sfârșiseră prin a avea timp doar pentru nuntă și o lună de miere care a ținut patru zile, după care în iulie 1972 locotenentul de rangul doi Fitzgerald plecase în Vietnam.

Acei doi ani din Vietnam acum erau o amintire îndepărtată. Că fusese promovat la rangul unu, că fusese capturat de Vietcong și apoi scăpase salvând totodată și viața altui om — toate acestea i se păreau atât de îngropate în negura vremurilor că aproape ajungea să creadă că nu se întâmplaseră niciodată. La cinci luni după ce s-a întors acasă, președintele i-a dat cea mai înaltă decorație militară, Medalia de Onoare, dar, după optsprezece luni ca prizonier de război în Vietnam, el a fost doar

fericit că a rămas în viață și s-a întors la femeia pe care a iubit-o. Și în momentul în care a văzut-o pe Tara s-a îndrăgostit pentru a doua oară.

După o săptămână de la întoarcerea sa în State, Connor a început să caute o slujbă. Deja avusese un interviu pentru un post în Departamentul C.I.A. din Chicago când fostul său comandant de pluton, căpitanul Jackson, a venit pe neașteptate și l-a invitat să facă parte dintr-o unitate specială care își avea sediul în Washington. Connor a fost avertizat că, dacă va fi de acord să se alăture echipei de elită a lui Jackson, vor fi aspecte ale slujbei pe care nu le va putea discuta niciodată cu nimeni, nici cu soția sa. Când a aflat ce i se cerea, i-a spus lui Jackson că va avea nevoie de puțin timp de gândire înainte de a lua o hotărâre. A discutat problema cu părintele Graham, preotul familiei, care i-a spus simplu: „Niciodată să nu faci ceva ce crezi că este dezonorant, chiar dacă este în numele patriei”.

Când i s-a oferit un post lui Maggie la Biroul de admitere de la Georgetown University, Connor și-a dat seama cât de hotărât era Jackson ca să-l recruteze. În ziua următoare i-a scris fostului său comandant și i-a spus că va fi încântat să lucreze la Compania de Asigurări „Maryland”.

Atunci a început decepția.

După câteva săptămâni Connor, Maggie și Tara s-au mutat în Georgetown. Au găsit o casă mică în Avon Place a cărei primă rată a fost achitată din cecurile plătite de Armată pe care Maggie le depusese în contul lui Connor din bancă refuzând să creadă că el este mort.

Singura lor amărăciune din timpul acelor zile din Washington a fost că Maggie pierduse două sarcini și ginecologul ei o sfătuisese să se obișnuiască cu gândul că nu poate avea decât un singur copil. A trebuit să mai piardă și pe cea de a treia ca Maggie să accepte în cele din urmă sfatul lui.

Deși erau căsătoriți de treizeci de ani, Maggie încă reușea să-i trezească apetitul erotic lui Connor doar printr-un zâmbet și prin a-și plimba mâna pe spatele lui. El știa că atunci când va ieși din vamă și o va vedea în sala de așteptare va fi exact ca atunci când se despărțiseră pentru prima dată. A zâmbit la gândul că ea venise la aeroport cu cel puțin un ceas mai devreme decât era planificat să aterizeze avionul său.

A apărut și valiza lui pe bandă. Connor a înhățat-o și s-a

îndreptat spre ieșire.

A trecut nepăsător prin vamă fiind sigur că, în eventualitatea că bagajul său va fi controlat, vameșul n-o să fie deloc interesat de o gazelă din lemn pe copita căreia se vedea clar scris „Made in South Africa”.

Când a pășit în sala de așteptare și-a zărit imediat în mulțime soția și fiica. Și-a grăbit pasul și i-a zâmbit femeii pe care o adora. De ce-și oprise ochii asupra lui și mai ales de ce fusese de acord să-i fie soție? Zâmbetul i-a cuprins toată fața când a îmbrățișat-o.

— Ce faci, scumpa mea? a întrebat-o el.

— Nimic altceva decât să revin iar la viață când te întorci teafăr acasă dintr-o misiune, i-a spus ea în șoaptă.

El a încercat să ignore cuvântul „teafăr” în timp ce-i dădea drumul din brațe, după care s-a întors spre cealaltă femeie ce ocupa un loc important în viața lui. Era puțin mai înaltă decât originalul, cu același păr lung, roșcat și cu ochi verzi, scânteietori, dar cu un temperament mai calm. Unicul copil al lui Connor i-a dat un sărut imens pe obraz care l-a făcut să se simtă cu zece ani mai tânăr.

La botezul Tarei, părintele Graham îl rugase pe Cel Atotputernic să binecuvânteze acel copil cu înfățișarea lui Maggie și cu mintea... lui Maggie. Pe măsură ce Tara creștea, notele ei de la liceu și tinerii care își întorceau capetele după ea au dovedit că părintele Graham fusese nu numai preot ci și profet. Curând Connor renunțase a mai lupta cu puhoiul de admiratori care băteau la ușa din față a micii lor case din Georgetown și nici măcar nu se mai deranja să răspundă la telefon pentru că aproape invariabil era un alt tânăr cu limba legată, care spera ca fiica lui să se întâlnească cu el.

— Cum a fost în Africa de Sud? a întrebat Maggie când s-a prins de brațul soțului ei.

— De la moartea lui Mandela totul devine din ce în ce mai precar, i-a răspuns Connor — în timpul dejunului prelungit din Cape Town, Carl Koeter îi făcuse un rezumat complet asupra problemelor cu care se confrunta Africa de Sud, iar în avion spre Sydney citise presa locală din ultima săptămână. Rata criminalității este atât de ridicată în cele mai importante orașe încât nici nu mai constituie un delict să traversezi pe roșu după lăsarea întunericului. Mbeki face tot ce poate, dar mă tem că am

să recomand companiei să-și retragă investițiile din acea parte a lumii — cel puțin cât mai suntem siguri că războiul civil este sub control.

— „*Lucrurile se destramă; centrul nu mai are nicio putere; anarhia se răspândește în lume*” a citat Maggie.

— Nu cred că Yeats a fost vreodată în Africa de Sud, a spus Connor.

De câte ori nu voise el să-i spună lui Maggie întregul adevăr și să-i explice de ce trăise el în minciună atâția ani. Dar nu era atât de ușor. Putea fi ea iubita lui, dar alții îi erau stăpâni și el acceptase codul tăcerii totale. De-a lungul anilor el încercase să se convingă că era spre binele ei să nu știe întregul adevăr. Dar când ea folosea fără premeditare cuvinte ca „misiune” și „teafăr” el era sigur că ea știa mult mai mult decât ar fi recunoscut vreodată. Vorbea, oare, el în somn? Foarte curând, totuși, el nu va mai fi nevoit s-o mintă. Maggie încă nu știa, dar Bogota fusese ultima lui misiune. În timpul vacanței va face o aluzie la o posibilă promovare care va însemna mai puține deplasări.

— Și afacerea? I-a întrebat Maggie, ai reușit s-o duci la bun sfârșit?

— Afacerea? O, da, totul a mers aproape conform planului, a spus Connor. Acesta era răspunsul cel mai aproape de adevăr pe care i-l putea da.

Connor a început să se gândească la următoarele două săptămâni pe care și le va petrece prăjindu-se la soare. Când au trecut pe lângă un stand cu ziare ochii i s-au oprit pe un mic titlu deasupra coloanei din dreapta de pe *The Sydney Morning Herald*:

Vicepreședintele american va participa la funeralii în Columbia.

Maggie s-a desprins de brațul soțului ei când au ieșit din sala de așteptare în aerul cald de vară de afară și s-au îndreptat spre parcare.

— Unde erai când a explodat bomba în Cape Town? I-a întrebat Tara.

Koeter nu-i pomenise nimic despre vreo bombă în Cape Town. Oare, va putea el să se relaxeze vreodată?

CAPITOLUL 6

El i-a spus șoferului să-l ducă la The National Gallery.

Când mașina a ajuns la intrarea personalului de la Casa Albă ofițerul de la Serviciul Secret din ghereta de pază a deschis printr-o apăsare de buton poarta metalică și și-a ridicat o mână în semn că l-a recunoscut. Șoferul a virat-o spre State Place, apoi și-a continuat drumul printre South Grounds și The Elipse și mai departe pe lângă Departamentul de Comerț.

După patru minute mașina s-a oprit în fața intrării din partea de est a galeriei. Pasagerul a străbătut în grabă aleea pavată și a urcat scările de piatră. Când a ajuns pe ultima treaptă și-a aruncat privirea peste umăr ca să admire imensa sculptură a lui Henry Moore ce domina cealaltă latură a pieței și ca să verifice dacă îl urmărea cineva. Nu putea fi sigur de asta, mai cu seamă că nu era un profesionist.

A intrat în clădire și a făcut-o la stânga, apoi a urcat pe scara impozantă de marmoră care ducea la etajul al doilea al galeriei, unde el își petrecuse atâtea ore în tinerețea sa. Sălile mari erau pline cu elevi, ceea ce nu era ceva neobișnuit pentru o dimineață din weekend. Când a intrat în Sala 71 și-a plimbat privirile peste tablourile atât de familiare ale lui Homer, Bellow și Hopper și a început să se simtă ca acasă — senzație pe care niciodată n-a avut-o la Casa Albă. S-a îndreptat spre Sala 66 spre a admira încă o dată *În amintirea lui Shaw* și *Regimentul 54 din Massachusetts* de August Saint Gaudens. Prima oară când văzuse friza imensă, în mărime naturală, rămăsese fascinat în fața ei mai bine de o oră. Astăzi nu putea sta decât câteva clipe.

Pentru că n-a rezistat să nu se oprească i-a mai trebuit încă un sfert de oră ca să ajungă la rotonda din centrul clădirii. A trecut rapid pe lângă statuia lui Mercur, a coborât scările, a cotit-o brusc prin librărie, a mai coborât în fugă alte scări până la subsol ca în cele din urmă să lasă în aripa de est. A mai urcat un rând de trepte, a trecut pe sub mobilul imens al lui Calder atârnat de tavan, apoi a ieșit din clădire pe ușa turnantă după care și-a continuat drumul pe aleea pavată. Acum era sigur că nu-l urmărea nimeni. A sărit în primul din taxiurile care așteptau unul în spatele celuilalt.

— La A.V.'s, pe New York Avenue.

Taxiul a cotit-o la stânga pe Pennsylvania, apoi s-a îndreptat spre nord pe Sixth Street. El a încercat să-și adune gândurile într-o ordine coerentă fiind mulțumit că șoferul nu voia să-și petreacă drumul spunându-și părerile despre Administrație sau în mod special despre președinte.

Au virat-o brusc spre stânga pe New York Avenue și taxiul imediat a început să-și reducă viteza. El i-a dat șoferului o bancnotă de zece dolari chiar înainte de a opri, apoi a coborât și a închis ușa taxiului fără să mai aștepte restul.

A trecut pe sub o marchiză vopsită în roșu, alb și verde care nu lăsa niciun dubiu în privința originilor proprietarului și a împins ușa. I-au trebuit câteva clipe ca ochii să i se obișnuiască cu lumina, sau cu lipsa ei. Când s-au acomodat, el a fost ușurat constatând că încăperea era goală, cu excepția unei figuri solitare așezată la o măsuță în celălalt capăt al camerei având în față un pahar plin pe jumătate cu suc de roșii. Costumul său elegant, bine croit nu trăda prin nimic că el era șomer. Deși bărbatul încă mai avea alura unui atlet, chelia prematură îl făcea să pară mai în vârstă decât în cartea de identitate. Ochii li s-au întâlnit și bărbatul a dat din cap. El a traversat încăperea și s-a așezat pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei.

— Numele meu este Andy... a început el.

— Misterul, domnule Lloyd, nu este cine sunteți, ci de ce șeful de cabinet al președintelui dorește să mă vadă tocmai pe mine, a spus Chris Jackson.

— Și care este domeniul dumneavoastră de activitate? I-a întrebat Stuart McKenzie.

Maggie a aruncat o privire spre soțul ei știind că o asemenea intruziune în viața lui profesională nu-i era pe plac.

Connor și-a dat seama că Tara nu-l putuse avertiza pe cel mai recent tânăr ce căzuse sub vraja ei să nu discute despre munca tatălui ei.

Până în această clipă el nu-și amintea să se fi bucurat mai mult de un prânz ca cel de azi. Peștele pesemne că fusese pescuit doar cu câteva ore mai înainte ca ei să se așeze la masa din colț din cafeneaua de pe plaja din Cronulla. Fructele nu cunoscuseră niciodată conservantul ori cutia de conserve, iar berea el spera să fie exportată și în Washington. Connor a luat o

gură zdravănă de cafea înainte de a se lăsa pe speteaza scaunului și a-și îndrepta privirile spre cei care făceau surfing doar la câteva sute de iarzi mai departe — sport pe care el ar fi vrut să-l fi descoperit cu douăzeci de ani mai demult. Stuart fusese surprins de cât de bine se descurcase tatăl Tarei când încercase surfboard-ul pentru prima oară. Connor îl mințise când îi spusese că el încă se mai antrena de două sau trei ori pe săptămână. De două sau trei ori pe zi ar fi fost mai aproape de adevăr.

Deși el n-ar fi considerat niciodată pe cineva destul de potrivit pentru fiica sa, Connor a trebuit să admită că în ultimele câteva zile ajunsese să se bucure de compania tânărului jurist.

— Lucrez în domeniul asigurărilor, i-a răspuns el conștient că atâtă lucru fiica lui trebuie să-i fi spus lui Stuart.

— Da, Tara mi-a spus că sunteți director executiv, dar alte amănunte nu mi-a dat.

Connor a zâmbit.

— Asta pentru că eu sunt specializat în răpiri și răscumpărări și confidențialitatea față de client este aceeași ca în profesia ta, a răspuns el întrebându-se dacă asta îl va opri pe tânărul australian să mai atace subiectul. Dar nu l-a oprit.

— Pare cu mult mai interesant decât cazurile banale în care eu trebuie să dau sfaturi, a spus Stuart încercând să-l facă să vorbească.

— Nouăzeci la sută din ceea ce fac este rutină și plictiseală, a spus Connor. De fapt, chiar bănuie că eu mă ocup de mai multă hârțogărie decât tine.

— Dar eu nu fac excursii în Africa de Sud.

Tara a privit neliniștită în direcția tatălui său știind că nu va fi încântat că această informație fusese furnizată aproape unui străin. Dar Connor nu dădea niciun semn că asta l-ar fi deranjat.

— Da, trebuie să recunosc că slujba mea are una sau două compensații.

— Ați încălca confidențialitatea față de client dacă m-ați introduce într-un caz tipic?

Maggie era pe punctul de a interveni cu o frază pe care o folosisese de multe ori în trecut, dar Connor a oferit noi amănunte:

— Compania la care lucrez reprezintă numeroși clienți care au interese peste hotare.

— De ce acei clienți nu folosesc companii din țările

respectiv? Bineînțeles acestea ar avea o mai bună percepție a scenei locale.

— Con, l-a întrerupt Maggie, cred că o să te ardă soarele. Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem la hotel înainte de a arăta ca un rac.

Connor a fost amuzat de intervenția neconvingătoare a soției sale, mai cu seamă că ea îl determinase să-și pună o pălărie pe cap în ultima oră.

— Niciodată nu este atât de ușor, i-a spus el tânărului avocat. Să luăm, de pildă, o companie precum Coca-Cola — pe care, trebuie să subliniez că noi n-o reprezentăm. Ei au birouri pretutindeni în lume în care lucrează zeci de mii de persoane. În fiecare țară au directori executivi și mai toți au familii.

Maggie nu putea să creadă că soțul ei lăsase ca discuția să meargă atât de departe. Ei se apropiau cu repeziciune de întrebarea care întotdeauna ducea într-un punct mort, dincolo de care nu mai existau alte întrebări.

— Dar noi avem în Sydney oameni foarte bine calificați pentru o asemenea muncă, a spus Stuart aplecându-se în față ca să-i mai toarne lui Connor cafea. La urma urmelor răpirile și răscumpărările nu sunt ceva necunoscut nici măcar în Australia.

— Mulțumesc, i-a spus Connor.

A mai luat o gură de cafea, timp în care a reflectat asupra acestei afirmații. Stuart nu l-a slăbit din ochi — ca un foarte bun avocat al acuzării, el a așteptat liniștit în speranța că martorul la un moment dat va oferi un răspuns nechibzuit.

— Adevărul este că eu niciodată nu sunt chemat dacă nu există complicații.

— Complicații?

— Să spunem, de exemplu, că o companie are o mare prezență într-o țară în care crima este frecventă iar răpirile și răscumpărările ceva aproape obișnuit. Președintele acelei companii — deși ar fi mai probabil ca soția lui, pentru că ea are mai puțină protecție zi de zi — este răpit.

— Într-o asemenea situație intervii dumneata?

— Nu, nu este neapărat necesar. La urma urmelor, poliția locală poate fi la fel de bine experimentată în rezolvarea unor asemenea probleme și multe firme nu agreează o intervenție din afară, mai cu seamă când aceasta vine din Statele Unite. Deseori eu nu fac mai mult decât să zbor în capitala acelei țări și

să încep propriile mele cercetări. Dacă am mai fost altădată în acea parte de lume și am stabilit o relație cu poliția locală, s-ar putea să-mi fac prezența cunoscută, dar chiar și atunci aștept ca ei să-mi ceară ajutorul.

— Dar dacă ei nu-l cer? I-a întrebat Tara.

Stuart a fost surprins că ea părea a nu fi pus niciodată până atunci această întrebare tatălui său.

— Atunci trebuie să acționez de unul singur, ceea ce face ca tot procesul să fie mult mai precar, a răspuns Connor.

— Dar dacă poliția nu reușește să prindă niciun fir, de ce n-ar dori să recurgă la ajutorul dumitale? Ei trebuie să fie conștienți de experiența specială pe care o ai, a spus Stuart.

— Pentru că nu este ceva neobișnuit ca poliția însăși, la anumite nivele, să fie implicată.

— Eu nu cred că înțeleg, a spus Tara.

— Poliția locală ar putea primi o parte din răscumpărare, așa că ei n-ar fi bucuroși de o intervenție din afară, a sugerat Stuart. În orice caz, nu este exclus ca ei să considere că acea companie străină implicată își poate permite să plătească răscumpărarea.

Connor a dat din cap în semn aprobativ. Îi devenise limpede în scurt timp de ce Stuart obținuse o slujbă la una din cele mai prestigioase agenții din Sydney specializată în criminalistică.

— Deci, cum procedezi dumneata dacă ajungi la convingerea că poliția locală își are partea ei din răscumpărare? I-a întrebat Stuart.

Tara a început să-și spună că ar fi fost bine dacă l-ar fi avertizat pe Stuart să nu-și împingă norocul prea departe, deși ea ajunsese repede la concluzia că australienii habar n-au ce înseamnă „prea departe”.

— Când se întâmplă asta, trebuie să te gândești să pornești tu însuși negocierile, pentru că, dacă clientul tău este omorât, poți să fii sigur că investigațiile ulterioare n-o să fie chiar complete și este foarte puțin probabil ca răpitorii să fie prinși vreodată.

— Și din moment ce te-ai hotărât să negociezi care va fi mișcarea de deschidere?

— Ei bine, să presupunem că răpitorul cere un milion de dolari — răpitorii întotdeauna cer o cifră rotundă, de obicei în dolari americani. Ca orice negociator profesionist, prima mea responsabilitate este să închei cea mai bună tranzacție posibilă. Și cel mai important element este să te asiguri că angajatul

companiei nu va păți nimic. Dar eu niciodată nu mi-aș permite ca lucrurile să atingă stadiul negocierilor dacă aș simți că clientul meu ar putea fi eliberat fără ca compania să trebuiască să plătească vreun ban. Cu cât plătești mai mult, cu atât este mai probabil ca criminalul să repete exercițiul câteva luni mai târziu, uneori răpind exact aceeași persoană.

— Cât de des atingi stadiul negocierilor?

— În proporție de 50 la sută. Acesta este punctul când descoperi dacă tratezi cu profesioniști sau nu. Cu cât lungеști mai mult negocierile cu atât este mai probabil ca amatorii să devină neliniștiți și să le fie teamă că vor fi prinși. Și după câteva zile ei deseori ajung chiar să aibă o anume simpatie față de persoana pe care au răpit-o, ceea ce face aproape imposibil ca ei să-și ducă până la capăt planul original. În asediul Ambasadei Peruane, de exemplu, ei au sfârșit prin a ține un concurs de șah și teroriștii au câștigat.

Toți trei au râs, ceea ce a făcut-o pe Maggie să se mai relaxeze puțin.

— Sunt profesioniști sau amatori cei care trimit urechi prin poștă? a întrebat Stuart cu un zâmbet crispăt.

— Sunt fericit să spun că eu n-am reprezentat compania care a negociat pentru nepotul domnului Getty. Dar chiar și atunci când negociez cu profesioniști, cele mai bune cărți, în mare parte, sunt totuși în mâinile mele.

Connor nu observase că soția și fiica lui își lăsaseră cafeaua să se răcească.

— Te rog, continuă, a spus Stuart.

— Ei bine, majoritatea răpirilor sunt o afacere făcută fără prea multe pregătiri și deși aproape întotdeauna sunt îndeplinite de un profesionist, se poate ca el să aibă puțină experiență sau chiar deloc în a negocia în situații ca aceasta. Criminalii profesioniști sunt de obicei supraîncrezători în ei. Își imaginează că se pot descurca în toate. Spre deosebire de un avocat care nu se gândește că ar putea deschide un restaurant pentru simplul motiv că mănâncă trei mese pe zi.

Stuart a zâmbit.

— Deci, ce fac ei în clipa când își dau seama că n-o să obțină miticul milion?

— Eu nu pot decât să vorbesc din propria mea experiență, a spus Connor. Eu, de obicei, sfârșesc prin a da cam un sfert din

suma cerută — în bancnote uzate, ușor de urmărit. Doar în câteva ocazii am ajuns să dau jumătate din sumă. Numai o singură dată am fost de acord cu întreaga sumă. Dar, în apărarea mea, domnule avocat, îți pot spune că în acel caz special chiar și primul ministru al insulei își avea partea lui din răscumpărare.

— Câți dintre ei reușesc să plece cu banii?

— Din cazurile de care m-am ocupat în peste șaptesprezece ani doar trei, ceea ce înseamnă aproximativ 8 la sută.

Intrau acum pe un teritoriu în care nici măcar Maggie nu se aventurase până acum și ea a început să se miște neliniștită pe scaun.

— Dacă, într-adevăr, pierzi un client, compania te sprijină până în pânzele albe, a spus Connor, după care a făcut o pauză. Dar nu se permite nimănui să piardă de două ori.

Maggie s-a ridicat de pe scaun, s-a întors spre Connor și a spus:

— Eu merg să înot. Vrea cineva să vină cu mine?

— Nu, dar eu aș vrea să fac surfing, a spus Tara dornică să-și ajute mama în încercarea de a pune capăt interogatoriului.

— De câte ori ai căzut în dimineața asta? a întrebat-o Connor confirmând că și el era de părere că se mersese prea departe.

— De vreo cinci-șase ori sau mai mult, a spus Tara. Asta a fost cea mai rea, a adăugat ea arătând cu mândrie spre o vânătaie mare de pe coapsa dreaptă.

— De ce ai lăsat-o să ajungă la atâtea căzături, Stuart? I-a întrebat Maggie așezându-se iar pe scaun ca să examineze mai de aproape vânătaia.

— Pentru că mi-a oferit șansa s-o salvez și să fac pe eroul, a răspuns Stuart.

— Fii atent, Stuart, ea o să stăpânească surfingul până la sfârșitul săptămânii și va sfârși prin a te salva pe tine, i-a spus Connor zâmbind.

— Sunt foarte conștient de aptitudinile ei, i-a răspuns Stuart. Dar în clipa când se va întâmpla asta am de gând s-o inițiez în bungee jumping¹.

Maggie s-a albit la față și a privit rapid în direcția lui Connor.

— Nu vă îngrijorați, doamnă Fitzgerald, a adăugat imediat Stuart. Veți fi cu toții în America cu mult înainte de a se

¹ Săritură de pe o clădire pe alta folosind centura de salvare

întâmpla asta.

Niciunul dintre ei nu voia să li se reamintească acest lucru.

Tara l-a prins pe Stuart de braț.

— Hai să mergem, Superman. Este timpul să găsim un alt val ca să mă poți salva.

Stuart a sărit în picioare. Întorcându-se spre Connor a spus:

— Dacă o să descoperiți vreodată că fiica v-a fost răpită, eu n-o să cer o răscumpărare și nici n-o să vreau să negociez în dolari americani sau în altă monedă.

Tara s-a înroșit.

— Haide, a spus ea și au plecat amândoi alergând spre plajă.

— Și pentru prima oară nu cred că am să încerc să negociez, i-a spus Connor lui Maggie zâmbind.

— Este un tânăr drăguț, a spus Maggie prinzându-l de mână. Păcat doar că nu este irlandez.

— Ar fi putut să fie și mai rău, i-a răspuns Connor. Ar fi putut fi englez.

Maggie a zâmbit în timp ce au pornit spre ocean.

— Știi, ea s-a întors acasă abia la cinci dimineața.

— Să nu-mi spui că încă mai stai trează toată noaptea ori de câte ori fiica ta merge la o întâlnire, i-a spus Connor cu un zâmbet larg.

— Nu vorbi atât de tare, Connor Fitzgerald și încearcă să-ți amintești că ea este singurul nostru copil.

— Ea nu mai este copil, Maggie, i-a spus el. Este o femeie în toată firea și în mai puțin de un an va fi Dr. Fitzgerald.

— Și tu, bineînțeles, nu-ți faci nicio grijă în privința ei.

— Știi că-mi fac, i-a răspuns Connor luând-o în brațe. Și dacă ea are o legătură serioasă cu Stuart — ceea ce nu este deloc treaba mea — gândește-te că ar fi putut să fie și mai rău.

— Eu nu m-am culcat cu tine până nu ne-am căsătorit și nici măcar când mi-au spus că ai fost dat dispărut în Vietnam eu nu m-am uitat la alt bărbat. Și nu pentru că n-aș fi avut oferte.

— Știu, draga mea, i-a răspuns Connor. Dar pe atunci deja știai că sunt de neînlocuit.

Connor s-a desprins de lângă soția lui și a alergat spre valuri asigurându-se că ea este doar la un pas în urma lui. Când a reușit să-l prindă din urmă ea abia mai respira.

— Declan O'Casey m-a cerut de nevastă cu mult înainte...

— Știu, draga mea, i-a răspuns el coborându-și privirile în

ochii ei verzi și îndepărtându-i o șuviță de păr de pe frunte. Și nu va trece niciodată o zi fără ca eu să nu-ți fiu recunoscător că m-ai așteptat. A fost singurul lucru care m-a ținut în viață când am fost capturat în 'nam. Asta și gândul de a o vedea pe Tara.

Cuvintele lui Connor i-au reamintit lui Maggie de tristețea pe care o simțise când pierduse sarcinile și când aflase că nu mai poate să aibă alți copii. Ea fusese crescută într-o familie numeroasă și tânjea ca și familia ei să fie la fel. Niciodată nu putuse să accepte filozofia simplă a mamei sale — aceasta este voia Domnului.

Când Connor fusese în Vietnam, ea petrecuse multe ceasuri fericite cu Tara. Dar în clipa în care el se întorsese tânăra doamnă își transferase afecțiunea peste noapte și deși rămăsese apropiată de fiica ei, Maggie știa că niciodată nu va putea avea aceeași relație cu Tara pe care o avea cu Connor.

Când Connor semnase contractul cu compania Maryland Insurance pentru cursul de management Maggie fusese nedumerită de decizia lui. Ea întotdeauna crezuse că, la fel ca tatăl lui, Connor va dori să fie implicat în aplicarea legii. Nedumerirea ei ținuse până când el îi explicase pentru cine va lucra în realitate. Deși nu intrase în detalii, el îi spusese cine îl plătea și ce însemna să fii ofițer acoperit sau NOC². Ea îi păstrase secretul cu loialitate de-a lungul anilor, deși faptul că nu putea să discute cu prietenele și colegele despre profesia soțului ei era uneori stânjenitor. Dar Maggie hotărâse că acesta era un inconvenient minor în comparație cu altele create de soți care discutau bucuroși și la nesfârșit tot felul de amănunte despre munca lor pentru că voiau să țină ascunse activitățile din afara orelor de program.

Tot ceea ce spera Maggie, de fapt, era ca într-o bună zi fiica ei să găsească pe cineva dornic să aștepte pe o bancă în parc toată noaptea doar ca s-o zărească trăgând perdeaua.

² Non-official cover officer = ofițer acoperit care nu figurează în nicio evidență CI.A.

CAPITOLUL 7

Jackson și-a aprins o țigară și a ascultat cu atenție fiecare cuvânt pe care bărbatul de la Casa Albă l-a avut de spus. N-a făcut nicio încercare ca să-l întrerupă.

Când, în cele din urmă, Lloyd și-a terminat partitura dinainte pregătită, a luat o înghițitură din *acqua minerale* ce se afla în fața lui și a așteptat să audă care va fi prima întrebare a fostului director adjunct C.I.A.

Jackson și-a stins țigara în scrumieră.

— Pot să vă întreb de ce v-ați gândit la mine că aș fi persoana cea mai potrivită pentru această misiune?

Lloyd n-a fost luat prin surprindere. El deja hotărâse că, dacă Jackson îi va pune această întrebare, pur și simplu, îi va spune adevărul.

— Noi știm că ai demisionat din postul de la C.I.A. din cauza... diferenței de opinii — a spus el accentuând cuvintele — față de cele ale lui Helen Dexter, în ciuda faptului că rezultatele dumitale la Agenție erau exemplare și până atunci toată lumea te considera succesorul ei firesc. Dar de când ai demisionat din motive care par oarecum bizare, cred că n-ai mai reușit să-ți iei o slujbă pe măsura calificării dumitale. Noi bănuim că Dexter are o oarecare legătură și cu asta.

— Nu trebuie decât un telefon, neoficial, bineînțeles, a spus Jackson și dintr-o dată te trezești că nu mai ești pe nicio listă cu cei rămași după preselecție. Nu mi-a plăcut niciodată să vorbesc de rău pe cei în viață, dar în cazul lui Helen Dexter sunt bucuros să fac o excepție. Și-a aprins altă țigară. Știți, Dexter este convinsă că Tom Lawrence ocupă locul al doilea ca importanță în America, a continuat el. *Ea* este adevăratul apărător al credinței, este ultimul bastion al acestei națiuni și în concepția ei politicienii aleși nu sunt altceva decât niște inconveniente temporare care, mai devreme sau mai târziu, vor fi eliminați de electorat.

— Președintele a avut nu una, ci mai multe ocazii ca să constate aceasta, a spus Lloyd cu amărăciune.

— Președinții vin și pleacă, domnule Lloyd. Eu pariez că șeful dumneavoastră, la fel ca toți dintre noi, este un om cu calități și defecte și ca atare puteți să fiți sigur că Dexter are un dosar plin

cu motive pentru care Lawrence nu poate să mai candideze pentru al doilea mandat. Și, apropo, ea cu siguranță are unul la fel de gros și în ceea ce vă privește.

— Atunci va trebui să alcătuim și noi propriul nostru dosar, domnule Jackson. Și nu cred că este altcineva mai calificat decât dumneavoastră ca s-o facă.

— Cu ce ați dori să începeți?

— Prin a investiga cine s-a aflat în spatele asasinării lui Ricardo Guzman de luna trecută din Bogota, a spus Lloyd. Noi avem motive să credem că, direct sau indirect, C.I.A. s-ar putea să fie implicată.

— Fără știința președintelui? a întrebat Jackson nevenindu-i să creadă.

Lloyd a dat din cap, a scos un dosar din geanta diplomat și l-a pus pe masă în fața lui Jackson. Jackson a început să-l răsfoiască.

— Nu vă grăbiți, i-a spus Lloyd pentru că va trebui să memorați totul.

Jackson a început să-l citească făcând unele observații chiar înainte de a termina prima pagină.

— Dacă pornim de la premiza că a fost un trăgător ce a acționat de unul singur, va fi aproape imposibil să găsim vreo informație demnă de crezare. Acest gen de om nu-și lasă o adresă la care poate fi găsit. Jackson a făcut o pauză. Dar dacă C.I.A. este implicată, atunci Dexter are zece zile avans față de noi. Ea pesemne că deja a transformat fiecare cale ce putea duce spre asasin într-o fundătură — numai dacă...

— Numai dacă...? a repetat Lloyd.

— Eu nu sunt singura persoană călcată în picioare de acea femeie de-a lungul anilor. S-ar putea să mai fie altcineva în Bogota... A făcut o pauză. Cât timp am la dispoziție?

— Noul președinte al Columbiei va face o vizită oficială la Washington peste trei săptămâni. Ar fi bine dacă am avea ceva până atunci.

— Aproape că deja încep să mă simt ca pe vremuri, a spus Jackson stingându-și țigara în scrumieră. Afară doar că de data asta am bucuria ca Dexter să fie de cealaltă parte a baricadei. Și-a aprins o nouă țigară. Pentru cine voi lucra?

— Oficial, sunteți independent, dar neoficial lucrați pentru mine. Veți fi plătit cu aceeași sumă pe care o primeați când ați

părăsit Agenția, lunar, deși pentru motive lesne de înțeles numele dumneavoastră nu va apărea în niciun registru de plăți. Am să vă contactez oricând...

— Nu, nu mă veți contacta, domnule Lloyd, a spus Jackson. Eu voi lua legătura cu *dumneavoastră* atunci când am ceva care să merite a fi raportat. Contacte luate de ambele părți nu fac altceva decât să sporească șansele de a fi descoperiți. Tot ce îmi trebuie este un număr de telefon care să nu poată fi interceptat.

Lloyd a scris șapte cifre pe un șervețel.

— Acesta este pe biroul meu, răspund eu personal la el, fără ca secretara să-mi facă legătura. După miezul nopții toate chemările sunt transferate automat la telefonul de lângă patul meu. Mă puteți suna oricând, ziua și noaptea. Nu vă faceți probleme în privința diferenței de fus orar când sunteți în străinătate pentru că nu mă deranjează dacă mă sculați din somn.

— Asta-i bine de știut, a spus Jackson. Pentru că nu cred că Helen Dexter doarme vreodată.

Lloyd a zâmbit.

— Ați acoperit totul?

— Nu chiar, a răspuns Jackson. Când plecați faceți dreapta și apoi din nou dreapta. Nu vă uitați înapoi și nu luați niciun taxi până n-ați ajuns cel puțin la cea de a patra intersecție. De acum încolo trebuie să gândiți la fel ca Dexter și nu uitați că ea are o vechime în branșă de treizeci de ani. Nu există decât o singură persoană care este mai bună în meserie decât ea.

— Sper că acela ești dumneata, a spus Lloyd.

— Mă tem că nu, a răspuns Jackson.

— Să nu-mi spui că deja lucrează pentru Dexter.

Jackson a dat din cap.

— Chiar dacă el este cel mai bun prieten al meu, dacă Dexter i-a ordonat să mă omoare, nu există nicio companie de asigurări în oraș care să-mi facă o asigurare pe viață. Dacă vă așteptați să-i înfrâng pe amândoi mai bine sperați să nu-mi fi pierdut antrenamentul în ultimele opt luni.

Cei doi bărbați s-au ridicat în picioare.

— La revedere, domnule Lloyd, a spus Jackson, în timp ce-și strângeau mâinile. Îmi pare rău că aceasta va fi prima și ultima noastră întâlnire.

— Dar eu am crezut că ne-am înțeles... a spus Lloyd privind neliniștit la noul său recrut.

— Să lucrăm împreună, domnule Lloyd, nu să ne întâlnim. Vedeți, pentru Dexter două întâlniri nu ar fi o simplă coincidență.

Lloyd a dat din cap.

— Aștept vești de la dumneata.

— Și, domnule Lloyd, a spus Jackson, să nu mai vizitați The National Gallery decât cu singurul scop de a vedea picturile.

Lloyd s-a încruntat.

— De ce? a întrebat el.

— Pentru că paznicul pe jumătate adormit din Sala 71 a fost pus acolo în ziua în care ați fost numit în actuala funcție. Totul este scris în dosarul dumneavoastră. Mergeți acolo o dată pe săptămână. Artistul dumneavoastră preferat a rămas tot Hopper?

Lloyd a simțit cum i se usucă saliva în gură.

— Deci Dexter știe deja despre această întâlnire?

— Nu, a răspuns Jackson. De data asta sunteți norocos. Astăzi paznicul este liber.

Deși Connor o văzuse pe fiica lui plângând de multe ori când era mică, pentru o julitură la picior, pentru că nu-i era respectată personalitatea sau, pur și simplu, pentru a face ceea ce voia, de data asta era cu totul altceva. În timp ce ea se agăța strâns de brațul lui Stuart, Connor se prefăcea a fi absorbit de bestseller-urile de la un stand de cărți și se gândea la vacanța pe care o avusese, una din cele mai plăcute din câte ținea minte. Pusese câteva livre în greutate și aproape că reușise să stăpânească surfboard-ul deși rareori fusese atât de mândru de căderile sale. În timpul celor două săptămâni el ajunsese mai întâi să-l placă și apoi să-l respecte pe Stuart. Chiar și Maggie încetase în a-i mai aminti în fiecare dimineață că Tara nu se întorsese în camera ei noaptea trecută. El considerase asta drept un acord tacit al soției sale.

Connor a luat de pe standul de ziare un *The Sydney Morning Herald*. A răsfoit paginile citind doar titlurile până când a ajuns la rubrica „Știri Internaționale”. Și-a aruncat privirile spre Maggie care plătea pentru cele câteva suveniruri pe care ei niciodată nu le expuneau prin casă și nici nu le făceau cadou și

care, fără doar și poate, vor sfârși la părintele Graham pentru tombola de Crăciun.

Connor și-a coborât iar privirile pe ziar. „Majoritate covârșitoare pentru Herrera în Columbia” era titlul ce se întindea pe trei coloane în partea de jos a paginii. El a citit despre victoria unilaterală a noului președinte asupra celui care l-a înlocuit în ultima clipă pe Ricardo Guzman drept candidat al Partidului Național. Herrera, continua să spună articolul, urma să facă o vizită în America în viitorul apropiat pentru a discuta cu președintele Lawrence problemele cu care se confruntă în momentul actual Columbia. Printre subiectele cele mai stringente...

— Crezi că asta o să-i placă lui Joan?

Connor și-a ridicat privirile spre soția sa care ținea în mână o gravură de Ken Done cu portul Sydney.

— Cred că este un pic cam modernă pentru ea.

— Atunci va trebui să-i cumpărăm ceva de la duty free când vom fi în avion.

„Aceasta este ultima chemare pentru United Airways 816, destinația Los Angeles” s-a auzit o voce în megafon, care a răsunat în tot aeroportul. „Toți cei care nu și-au făcut formalitățile de îmbarcare sunt rugați să se prezinte imediat la Poarta 27”.

Connor și Maggie au început să se îndrepte în direcția marcată de indicatoare încercând să rămână cu câțiva pași înaintea fiicei lor și a lui Stuart care mergeau strâns înlănțuiți. După ce au trecut de controlul pașapoartelor, Connor a rămas pe loc în vreme ce Maggie s-a dus spre sala de plecare spre a-i spune funcționarului de la poartă că ultimii doi pasageri vor veni în câteva clipe.

Când, în cele din urmă, Tara și-a făcut apariția, Connor i-a pus cu blândețe un braț pe umăr.

— Știu că nu este o mare consolare, dar eu și mama ta credem că el este... i-a spus Connor șovăind.

— Știu, i-a spus ea printre suspine. Imediat ce am să mă întorc la Stanford am de gând să-i întreb dacă-mi permit să-mi termin teza de doctorat la Sydney University.

Connor și-a zărit soția discutând cu o stewardesă la poarta pentru îmbarcare.

— Îi este frică să zboare? a întrebat-o stewardesa în șoaptă pe

Maggie când a văzut-o pe tânăra femeie plângând.

— Nu. Plânge pentru că a trebuit să lase aici ceva ce nu i s-a permis să treacă prin vamă.

Maggie a dormit aproape tot timpul în cele paisprezece ore de zbor de la Sydney la Los Angeles. Tara întotdeauna se minuna cum de reușea. Ea niciodată nu izbutea decât să moșăie în avion, indiferent câte somnifere ar fi luat. Și-a ținut tatăl strâns de mână. El i-a zâmbit, dar n-a vorbit.

Tara i-a întors zâmbetul. De când își putea aduce aminte el fusese centrul existenței ei. Niciodată nu își făcuse griji că o să întâlnească un bărbat care să-i ia locul, ci mai degrabă că, atunci când se va întâmpla, el nu va putea să accepte acest fapt. Acum că se întâmplase, ea era ușurată să descopere cât de mult o sprijinea el. Cea care se dovedea a constitui acum o problemă era mama ei.

Tara știa că, dacă ar fi fost după mama ei, ea încă ar mai fi virgină și probabil ar mai locui cu părinții. Până în clasa a unsprezecea ea mai crezuse că, dacă te săruți cu un bărbat, poți să rămâi gravidă. Avusese această convingere până când o colegă de clasă îi dăduse un exemplar aproape ferfeniță din *Bucuria sexului*. Îl citise noapte de noapte făcută covrig sub cearșaf și la lumina lanternei.

Dar ea și-a pierdut virginitatea abia după ce a absolvit la Stone Ridge — și s-ar putea să fi fost ultima din clasă, dacă colegile ei spuneau adevărul. Tara își însoțise părinții într-o vizită demult promisă în locurile natale ale străbunicilor ei. Se îndrăgostise de Irlanda și de oamenii ei chiar din clipa în care ajunsese la Dublin. Chiar în prima seară la cină în hotelul lor îi spusese tatălui ei că nu înțelegea de ce atâția irlandezi nu erau mulțumiți în patria lor și au trebuit să emigreze.

Tânărul ospătar care-i servea și-a coborât privirile spre ea și i-a recitat:

— *Irlanda n-a fost niciodată mulțumită*

— *Așa crezi tu? Ești nebun.*

Irlanda a fost mulțumită atunci când

Toți au putut să folosească sabia și penița.

— Walter Savage Landor, a spus Maggie. Dar știi și următorul vers?

Ospătarul s-a înclinat.

— *Și când Tara s-a înălțat atât de sus...*

Tara s-a înroșit și Connor a izbucnit în râs. Ospătarul s-a uitat la el nedumerit.

— Este numele meu, i-a explicat Tara.

El s-a înclinat din nou înaintea ei de a strânge farfuriile, în timp ce tatăl ei achita nota de plată și mama își lua jacheta, ospătarul a întrebat-o pe Tara dacă ar vrea să vină cu el la Gallagher's să bea ceva după ce-și va termina orele de serviciu. Tara a încuviințat bucuroasă.

Ea și-a petrecut următoarele ceasuri în camera ei privind un film de cinematecă la televizor și imediat după miezul nopții a coborât tiptil la parter. Cârciuia pe care i-o sugerase Liam era doar la câteva sute de iarzi mai jos de hotel și când ea a intrat înăuntru l-a găsit așteptând-o la bar. Ea n-a fost deloc surprinsă când a aflat că Liam își luase slujba de ospătar pe timpul vacanței, după care se va întoarce la Trinity College unde studia poezii irlandeze, fiind în ultimul an. Nici Liam nu a fost surprins când a văzut cât de bine cita ea din Yeats, Joyce, Wilde și Synge.

Când a condus-o în camera ei, după câteva ore el a sărutat-o ușor pe gură și a întrebat-o:

— Cât o să stai în Dublin?

— Încă două zile, i-a răspuns.

— Atunci să nu pierdem nicio clipă.

După trei nopți în care aproape că n-a închis ochii, Tara a plecat la Kilkenny să viziteze locul de naștere al lui Oscar având sentimentul că este destul de calificată ca să adauge una sau două note de subsol la *Bucuria Sexului*.

Când Liam le-a cărat valizele la mașina închiriată ce-i aștepta jos, Connor i-a dat un bacșiș substanțial și i-a spus în șoaptă mulțumesc. Tara s-a înroșit.

La Stanford în anul doi Tara a avut o combinație amoroasă cu un student medicinist. Dar abia când a cerut-o în căsătorie ea și-a dat seama că nu voia să-și petreacă tot restul vieții cu el. În ceea ce-l privește pe Stuart nu-i trebuise un an ca să ajungă la o concluzie diametral opusă.

Ei se cunoscuseră din întâmplare izbindu-se unul de celălalt în apă. Era vina ei — nu fusese atentă și îi tăiasse calea când el se scufundase ca să evite un val mare. Amândoi sfârșiseră prin a fi măturați de apă. Când el o scosese la suprafață, Tara se așteptase să audă o lungă tiradă dojenitoare și din plin meritată.

El, în schimb, îi zâmbise și îi spusese:

— Pe viitor încearcă să eviți valorile foarte puternice.

În după-amiaza aceea, mai târziu, ea repetase aceeași figură, dar [dinadins](#). De data asta și el știuse. El a râs și i-a spus:

— Cu tine nu am decât două alternative: Ori încep să-ți dau lecții, ori mergem împreună la o cafea. Altfel următoarea noastră ciocnire s-ar putea să se termine la spitalul local. Ce preferi?

— Hai să începem cu o cafea.

Tara voise să se culce cu Stuart în acea noapte și când a trebuit să plece peste zece zile i-a părut rău că-l făcuse să aștepte trei zile. La sfârșitul săptămânii...

— Vă vorbește căpitanul navei. Începem aterizarea pe aeroportul din Los Angeles.

Maggie s-a trezit brusc, s-a frecat la ochi și i-a zâmbit fiicei sale.

— Am dormit? a întrebat-o ea.

— Nu înainte de decolare, i-a răspuns Tara.

După ce și-au luat bagajele, Tara le-a spus la revedere părinților ei și s-a dus ca să ia avionul spre San Francisco. În timp ce ea s-a făcut nevăzută printre călătorii care veneau și plecau, Connor i-a șoptit lui Maggie:

— Nu m-ar surprinde dacă ea s-ar întoarce și ar lua următorul avion spre Sydney.

Maggie a dat din cap.

Ei s-au îndreptat în direcția curselor interne și au urcat în avion cu ochii umezi de lacrimi. De data asta Maggie a adormit chiar înainte de a se termina explicațiile de pe ecranul televizorului referitoare la măsurile de securitate în eventualitatea unor accidente. În timp ce traversau Statele Unite, Connor a încercat să și-i scoată din gând pe Tara și Stuart și să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut odată întors în Washington. Peste trei luni el trebuia să se retragă din rândul cadrelor active și încă nu avea nicio idee în ce departament intenționau să-l transfere. Se temea să nu i se ofere o slujbă de birou, cu program de la ora nouă la cinci, la cartierul general și care consta în a da lecții tinerilor ce aveau să lucreze ca ofițeri acoperiți, împărtășindu-le din experiența lui. El deja o avertizase pe Joan că va demisiona dacă nu i se va oferi ceva interesant. El nu era croit ca să fie profesor.

În timpul ultimului an fuseseră unele aluzii despre un post sau două în prima linie în ceea ce-l privea, dar asta se întâmplase înainte ca șeful lui să demisioneze fără nicio explicație. În ciuda celor douăzeci și opt de ani de serviciu și a numeroase misiuni, Connor era conștient că acum, când Chris Jackson nu mai lucra în Agenție, s-ar putea ca viitorul lui să nu mai fie atât de sigur pe cât și-l imaginase.

CAPITOLUL 8

— Ești sigur că putem avea deplină încredere în Jackson?

— Nu, domnule președinte, nu sunt. Dar sunt sigur de un lucru: Jackson o detestă — repet, o detestă — pe Helen Dexter tot atât de mult ca și dumneavoastră.

— Bun, asta ar fi un fel de recomandare personală, a spus președintele. Ce altceva te-a determinat ca să-l alegi? Pentru că, dacă a o detesta pe Dexter a fost principalul criteriu de selecție pentru această misiune, înseamnă că ai avut un număr destul de mare de candidați.

— El mai are și alte calități de care am ținut cont. Dosarul lui ca ofițer în Vietnam și ca șef al serviciului de contrainformații, ca să nu mai amintesc de reputația lui ca director adjunct la C.I.A.

— Atunci de ce și-a dat demisia pe neașteptate, de vreme ce încă mai avea o carieră atât de promițătoare în fața lui?

— Eu bănuiesc că Dexter a simțit că era un pic cam prea promițătoare și el începuse să fie un candidat serios la postul ei.

— Dacă el dovedește că ea a dat ordinul ca să fie asasinat Ricardo Guzman, încă mai poate fi. Se pare că ai ales pe cel mai bun om pentru treaba asta, Andy.

— Jackson mi-a spus că există un altul mai bun.

— Atunci recrutează-l și pe el, a zis președintele.

— Și eu am avut aceeași idee. Dar s-a dovedit că el deja lucrează pentru Dexter.

— Ei bine, cel puțin el n-o să știe că Jackson lucrează pentru noi. Ce altceva mai aveai să-mi spui?

Lloyd a deschis un dosar și a început să-i relateze în amănunțime conversația pe care a avut-o cu fostul director adjunct al C.I.A.

După ce a terminat, singurul comentariu al lui Lawrence a fost:

— Vrei să-mi spui că eu nu am altceva de făcut decât să stau cu mâinile în sân așteptându-l pe Jackson să apară cu ceva?

— Acestea au fost condițiile lui, domnule președinte, dacă dorim ca el să-și asume misiunea. Dar eu am sentimentul că domnul Jackson nu este genul de om care să stea cu mâinile în sân.

— Ar face bine să nu stea, pentru că fiecare zi în plus pe care Dexter și-o petrece la Langley pentru mine contează. Să sperăm că Jackson ne poate furniza suficientă frânghie cu care s-o spânzurăm în mod public pe Dexter. Și dacă izbutim, execuția să fie în Grădina cu Trandafiri.

Șeful de cabinet a râs:

— Asta ar putea avea un dublu avantaj: o să-i facă pe mulți Republicani să voteze cu noi pentru Legea Securității Străzilor și Reducerea Criminalității.

Președintele a zâmbit.

— Cine este la audiență?

Lloyd s-a uitat la ceas.

— Senatorul Bedell așteaptă în antecameră de o oarecare vreme.

— Ce dorește de data asta?

— Speră să discute cu dumneavoastră și să vă convingă în privința ultimelor amendamente pe care le-a propus la Legea Reducerii Armelor.

Președintele s-a încruntat.

— Ai observat câte procente a câștigat Zerimski în ultimele sondaje de opinie?

Maggie a început să formeze prefixul 650 doar la câteva clipe după ce răsucise cheia în ușa casei lor modeste din Georgetown. Connor s-a apucat să despacheteze trăgând cu urechea la convorbirea telefonică dintre soția și fiica lui.

— Am sunat doar ca să-ți spun că am ajuns cu bine, a încercat Maggie să facă introducerea.

Connor a zâmbit la pretextul neconvingător. Tara era prea deșteaptă ca să nu se prindă, dar el știa că o să-i cânte în strună mamei sale.

— Îți mulțumesc că m-ai sunat, mamă. Mă bucur că te aud.

— La tine totul este în ordine? a întrebat-o Maggie.

— Da, totul este bine, a răspuns Tara după care în următoarele minute a încercat pe ocolite s-o asigure pe mama ei că nu era pe punctul de a face ceva necugetat. Când a fost sigură că a reușit s-o convingă a întrebat: Tata este pe lângă tine?

— Da, este aici, a răspuns ea întinzându-i telefonul peste pat lui Connor.

— Poți să-mi faci o favoare, tată?

— Sigur.

— Te rog explică-i mamei că nu am de gând să fac nicio prostie. Stuart a sunat deja de două ori de când m-am întors și el plănuiește să — a ezitat — să vină în State de Crăciun și eu sunt destul de sigură că pot să aștept până atunci. Apropo, tată, m-am gândit că este mai bine să te avertizez că deja știu ce dar mi-aș dori de Crăciun.

— Și ce este, draga mea?

— Ca tu să-mi plătești toate convorbirile internaționale în următoarele opt luni. Am sentimentul că ele s-ar putea să coste mult mai mult decât mașina aceea uzată pe care mi-ai promis să mi-o cumperi dacă-mi iau doctoratul în Filozofie.

Connor a râs.

— Așa că ai face bine să obții acea promovare despre care ai amintit în Australia. La revedere, tată.

— La revedere, draga mea!

Connor a închis și a zâmbit încurajator spre Maggie. Era pe punctul de a-i spune pentru a zecea oară să înceteze în a-și mai face griji când telefonul a sunat din nou. El a ridicat receptorul presupunând că este tot Tara. N-a fost ea.

— Îmi pare rău că vă sun când abia v-ați întors, a spus Joan, dar adineaori mi-a telefonat boss-ul și se pare că este o urgență. Cât de repede puteți fi aici?

Connor s-a uitat la ceas.

— În douăzeci de minute, a spus el și a pus receptorul în furcă.

— Cine a fost? a întrebat Maggie continuând să despacheteze.

— Joan. Are nevoie ca să-i semnez câteva contracte urgente. N-o să dureze mult.

— La naiba, a spus Maggie. Am uitat ca să-i cumpăr un cadou în avion.

— O să-i iau eu ceva în drum spre birou.

Connor a plecat din cameră, a coborât în fugă scările și a ieșit din casă înainte ca Maggie să apuce să-l mai întrebe ceva. A urcat în vechea Toyota a familiei, dar i-a trebuit ceva vreme până să poată porni motorul. În cele din urmă „vechiul tanc”, cum îi spunea Tara, a reușit să ajungă pe Twenty-Ninth Street. După cincisprezece minute el a virat la stânga pe M Street, după care din nou stânga și apoi a dispărut în jos pe o pantă ce ducea

Într-un garaj subteran nemarcat.

Când Connor a intrat în clădire omul de pază și-a dus mâna la chipiu și a spus:

— Bine v-ați întors, domnule Fitzgerald. Credeam că am să vă văd abia luni.

— Asta înseamnă că suntem doi care credeam același lucru, i-a răspuns Connor întorcându-i salutul și s-a îndreptat spre lifturi. A luat unul până la etajul șapte. Când a ieșit pe coridor a fost întâmpinat de zâmbetul fetei de la recepție care stătea la biroul ei de sub inscripția cu litere aldine „Maryland Insurance Company”. Avizierul de la parter spunea că distinsa firmă ocupa etajele opt, nouă și zece.

— Ce bucurie să vă văd, a spus fata. Aveți un oaspete.

Connor a zâmbit și a dat din cap continuându-și drumul pe coridor. Când a făcut colțul a zărit-o pe Joan stând în fața ușii biroului lui. Expresia de pe chipul ei îi spunea că aștepta de un oarecare timp. Apoi el și-a reamintit cuvintele lui Maggie când a plecat de acasă — dar nu pentru că i s-ar fi părut că în acea clipă gândul cel mai arzător al lui Joan ar fi fost la un cadou.

— Boss-ul a sosit acum câteva clipe, i-a spus Joan deschizându-i ușa.

Connor a intrat cu pași mari în încăpere. Pe scaunul din fața biroului său stătea o persoană despre care nu știa să-și fi luat vreodată un concediu.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, doamnă directoare, a spus el. Abia ce...

— Avem o problemă, a fost tot ce a spus Helen Dexter și i-a pus pe masă un dosar.

— Dă-mi doar un fir care să ducă spre ceva și de rest mă ocup eu, a spus Jackson.

— Aș vrea să pot, Chris, i-a răspuns șeful poliției din Bogota. Dar unul sau doi dintre foștii tăi colegi mi-au dat să înțeleg foarte clar că acum ești *persona non grata*.

— N-am crezut niciodată despre tine că dai două parale pe asemenea fleacuri, i-a spus Jackson în timp ce-i mai turna șefului de poliție încă un whisky.

— Chris, trebuie să înțelegi că atunci când erai reprezentantul guvernului tău, totul era legal, fără probleme.

— Inclusiv banii ce-ți reveneau ție, dacă îmi amintesc exact.

— Dar, bineînțeles, a spus polițistul cu nonșalanță, tu ești primul care poți aprecia că anumite cheltuieli, totuși, trebuie acoperite. A tras pe gât o înghițitură mare din paharul de cristal. Și după cum știi prea bine, Chris, inflația în Columbia se menține la parametri extrem de mari. Salariul meu nu-mi ajunge nici măcar pentru cheltuielile zilnice.

— Din această mică predică, a spus Jackson, să înțeleg că rata rămâne aceeași chiar dacă cineva este *persona non grata*?

Șeful poliției a dat pe gât ultima picătură de whisky, și-a șters mustața și a spus:

— Chris, președinții vin și pleacă atât în țara ta cât și în țara mea, dar vechii prieteni rămân.

Jackson a zâmbit ușor, apoi a scos un plic din buzunarul interior de la haină strecurându-l pe neobservate sub masă. Șeful poliției a aruncat o privire rapidă înăuntrul lui, și-a desfăcut buzunarul de la tunică și plicul s-a făcut nevăzut.

— Văd că noii tăi stăpâni nu-ți permit aceeași larghețe atunci când este vorba de cheltuieli.

— Un singur fir care să ducă spre ceva rezonabil, asta-i tot ce-ți cer, i-a repetat Jackson.

Șeful poliției și-a ridicat paharul gol și a așteptat până când barmanul i l-a umplut-ochi. A mai tras o înghițitură zdravănă.

— Întotdeauna am fost convins, Chris, că dacă umbli după un chilipir, nu există loc mai bun cu care să începi decât o casă de amanet. A zâmbit, a dat pe gât tot paharul și s-a ridicat în picioare. Și ținând cont de dilema în care ești, vechiul meu prieten, eu aș începe cu districtul San Victorina și nu m-aș deranja mai mult decât cu examinarea vitrinelor.

După ce Connor a terminat de citit detaliile din materialul confidențial a înapoiat dosarul directorului C.I.A. Prima ei întrebare l-a luat prin surprindere:

— Cât mai ai până când trebuie să te retragi din serviciul activ?

— Până la 1 ianuarie anul viitor, dar bineînțeles sper să lucrez în continuare în cadrul Companiei.

— S-ar putea să nu-ți fie atât de ușor să te acomodezi, ținând cont de calitățile tale speciale, a spus Dexter cu nonșalanță. Totuși, am un post liber pe care ți l-aș putea recomanda. A făcut o pauză. Director al biroului nostru din Cleveland.

— Cleveland?

— Da.

— După douăzeci și opt de ani de serviciu în cadrul Agenției în Washington? a spus Connor. Sunt sigur că știți că soția mea este decan la admiteri în Georgetown. Ar fi aproape imposibil ca ea să găsească, un post echivalent în... Ohio.

A urmat o tăcere prelungită.

— Aș dori să te ajut, a spus Dexter pe același ton plat, dar în momentul de față nu există nimic potrivit pentru tine la Langley. Dacă crezi că poți accepta postul din Cleveland nu este exclus ca să te aduc înapoi peste câțiva ani.

Connor a rămas cu privirea pironită pe femeia pe care o slujise douăzeci și șase de ani, dureros de conștient că ea folosea acum aceeași armă mortală pe care o folosise cu mulți alții dintre colegii lui în trecut. Dar de ce, când el îi îndeplinise ordinele literă cu literă? A tras cu coada ochiului spre dosar. Cerase președintele ca cineva să fie sacrificat după ce el fusese chestionat atât de amănunțit în legătură cu activitatea C.I.A. în Columbia? Urma Cleveland-ul să fie recompensa lui pentru toți acești ani de slujbă?

— Mai există vreo altă alternativă? a întrebat el.

Dexter n-a șovăit.

— Ai putea opta pentru o pensionare înainte de termen, a spus ea pe un ton de parcă ar fi sugerat înlocuirea unui portar de șaizeci de ani din blocul în care locuia.

Connor a rămas tăcut nevenindu-i să creadă ceea ce auzea. El își dedicase toată viața Agenției și ca mulți alți ofițeri și-o pusese de nenumărate ori în pericol.

Helen Dexter s-a ridicat de pe scaun.

— Poate mă anunți când ieși o hotărâre.

Apoi a părăsit încăperea fără niciun alt cuvânt.

Connor a rămas tăcut la biroul lui o vreme încercând să înțeleagă toate implicațiile cuvintelor lui Dexter. Și-a amintit că și Chris Jackson îi relatase că avusese o conversație aproape identică cu ea în urmă cu opt luni. În cazul lui, i se oferise un post în Milwaukee. „Asta mie nu mi s-ar putea întâmpla niciodată”, și-a amintit că-i spusese atunci lui Chris. „La urma urmelor, eu sunt doar unul din echipă și nimeni nu m-ar suspecta că aș dori să-i iau locul”. Dar Connor înfăptuise un păcat și mai grav. Îndeplinind ordinele lui Dexter, fără voia lui,

devenise cauza unei posibile căderi a ei. Dacă el nu mai era prin preajmă ca s-o incomodeze, atunci ar mai putea supraviețui iar. Câți alți foarte buni ofițeri fuseseră sacrificați de-a lungul anilor pe altarul ego-ului ei? s-a întrebat în sinea lui.

Gândurile lui Connor au fost întrerupte de Joan care a intrat în birou. Ea n-avea nevoie să i se spună că întrevederea decursese prost.

— Pot să fac ceva? a întrebat ea încet.

— Nu, nimic, mulțumesc Joan. După o scurtă pauză, a adăugat: Știi, trebuie să mă retrag din rândul cadrelor active.

— La 1 ianuarie, a spus ea. Dar cu rezultatele pe care le aveți, cu siguranță, Agenția o să vă ofere un birou mare, ore civilizate de lucru și probabil veți avea în dotare și o secretară cu picioare lungi.

— Se pare că nu, a spus Connor. Singurul post pe care directoarea îl are în minte pentru mine este să fiu șeful biroului din Cleveland și în mod cert n-a menționat nimic despre o secretară cu picioare lungi.

— Cleveland? a repetat Joan fără să-i vină a crede.

Connor a dat din cap.

— Bestia!

Connor și-a înălțat privirile spre secretara pe care o avea de atâta vreme fără a putea să-și ascundă surprinderea. Aceasta era cea mai dură expresie pe care o auzise în gura ei în cei nouăsprezece ani de zile în legătură cu cineva, bașca faptul că acum se referea nici mai mult nici mai puțin decât la directoare. Joan l-a privit în ochi și l-a întrebat:

— Ce-ai să-i spui lui Maggie?

— Nu știu. Dar cum i-am fabricat tot felul de legende în ultimii douăzeci și opt de ani sunt sigur că am să găsesc și de data asta ceva.

Când Chris Jackson a deschis ușa din față a prăvăliei un clopoțel a sunat spre a-l avertiza pe proprietar că cineva a intrat.

Erau mai mult de o sută de case de amanet în Bogota, majoritatea dintre ele în districtul San Victorina. Jackson nu mai făcuse atâta alergătură pe jos de când era agent începător. El chiar începuse să se întrebe dacă vechiul său prieten, șeful de poliție, nu-l trimisese în căutare de potcoave de cai morți. Dar

continua să meargă pentru că știa că acest polițist, în mod special, întotdeauna se asigura ca să mai fie încă un plic plin cu bancnote cândva în viitor.

Escobar și-a ridicat ochii spre el din dosul ziarului de seară. Bătrânul întotdeauna recunoștea, chiar înainte ca un client să se apropie de galantar, dacă era cumpărător sau avea ceva de vândut. Expresia din priviri, croiala hainelor, chiar felul în care clienții se îndreptau spre el erau grăitoare pentru el. Nu i-a trebuit decât o aruncătură de ochi spre acest domn ca să fie bucuros că nu a închis mai devreme.

— Bună seara, domnule, a spus Escobar ridicându-se de pe scaun. El întotdeauna adăuga un „domnule” când gândea că este un cumpărător. Cu ce vă pot fi de folos?

— Arma din vitrină...

— A, da. Văd că sunteți un foarte bun cunoscător. Este, într-adevăr, un obiect de colecție.

Escobar a ridicat partea rabatabilă a tejghelei și s-a îndreptat spre vitrină. A luat cutia, a pus-o pe tejghea și l-a lăsat pe client să-i examineze îndeaproape conținutul.

Lui Jackson nu i-a trebuit decât o aruncătură de privire spre arma artizanală pentru a-și da seama de proveniența ei. N-a fost surprins când a constatat că unul din gloanțe fusese tras.

— Cât cereți pentru ea?

— Zece mii de dolari, i-a răspuns Escobar recunoscând accentul american. Nu pot s-o las cu nimic mai ieftin. Am primit deja mai multe oferte.

După trei zile cât colindase străzile orașului canicular și cu multă umiditate, Jackson nu avea niciun chef să se târguiască. Dar nu avea atâția bani-gheață la el și nici nu putea să scrie un cec sau să-i prezinte o carte de credit.

— Pot să las un avans? a întrebat el și să trec mâine dimineață la prima oră cu restul?

— Cu siguranță, domnule, a răspuns Escobar. Dar pentru acest obiect special aș cere un avans de zece la sută.

Jackson a încuviințat din cap și și-a scos portmoneul din buzunarul interior al hainei. A luat din el câteva bancnote uzate și le-a pus pe tejghea.

Proprietarul casei de amanet a numărat încet cele zece bancnote de o sută de dolari, apoi le-a pus în casă și a scris o chitanță.

Jackson și-a coborât privirile spre cutie, a zâmbit, a luat cartușul tras și l-a băgat în buzunar.

Bătrânul a fost surprins, nu de gestul lui Jackson, ci pentru că ar fi putut să jure că toate cele șase gloanțe fuseseră la locul lor când cumpărase pușca.

— Aș împacheta totul și aș veni la tine mâine, dacă n-ar fi vorba de părinții mei, a spus ea.

— Sunt sigur că ei ar înțelege, a spus Stuart.

— Poate, a zis Tara. Dar asta nu m-ar opri să nu mă simt vinovată pentru toate sacrificiile pe care tatăl meu le-a făcut de-a lungul anilor ca eu să-mi pot da doctoratul în filozofie. Ca să nu mai vorbesc de mama. Ea probabil că ar face un atac de cord.

— Dar ai zis că o să te interesezi dacă îndrumătorul pentru teza ta de doctorat ar fi de acord ca să-ți termini doctoratul la Sydney.

— Problema nu este îndrumătorul meu, a spus Tara. Ci decanul.

— Decanul?

— Da. Când îndrumătorul meu a discutat ieri cu el, a spus că nici vorbă nu poate fi despre așa ceva. A urmat o tăcere prelungită după care Tara a întrebat: Mai ești pe fir, Stuart?

— Bineînțeles că sunt, a răspuns el, după care a urmat un suspin demn de un îndrăgostit shakespearian.

— Nu este vorba decât de opt luni, i-a reamintit Tara. De fapt, pot să-ți spun chiar și câte zile. Și nu uita că tu ai să vii aici de Crăciun.

— Abia aștept, i-a spus Stuart. Sper doar să nu-i incomodez pe părinții tăi. La urma urmelor, ei nu m-au văzut decât foarte puțin.

— Nu fi stupid. Ei au fost încântați când le-am spus că ai să vii la noi. Mama te adoră, după cum bine știi, și tu ești primul bărbat despre care tata a avut un cuvânt bun de spus.

— El este un om remarcabil.

— Ce vrei să spui?

— Cred că înțelegi exact ce vreau să spun.

— Aș face bine să închid, altfel tata chiar că are nevoie de o promovare ca să-mi achite notele telefonice. Apropo, data viitoare este rândul tău.

Stuart s-a prefăcut că n-a băgat de seamă cât de brusc a schimbat Tara subiectul.

— Întotdeauna mi se pare ciudat, a continuat ea, că tu ești încă la muncă în vreme ce eu m-am culcat demult.

— Ei bine, cred că nu există decât un singur mod ca să schimbăm această situație, a spus Stuart.

Când el a deschis ușa, alarma a început să sune. Un ceas de perete din încăperea alăturată a bătut de două ori când el s-a strecurat în prăvălie printre șiragurile de mărgele din care era formată perdeaua despărțitoare. Și-a aruncat privirile spre vitrină. Pușca nu mai era la locul ei.

I-au trebuit câteva minute ca s-o găsească ascunsă sub tejghea.

A verificat fiecare piesă și a constatat că un cartuș lipsea, și-a pus cutia sub braț și a plecat tot atât de repede pe cât intrase. Nu că ar fi fost neliniștit că s-ar fi putut să fie prins: șeful poliției îl asigurase că spargerea nu va fi raportată cel puțin treizeci de minute de la comiterea ei. Și-a aruncat privirile spre ceasul de perete înainte de a închide ușa. Era două și douăsprezece minute.

Șeful de poliție cu greu ar fi putut fi învinuit pentru că vechiul său prieten nu a avut suficienți bani gheață la el ca să cumpere pușca. Și, în orice caz, el făcuse în așa fel încât să fie plătit de două ori pentru aceeași informație. Și pe deasupra, plata fusese în dolari.

Ea i-a turnat a doua ceașcă de cafea.

— Maggie, mă gândesc să-mi dau demisia de la companie și să caut o slujbă, ceea ce va însemna că nu va mai trebui să călătoresc atât de mult.

El și-a înălțat privirile și a așteptat să vadă care va fi reacția soției lui.

Maggie a pus ibricul de cafea jos și a sorbit o înghițitură din ceașca ei de cafea înainte de a vorbi.

— De ce acum? a întrebat ea, pur și simplu.

— Șeful mi-a spus că voi fi schimbat de la departamentul de răpiri și răscumpărări, urmând a fi înlocuit cu un tânăr. Este o practică obișnuită a companiei pentru oameni de vârsta mea.

— Dar trebuie să fie o mulțime de alte posturi în cadrul

companiei pentru cineva cu experiența ta.

— Șeful a venit cu o sugestie, a spus Connor. Mi-a oferit șansa să conduc biroul nostru din Cleveland.

— Cleveland? a întrebat Maggie fără să-i vină a crede. A rămas tăcută o vreme, după care a spus încet: De ce așa dintr-o dată șeful tău a devenit atât de dornic să se descotorosească de tine?

— O, situația nu este chiar atât de rea. La urma urmelor, dacă refuz, pot totuși să mă pensionezez, a spus Connor fără a încerca să-i răspundă la întrebare. În orice caz, Joan mă asigură că sunt o mulțime de companii de asigurări în Washington care ar fi prea fericiți să folosească pe cineva cu experiența mea.

— Dar nu și compania la care ai lucrat, a spus Maggie continuând să-și privească soțul drept în ochi.

Connor i-a susținut privirea, dar n-a găsit un răspuns convingător. A urmat o tăcere și mai lungă.

— Nu crezi că a venit timpul să-mi spui tot adevărul? l-a întrebat Maggie. Sau, pur și simplu, trebuie să continui să cred fiecare cuvânt pe care mi-l spui ca o soție ascultătoare?

Connor și-a coborât capul. Și a rămas tăcut:

— Tu nu mi-ai ascuns niciodată faptul că „Maryland Insurance” nu este altceva decât o acoperire pentru C.I.A. Și eu niciodată nu te-am presat asupra acestui subiect. Dar în ultimul timp până și excursiile tale bine deghizate au lăsat un pic de noroi pe pantofii tăi.

— Nu cred că înțeleg, a spus Connor neconvingător.

— Când ți-am luat costumul de la curățat, mi-au zis că au găsit asta în buzunar. Maggie a pus pe masă o mică monedă. Mi s-a spus că nu are valoare decât în Columbia.

Connor a rămas holbându-se la moneda de zece pesos care nu acoperea decât o convorbire locală în Bogota.

— Multe neveste ar fi sărit imediat la o singură concluzie, Connor Fitzgerald, a continuat Maggie. Dar nu uita că eu te cunosc de peste treizeci de ani și sunt foarte conștientă că tu n-ai fi capabil de o asemenea decepție.

— Îți promit, Maggie, că...

— Știu, Connor. Întotdeauna am acceptat faptul că trebuie să existe motive temeinice pentru care tu nu ai putut să fii total sincer față de mine de-a lungul anilor. S-a aplecat peste masă, a luat mâna soțului său într-a ei și a spus: Dar dacă acum ți se dă

un șut în fund pentru niciun motiv aparent, nu crezi că am dreptul să-mi spui exact cu ce te-ai ocupat în ultimii douăzeci și opt de ani?

Jackson a rugat taximetristul să oprească în fața casei de amanet și să aștepte. I-a spus că nu va dura decât câteva minute și după aceea voia să fie dus la aeroport.

Imediat ce a intrat în prăvălie, Escobar a venit grăbit din încăperea alăturată. Părea agitat: Când a văzut cine era clientul și-a înclinat capul și fără niciun cuvânt a răsucit cheia de la casă, a tras un sertar din care a scos încet zece bancnote de o sută de dolari și i le-a întins peste tețghea.

— Trebuie să-mi cer scuze, domnule, a spus el ridicându-și privirile spre americanul înalt, dar pușca a fost furată peste noapte.

Jackson n-a făcut niciun comentariu.

— Lucrul ciudat este, a continuat Escobar, că, indiferent cine a furat-o, nu a luat niciun ban din casă.

Jackson tot n-a spus nimic. După ce clientul său a părăsit casa de amanet, Escobar n-a putut să nu se gândească la faptul că acesta nu păruse deloc surprins.

În timp ce taxiul se îndrepta spre aeroport, Jackson și-a băgat mâna în buzunarul de la haină și a scos cartușul folosit. S-ar putea ca să nu izbutească să dovedească cine a apăsat pe trăgaci, dar acum el nu mai avea niciun dubiu asupra persoanei care dăduse ordinul ca Ricardo Guzman să fie asasinat.

CAPITOLUL 9

Elicopterul a aterizat lin pe gazonul de lângă Reflecting Pool dintre Memorialele Washington și Lincoln, în timp ce paletele rotorului încetineau, s-a derulat o scară scurtă. Ușa de la Nighthawk s-a deschis și în cadrul ei a apărut președintele Herrera îmbrăcat în uniformă completă, care-l făcea să arate ca un personaj secundar dintr-un film mediocru. A luat poziție de dreptși și a răspuns la onorul dat de soldații din infanteria marină, apoi a parcurs pe jos scurta distanță până la Cadillac-ul blindat care-l aștepta. În timp ce coloana de mașini înainta pe Seventeenth Street în fiecare portdrapel fluturau steagurile Columbiei, Americii și districtului Columbia.

Tom Lawrence, Larry Harrington și Andy Lloyd îl așteptau la porticul de sud al Casei Albe. „Cu cât mai bine sunt croite hainele, cu cât mai colorată eșarfa, cu cât mai numeroase medaliile, cu atât mai lipsită de importanță este țara”, reflecta în sinea lui Lawrence în timp ce a făcut câțiva pași spre a-și întâmpina oaspetele.

— Antonio, dragul meu prieten, i-a spus Lawrence când Herrera l-a îmbrățișat, deși ei nu se întâlniseră decât o singură dată până atunci.

După ce Herrera, în sfârșit, și-a terminat îmbrățișarea, Lawrence s-a întors spre Harrington și Lloyd ca să facă prezentările. Aparatele de fotografiat țăcăneau și benzile din casetele video foșneau în timp ce grupul prezidențial se îndrepta spre Casa Albă. Au fost făcute și mai multe poze cu zâmbete largi așternute pe chipuri pe coridorul lung, sub portretul în mărime naturală al lui George Washington.

După cele trei minute de fotografii pentru presă, președintele și-a condus oaspetele în Biroul Oval. În timp ce s-a servit cafea columbiană și s-au făcut și mai multe fotografii nu s-a discutat nimic important. Când, în cele din urmă, au fost lăsați singuri, secretarul de stat a început să dirijeze conversația spre relațiile curente dintre cele două țări. Lawrence era recunoscător pentru rezumatul pe care-l primise în acea dimineață mai devreme de la Larry. El putea să vorbească cu autoritate despre acorduri de extrădare, despre recolta de cafea din acest an, despre problema drogurilor, chiar și despre noul metrou ce se construia

în Bogota de către o companie americană în cadrul pachetului de măsuri de ajutorare a altor țări.

În timp ce secretarul, de stat lărgea discuția spre a cuprinde achitarea unor vechi împrumuturi în dolari și disparitatea dintre importurile și exporturile celor două țări, mintea lui Lawrence o luase razna către probleme cărora trebuia să le facă față în cursul zilei, mai târziu.

Proiectul legii reducerii tuturor tipurilor de arme se împotmolea în comitet și Andy deja îl avertizase că n-o să fie prea mulți congresmeni care s-o voteze. Probabil că va trebui să aibă întrevederi cu cât mai mulți dintre ei în parte ca legea să aibă vreo șansă spre a fi aprobată. El era conștient că aceste vizite rituale la Casa Albă nu erau altceva decât un prilej de autolăudare pentru congresmeni, astfel încât reprezentanții aleși să se poată întoarce în districtele lor și să-și informeze alegătorii — dacă erau democrați — cât de strânsă era relația lor cu președintele, sau — dacă erau republicani — cât de mult depindea președintele de ajutorul lor pentru aprobarea legilor pe care le propunea. Cum până la alegerile de la mijlocul mandatului era mai puțin de un an, Lawrence și-a dat seama că în săptămânile următoare vor fi doar câteva întâlniri în afară de cele deja planificate.

El a fost brusc readus la momentul prezent când Herrera a spus:

— ...și pentru asta, domnule președinte, trebuie să-ți mulțumesc în mod special.

Un zâmbet larg a apărut pe fața președintelui columbian în timp ce ceilalți trei, cei mai puternici bărbați din America, se holbau spre el fără a le veni să-și creadă urechilor.

— Ai vrea să mai repeți, Antonio, a spus președintele nefiind sigur că auzise exact vorbele oaspetelui său.

— Din moment ce suntem doar noi în Biroul Oval, Tom, am vrut să spun doar cât de mult apreciez rolul pe care l-ai avut, personal, în alegerea mea.

— De câtă vreme lucrați pentru Maryland Life, domnule Fitzgerald? l-a întrebat președintele consiliului de administrație. Era prima întrebare pe care o punea în cadrul interviului care dura deja de o oră.

— De douăzeci și opt de ani, împliniți în mai, domnule

Thompson, a răspuns Connor privind direct spre bărbatul ce stătea la mijlocul mesei mari din fața lui.

— Palmaresul dumneavoastră este foarte impresionant, a spus femeia din dreapta președintelui. Și referințele sunt impecabile. Trebuie să vă întreb de ce doriți să părăsiți actuala slujbă? Și poate, cel mai important, de ce Maryland Life pare dispusă să vă lase să plecați?

Connor discutase cu Maggie la cină, seara trecută, cum ar trebui să răspundă la această întrebare. „Pur și simplu, spune-le adevărul” îl sfătuisese ea. „Și nu-ți bate capul cu nicio minciună. Niciodată n-ai fost bun la asta”. Nici el nu se așteptase la un altfel de sfat.

— Singura mea șansă imediată de promovare ar fi însemnat să mă mut la Cleveland și am considerat că n-aș putea să-i cer soției să renunțe la slujba ei de la Georgetown University, a răspuns el. Ar fi fost foarte dificil pentru ea să-și găsească un post echivalent în Ohio.

Cel de al treilea membru al comisiei de interviuare a dat din cap încuviințându-l. Maggie îi spusese că unul din membrii comisiei avea un fiu care era în ultimul an la Georgetown University.

— Nu cred că trebuie să vă mai reținem, a spus președintele. Vreau doar să vă mulțumesc, domnule Fitzgerald, că ați venit la noi în această după-amiază.

— Plăcerea a fost de partea mea, a răspuns Connor ridicându-se în picioare ca să plece.

Spre surprinderea lui, președintele s-a sculat de la masa lungă și a venit spre el.

— Ați putea veni cu soția la cină într-una din zilele săptămânii viitoare? I-a întrebat el în timp ce-l conducea pe Connor spre ușă.

— Am fi încântați, domnule, a răspuns Connor.

— Spune-mi Ben, a zis președintele. Nimeni de la Washington Provident nu mi se adresează cu domnule și cu atât mai mult directorii mei executivi. I-a zâmbit și i-a strâns cu căldură mâna lui Connor. Am să-i spun secretarei să telefoneze la biroul dumatile mâine dimineață și să fixeze întâlnirea. Aștept cu nerăbdare să-ți cunosc soția — Maggie, nu-i așa?

— Da, domnule, a răspuns Connor. A făcut o pauză. Și eu aștept cu nerăbdare ca s-o cunosc pe doamna Thompson, Ben.

Şeful de cabinet de la Casa Albă a ridicat telefonul roşu, dar n-a recunoscut imediat vocea.

— Am unele informații care s-ar putea să le găsiți folositoare. Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Lloyd a luat repede un bloc notes cu pagini galbene și goale și a scos repede capacul pixului. N-a trebuit să apese pe niciun buton pentru că toate convorbirile care se purtau la acel telefon erau înregistrate automat.

— Abia ce m-am întors după zece zile din Bogota și cineva acolo a luat toate măsurile ca ușile nu numai să-mi fie trântite în nas, dar și încuiate și ferecate cu șapte zăvoare.

— Deci Dexter trebuie să fi aflat la ce lucrezi.

— Aș putea paria că la câteva minute doar după ce am vorbit cu șeful poliției locale.

— Asta înseamnă că ea știe și pentru cine lucrezi?

— Nu, mi-am acoperit acel front, tocmai din această cauză mi-a trebuit atât de mult ca să vă dau un semn. Și vă pot asigura că, după ce l-am făcut pe unul din tinerii ei ofițeri să umble după potcoave de cai morți, ea n-o să poată niciodată să-și dea seama pentru cine lucrez. Atașatul nostru cultural din Bogota urmărește acum fiecare barosan cunoscut din domeniul drogurilor, fiecare oficial novice din departamentul narcoticelor și jumătate din poliția locală. Raportul lui va cuprinde atâtea pagini că le va trebui o lună doar ca să-l citească, ca să nu mai vorbesc de harababura pe care am făcut-o acolo.

— Ai găsit ceva cu care s-o punem la zid pe Dexter? l-a întrebat Lloyd.

— Nimic ce ea n-ar putea să explice prin obișnuitele perdele de fum. Dar toate probele dovedesc că C.I.A. a fost în spatele evenimentului...

— Noi deja știm asta, a spus Lloyd. Problema președintelui este aceea că, deși scrisorile de recomandare ale informatorului nostru sunt impecabile, el n-o să poată niciodată să apară ca martor pentru că este persoana care a beneficiat direct de asasinat. Aveți ceva care să poată rezista în cazul unul proces?

— Doar șeful de poliție din Bogota și scrisorile lui de recomandare, categoric, nu sunt impecabile. Dacă ar fi să apară ca martor, niciodată n-ai putea fi sigur care va fi partea pe care o va sprijini până la urmă.

— Atunci cum poți să fii atât de sigur că este implicată C.I.A.?

— Am văzut arma care a fost folosită în mod cert pentru a fi omorât Guzman. Chiar am cartușul de la glonțul cu care a fost împușcat. Ba mai mult, sunt aproape sigur că știu cine a făcut pușca. El este cel mai bun în branșă și lucrează pentru un mic număr din N.O.C.

— N.O.C.?

— Ofițeri acoperiți, care nu figurează în nicio evidență C.I.A.. În acest mod C.I.A. poate nega că ar avea vreo cunoștință de activitățile lor în cazul în care ceva iese prost.

— Deci asasinul este un ofițer care lucrează pentru C.I.A., a spus Lloyd.

— Așa pare. Numai dacă nu se dovedește a fi cel pe care l-a pensionat Dexter acum câteva zile.

— Ei bine, atunci acea persoană ar trebui să figureze pe listele noastre de plată.

A urmat o tăcere mai lungă, după care, în cele din urmă, Jackson a spus:

— Acesta s-ar putea să fie modul în care rezolvați lucrurile la Casa Albă, domnule Lloyd, numai că omul ăsta nu și-ar trăda fostul patron indiferent cât de mare ar fi mita pe care i-ați oferit-o. Nici amenințarea nu merge în cazul lui: nu v-ar cere păsuire nici măcar o zi. Chiar dacă i-ați pune pistolul la tâmplă.

— Cum puteți fi atât de sigur?

— A fost sub comanda mea în 'nam și nici măcar Vietcong-ul n-a putut scoate nimic de la el. Dacă chiar vreți să știți, datorită lui eu sunt încă în viață. În orice caz, Dexter l-a și convins deja că ordinele ei au venit direct de la Casa Albă.

— Am putea să-i spunem că minte, a sugerat Lloyd.

— Asta nu va face decât să-i pună viața lui în pericol. Nu, va trebui să dovedesc implicarea lui Dexter, fără ca el să afle ceea ce facem noi. Și asta nu va fi ușor.

— Și cum ai de gând să procedezi?

— Mă voi duce la petrecerea pe care o dă cu ocazia pensionării.

— Vorbiți serios?

— Da, pentru că acolo se va afla o persoană care-l iubește chiar mai mult decât își iubește țara. Și s-ar putea ca ea chiar să vrea să vorbească. O să ținem legătura.

Telefonul s-a închis.

Când Nick Gutenberg, adjunctul directorului C.I.A., a intrat în salonul casei Fitzgerald, prima persoană pe care a văzut-o a fost predecesorul său, Chris Jackson, cufundat în conversație cu Joan Benett. Oare, îi spunea el pentru cine lucrase în Bogota? Lui Gutenberg i-ar fi plăcut să audă despre ce vorbeau, dar mai întâi trebuia să salute gazdele.

— Am să mai rămân nouă luni la companie, îi spunea Joan. Atunci mă voi putea pensiona primind întreaga pensie. După aceea sper să lucrez cu Connor la noua lui slujbă.

— Doar ce-am auzit și eu despre asta, a spus Jackson. Mi se pare ideal. Din ceea ce mi-a zis Maggie el n-o să mai trebuiască să călătorească atât de mult.

— Așa-i, dar numirea lui nu este încă oficială, a spus Joan. Și dumneata îi știi părerea lui Connor despre lucrurile care nu sunt definitiv stabilite. Dar cum președintele de la Washington Provident i-a invitat pe el și Maggie mâine seară la cină, cred că putem presupune că slujba este ca și primită. Bineînțeles, numai dacă domnul Thompson nu dorește decât să facă un bridge în patru.

— Drăguț din partea ta că ai venit, Nick, i-a spus Connor cu căldură directorului adjunct dându-i un pahar cu Perrier. Lui nu trebuia să i se reamintească faptul că Gutenberg nu-și atingea niciodată buzele de alcool.

— Pentru nimic în lume n-aș fi lipsit, Connor, i-a răspuns Gutenberg.

Întorcându-se spre soția sa, Connor a spus:

— Maggie, ți-l prezint pe Nick Gutenberg, un coleg al meu. El lucrează la...

— Reglări de despăgubiri, l-a întrerupt Gutenberg rapid. Cu toții o să simțim lipsa soțului dumneavoastră la Maryland Life, doamnă Fitzgerald, a spus el.

— Ei bine, sunt sigură că drumurile o să vi se mai întâlnească de vreme ce Connor o să-și ia o slujbă în aceeași branșă, a spus Maggie.

— Încă nu este confirmată, a spus Connor. Dar când se va întâmpla, tu vei fi primul care o să afle, Nick.

Gutenberg a tras cu coada ochiului spre Jackson și când l-a văzut plecând de lângă Joan Benett a traversat încăperea spre ea.

— Am fost încântat când am aflat că ai să rămâi la companie, Joan, au fost primele lui cuvinte. Credeam că s-ar putea să ne părăsești ca să lucrezi cu Connor în noua lui slujbă.

— Nu, voi rămâne la firmă, a răspuns Joan nefiind sigură cât de multe știa directorul adjunct.

— M-am gândit că, de vreme ce Connor va lucra tot în branșă...

Ai pornit la adulmecat, și-a zis în gând Joan.

— Deocamdată nu știu nimic, a spus ea fără șovăire.

— Cine sunt cei cu care vorbește Chris Jackson? a întrebat-o Gutenberg.

Joan a privit spre celălalt capăt al camerei. I-ar fi plăcut să poată spune că habar nu are, dar știa că n-o să scape cu asta.

— Acela este părintele Graham, preotul din parohia familiei Fitzgerald din Chicago și Tara, fiica lui Connor.

— Și ea cu ce se ocupă? a întrebat-o Gutenberg.

— Își dă doctoratul în filozofie la Stanford.

Gutenberg și-a dat seama că își pierdea timpul încercând să obțină o informație adevărată de la secretara lui Connor. La urma urmelor, ea lucrase pentru Connor aproape douăzeci de ani, așa că nu prea existau dubii față de cine era ea loială — deși în dosarul ei nu se găsea nimic care să sugereze că relația lor era altceva decât profesională. Și, uitându-se la domnișoara Benett, el bănuia că era ultima virgină de patruzeci și cinci de ani care mai exista în Washington. Când fiica lui Connor s-a dus la masa cu băuturi ca să-și umple paharul, Gutenberg a părăsit-o pe Joan fără niciun alt cuvânt.

— Mă numesc Nick Gutenberg, i-a spus el întinzându-i mâna. Sunt coleg cu tatăl tău.

— Eu sunt Tara, a spus ea. Lucrați în biroul din centru?

— Nu, la periferie. Sunteți încă pe Coasta de Vest, unde vă pregătiți teza de doctorat?

— Exact, i-a răspuns Tara părând ușor surprinsă. Dar dumneavoastră? La care din ramurile companiei lucrați?

— Reglări de despăgubiri. Este destul de plictisitor în comparație cu ceea ce face tatăl dumitale, dar cineva trebuie să stea acasă ca să se ocupe de hârțogărie, a spus el dând drumul unui râs scurt. Apropo, am fost încântat când am auzit de noua slujbă a tatălui dumitale.

— Da, și mama a fost bucuroasă că o firmă atât de

prestigioasă l-a înșfăcat atât de repede. Deși numirea nu este încă oficială.

— Va lucra în afara Washingtonului? a întrebat Gutenberg sorbind o înghițitură din Perrier.

— Sediul companiei este doar la câteva străzi de vechiul lui birou...

Tara s-a oprit când a auzit un zgomot strident. Și-a întors capul și l-a văzut pe Chris Jackson bătând în masă ca oaspeții să facă liniște.

— Vă rog să mă scuzați, a spus ea în șoaptă. Trebuie să-mi îndeplinesc îndatoririle de gazdă. S-a îndepărtat cu pași repezi și Gutenberg a început să-l asculte pe predecesorul său la Langley.

— Doamnelor și domnilor, a început Chris. A așteptat până s-a făcut liniște, după care a continuat. Este privilegiul meu să propun un toast în cinstea a doi dintre cei mai vechi prieteni ai mei, Connor și Maggie. De-a lungul anilor, Connor s-a dovedit a fi omul care mai tot timpul mă băga în belele.

Oaspeții au râs. Unul a strigat: „Foarte adevărat” și altul a adăugat; „Cunosc problema”.

— Dar, odată intrat în bucluc, nu cunosc pe altul mai bun care să te scoată din el. Au urmat aplauze călduroase. Prima oară ne-am întâlnit...

Gutenberg și-a auzit pager-ul bâzâind și l-a scos repede de la cureaua: „Troia, sună urgent”, a citit el. L-a închis și s-a strecurat din cameră în hol. A ridicat cel mai apropiat telefon de parcă ar fi fost la el acasă și a format un număr ce nu exista înregistrat în nicio carte telefonică. Aproape că nici n-a sunat și s-a auzit o voce: „Directorul”.

— Am primit mesajul, dar nu sunt pe o linie sigură.

N-a mai trebuit să precizeze unde era.

— Ceea ce îți voi spune eu toată lumea va afla în următoarele câteva ceasuri.

Gutenberg n-a vorbit. Era o pierdere de timp.

— Elțin a murit în urmă cu șaptesprezece minute din cauza unui atac de cord, a spus Helen Dexter. Prezintă-te la mine în birou imediat și amână tot ce ai de făcut în următoarele patruzeci și opt de ore.

Telefonul a amuțit. Nicio convorbire cu biroul lui Dexter pe o linie nesigură nu dura niciodată mai mult de patruzeci și cinci de

secunde. Ea își ținea pe masă un ceas anume în acest scop.

Gutenberg a pus telefonul în furcă și s-a strecurat afară pe ușa din față fără a se deranja să-și ia rămas bun de la gazde. Șoferul îl ducea înapoi spre Langley în timp ce Chris ridica paharul și spunea:

— Pentru Connor și Maggie și pentru tot ceea ce le va rezerva viitorul.

Toți oaspeții și-au ridicat paharele.

CAPITOLUL 10

— Am să-ți spun exact de unde am informațiile, a zis Tom Lawrence. De la președintele Columbiei însuși. El mi-a mulțumit personal pentru „rolul pe care l-am jucat în alegerea lui”.

— Asta cu greu poate constitui o dovadă, a spus Dexter fără a arăta niciun semn de emoție.

— Te îndoiești de cuvântul meu?

Președintele n-a făcut nicio încercare de a-și ascunde mânia.

— Cu siguranță, nu, domnule președinte, a spus Dexter calm. Dar dacă acuzați Agenția că ar fi efectuat operațiuni acoperite fără cunoștința dumneavoastră, sper că n-o s-o faceți, pur și simplu, în baza cuvântului unui politician sud-american.

Președintele s-a aplecat în față.

— Îți sugerez să ascuți cu atenție înregistrarea unei convorbiri ce a avut loc în acest birou destul de recent, a spus el. Pentru că ceea ce vei auzi eu consider că are o mare doză de adevăr — o dezvăluire, în ceea ce te privește, cum bănuiesc că nu există în ultimii ani.

Helen Dexter a rămas impasivă, cu toate că Nick Gutenberg, ce se afla în dreapta ei, s-a mișcat neliniștit pe scaun. Președintele a dat din cap în direcția lui Andy Lloyd care s-a aplecat și a apăsat pe tasta unui casetofon ce se afla pe colțul biroului președintelui.

— *Ați vrea să intrați mai amănunțit în detalii?*

— *Bineînțeles, deși sunt sigur că nu îți pot spune nimic ceea ce dumneata să nu știi deja. Singurul meu rival real, Ricardo Guzman, a fost îndepărtat în mod oportun din competiție doar cu două săptămâni înainte de alegeri.*

— *Cu siguranță că nu sugerezi...* Era vocea lui Lawrence.

— *Ei bine, dacă n-au fost oamenii dumitale, cu siguranță ai mei n-au fost,* a intervenit Herrera înainte ca președintele să-și termine fraza.

A urmat o pauză atât de lungă încât Gutenberg a început să se întrebe dacă conversația se sfârșise, dar cum nici Lawrence nici Lloyd nu s-au mișcat, a presupus că va mai urma.

— *Aveți vreo dovadă clară care să lege asasinatul de C.I.A.?* a întrebat în cele din urmă Lloyd.

— *Glonțul care l-a omorât a fost identificat ca provenind de la*

o armă care a fost vândută unei case de amanet înainte ca asasinul să părăsească țara. Mai târziu pușca a fost luată de acolo de unul din ofițerii operativi ai Domniilor voastre și trimisă înapoi în America prin curier diplomatic.

— Cum poți să fii atât de sigur de asta?

— Șeful meu de poliție categoric este mult mai onest cu mine decât este C.I.A. față de dumneata.

Andy Lloyd a oprit casetofonul. Helen Dexter și-a înălțat privirile întâlnind ochii sfredelitori ai președintelui.

— Ei bine? a întrebat Lawrence. Ce explicație ai de data asta?

— Din acea conversație nu se desprinde absolut nicio dovadă privind implicația C.I.A. în asasinarea lui Guzman, a spus ea pe un ton plat. Tot ceea ce îmi sugerează mie este că Herrera încearcă să acopere persoana care i-a dus la îndeplinire ordinul.

— Presupun că te referi la „asasinul care a lucrat de unul singur” și care, atât de convenabil, a dispărut undeva în Africa de Sud, a spus președintele sarcastic.

— În clipa în care o să reapară la suprafață, domnule președinte, o să-l găsim și atunci o să pot să vă aduc dovada pe care mi-ați cerut-o.

— Un om nevinovat împușcat pe o stradă dosnică din Johannesburg nu va fi o dovadă suficientă pentru mine, a spus Lawrence.

— Nici pentru mine, a replicat Dexter. Când voi aduce omul care este răspunzător de asasinat n-o să fie niciun dubiu în privința celui pentru care lucrează.

Se simțea o ușoară nervozitate în vocea ei.

— Dacă n-ai să reușești s-o faci, eu n-aș fi mirat dacă această bandă — a spus președintele arătând casetofonul — ar sfârși în mâinile unui anume reporter de la *The Washington Post* care este cunoscut că nu se omoară cu dragostea față de C.I.A. I-o putem lăsa ca el să decidă dacă Herrera se acoperă pe sine sau, pur și simplu, spune adevărul. Indiferent ce va hotărî, tu va trebui să răspunzi la o mulțime de întrebări stânjenitoare.

— Dacă aceasta se va întâmpla vreodată, s-ar putea ca și dumneavoastră personal, domnule președinte, să trebuiască să răspundeți la una sau două, a spus Dexter fără nicio teamă.

Lawrence s-a ridicat furios de pe scaun și și-a coborât privirile spre ea.

— Dă-mi voie să-ți spun foarte clar că, totuși, insist să am o

dovadă certă a existenței sud africanului tău dispărut în ceață. Dacă nu reușești să mi-o aduci în douăzeci și opt de zile, aștept să am ambele voastre demisii pe masă. Acum plecați din biroul meu.

Directorul și adjunctul ei s-au ridicat de pe scaune și au părăsit încăperea fără niciun cuvânt. Niciunul n-a vorbit până nu s-au așezat pe bancheta din spate a mașinii lui Dexter. După ce au depășit terenurile Casei Albe ea a apăsat un buton de pe brațul banchetei și un geam fumuriu i-a separat de șofer — un ofițer operativ cu grad superior — ca acesta să nu mai poată auzi conversația ce se derula în spatele lui.

— Ai aflat ce companie i-a luat interviu lui Fitzgerald?

— Da, a răspuns Gutenberg.

— Atunci va trebui să-i dai un telefon președintelui companiei.

— Mă numesc Nick Gutenberg. Sunt directorul adjunct al C.I.A. S-ar putea să doriți să mă sunați. Numărul de la Agenție este 703 482 1100. Dacă-i spuneți centralistei numele dumneavoastră, ea vă va face legătura în biroul meu. După ce a lăsat mesajul, a închis telefonul.

De-a lungul anilor Gutenberg constatase că la asemenea telefoane nu numai că se răspundea, de obicei, în mai puțin de un minut, dar îi confereau și o poziție avantajoasă.

A rămas la biroul său așteptând. Au trecut două minute, dar nu era îngrijorat. El știa că acest gentleman va voi să verifice numărul. Odată confirmat că era al centralei C.I.A. Gutenberg avea să fie într-o poziție și mai puternică.

Când, în sfârșit, telefonul a sunat peste trei minute, Gutenberg l-a mai lăsat o vreme să sune înainte de a răspunde.

— Bună dimineața, domnule Thompson, a spus el fără să mai aștepte să audă cine era. Mă bucur că mi-ați telefonat atât de prompt.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Gutenberg, a spus președintele de la Washington Provident.

— Mă tem că problema pe care trebuie s-o discut cu dumneata, domnule Thompson, este delicată. N-aș fi dat un asemenea telefon dacă n-aș fi considerat că este în interesul dumitale.

— Vă apreciez foarte mult gestul, a spus Thompson. Care este problema?

— Recent ați interviewat mai multe persoane pentru conducerea departamentului de răpiri și răscumpărări. Un post care cere cele mai înalte standarde de integritate.

— Bineînțeles, a spus Thompson. Dar cred că am găsit persoana ideală pentru această funcție.

— Nu am idee pe cine ați selectat pentru post, dar trebuie să vă fac cunoscut că în momentul de față noi cercetăm pe unul dintre solicitanții dumneavoastră și, dacă acest caz se va sfârși în tribunal, s-ar putea să aibă consecințe nu prea bune asupra firmei dumneavoastră. Totuși, domnule Thompson, dacă sunteți convins că ați găsit omul potrivit, C.I.A., cu siguranță, nu dorește să stea în calea lui.

— Așteptați o clipă, domnule Gutenberg. Dacă aveți cunoștință de ceva despre care ar trebui să știu și eu, aș fi foarte fericit să vă ascult.

Gutenberg a făcut o pauză după care a spus:

— Pot să vă întreb sub cea mai strictă confidențialitate, numele candidatului la care vă gândiți să-i oferiți postul?

— Cu siguranță da, pentru că nu am niciun dubiu în privința reputației sau pregătirii lui. Suntem pe punctul de a semna un contract cu domnul Connor Fitzgerald. A urmat o tăcere îndelungată, după care Thompson a spus: Mai sunteți pe fir, domnule Gutenberg?

— Da, domnule Thompson. Mă întreb dacă am putea găsi o oră ca să treceți pe la mine, la Langley. Cred că ar trebui să vă prezint un rezumat mai detaliat asupra investigației de fraudă pe care o facem în momentul de față. Poate că ați dori, de asemenea, să examinați unele hârtii confidențiale care au intrat în posesia noastră.

De data asta a fost rândul lui Thompson să rămână tăcut.

— Îmi pare rău că aud aceste lucruri. Nu cred că o vizită va fi necesară, a spus președintele încet. El părea un om atât de bun.

— Și mie îmi pare tot atât de rău că a trebuit să dau acest telefon, domnule Thompson. Dar ați fi fost și mai supărat pe mine dacă n-aș fi făcut-o și întreaga poveste s-ar fi terminat pe prima pagină din *The Washington Post*.

— Nu pot să nu fiu de acord cu dumneavoastră, a spus Thompson.

— Pot să mai adaug, a spus directorul adjunct, deși nu este pertinent pentru cazul pe care îl investigăm, că eu am o poliță

de asigurare la Washington Provident încă din ziua în care am început să lucrez la C.I.A.

— Mă bucur să aud asta, domnule Gutenberg. Aș dori doar să vă spun cât de mult apreciez modul desăvârșit în care dumneavoastră cei de acolo vă duceți la îndeplinire misiunea.

— Eu nădăjduiesc că v-am fost de un oarecare folos, domnule Thompson. La revedere, domnule.

Gutenberg a pus jos receptorul și imediat a apăsat pe butonul „1” de pe telefonul ce se afla cel mai aproape de el.

— Da? s-a auzit o voce.

— Nu cred că Washington Provident îi va mai oferi până la urmă postul lui Fitzgerald.

— Bine. De ce n-am aștepta trei zile, apoi *tu* poți să-l suni și să-i spui despre noua lui misiune.

— De ce să aștept trei zile?

— Se vede că nu l-ai citit pe Freud și opinia lui despre maxima vulnerabilitate.

Ne pare rău că trebuie să vă informăm...

Connor citea scrisoarea pentru a treia oară când telefonul de pe biroul lui a sunat. Nu-și credea ochilor și-și simțea toate mădularele înțepenite. Ce-ar fi putut merge prost? Cina de la familia Thompson fusese mai mult decât agreabilă. Când el și Maggie plecaseă cu câteva minute înainte de miezul nopții, Ben îi sugerase o partidă de golf la Burning Tree în weekend-ul următor și Elizabeth Thompson o invitase pe Maggie la o cafea în timp ce bărbații urmăreau micile mingi albe. Ziua următoare avocatul lui îl sunase ca să-i spună că în contractul ce-i fusese trimis de Washington Provident pentru aprobare nu trebuiau făcute decât câteva modificări minore.

Connor a ridicat receptorul.

— Da, Joan.

— Directorul adjunct este pe fir.

— Fă-mi legătura, a spus el plictisit.

— Connor, a spus vocea în care el n-a avut niciodată încredere. S-a ivit ceva important și directorul mi-a cerut să te pun la curent imediat.

— Bineînțeles, a spus Connor, fără a lua prea mult în seamă vorbele lui Gutenberg.

— Ce zici, ora trei, la locul obișnuit?

— Bineînțeles, a repetat Connor. El încă a mai rămas o vreme cu receptorul în mână după ce a auzit declicul de închidere de la celălalt capăt al firului. A citit scrisoarea pentru a patra oară și a hotărât să nu-i spună nimic lui Maggie până nu va fi pe lista finală de selecție pentru un alt post.

Connor a fost primul care a ajuns în Lafayette Square. A stat pe o bancă ce dădea cu fața spre Casa Albă. Câteva minute mai târziu, la celălalt capăt al băncii s-a așezat Nick Gutenberg. Connor a avut grijă să nu arunce nicio privire în direcția lui.

— Președintele însuși a cerut ca tu să te ocupi de această misiune, a murmurat Gutenberg privind fix în direcția Casei Albe. A vrut cel mai bun om pe care-l avem.

— Dar eu trebuie să părăsesc compania peste zece zile, a spus Connor.

— Da, directorul i-a precizat asta. Dar președintele a zis să facem tot ce ne stă în puteri ca să te convingem să mai rămâi până când această misiune este dusă la capăt.

Connor a rămas tăcut.

— Connor, rezultatul alegerilor din Rusia ar putea afecta viitorul lumii libere. Dacă un nebun ca Zerimski este ales, ar însemna o reîntoarcere peste noapte la războiul rece. Președintele ar putea să uite de Legea Reducerii Înarmărilor și Congresul va cere o creștere a bugetului pentru apărare ceea ce ne-ar putea duce la faliment.

— Dar Zerimski este încă cu mult în urmă în sondajele de opinie, a spus Connor. Nu se așteaptă toată lumea ca Cernopov să câștige la o marjă confortabilă?

— Așa pot să pară lucrurile acum, a spus Gutenberg. Dar mai sunt încă trei săptămâni până la alegeri iar președintele — el a accentuat cuvântul în timp ce continua să-și tină privirile pironite pe Casa Albă — crede că, cu un electorat atât de volatil, orice se poate întâmpla. El ar fi mult mai fericit dacă ar ști că tu te afli acolo, doar pentru cazul în care va fi nevoie de priceperea ta cu totul specială.

Connor n-a răspuns.

— Dacă îți faci griji în privința noii tale slujbe, a continuat Gutenberg, aș fi fericit să am o scurtă discuție cu președintele companiei unde te angajezi și să-i explic că nu este vorba decât de o misiune pe termen scurt.

— Nu va fi necesar, a spus Connor. Dar îmi trebuie puțin timp de gândire.

— Bineînțeles, a spus Gutenberg. Când te hotărăști sună, te rog, la director și spune-i ce decizie ai luat. S-a ridicat și a plecat în direcția Farragut Square.

După trei minute a pornit-o și Connor cu pași mari în direcție opusă.

Andy Lloyd a ridicat telefonul roșu. De data asta a recunoscut vocea imediat.

— Sunt aproape sigur că știu cine a dus la îndeplinire misiunea din Bogota, a spus Jackson.

— Lucrează pentru C.I.A.? a întrebat Lloyd.

— Da, a lucrat.

— Ai suficiente dovezi ca să convingi comitetele din Congres care se ocupă de Serviciul de Informații?

— Nu, nu am. Aproape toate probele pe care le dețin pot fi înlăturate ca circumstanțiale. Dar când sunt puse cap la cap, sunt prea multe coincidențe ca să-mi placă.

— De exemplu?

— Agentul pe care îl suspectez că a apăsat pe trăgaci a fost concediat la scurtă vreme după ce președintele a avut o întâlnire cu Dexter în Biroul Oval și i-a cerut să afle cine este răspunzător pentru asasinarea lui Guzman.

— Nici măcar nu se poate admite ca probă.

— Poate că nu. Dar același agent a fost pe punctul de a-și lua o nouă slujbă la Washington Provident ca șef al departamentului lor de răpiri și răscumpărări și dintr-o dată, fără nicio explicație, oferta i-a fost retrasă.

— O a doua coincidență.

— Există și a treia. Trei zile mai târziu Gutenberg s-a întâlnit cu agentul respectiv pe o bancă în parc, în Lafayette Square.

— De ce ar dori ei să-l reangajeze?

— Ca să ducă la îndeplinire o misiune care să-l țină cât mai departe de aici.

— Ai idee despre ce misiune poate fi vorba?

— Nu. Dar să nu fiți surprins dacă ea îl va duce foarte departe de Washington.

— Ai vreo posibilitate ca să afli unde?

— Nu, în momentul de față. Nici măcar soția lui nu știe.

— O.K., hai s-o examinăm din punctul lor de vedere, a spus Lloyd. Ce crezi că face Dexter chiar acum ca să fie sigură că fundul îi este acoperit?

— Ca să pot răspunde la asta ar trebui să știu rezultatul ultimei ei întâlniri cu președintele, a spus Jackson.

— Președintele le-a dat, ei și lui Gutenberg, douăzeci și opt de zile ca să dovedească faptul că Agenția n-a fost implicată în asasinarea lui Guzman și să aducă o probă-beton în legătură cu cel care l-a omorât. El le-a mai făcut foarte clar că, dacă nu reușesc, le va cere demisia și va pune toate probele pe care le deține la dispoziția celor de la *The Washington Post*.

A urmat o tăcere lungă, după care Jackson a spus;

— Asta înseamnă că agentul în chestiune are mai puțin de o lună de trăit.

— Ea niciodată n-a eliminat pe niciunul din propriii ei oameni, a spus Lloyd nevenindu-i a crede ceea ce auzise.

— Nu uitați că el este un N.O.C. Departamentul C.I.A. în care el lucrează nici măcar nu există oficial, domnule Lloyd.

— Omul acesta este un bun prieten al dumatile, nu-i așa? a întrebat Lloyd.

— Da, a răspuns Jackson încet.

— Atunci ai face bine să te asiguri că el rămâne în viață.

— Bună ziua, doamnă director. Sunt Connor Fitzgerald.

— Bună ziua, Connor. Ce plăcere să te aud, a spus Dexter pe un ton mai cald decât cel pe care-l folosise la întâlnirea anterioară.

— Directorul adjunct mi-a spus să vă sun imediat ce iau o hotărâre în problema pe care am discutat-o noi doi luni.

— Da, a spus Dexter revenind la obișnuitul ei stil monosilabic.

— Accept misiunea.

— Mă bucur să aud asta.

— Cu o singură condiție.

— Și care e asta?

— Vreau o dovadă că operațiunea a fost cerută de președinte.

A urmat o tăcere lungă, după care Dexter a spus:

— Am să-l informez pe președinte de cererea ta.

— Deci, cum funcționează? a întrebat Dexter. Ea nu-și putea aminti când fusese ultima oară la laboratorul O.T.S. de la

Langley.

— Este destul de simplu, a spus profesorul Ziegler, directorul Serviciilor Tehnice din cadrul C.I.A. El s-a întors spre un șir de computere și a apăsat câteva taste. Chipul lui Tom Lawrence a apărut pe un ecran.

După ce Dexter și Nick Gutenberg au ascultat cuvintele președintelui câteva minute, ea a spus:

— Ce este atât de remarcabil în asta? Noi toți l-am auzit pe Lawrence ținând un discurs.

— Se poate, dar nu l-ați auzit pe acesta anume, a spus Ziegler.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Gutenberg.

Un zâmbet aproape copilăresc, de satisfacție s-a răspândit pe fața profesorului.

— Am depozitat în computerul meu — sub numele de cod „Tommy” — peste o mie de discursuri, interviuri la radio și televiziune precum și convorbiri telefonice pe care președintele le-a avut în ultimii doi ani. Fiecare cuvânt sau frază pe care le-a folosit în acest timp sunt în memoria acestor computere. Asta înseamnă că eu pot să-l fac să țină un discurs pe orice subiect doriți. Pot chiar să decid ce poziție să ia într-o problemă dată.

Dexter a început să reflecteze asupra posibilităților.

— Dacă lui Tommy i s-ar pune o întrebare, ar putea să dea un răspuns convingător? a întrebat ea.

— Nu spontan, a recunoscut Ziegler. Dar dacă ați avea idee în privința întrebărilor la care ar trebui să răspundă, cred că aș putea s-o fac chiar pe propria lui mamă să-i creadă răspunsurile.

— Așa că tot ceea ce trebuie noi să facem, a spus Gutenberg, este să anticipăm cam ce va spune cealaltă parte.

— Ceea ce s-ar putea să nu fie atât de dificil pe cât vă imaginați, a spus Ziegler. În fond, dacă dumneavoastră ar fi să primiți un telefon de la președinte, este puțin probabil să-l întrebați despre cotația dolarului sau despre ce a mâncat la micul dejun, nu-i așa? În majoritatea cazurilor cunoașteți motivul pentru care vă sună. Nu am idee la ce v-ar putea folosi Tommy, dar dacă ar fi să pregătiți remarci de deschidere sau de închidere, precum și — să zicem — cincizeci de întrebări sau declarații la care este foarte probabil ca el să răspundă, aș putea aproape să garantez că el este în stare să poarte o conversație plauzibilă.

— Sunt sigur că putem să facem asta, a spus Gutenberg.

Dexter a dat din cap în semn de încuviințare, apoi l-a întrebat pe Ziegler:

— Pentru ce ne-a trebuit nouă la început acest gen de aparatură?

— Pentru cazul în care președintele ar muri în timp ce America ar fi în război și noi ar trebui să-l facem pe dușman să creadă că el este încă în viață. Dar Tommy poate fi folosit în multe alte feluri, doamnă directoare, de exemplu...

— Sunt sigură că poate, l-a întrerupt Dexter. Ziegler a părut dezamăgit, fiind conștient că minutele pe care i le acordase directoarea se apropiau de sfârșit.

— Cât timp ți-ar trebui ca să pregătești un program anume? l-a întrebat Gutenberg.

— Cât timp v-ar trebui dumneavoastră ca să decideți ce-ar trebui să spună președintele? a răspuns Ziegler, zâmbetu-i copilăresc revenindu-i pe chip.

Ea a ținut degetul pe tastă până când, în sfârșit, Connor a ridicat telefonul de pe biroul lui.

— Care-i problema, Joan? Nu sunt surd.

— Ruth Preston, secretara personală a președintelui, este pe fir.

Vocea următoare pe care Connor a auzit-o a fost a unei femei.

— Sunteți Connor Fitzgerald?

— Da, a răspuns Connor.

A simțit transpirația în palma care ținea receptorul. Asta nu i s-a întâmplat niciodată când aștepta să apese pe trăgaci.

— Vă fac legătura cu președintele.

A auzit un declic.

— Bună ziua, a spus o voce familiară.

— Bună ziua, domnule președinte.

— Cred că știi de ce te sun.

— Da, domnule președinte, știu.

Profesorul Ziegler a apăsat pe „Fraza de deschidere”. Dexter și directorul adjunct și-au ținut respirația.

— Mi-am dat seama că trebuie să te sun și să-ți spun cât de importantă consider că este această misiune. *Pauză*. Pentru că nu am nicio îndoială că dumneata ești persoana cea mai potrivită ca s-o ducă la capăt. *Pauză*. Așa că sper că ai să fii de

acord să-ți asumi responsabilitatea.

Ziegler a apăsat pe tasta pe care scria „Așteaptă”.

— Mă bucură încrederea pe care o aveți în mine, domnule președinte, a spus Connor, și vă sunt recunoscător că v-ați luat din timpul dumneavoastră pentru a-mi telefona personal...

— *Numărul 11*, a spus Ziegler care știa toate replicile pe dinafară.

— Am considerat că cel puțin asta aș putea face ținând cont de împrejurări. *Pauză*.

— Vă mulțumesc, domnule președinte. Deși domnul Gutenberg m-a asigurat de implicarea dumneavoastră și doamna directoare însăși m-a sunat mai târziu în aceeași după-amiază spre a confirma, după cum știți, eu totuși, am considerat că nu pot să-mi asum această misiune dacă nu sunt sigur că ordinul vine direct de la dumneavoastră.

— *Numărul 7*.

— Îți înțeleg foarte bine neliniștea. *Pauză*.

— *Numărul 19*.

— Poate când toate astea se vor termina, dumneata și soția veți veni ca să-mi faceți o vizită la Casa Albă —bineînțeles dacă directoarea o va permite. *Pauză*.

— *Numărul 3*, a spus Ziegler scurt. A urmat un hohot de râs.

Connor și-a îndepărtat puțin receptorul de ureche.

— Am fi onorați, domnule președinte, a spus el când râsul s-a stins.

— *Fraza de închidere*, a spus Ziegler.

— Bun. Aștept cu nerăbdare să te văd imediat ce te întorci. *Pauză*. Adeseori mă gândesc că este trist că America nu-și apreciază întotdeauna eroii anonimi. *Pauză*. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata. La revedere.

— La revedere, domnule președinte.

Connor încă mai ținea receptorul în mână când a intrat în birou Joan.

— Deci încă un mit s-a spulberat, a spus ea în timp ce Connor a pus telefonul în furcă.

El și-a înălțat privirile spre ea întrebător.

— Acela că președintele întotdeauna i se adresează celui cu care vorbește cu numele mic...

CAPITOLUL 11

Gutenberg i-a înmănat un plic mare, maroniu în care se găseau patru pașapoarte, trei bilete de avion și un teanc de bancnote în diverse valute.

— Nu trebuie să semnez pentru toate astea? I-a întrebat Connor.

— Nu. Cum totul s-a făcut în grabă, o să ne ocupăm de hârtii când te întorci. Imediat ce ajungi în Moscova, te duci la sediul electoral al lui Zerimski și le arăți documentele de acreditare ca reporter, corespondent extern pentru Africa de Sud. Ei îți vor da un material destinat presei cu programul lui în detaliu până la alegeri.

— Țin cu cineva legătura în Moscova?

— Da. Cu Ashley Mitchell. Gutenberg a șovăit. Este prima lui misiune importantă și a fost instruit riguros asupra elementelor de bază pe care trebuie să le știe. De asemenea, i s-a precizat să ia legătura cu tine numai dacă este undă verde, caz în care îți va furniza și arma.

— Ce model și ce fabricație?

— Obişnuita Remington 700, a spus Gutenberg. Dar dacă Cernopov continuă să rămână în frunte la sondajele de opinie, nu cred că va mai fi nevoie de serviciile tale și atunci te vei întoarce la Washington a doua zi după alegeri. Mă tem că această misiune va fi un pic lipsită de evenimente.

— Să sperăm că așa o să fie, a spus Connor și l-a părăsit pe directorul adjunct fără a-și strânge mâinile.

— Știi, am fost atât de tare strâns cu ușa că n-am putut să spun nu, îi explica Connor lui Maggie în timp ce-și punea încă o cămașă albastră în valiză.

— Ai fi putut să refuzi, i-a spus Maggie. Noua slujbă la care trebuie să te prezinți pe data de întâi a lunii ar fi fost o scuză destul de convingătoare. A făcut o pauză. Care a fost reacția lui Ben Thompson?

— El a fost foarte înțelegător, i-a răspuns Connor. Nu-l deranjează că încep cu o lună mai târziu. Se pare că decembrie este o perioadă liniștită.

Connor și-a îndesat lucrurile în valiză întrebându-se unde o să

mai găsească un loc și pentru trusa de toaletă. Deja ar fi vrut s-o fi lăsat pe Maggie să împacheteze în locul lui, dar nu voia ca ea să dea peste o mulțime de obiecte care nu se potriveau cu povestea pe care i-o spusese. S-a așezat pe capacul valizei. Maggie a încuiat-o și au căzut amândoi pe pat râzând. El a luat-o în brațe și a ținut-o un pic mai mult.

— Totul e-n ordine, Connor? I-a întrebat ea încet.

— Totu-i bine, scumpa mea, i-a răspuns el dându-i drumul din brațe.

El a luat valiza și a dus-o jos.

— Îmi pare rău că n-o să fiu aici de Ziua Recunoștinței. Nu uita să-i spui Tarei că abia aștept s-o văd de Crăciun, a adăugat el în timp ce Maggie îl conducea spre ușă. El s-a oprit lângă o mașină pe care ea n-o văzuse niciodată până atunci.

— Și pe Stuart, i-a reamintit ea.

— Da, bineînțeles, i-a spus el în timp ce-și punea valiza în portbagaj. Îmi va face plăcere să-l văd din nou.

Și-a luat iar soția în brațe. De data asta a avut grijă să n-o țină prea mult.

— Dumnezeule, ce cadou o să-i facem Tarei de Crăciun? a spus Maggie dintr-odată. Nici măcar nu m-am gândit la asta.

— Dacă i-ai fi văzut ultima notă de plată la telefon, nici n-ai fi mai avut de ce să te gândești, i-a spus Connor urcându-se la volan.

— Nu-mi amintesc mașina asta, a spus Maggie.

— Este una din mașinile companiei, i-a răspuns el răsucind cheia în contact. Apropo, ai putea să-i spui părintelui Graham că va trebui să găsească pe altcineva pentru bridge-ul de sâmbătă? La revedere, scumpa mea.

Fără niciun alt cuvânt a pornit cu mașina pe alee încetinind la ieșirea în șosea. Nu-i plăcea să-și ia rămas bun de la Maggie și întotdeauna făcea ca momentele lor de despărțire să fie cât mai scurte cu putință. A privit în oglinda retrovizoare. Ea stătea la capătul celălalt al aleii făcându-i semn cu mâna în timp ce el a dat colțul în Cambridge Place și s-a îndreptat spre aeroport.

Când a ajuns la capătul drumului de acces spre aeroportul Dulles el n-a trebuit să caute săgeata ce indica parcare în care mașinile puteau fi lăsate pentru mai multă vreme. A coborât rampa, a luat un tichet de la automat, apoi a parcat în cel mai îndepărtat colț. A încuiat mașina și s-a îndreptat spre intrarea în

aeroport, apoi a luat liftul care ducea la punctul de verificare a documentelor de călătorie pentru United Airlines.

— Vă mulțumesc, domnule Perry, a spus funcționara în uniformă care i-a verificat biletul. Cursa 918 este aproape gata de îmbarcare. Vă rog, mergeți la poarta C 7.

În sala de așteptare el și-a ales un scaun în colțul cel mai îndepărtat și când pasagerii au fost chemați pentru îmbarcare, s-a așezat pe locul lui obișnuit de la fereastră și cât mai în spate. Peste douăzeci de minute, el asculta explicațiile căpitanului care le spunea că, deși vor decola cu o oarecare întârziere, totuși, cumva în chip miraculos, vor ajunge la destinație conform programului.

În acest timp, în terminalul de la aeroport, un tânăr îmbrăcat într-un costum albastru închis forma un număr pe celularul său.

— Da, a spus o voce.

— Agent Sullivan. Sun din „Șopronul pentru trăsuri”. Pasărea și-a luat zborul.

— Bun. Raportezi din nou imediat ce ți-ai îndeplinit rostul misiunii.

Telefonul a amuțit.

Tânărul a închis telefonul și a luat liftul către parter. S-a îndreptat spre o mașină din colțul cel mai îndepărtat al parcurii, a descuiat-o, s-a urcat la volan, a demarat, a plătit biletul de parcare și s-a îndreptat spre est.

După treizeci de minute el a restituit cheile la garaj și a semnat în registrul de evidență. Acolo apărea că mașina fusese scoasă din garaj pe numele lui și adusă înapoi tot pe numele lui.

— Ești absolut sigur că nu va fi nicio urmă care să arate că el ar fi existat vreodată? I-a întrebat Helen Dexter.

— Absolut nicio urmă, a răspuns Gutenberg. Nu uitați că în calitatea lui de N.O.C. el, din capul locului, n-a figurat în nicio evidență a Agenției.

— Dar cum rămâne cu soția lui?

— De ce ar bănuia ea ceva? Plata lui lunară a fost achitată în contul lor comun din bancă. Așa că n-are niciun motiv de suspiciune. În ceea ce o privește, el și-a dat demisia din actuala slujbă și urmează să se angajeze la Washington Provident începând cu 1 ianuarie.

— Dar mai este și fosta lui secretară.

- Am transferat-o la Langley ca s-o pot supraveghea.
- Ce sector?
- Orientul Mijlociu.
- De ce Orientul Mijlociu?
- Pentru că ea va trebui să fie la birou în timpul orelor lor de program, de la șase seara până la trei dimineața. Și în următoarele opt luni am de gând să-i dau atât de mult de lucru că o să fie prea obosită ca să se mai gândească la altceva decât la ce va face când se va pensiona.
- Bun. Unde este Fitzgerald în momentul ăsta?
- Gutenberg și-a verificat ceasul.
- La jumătatea drumului deasupra Atlanticului. O să aterizeze la Londra pe Heathrow cam peste patru ore.
- Și mașina?
- Deja s-a reîntors la garaj. A fost revopsită și i s-au montat plăcute cu alt număr.
- Dar biroul lui de pe M Street?
- La noapte va fi evacuat și luni acel etaj va ajunge pe mâinile unor adevărați agenți imobiliari.
- Se pare că te-ai gândit la toate, cu excepția a ceea ce se va întâmpla când el se va întoarce la Washington, a spus directorul C.I.A.
- El n-o să se mai întoarcă la Washington, i-a răspuns Gutenberg.

Connor s-a așezat la coada lungă pentru controlul pașapoartelor. Când, în sfârșit, i-a venit rândul, un oficial i-a verificat pașaportul și i-a spus:

— Sper că veți petrece două săptămâni în mod plăcut în Marea Britanie, domnule Perry.

În mica rubrică unde i se cerea să răspundă: „Cât intenționați să stați în Regatul Unit?”, domnul Perry scrisese: „Paisprezece zile”. Dar în dimineața următoare cel care se va reîntoarce la aeroport va fi domnul Lilystrand.

Doi bărbați l-au urmărit când el a părăsit Terminalul 3 și a luat autobuzul către Victoria Coach Station. După patruzeci și două de minute aceiași bărbați l-au văzut când s-a așezat la coadă pentru un taxi. Au urmărit separat taxiul negru până la hotelul Kensington Park unde unul din ei deja lăsase un pachet pentru el la recepție.

— Este vreun mesaj pentru mine? a întrebat Connor în timp ce semna documentul de înregistrare.

— Da, domnule Lilystrand, i-a răspuns recepționarul. Un domn v-a lăsat asta în cursul dimineții. I-a întins lui Connor un plic mare, maroniu. Camera dumneavoastră este 211. Băiatul vă va duce bagajele.

— Mulțumesc, mă descurc singur, a spus el.

Imediat ce Connor a intrat în cameră, a rupt plicul. Înăuntru era un bilet de avion pentru Geneva pe numele Theodore Lilystrand și o sută de franci elvețieni. Și-a scos haina și a pus-o pe pat, dar, deși era obosit, nu putea să doarmă. A dat drumul la televizor încercând diverse programe — ceea ce Tara numea surfing pe canale — dar n-a fost de niciun folos.

Întotdeauna i-a displăcut jocul de-a așteptatul. Acesta era singurul timp când îl apucau îndoielile. Și-a reamintit că aceasta va fi ultima lui misiune. A început să se gândească la Crăciunul pe care-l va petrece cu Maggie și Tara — și, da, și cu Stuart. Îi displăcea că nu i se permitea să poarte fotografii cu el, totdeauna trebuind să vizualizeze cu ochii minții. Dar cel mai mult detesta faptul că nu putea să ridice telefonul și să vorbească cu fiecare din ele când i se făcea dor.

Connor nu s-a mișcat din pat până nu s-a lăsat întunericul. Apoi a părăsit celula lui de peste noapte ieșind pentru a mânca ceva. A cumpărat un *Evening Standard* de la chioșcul de ziare din colț și a pornit cu pași mari spre micul restaurant italian de pe High Street, Kensington, care nu era plin decât pe jumătate.

Ospătarul l-a condus la o masă liniștită din colț. Lumina abia dacă-i permitea să citească ziarul. A comandat o coca-cola dietetică cu multă gheață. Britanicii n-o să înțeleagă niciodată ce înseamnă „multă gheață”, așa că n-a fost surprins când chelnerul s-a întors peste câteva minute cu un pahar înalt în care pluteau trei cubulețe de gheață și o mică felie de lămâie.

A comandat cannelloni și salată. Era ciudat cum alegea mâncărurile preferate ale lui Maggie ori de câte ori se afla în străinătate. Făcea orice ca să-și amintească de ea.

„Primul lucru de care va trebui să te ocupi înainte de a începe noua ta slujbă este să-ți găsești un croitor ca lumea”, îi spusese Tara când vorbiseră ultima oară la telefon. „Și aș vrea ca să vin cu tine să-ți aleg cămășile și cravatele”.

„Noua ta slujbă”. Din nou s-a gândit la acea scrisoare. Ne

pare rău că trebuie să vă informăm... Deși o citise de atâtea ori, totuși el nu putea găsi un motiv pentru care Thompson se răzgândise. Pur și simplu, nu se lega.

A început să citească prima pagină a ziarului: nouă candidați pentru postul de primar general al Londrei. Asta-i ciudat, și-a zis în sinea lui Connor: n-au avut ei întotdeauna un primar — ce s-a întâmplat cu Dick Whittington? A privit pozele și numele candidaților, dar ele nu-i spuneau nimic. Unul dintre ei va conduce Capitala Angliei peste câteva săptămâni. S-a întrebat unde va fi el atunci.

A achitat nota de plată cu bani gheață lăsând un bacșiș care nu-i va oferi ospătarului niciun motiv ca să-l țină minte. Când s-a întors în camera de la hotel a deschis televizorul și s-a uitat la o comedie care nu l-a făcut deloc să râdă. După ce a mai încercat câteva filme a reușit să ațipească cu intermitențe. Dar s-a consolatat cu gândul că pentru el cel puțin era mai bine decât pentru cei doi bărbați postați pe trotuar, care n-o să doarmă deloc. El îi reperase la doar câteva minute după ce aterizase pe Heathrow.

S-a uitat la ceas. Trecuseră câteva minute după miezul nopții — la Washington era șapte și câteva minute. Se întreba ce făcea Maggie în acesta seară.

— Și ce face Stuart? a întrebat-o Maggie.

— Încă insistă să-mi dau doctoratul acolo, i-a răspuns Tara. Va sosi la Los Angeles peste cincisprezece zile. Abia aștept să-l văd.

— O să veniți amândoi direct aici?

— Nu, mamă, a spus Tara încercând să nu pară exasperată. Așa cum ți-am mai spus deja de mai multe ori, o să închiriem o mașină și mergem pe Coasta de Vest. Stuart n-a fost niciodată în America și vrea să vadă Los Angeles-ul și San Francisco. Îți amintești?

— Să conduceți cu grijă.

— Mamă, șofez de nouă ani fără nicio amendă, ceea ce nu s-ar putea spune despre tine și tata.

— Am de gând să merg să-l ascult pe Placido Domingo în *La Bohème*. Am hotărât s-o fac atunci când tatăl tău este plecat din oraș pentru că știu că adoarme înainte de a se termina primul act.

— Ai să te duci singură?

— Da.

— Ei bine, să fii atentă, mamă și să ai grijă să nu te așezi în primele șase rânduri.

— De ce? a întrebat Maggie inocent.

— Pentru că s-ar putea ca vreun bărbat bine și bogat să sară din vreo lojă și să te răpească.

Maggie a râs.

— Cred că ai dreptate.

— De ce n-o inviți pe Joan să meargă cu tine? apoi ați putea amândouă să vorbiți despre tata toată noaptea.

— Am sunat-o mai devreme la birou, dar se pare că telefonul ei este defect. O să încerc mai târziu acasă.

— La revedere, mamă. Vorbim mâine, i-a spus Tara.

Ea știa că Maggie o s-o sune în fiecare zi cât Connor este plecat.

Ori de câte ori Connor era în străinătate sau își lua o seară liberă ca să meargă cu părintele Graham la clubul de bridge, Maggie se îndeletnicea cu diverse activități universitare. Orice, începând cu G.U.L.P.³, unde se număra printre membrii fondatori, până la Societatea de Poezie a Femeilor și clasele de dans irlandez unde dădea lecții. Când îi vedea pe tinerii studenți dansând, cu spatele drept și abia atingând dușumeaua cu picioarele își aducea aminte de Declan O'Casey. El era acum un distins profesor, cu catedră la University of Chicago. Nu se căsătorise niciodată și încă îi mai trimitea o felicitare de fiecare Crăciun și o alta nesemnată de ziua Sfântului Valentin. Vechea mașină de scris cu „e”-ul deformat îi trăda întotdeauna identitatea.

Ea a ridicat din nou receptorul și a format numărul de acasă al lui Joan, dar n-a răspuns nimeni. Și-a făcut o salată ușoară pe care a mâncat-o singură în bucătărie. După ce a pus farfuria în mașina de spălat vase a sunat-o din nou pe Joan. Nici acum n-a răspuns nimeni, așa că a pornit-o singură spre Kennedy Center. Un bilet era întotdeauna ușor de găsit, oricât de celebru ar fi fost tenorul oaspete.

Maggie a fost vrăjită de primul act din *La Bohème* și ar fi vrut să aibă pe cineva cu care să schimbe impresii. Când cortina a coborât, la pauză, ea a plecat laolaltă cu toată lumea spre

³ Georgetown University Litter Patrol = Patrulă pentru strângerea gunoiului în Georgetown University.

foaier. Când s-a apropiat de barul aglomerat Maggie a avut impresia că a zărit-o pe Elizabeth Thompson. Și-a amintit că o chemase la o cafea, dar acea invitație n-a mai venit. Fusesse surprinsă pentru că atunci gestul ei păruse atât de sincer.

Când Ben Thompson și-a întors capul și i-a prins privirea, Maggie a zâmbit și s-a îndreptat spre ei.

— Ce plăcere să te văd, Ben, a spus ea.

— Și pentru noi este la fel, doamnă Fitzgerald, i-a răspuns el, dar nu pe tonul cald pe care și-l amintea de la cina din urmă cu două săptămâni. Și de ce nu i se adresase cu Maggie?

Fără a se da bătută, ea a conținut:

— Domingo este magnific, nu-i așa?

— Da și am fost extrem de norocoși că l-am ademenit pe Leonard Slatkin din St. Louis, a spus Ben Thompson.

Maggie a fost surprinsă că el nu s-a oferit să-i cumpere o băutură și când ea, în cele din urmă, a comandat un juice de portocale, a fost și mai uimită că el n-a făcut niciun gest spre a-l plăti.

— Connor abia așteaptă ca să vină la Washington Provident, a spus ea luând o înghițitură din suc.

Elizabeth Thompson a părut surprinsă, dar n-a comentat.

— El îți este deosebit de recunoscător, Ben, că i-ai permis să se prezinte mai târziu cu o lună ca să-și poată încheia un control neterminat cu vechea lui firmă.

Elizabeth era tocmai pe punctul de a spune ceva când a sunat soneria care anunța că peste trei minute se ridică cortina.

— Ei bine, să ne întoarcem la locurile noastre, a spus Ben Thompson, deși soția lui nu-și băuse nici jumătate din pahar. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, doamnă Fitzgerald. Și-a luat cu hotărâre soția de braț și a pornit spre sală. Sper să vă placă actul al doilea.

Maggie nu s-a bucurat de cel de al doilea act. Nu s-a putut concentra pentru că conversația ce tocmai avusese loc în foaier îi revenea mereu în minte. Dar ori de câte ori și-o reamintea nu putea înțelege atitudinea lui raportând-o la ceea ce se petrecuse la familia Thompson doar cu două săptămâni în urmă. Dacă ar fi știut cum să ia legătura cu Connor ar fi încălcat regula de o viață și l-ar fi sunat. Așa că ea a făcut cel de al doilea lucru care îi era cu putință. Cum a ajuns acasă a sunat-o din nou pe Joan.

În dimineața următoare Connor s-a trezit devreme.

Și-a achitat nota de plată în bani gheață, a luat un taxi și era în drum spre Heathrow înainte ca portarul să-și dea măcar seama că el plecase. La ora șapte și patruzeci de minute a luat avionul Swissair, cursa 839 către Geneva. Zborul a durat mai puțin de două ore și el și-a potrivit ceasul la zece treizeci când roțile avionului au atins solul.

În timpul opririi a profitat de oferta companiei Swissair și a făcut un duș. A intrat la duș ca Theodore Lilystrand, un bancher din Stockholm, și a ieșit după patruzeci de minute ca Piet de Villiers, reporter la *Johannesburg Mercury*.

Deși mai avea peste o oră de așteptat, Connor n-a intrat în niciun duty-free shop, ci și-a cumpărat doar un croissant și o ceașcă de cafea dintr-unul din cele mai scumpe restaurante din lume.

În cele din urmă s-a îndreptat spre poarta 23. Nu era o coadă lungă pentru cursa Aeroflot către St. Petersburg. Când pasagerii au fost invitați peste câteva minute el și-a croit drum spre partea din spate a avionului. A început să se gândească la ceea ce avea de făcut în dimineața următoare după ce trenul va sosi în gara Raveltay din Moscova. A examinat din nou mental instrucțiunile finale ale directorului adjunct, întrebându-se de ce Gutenberg îi repetase cuvintele: „Nu te lăsa prins. Dar dacă ești, neagă total ca ai avea vreo legătură cu C.I.A. Nu-ți face griji — Agenția va avea întotdeauna grijă de tine”.

Numai proaspeților recruți li se reamintea *Cea de a Unsprezecea Poruncă*.

— Avionul spre St. Petersburg abia a decolat și pachetul nostru este la bord.

— Bun, a spus Gutenberg. Mai ai altceva de raportat?

— Cred că nu, a răspuns tânărul agent C.I.A. Doar că...

— Doar că ce? Haide, dă-i drumul.

— Doar că mi s-a părut că am recunoscut pe altcineva care a luat același avion.

— Cine a fost? i-a retezat-o scurt Gutenberg.

— Nu-mi amintesc numele și nu sunt sigur că a fost el. N-am putut să risc să-mi iau ochii de pe Fitzgerald mai mult de câteva secunde.

— Dacă îți amintești cine era, sună-mă imediat.

— Da, domnule.

Tânărul și-a închis telemobilul și s-a îndreptat spre Poarta 9. Peste câteva ore va fi înapoi în biroul său din Berna reluându-și rolul de atașat cultural la Ambasada Americană.

— Bună dimineața. Sunt Helen Dexter.

— Bună dimineața, i-a răspuns șeful de cabinet de la Casa Albă rigid.

— M-am gândit că președintele ar dori să știe imediat că bărbatul pe care ne-a cerut să-l urmărim în Africa de Sud acum este din nou în mișcare.

— Nu cred că v-am înțeles, i-a spus Lloyd.

— Șeful biroului nostru din Johannesburg abia ce ne-a informat că ucigașul lui Guzman s-a îmbarcat pe un avion sud-african spre Londra în urmă cu două zile. Avea un pașaport pe numele Martin Perry. La Londra a stat doar peste noapte. În dimineața următoare a luat o cursă Swissair către Geneva folosind un pașaport suedez pe numele Theodore Lilystrand.

Lloyd n-a întrerupt-o de data asta. În fond, el putea să dea banda de la capăt dacă președintele voia să audă exact ce spusese Helen Dexter.

— La Geneva s-a îmbarcat pe un Aeroflot către St. Petersburg. De data asta are un pașaport sud-african pe numele Piet de Villiers. Din St. Petersburg a luat trenul de noapte către Moscova.

— Moscova? De ce Moscova? a întrebat Lloyd.

— Dacă îmi amintesc exact, a spus Dexter, Rusia este pe punctul de a avea alegeri.

Când avionul a aterizat la St. Petersburg ceasul lui Connor arăta ora cinci și cincizeci de minute. A căscat, și-a dezmoțit oasele și a așteptat oprirea motorului și și-a potrivit ceasul după ora locală. A privit pe fereastra avionului spre aeroportul care era în semiîntineric pentru că jumătate din becuri lipseau. Ninge ușor, dar fără să se depună. Cei o sută de pasageri oboșiți au trebuit să mai aștepte douăzeci de minute până a venit autobuzul ca să-i ducă la terminal. Unele lucruri, pur și simplu, nu s-au schimbat, fie că erau la conducere K.G.B.-ul sau crima organizată. Americanii, când vorbeau despre ei, îi numeau mafya spre a evita confuzia cu versiunea italiană.

Connor a fost ultimul care a părăsit avionul și ultimul care s-a urcat în autobuz.

Un bărbat care călătorise cu același avion la business class a țâșnit primul la coadă spre a fi printre cei dintâi care o să treacă prin vamă. Era mulțumit că, mai mult decât sigur, Connor o să urmeze literă cu literă instrucțiunile. Când bărbatul s-a dat jos din autobuz n-a aruncat nicio privire înapoi. El știa că ochii lui Connor sunt întotdeauna în alertă.

Când Connor a ieșit din aeroport după treizeci de minute în strada plină de gropi a luat primul taxi liber și i-a cerut să-l ducă la gara Protsky.

Călătorul de la business class l-a urmat pe Connor în sala de bilete care arăta mai degrabă ca un foaier de la Operă decât ca o stație de cale ferată. L-a urmărit îndeaproape ca să vadă la ce tren făcea rezervare, însă mai exista încă un alt bărbat care se ținea în umbră, dar care o să știe chiar și numărul de vagon de dormit pe care îl va ocupa Connor.

Atașatul cultural american din St. Petersburg renunțase la o invitație la Baletul Kirov pentru seara aceea ca să-l poată informa pe Gutenberg cu ce tren de noapte pleca Fitzgerald spre Moscova. Nu va fi necesar să-l însoțească până acolo de vreme ce colegul său din capitală, Ashley Mitchell, îl va aștepta pe peronul 4 în dimineața următoare spre a confirma că Fitzgerald ajunsese la destinație. I se spusese foarte clar că aceasta este operațiunea lui Mitchell.

— Un bilet pentru Moscova la clasa întâi, la vagonul de dormit, i-a spus Connor în engleză funcționarului de la casa de bilete.

Bărbatul i-a dat biletul prin ghișeul de lemn și a fost dezamăgit când clientul i-a înmănat o bancnotă de zece mii de ruble. El sperase că acest pasager — al doilea în acea noapte — îi va oferi șansa unui mic chilipir prin rotunjirea ratei de schimb.

Connor și-a verificat biletul înainte de a-și croi drum spre expresul de Moscova. A mers de-a lungul peronului aglomerat trecând pe lângă numeroase vagoane verzi și vechi, care arătau de parcă ar fi fost făcute înainte de Revoluția din 1917, s-a oprit la vagonul de dormit K și a prezentat biletul unei femei care stătea lângă ușa deschisă. Ea i l-a perforat și s-a dat la o parte ca să-i facă loc să urce. Connor a străbătut coridorul cu pași mari căutând cușeta Nr. 8. După ce a găsit-o, a aprins lumina și

s-a închis înăuntru, nu pentru că i-ar fi fost teamă că va fi prădat, așa cum se scria atât de des în presa americană, ci pentru că trebuia să-și schimbe din nou identitatea.

El îl văzuse pe tânărul cu fața proaspătă care stătea sub panoul cu sosiri pe aeroportul din Geneva și se întrebase de unde erau recrutați acum. În St. Petersburg nu se deranjase să încerce să-l reperateze pe agent: el știa că cineva va fi acolo ca să-i verifice sosirea și altcineva îl va aștepta pe peron la Moscova. Gutenberg deja îl informase în detaliu despre agentul Mitchell pe care i-l descriesese ca destul de neexperimentat și că habar nu avea de statutul de N.O.C. al lui Fitzgerald!

Trenul a plecat din St. Petersburg cu exact un minut înainte de miezul nopții și sunetul ritmic al roților l-a făcut pe Connor să adoarmă. S-a trezit brusc și s-a uitat la ceas, patru și treizeci și șapte de minute. Era intervalul cel mai lung de somn din ultimele trei nopți.

Apoi și-a amintit visul. Stătea pe o bancă în Lafayette Square cu fața spre Casa Albă și vorbea cu cineva care nu privea deloc în direcția lui. Întâlnirea pe care o avusese cu directorul adjunct săptămâna trecută se repeta cuvânt cu cuvânt, dar nu-și putea aminti subiectul conversației și asta îl sâcâia. Chiar în clipa în care Gutenberg a ajuns la fraza pe care el ar fi vrut să o mai audă o dată, se trezise.

El tot nu reușise să rezolve problema când trenul a intrat în stația Raveltay la ora opt și treizeci și trei de minute în acea dimineață.

— Unde ești? l-a întrebat Andy Lloyd.

— Într-o cabină telefonică din Moscova, i-a răspuns Jackson. Via Londra, Geneva și St. Petersburg. Imediat ce a coborât din tren s-a descotorosit de filaj. A reușit să scape de individ în Moscova în mai puțin de zece minute. Dacă nu eu l-aș fi învățat de la bun început această tehnică l-aș fi pierdut și eu.

— Unde a ajuns până la urmă? l-a întrebat Lloyd.

— A luat o cameră într-un hotel mic în partea de nord a orașului.

— A rămas acolo?

— Nu, a plecat după o oră, dar atât de bine deghizat că aproape și eu era să-l scap. Dacă nu i-aș fi recunoscut mersul mar fi dus și pe mine de nas.

— Unde a plecat? I-a întrebat Lloyd.

— A făcut o altă rută ocolită și a sfârșit la sediul campaniei electorale a lui Victor Zerimski.

— De ce Zerimski?

— Nu știu încă, dar a ieșit de acolo cu broșurile de campanie electorală ale lui Zerimski. Apoi a cumpărat o hartă de la un stand de ziare și a mâncat de prânz într-un restaurant din apropiere. După-amiaza a închiriat o mașină mică și s-a întors la hotel. De atunci n-a mai părăsit clădirea.

— O, Dumnezeule! a spus Lloyd brusc. De data asta o să fie Zerimski.

A urmat o pauză lungă la celălalt capăt al firului, după care Jackson a spus:

— Nu, domnule Lloyd, asta nu se poate.

— De ce nu?

— El niciodată n-ar fi de acord să ducă la îndeplinire o misiune atât de delicată dacă ordinul n-ar veni direct de la Casa Albă. Îl cunosc de prea mult timp ca să nu fiu sigur de asta.

— Încearcă să nu uiți că prietenul dumitale a îndeplinit aceeași misiune în Columbia. Fără nicio îndoială, Dexter l-a putut convinge că acțiunea are aprobarea președintelui.

— S-ar putea să mai fie încă un scenariu, a spus Jackson încet.

— Adică?

— Să nu fie Zerimski cel pe care vor să-l omoare, ci Connor.

Lloyd a notat numele pe bloc notesul său cu file galbene.

Cartea a doua

SINGUR

CAPITOLUL 12

— Ești AMERICAN?

— Da, a spus Jackson fără a-și coborî privirile spre locul de unde venea vocea pițigăiată.

— Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc, a spus el fără a-și desprinde ochii de pe ușa din față a hotelului.

— Trebuie să ai nevoie de ceva. Americanii întotdeauna au nevoie de ceva.

— N-am nevoie de nimic. Acum pleacă, i-a spus Jackson cu fermitate.

— Caviar? Păpuși rusești? Uniformă de general? Căciulă de blană? Femeie?

Jackson și-a coborât privirile spre băiat pentru prima oară. Era înfășurat din cap până-n picioare într-un cojoc de oaie, mai mare cu trei numere decât măsura lui. Pe cap purta o căciulă din blană de iepure, care i-ar fi prins foarte bine și lui Jackson. Zâmbetul băiatului a dat la iveală doi dinți care-i lipseau.

— O femeie? La cinci dimineața?

— Cel mai bun timp pentru o femeie. Dar poate că preferi un bărbat?

— Cât ceri pentru serviciile tale?

— Ce fel de servicii? I-a întrebat băiatul suspicios.

— Ca alergător.

— Alergător?

— Ajutor, atunci.

— Ajutor?

— Secund.

— A, vrei să spui partener, ca în filmele americane.

— O.K., de vreme ce ești băiat deștept și am căzut de acord asupra calității slujbei tale, cu cât vrei să fii plătit?

— Pe zi? Pe săptămână? Pe lună?

— Pe oră.

— Cât oferi?

— Ca pentru un mic antreprenor, e bine?

— Noi învățăm de la americani, a spus băiatul cu un zâmbet ce i se întindea de la o ureche la cealaltă.

— Un dolar, a spus Jackson.

Băiatul a început să râdă.

— S-ar putea ca eu să fiu un tip deștept, dar tu ești comedian. Zece dolari.

— Asta-i adevărată jecmăneală.

Băiatul a părut surprins pentru prima oară.

— Îți dau doi.

— Șase.

— Patru.

— Cinci.

— De acord, a spus Jackson.

Băiatul a ridicat palma de la mâna dreapta în aer, încă ceva ce văzuse în filmele americane. Jackson i-a lovit-o. Înțelegerea era pecetluită. Imediat băiatul a verificat ora pe ceasul său Rolex.

— Deci, cum te cheamă? I-a întrebat Jackson.

— Serghei, i-a răspuns băiatul. Dar pe tine?

— Jackson. Câți ani ai, Serghei?

— Cât de mare vrei să fiu?

— Lasă minciunile și spune-mi câți ani ai.

— Paisprezece.

— N-ai mai mult de nouă.

— Treisprezece.

— Zece.

— Unsprezece.

— O.K., a spus Jackson. Fie unsprezece.

— Și tu câți ani ai? I-a întrebat băiatul.

— Cincizeci și patru.

— Accept cincizeci și patru, a spus Serghei.

Jackson a râs pentru prima oară după atâtea zile.

— Cum de engleza ta este atât de bună? I-a întrebat el încă ținându-și ochii pe ușa de la hotel.

— Mama a trăit cu un american multă vreme. El s-a întors în State anul trecut, dar pe noi nu ne-a luat.

De data asta Jackson l-a crezut că spunea adevărul.

— Deci, ce trebuie să fac, partenere? I-a întrebat Serghei.

- Urmărim pe cineva care stă în acel hotel.
- Îți este prieten sau dușman?
- Prieten.
- Din Mafya?
- Nu, lucrează pentru tipi buni.
- Nu mă trata ca pe un copil, i-a spus Serghei cu o voce ușor iritată. Nu uita, suntem parteneri.
- O.K., Serghei. El îmi este prieten, a spus Jackson chiar în clipa în care Connor a apărut în cadrul ușii. Nu te mișca, i-a spus punând o mână fermă pe umărul băiatului.
- El este? I-a întrebat Serghei.
- Da, el este.
- I se citește bunătatea pe chip. Poate că ar fi mai bine să lucrez pentru el.

Ziua lui Victor Zerimski nu a început bine și nu era decât ora opt și câteva minute a.m. El prezida o întrunire a Comitetului Central al Partidului Comunist la care Dmitri Titov, șeful său de cabinet, făcea o scurtă prezentare a situației.

— Un corp de observatori internaționali a sosit la Moscova, le spunea Titov. Ei caută în principal nereguli la secțiunile de votare, dar președintele lor deja a trebuit să recunoască faptul că la un electorat atât de mare și larg răspândit este cu neputință să reperiți orice neregularitate.

Titov și-a încheiat expunerea spunând că acum, dat fiind faptul că tovarășul Zerimski urcase pe locul al doilea în sondajele de opinie, Mafya pompa și mai mulți bani în campania electorală a lui Cernopov.

Zerimski și-a mângâiat mustața-i stufoasă în timp ce-și plimba privirile de la unul la celălalt din bărbații așezați în jurul mesei.

— Când eu am să fiu președinte, a spus el ridicându-se în picioare de pe locul lui din capul mesei, am să-i arunc pe toți ticăloșii aceia din Mafya în închisoare, unul câte unul. Atunci singurul lucru care va mai conta pentru tot restul vieții lor va fi ocna.

Membrii Comitetului Central își auziseră conducătorul criticând dur Mafya de multe ori până acum, deși el niciodată nu-i menționase pe nume în public.

Bărbatul scurt și îndesat a lovit cu pumnul în masă.

— Rusia trebuie să se reîntoarcă la vechile valori pentru care

lumea obișnuia să ne respecte.

Cei douăzeci și unu de bărbați din fața lui au dat aprobativ din cap, chit că auziseră aceste cuvinte repetate mereu și mereu în ultimele câteva luni.

— De zece ani nu facem altceva decât să importăm lucrurile cele mai rele pe care America le are de oferit.

Ei au continuat să-l aprobe ținându-și ochii pironiți asupra lui.

Zerimski și-a trecut o mână prin părul-i negru și bogat, a oftat și s-a așezat cu o bușitură iar pe scaun. S-a uitat spre șeful său de cabinet și a întrebat:

— Ce am de făcut în dimineața asta?

— O vizită la Muzeul Pușkin, a spus Titov. Ei vă așteaptă la ora zece.

— Contramandea-o. O totală pierdere de vreme când nu mai sunt decât opt zile până la alegeri. A bătut iar în masă. Eu ar trebui să fiu afară, pe străzi, unde oamenii pot să mă vadă.

— Dar directorul muzeului a cerut o subvenție de la guvern pentru a restaura lucrările celor mai importanți artiști ruși, a spus Titov.

— O risipă din banii poporului, a spus Zerimski.

— Și Cernopov a fost criticat pentru că a redus fondurile pentru artă, a continuat șeful de cabinet.

— Bine. Am să-i acord cincisprezece minute.

— Douăzeci de [mii](#) de ruși vizitează Muzeul Pușkin în fiecare săptămână, a adăugat Titov coborându-și privirile spre notele bătute la mașină pe care le avea în față.

— Să fie treizeci de minute.

— Și Cernopov v-a acuzat săptămâna trecută la televiziune că sunteți un gangster needucat.

— Ce-a zis? A urlat Zerimski. Eu studiam Dreptul la Universitatea din Moscova pe când Cernopov încă mai lucra pe ogor.

— Asta, bineînțeles, este adevărat, tovarășe președinte, a spus Titov, dar sondajele noastre de opinie arată că percepția publicului nu este aceasta și că mesajul lui Cernopov are priză.

— Sondajele noastre de opinie? Asta-i încă ceva pentru care trebuie să le mulțumim americanilor.

— Ele au fost cele care l-au adus pe Tom Lawrence președinte.

— Când am să fiu ales n-o să mai am nevoie de sondaje de

opinie ca să mă țină în această funcție.

Iubirea lui Connor pentru artă începuse de pe vremea în care Maggie îl târa prin galerii, când încă mai erau studenți. La început se dusesse doar pentru a-și petrece mai mult timp în compania ei, dar peste câteva săptămâni fusese convertit. Ori de câte ori călătoreau împreună în alt oraș el o însoțea fericit la orice galerie pe care ea o alegea și imediat după ce s-au mutat la Washington au devenit prieteni ai Corcoranului și membri ai Phillipsului. În timp ce Zerimski era condus prin Muzeul Pușkin de director, Connor a trebuit să fie cu mare grijă ca atenția să nu-i fie distrasă de numeroasele capodopere și să se concentreze asupra conducătorului comunist.

Când Connor fusese trimis pentru prima oară în Rusia la începutul anilor '80, un politician de rang înalt se afla cel mai aproape de popor în timpul paradelor de 1 Mai, când îi privea de la înălțimea tribunelor pe cei care defilau. Dar acum, că masele puteau să aleagă folosindu-și buletinul de vot, dintr-o dată a devenit necesar pentru acei care sperau să fie votați să se miște în mijlocul mulțimii, chiar să le asculte punctele de vedere.

Muzeul era tot atât de plin precum Stadionul Cooke când jucau cei de la Redskins și oriunde apărea Zerimski mulțimea se retrăgea de o parte și alta făcându-i loc de parcă ar fi fost Moise apropiindu-se de Marea Roșie. Candidatul înainta încet printre moscoviți ignorând picturile și sculpturile în favoarea mâinilor întinse.

Zerimski era mai scund decât apărea în fotografii și ciracii săi care-l înconjurau erau chiar mai mici decât el ca scurtimea lui să nu iasă în evidență. Connor și-a amintit comentariul președintelui Truman în privința înălțimii: „Când vine vorba de țoli, băiete, ar trebui să ai în vedere doar înălțimea frunții”, îi spusese el odată unui student din Missouri. „Mai bine să ai un țol în plus între baza nasului și linia părului decât între gleznă și genunchi”. Connor a observat că vanitatea lui Zerimski nu-i afectase și gustul vestimentar. Costumul lui era prost croit, iar cămașa uzată la guler și manșete. Connor s-a întrebat dacă era înțelept ca directorul de la Pușkin să poarte un costum făcut la o casă de modă, care se vedea de la o poștă că nu era din Moscova.

Deși Connor era conștient că Victor Zerimski era un om abil și

educat, în curând i-a devenit clar că vizitele lui la galeriile de artă de-a lungul anilor trebuie să fi fost foarte sporadice. În timp ce-și croia drum prin mulțime, din când în când arăta cu un deget în direcția unei pânze și-i informa pe privitori asupra numelui pictorului cu voce tare. A reușit s-o dea în bară de câteva ori, dar mulțimea tot a aprobat din cap. El a ignorat un Rubens superb, arătând mai mult interes față de o mamă cu un copil din mulțime decât față de aceeași scenă care era pictată în tabloul din spatele lui. Când el a ridicat în brațe copilul pentru a face o poză împreună și cu mama, Titov i-a sugerat să se dea un pas mai spre dreapta, în acest fel va fi prinsă în fotografie și Fecioara Maria. Niciun ziar nu va rezista ca să nu publice această poză pe prima pagină.

După ce a parcurs cam jumătate din săli și s-a asigurat că toți care vizitau Muzeul Pușkin sunt conștienți de prezența lui, Zerimski a devenit plictisit și și-a îndreptat atenția spre jurnaliștii care veneau în urma lui. La primul etaj el a început să țină o conferință de presă ad-hoc.

— Dați-i drumul, întrebați-mă orice doriți, a spus el privind încruntat mulțimea.

— Cum comentați ultimele sondaje de opinie, domnule Zerimski, l-a întrebat corespondentul de presă de la *The Times* la Moscova.

— Se îndreaptă în direcția corectă.

— Dumneavoastră păreți a fi acum pe locul doi și ca atare domnul Cernopov a rămas singurul rival adevărat, a strigat un alt ziarist.

— Până la ziua alegerilor el va fi singurul *meu* rival real, a spus Zerimski.

Anturajul lui a râs cu obediență.

— Credeți că Rusia va redeveni un stat comunist, domnule Zerimski? a venit inevitabila întrebare rostită cu un accent american.

Politicianul viclean era prea versat ca să cadă în capcană.

— Dacă prin asta înțelegeți reîntoarcerea la o rată înaltă de folosire a forței de muncă, la o scădere a ratei inflației și la un standard mai bun de viață, răspunsul trebuie să fie da. Vorbele lui sunau ca ale unui candidat republican în timpul preliminarilor americane.

— Dar asta este exact ceea ce susține Cernopov că ar fi

politica guvernului actual.

— Politica guvernului actual, a spus Zerimski, este să aibă grijă să pompeze bani în contul primului ministru din banca Elveției. Acei bani aparțin poporului rus și de aceea el nu poate fi viitorul nostru președinte. Mi s-a spus că în numărul viitor al revistei *Fortune* se va publica lista celor mai bogați zece oameni din lume, iar Cernopov este pe locul șapte. Alegeți-l ca președinte și în cinci ani îl va detrona pe Bill Gates de pe primul loc. Nu, dragii mei prieteni, a adăugat el. Sunteți pe punctul de a afla că poporul rus va vota în chip răsunător pentru reîntoarcerea la acele zile când noi eram cea mai respectată națiune de pe glob.

— Și cea mai temută? a sugerat un alt ziarist.

— Prefer asta decât să continui actuala situație când, pur și simplu, suntem ignorați de restul lumii, a spus Zerimski.

Acum ziariștii își notau fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— De ce prietenul tău este atât de interesat de Victor Zerimski? a întrebat în șoaptă Serghei în celălalt capăt al galeriei.

— Pui prea multe întrebări, i-a răspuns Jackson.

— Zerimski este un om rău.

— De ce? l-a întrebat Jackson fără a-și dezlipi ochii de pe Connor.

— Dacă ar fi ales, el îi va băga pe cei ca mine în închisori și noi ne vom întoarce cu toții spre „vremurile bune de altădată”, în timp ce el o să mănânce caviar și o să bea vodcă la Kremlin.

Zerimski a pornit glonț către ieșirea din muzeu, directorul și cei din anturajul lui încercând să țină pasul cu el. Candidatul s-a oprit pe ultima treaptă pentru a fi fotografiat în fața imensei pânze a lui Goya, *Coborârea lui Christos de pe cruce*. Connor era atât de impresionat de pictură că era mai-mai să fie călcat în picioare de mulțimea care-l urma pe Zerimski.

— Îți place Goya, Jackson? l-a întrebat în șoaptă Serghei.

— N-am văzut prea multe din tablourile lui, a recunoscut americanul. Dar, da, a spus el, asta este de-a dreptul magnific.

— Ei au și mai multe în subsol, a spus Serghei. Aș putea oricând să aranjez pentru unul...

Jackson i-ar fi alțoit o palmă băiatului dacă asta n-ar fi atras atenția asupra lor.

— Omul tău se mișcă din nou, a spus brusc Serghei.

Jackson și-a înălțat privirile și l-a văzut pe Connor dispărând pe o ușă laterală a muzeului, cu Ashley Mitchell în urma lui.

Connor stătea singur în restaurantul grecesc de pe Precinstenka și reflecta la ce văzuse în această dimineață. Deși Zerimski era tot timpul înconjurat de o mână de zdrahoni care-și plimbau ochii în toate direcțiile, el totuși nu era la fel de bine apărat ca majoritatea liderilor din Vest. Mulți dintre oamenii săi cu brațe puternice puteau să fie bravi și plini de forță, dar numai trei dintre ei păreau a avea o experiență anterioară în paza și protecția unui om de stat de rang înalt. Și ei nu aveau cum să fie de serviciu tot timpul.

El a încercat să mănânce din musacaua destul de proastă în timp ce a parcurs cu ochii restul itinerarului lui Zerimski până în ziua alegerilor. Candidatul va fi văzut în public în alte douăzeci și șapte de ocazii în următoarele opt zile. Când ospătarul i-a pus în față o ceașcă de cafea, Connor deja alesese singurele trei locuri care meritau a fi luate în considerație dacă numele lui Zerimski ar fi trebuit să fie șters de pe buletinele de vot.

S-a uitat la ceas. În seara asta candidatul se va adresa unei adunări a membrilor de partid din Moscova. În dimineața următoare va pleca cu trenul la Iaroslavl, unde va inaugura o fabrică, după care se va reîntoarce în capitală spre a participa la un spectacol dat de trupa de balet de la Bolșoi. De acolo va pleca cu un tren de noapte spre St. Petersburg. Connor deja hotărâse să meargă după Zerimski la Iaroslavl. El își rezervase bilete și pentru balet și pentru trenul către St. Petersburg.

În timp ce-și sorbea cafeaua, el s-a gândit la Ashley Mitchell cum se ascundea pe după cea mai apropiată coloană la Muzeul Pușkin ori de câte ori Connor se uitase în direcția lui și încercase să nu râdă. El hotărâse că o să-l lase pe Mitchell să-l urmărească în cursul zilei — s-ar putea ca la un moment dat chiar să-i fie util — dar n-avea să-l lase să afle unde dormea noaptea. Și-a aruncat privirea pe fereastră și l-a văzut pe atașatul cultural stând pe o bancă și citind *Pravda*. A zâmbit. Un profesionist trebuia să-și poată urmări întotdeauna prada fără a fi văzut.

Jackson și-a scos portmoneul din buzunarul hainei, a luat din el o bancnotă de o sută de ruble și i-a dat-o băiatului.

— Adu ceva să mâncăm, dar să nu te duci nicăieri în preajma

acelui restaurant, i-a spus el făcând semn cu capul peste drum.

— N-am intrat niciodată într-un restaurant. Ce-ai vrea să-ți aduc?

— Ce iei și pentru tine.

— Înveți repede, Jackson, i-a spus Serghei luând-o la fugă.

Jackson și-a aruncat ochii în susul și în josul străzii. Bărbatul așezat pe bancă și care citea *Pravda* nu purta niciun pardesiu. Era evident că el își imaginase că supravegherea putea fi făcută doar din locuri confortabile, la căldură, dar cum cu o zi înainte îl pierduse pe Fitzgerald, acum nu putea să riște și să se miște de pe bancă. Urechile și fața îi erau roșii ca focul din cauza frigului și nici nu avea pe cine să trimită să-i aducă ceva să mănânce. Jackson se îndoia că aveau să-l vadă a doua zi.

Serghei s-a întors după câteva minute cu două pungi de hârtie. Una i-a dat-o lui Jackson.

— Un hamburger mare cu cartofi pai și ketchup.

— De ce am eu sentimentul că, dacă Zerimski devine președinte, o să închidă toate McDonald-urile? a spus Jackson după care a luat o îmbucătură mare din hamburger.

— Și m-am gândit că asta o să-ți prindă bine, a spus Serghei dându-i o căciulă de ofițer, făcută din blană de iepure.

— Ți-au ajuns cele o sută de ruble pentru toate? I-a întrebat Jackson.

— Nu. Căciula am furat-o, a spus Serghei cu nonșalanță. M-am gândit că ție îți face mai multă trebuință decât lui.

— Pentru asta am putea amândoi să fim arestați.

— E foarte puțin probabil, a spus Serghei. Sunt peste două milioane de soldați în Rusia. Jumătate din ei nu și-au primit lefurile de luni de zile și mai toți și-ar vinde și pe soră-sa pentru o sută de ruble.

Jackson a probat căciula — i se potrivea perfect. Niciunul din ei n-a mai scos nicio vorbă cât și-au înfulecat prânzul iar ochii nu și i-au dezlipit de pe restaurant.

— Îl vezi pe bărbatul ăla de pe bancă, care citește *Pravda*, Jackson?

— Da, i-a răspuns Jackson printre înghițituri.

— El a fost și la muzeu în dimineața asta.

— Și tu înveți repede, i-a spus Jackson.

— Nu uita că eu am o mamă rusoaică, i-a răspuns Serghei. Apropo, de ce parte este omul de pe bancă?

— Știu cine-l plătește, a spus Jackson, dar nu știu de partea cui este.

CAPITOLUL 13

Connor a sosit printre ultimii în Sala Memorială Lenin. S-a așezat pe un scaun de pe rândurile din spate, din zona rezervată presei și a încercat, pe cât posibil să nu se facă observat. Nu-și putea aduce aminte când participase ultima oară la o întrunire politică în Rusia. Și cu acea ocazie el trebuise să-l asculte pe candidatul comunist, dar asta se întâmplase în vremurile în care nu era decât un singur nume trecut pe buletinul de vot. Ceea ce probabil și explică de ce participarea în ziua alegerilor nu fusese decât de 17 la sută.

Connor și-a plimbat privirile prin sală. Deși mai erau cincisprezece minute până când candidatul trebuia să vină, toate locurile fuseseră deja ocupate, iar culoarele dintre rânduri erau aproape pline. Câțiva oficiali se mișcau încoace și încolo pe scenă pentru a se asigura că totul era așa cum se aștepta conducătorul. Un bătrânel a așezat un scaun impozant pe scenă, mai în spate.

Adunarea celor fideli Partidului nu ar fi putut să contrasteze mai mult față de o Convenție politică americană. Delegații, dacă asta erau într-adevăr, purtau haine ponosite. Arătau subnutriți și, în timp ce-l așteptau pe Zerimski să apară, păstrau o tăcere deplină.

Connor și-a plecat capul și a început să-și facă niște însemnări în blocnotes; nu avea niciun chef să se antreneze într-o conversație cu ziarista din stânga lui. Aceasta deja îi spusese celuiilalt vecin că reprezintă *The Istanbul News*, singurul ziar de limbă engleză din Turcia, și că redactorul ei șef considera că ar fi un dezastru dacă Zerimski ar ajunge vreodată președinte. Ea a mai spus că transmisese că s-ar putea chiar să câștige candidatul comunist. Dacă ea i-ar fi cerut părerea lui Connor, el ar fi trebuit să fie de acord. Cu fiecare oră care trecea șansele ca el să-și ducă la îndeplinire misiunea creșteau.

Câteva minute mai târziu, ziarista din Turcia a început să schițeze portretul lui Zerimski. Evident, hârtia nu-i permitea acuratețea unei fotografii, totuși el a trebuit să recunoască faptul că desenul ei prezenta o mare asemănare cu originalul.

Connor a mai cercetat încă o dată încăperea. Ar fi posibil să asasinezi pe cineva într-o cameră atât de plină ca aceasta? Nu,

dacă sperai să scapi. O altă opțiune ar fi să-l atace pe Zerimski când se afla în mașină, cu toate că, în mod cert, era bine apărat. Niciun profesionist nu ar recurge la o bombă care adesea sfârșea prin a omorî oameni nevinovați și nu pe cel căruia îi era destinată. Dacă voia să aibă o șansă de scăpare, trebuia să se bazeze pe o armă puternică și să acționeze în spațiu deschis. Nick Gutenberg îl asigurase că un Remington 700 se va afla în Ambasada S.U.A. cu mult înainte ca el să sosească în Moscova — o altă folosire abuzivă a valizei diplomatice. Dacă Lawrence dădea ordinul, ei îl vor lăsa pe el să hotărască timpul și locul.

Capetele au început să se întoarcă spre partea din spate a sălii și Connor a privit în jur. Un grup de bărbați în costume prost croite și cu bastoane de cauciuc sub braț umpluse spațiul liber care mai rămăsese și scruta încăperea înainte ca liderul lor să-și facă apariția.

Connor își dădea seama că metodele lor erau primitive și ineficace, dar, ca toate forțele de securitate, ei sperau probabil că simpla lor prezență și numărul mare vor face pe oricine să mai reflecteze înainte de a întreprinde ceva. Le-a cercetat chipurile — toți cei trei profesioniști reveniseră la datorie.

Brusc au izbucnit aplauze din fundul sălii, urmate de ovații. Când a intrat Zerimski, membrii de partid s-au sculat cu toții în picioare la unison spre a-și aclama conducătorul. Chiar și jurnaliștii au trebuit să se ridice ca să-l poată zări. Înaintarea lui Zerimski spre podium era mereu întreruptă pentru că se oprea la fiecare pas să strângă mâinile întinse spre el. Când, în cele din urmă, a ajuns lângă podium, zgomotul a devenit aproape asurzitor.

Bătrânelul care-l așteptase liniștit în capătul sălii, l-a condus pe Zerimski pe scenă dirijându-l spre scaunul imens. După ce Zerimski a luat loc, el s-a îndreptat încet către microfon. Auditoriul și-a reluat locurile și s-a făcut liniște.

El n-a procedat bine când l-a prezentat ca „viitorul președinte al Rusiei” și cu cât se lungea la vorbă cu atât sala își pierdea răbdarea. Anturajul lui Zerimski, care stătea în picioare în spatele lui, a început să se foiască și să dea semne de enervare. Înfloritura finală a bătrânelului a fost în a-l numi pe candidat „succesorul firesc al tovarășului Vladimir Ilici Lenin”. A făcut apoi un pas lateral spre a-i da posibilitatea să se apropie de microfon liderului său, care nu părea deloc sigur că Lenin era

cea mai bună comparație care putea fi aleasă.

Când Zerimski s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat încet către microfon mulțimea a prins din nou viață. El și-a înălțat brațele în aer iar ei au aclamat mai tare ca oricând.

Ochii lui Connor nu s-au dezlipit de pe Zerimski. Îi studia cu atenție fiecare mișcare, ținuta, gestică. Ca toți oamenii energici, cu greu rămânea liniștit o clipă.

Când Zerimski a simțit că aclamațiile au durat destul de mult, a făcut semn auditoriului să-și reia locurile. Connor a observat că întregul proces, de la început până la terminare, durase puțin mai mult de trei minute.

Zerimski nu a început să vorbească până când nu s-au așezat toți și până n-a fost liniște deplină.

— Tovarășii, a spus el cu o voce fermă, este o mare onoare pentru mine să mă aflu în fața voastră în calitate de candidat al vostru. Cu fiecare zi ce trece, îmi dau din ce în ce mai mult seama că poporul rus cere schimbarea. Deși câțiva dintre cetățenii noștri doresc reîntoarcerea la vechiul regim totalitar al trecutului, majoritatea vrea să vadă o mai bună distribuire a averii care a fost creată prin truda și priceperea lor.

Sala a început iar să bată din palme.

— Să nu uităm, a continuat Zerimski, că Rusia poate din nou să devină cea mai respectată națiune de pe pământ. Dacă unele țări vor mai avea unele dubli în privința asta, sub președinția mea o vor face pe riscul lor.

Jurnaliștii scriau cu furie și auditoriul aplauda și mai tare. Au trecut aproape douăzeci de secunde până când Zerimski a putut să vorbească din nou.

— Uitați-vă pe străzile Moscovei, tovarășii. Da, veți vedea Mercedes-uri, B.M.W.-uri și Jaguar-uri, dar cine stă la volanul lor? Doar câțiva privilegiați. Și acești câțiva sunt cei care speră ca să fie ales Cernopov, ca ei să se poată bucura în continuare de un stil de viață pe care nimeni din această sală nici măcar nu visează că-l va atinge vreodată. A venit timpul, prietenii mei, ca această bogăție — bogăția *voastră* — să fie împărțita între cei mulți, nu între cei puțini. Aștept cu nerăbdare ziua în care în Rusia nu vor mai fi mai multe limuzine decât mașini de familie, mai multe iahturi decât bărci de pescuit și mai multe conturi secrete în băncile Elveției decât spitale.

Din nou sala i-a întâmpinat vorbele cu aplauze prelungite.

Când, în cele din urmă, zgomotul a încetat, Zerimski și-a coborât vocea, dar fiecare cuvânt i se auzea până în celălalt capăt al încăperii.

— Când am să devin președintele vostru eu n-am să deschid conturi bancare în Elveția, ci fabrici pe tot cuprinsul Rusiei. N-am să-mi petrec timpul relaxându-mă în vile luxoase, ci muncind zi și noapte în biroul meu. Îmi voi pune viața în slujba voastră și voi fi mai mult decât mulțumit cu salariul de președinte decât să iau mită de la oameni de afaceri necinstiți ale căror singure interese sunt să jefuiască avuția națională.

De data aceasta aplauzele au fost atât de entuziaste că a durat mai bine de un minut până când Zerimski a putut să continue.

— În fundul sălii, a spus el arătând cu un deget butucănos spre jurnaliști, sunt reprezentanții presei internaționale. A făcut o pauză, și-a țuguiaț buzele și a adăugat: Pot să vă spun cât de bineveniți sunt.

N-au urmat aplauze după această remarcă specială.

— Totuși, dați-mi voie să le reamintesc că atunci când voi fi președinte, ei vor trebui să fie în Moscova nu numai pe fugă, când au loc alegeri, ci permanent. Pentru că atunci Rusia nu va mai sta cu mâna întinsă la pomeni date la întâlnirile Grupului Celor Șapte, ci din nou va fi o mare putere în lume. Dacă Cernopov ar fi ales, americanii ar fi mult mai interesați de opiniile Mexicului decât de cele ale Rusiei. În viitor, președintele Lawrence va trebui să asculte glasul *vostru* și nu doar să declare jurnaliștilor cât de mult îl place el pe Boris.

Râsetele au cuprins întreaga sală.

— El n-are decât să se adreseze oricui cu numele mic, dar mie mi se va adresa cu „Domnule Președinte”.

Connor știa că mass media americană va relata această remarcă de la Atlantic la Pacific și că fiecare cuvânt al acestui discurs va fi analizat pe toate fețele în Biroul Oval.

— Nu mai sunt decât opt zile, prietenii mei, până când poporul va decide, a spus Zerimski. Să petrecem fiecare clipă până atunci luându-ne toate măsurile ca să avem o victorie zdrobitoare în ziua alegerilor. O victorie care va trimite un mesaj întregii lumi că Rusia este din nou o putere recunoscută pe glob. Vocea a început să i se ridice cu fiecare cuvânt. Dar să n-o faceți pentru mine. Să n-o faceți nici măcar pentru Partidul Comunist.

S-o faceți pentru viitoarea generație de ruși care vor putea să-și joace rolul lor de cetățeni ai celei mai mărețe națiuni de pe pământ. În acest fel, atunci când vă veți da votul, o veți face știind că din nou poporul va fi în spatele națiunii. A făcut o pauză și și-a plimbat privirile peste sală. Nu vă cer decât un singur lucru — privilegiul de a mi se permite să conduc acel popor. Coborându-și vocea aproape până la șoaptă, a încheiat cu cuvintele: Mă ofer să fiu slujitorul vostru.

Zerimski a făcut un pas înapoi și și-a înălțat brațele în aer. Toți ca unul s-au sculat în picioare. Ultima perorație durase patruzeci și șapte de secunde și el nu stătuse liniștit nici măcar o clipă. Se mișcase mai întâi spre dreapta și apoi spre stânga, de fiecare dată ridicând și brațul corespunzător, dar niciodată mai mult de câteva secunde. Apoi s-a înclinat adânc și după ce a rămas nemișcat douăsprezece secunde brusc a țâșnit în sus, drept, și a început să bată din palme alături de ceilalți.

A rămas în mijlocul scenei încă unsprezece minute repetând multe din aceleași gesturi iar și iar. Când a simțit că adunase toate aplauzele posibile de la auditoriu, a coborât de pe podium treaptă cu treaptă urmat de suita sa. Când a ajuns spre mijlocul sălii ropotul de aplauze a depășit orice fusese până atunci și mâinile care i se întindeau erau tot mai multe. Zerimski a strâns câte a putut în timp ce-și croia drum spre ieșire. Connor nu și-a desprins ochii de pe el nicio clipă. Chiar și după ce Zerimski a părăsit sala ovațiile au continuat. N-au încetat decât atunci când lumea a început să plece.

Connor observase numeroase mișcări caracteristice ale capului și mâinilor, mici maniere care erau adeseori repetate. Deja văzuse că anumite gesturi erau cu regularitate acompaniate de anumite fraze și știa că în curând va putea să i le anticipeze.

— Prietenul tău a plecat, a spus Serghei. Să-l urmez?

— N-o să fie necesar, i-a răspuns Jackson. Noi știm unde își petrece noaptea. Ia aminte că acel biet ticălos care merge la câțiva pași după el, în următoarea oră o să umble de bezmetic că nici n-o să mai știe pe ce lume se află.

— Noi ce-o să facem în continuare? a întrebat Serghei.

— Tragem un pui de somn. Am sentimentul că mâine o să fie o zi lungă.

— Pentru astăzi încă nu mi-ai plătit, a spus Serghei

întinzându-și mâna. Nouă ore a șase dolari fiecare fac 56\$.

— Dacă mai socotim o dată o să vezi că sunt opt ore a 5\$, a spus Jackson și i-a dat 40\$ lui Serghei.

— Și mâine? I-a întrebat tânărul său partener după ce a numărat bancnotele și le-a băgat în buzunar. La ce oră ai nevoie de mine?

— Ne întâlnim în fața hotelului lui la ora cinci și să nu întârzii. Bănuiala mea este că-l vom urma pe Zerimski în drumurile lui spre Iaroslavl și apoi ne vom reîntoarce la Moscova, după care vom pleca la St. Petersburg.

— Ești norocos, Jackson. Eu m-am născut în St. Petersburg și nu există nimic care să nu știu despre acel loc. Dar nu uita, taxează dublu în afara Moscovei.

— Știi, Serghei, dacă o ții tot așa, în scurtă vreme prețul pe care ți-l fixezi o să te scoată de pe piață.

CAPITOLUL 14

Maggie a ieșit din parcare de la universitate la unu și un minut. Ea a virat-o brusc la stânga pe Prospect Street apăsând scurt pe frână doar la primul stop, după care a accelerat. Nu avea decât o oră pentru prânz și dacă nu va găsi un loc să parcheze în apropierea restaurantului timpul cât vor putea sta împreună se va reduce mult. Iar astăzi ea avea nevoie de fiecare minut din acea oră.

Nu pentru că cineva din personalul de la Biroul de Admiteri ar avea ceva de obiectat dacă ea și-ar lua o după-amiază liberă. După douăzeci și opt de ani de când lucra la Universitate — și ultimii șase ca decan la Admiteri — dacă ea ar fi cerut să fie plătită pentru toate orele suplimentare, Georgetown University ar fi trebuit să lanseze o chetă specială pentru adunare de fonduri.

Cel puțin astăzi, zeii au fost de partea ei. O femeie tocmai pleca dintr-un loc la câțiva iarzi de restaurantul unde stabiliseră să se întâlnească. Maggie a pus patru monezi de 25 de cenți în automat ca să acopere o oră de parcare.

Când a intrat în Café Milano, Maggie i-a spus șefului de sală numele său.

— Da, doamnă Fitzgerald, i-a spus el și a condus-o spre o masă de lângă fereastră unde o aștepta cineva despre care se știa că nu ar fi întârziat niciodată, pentru nimic în lume.

Maggie a sărutat-o pe femeia care fusese secretara lui Connor în ultimii nouăsprezece ani și s-a așezat pe locul din fața ei. Joan probabil că îl iubea pe Connor cum nu iubise pe niciun alt bărbat și pentru acea iubire ea nu fusese niciodată răsplătită cu mai mult decât o ocazională sărutare pe obraz și un cadou de Crăciun, pe care, în mod inevitabil, Maggie trebuia să-l cumpere. Deși Joan încă nu avea cincizeci de ani, costumul ei din tweed, pantofii cu toc jos și păru-i castaniu, adunat în coc arătau că ea renunțase de multă vreme la gândul de a atrage sexul opus.

— Eu deja am ales, a spus Joan.

— Și eu știu ce voi lua, a spus Maggie.

— Ce face Tara? a întrebat Joan dând la o parte meniul din fața ei.

— Nu-și mai găsește locul acolo, ca să folosesc propriile ei

cuvinte. Sper doar că o să-și termine teza de doctorat. Deși Connor n-o să-i spună niciodată nimic, ar fi foarte dezamăgit dacă n-ar face-o.

— El vorbește cu multă căldură despre Stuart, a spus Joan când și-a făcut apariția ospătarul.

— Da, a spus Maggie cu o ușoară tristețe. Se pare că va trebui să mă obișnuiesc cu ideea că singurul meu copil va locui la treisprezece mii de mile depărtare. Și-a ridicat privirile spre chelner. Cannelloni și salată pentru mine.

— Și eu voi lua budincă de macaroane, a spus Joan.

— Doriți ceva de băut, doamnelor? a întrebat plin de solitudine ospătarul.

— Nu, mulțumesc, a răspuns Maggie pe un ton ferm. Doar un pahar cu apă.

Joan a dat din cap în semn de încuviințare.

— Da, Connor și Stuart se înțeleg bine, a spus Maggie după ce ospătarul a plecat. Stuart o să vină la noi de Crăciun, așa că o să-l cunoști.

— Abia aștept, a spus Joan.

Maggie a simțit că Joan voia să mai adauge ceva, dar după atâția ani ea învățase că n-are rost s-o preseze. Dacă era important, Joan îi va spune atunci când va considera ea că este bine.

— Am încercat să te sun de mai multe ori în ultimele câteva zile. Speram că ai să poți să vii cu mine la operă sau să luăm cina împreună într-o seară, dar se pare că am nimerit tot când erai plecată.

— Acum, întrucât Connor nu mai este la companie, ei au închis biroul din M Street și pe mine m-au mutat înapoi la sediul central, a spus Joan.

Maggie a admirat felul în care Joan și-a ales cuvintele cu atâta grijă. Nicio aluzie la locul în care lucra, nimic care să sugereze pentru cine, niciun indiciu privind noile ei responsabilități, acum când numai era secretara lui Connor.

— Nu e niciun secret că soțul meu speră ca în cele din urmă să vii să lucrezi cu el la Washington Provident, i-a spus Maggie.

— Mi-ar plăcea. Dar n-are rost să ne facem planuri până nu știm exact ce se întâmplă.

— Ce vrei să spui cu „ce se întâmplă”? a întrebat Maggie. Connor deja a acceptat oferta lui Ben Thompson. El trebuie să

se întorcă înainte de Crăciun, așa că o să-și poată începe noua slujbă din ianuarie.

A urmat o lungă tăcere, după care Maggie a spus încet:

— Deci până la urmă el nu a mai primit postul de la Washington Provident.

A sosit ospătarul, cu comenzile lor.

— Doriți puțin parmezan, doamnă? a întrebat el în timp ce punea farfuriile pe masă.

— Mulțumesc, a spus Joan cu ochii pironiți pe budinca de macaroane.

— Deci din cauza asta a fost atât de distant față de mine Ben Thompson la operă joia trecută. El nici măcar nu s-a oferit ca să-mi cumpere un juice.

— Îmi pare rău, a spus Joan după ce a plecat chelnerul. Am presupus că știi.

— Nu-ți face griji. Connor mi-ar fi spus în clipa în care ar fi avut un nou interviu și atunci mi-ar fi zis că este o slujbă mult mai bună decât cea oferită de Washington Provident.

— Cât de bine îl cunoști, a spus Joan.

— Uneori mă întreb dacă îl știu cât de cât, a spus Maggie. De pildă, chiar acum habar n-am unde este.

— Nici eu nu știu mai mult decât tine, i-a spus Joan. Pentru prima oară în nouăsprezece ani nu mi-a spus nimic înainte de a pleca.

— De data asta este ceva diferit, nu-i așa, Joan? a întrebat-o Maggie privind-o drept în ochi.

— Ce te face să spui asta?

— Mi-a zis că pleacă în străinătate, dar și-a lăsat acasă pașaportul. Bănuiala mea este că el se află încă în America. Dar de ce...

— Că nu și-a luat pașaportul cu el nu dovedește că nu este în străinătate, a spus Joan.

— Probabil că nu, a spus Maggie. Dar este pentru prima oară când îl ascunde într-un loc unde știe că o să dau de el.

După câteva minute chelnerul a reapărut și a luat farfuriile.

— Doriți desert? le-a întrebat el.

— Pentru mine, nu, a spus Joan. Doar cafea.

— Și pentru mine la fel, a spus Maggie. Fără zahăr.

S-a uitat la ceas. Nu mai avea decât șaisprezece minute. Și-a mușcat buzele.

— Joan, niciodată până acum nu te-am rugat să-mi spui ceva ce nu era cazul să ajungă la urechile mele, dar de data asta este ceva ce trebuie să știi.

Joan s-a uitat pe fereastră și a zărit un tânăr chipeș care stătea pe celălalt trotuar rezemat de un zid de peste patruzeci de minute. S-a gândit că-l mai văzuse undeva.

Când Maggie a părăsit restaurantul la două fără șapte minute, ea n-a observat că același tânăr și-a scos celularul din buzunar și a format un număr ce nu figura în nicio carte de telefon.

— Da? a spus Nick Gutenberg.

— Doamna Fitzgerald abia ce a terminat prânzul cu Joan Benett la Café Milano pe Prospect Street. Au stat împreună patruzeci și șapte de minute. Am înregistrat toată conversația, cuvânt cu cuvânt.

— Bine. Adu-mi banda la birou imediat.

Când Maggie urca în fugă treptele de la Biroul de Admiteri ceasul din curtea universității arăta două fără un minut.

La Moscova era zece fără un minut. Connor se bucura de partea finală din *Giselle*, interpretată de baletul de la Bolșoi. Dar spre deosebire de majoritatea spectatorilor el nu-și ținea binoclul pe prima balerină care era într-adevăr de excepție. Din când în când el trăgea cu coada ochiului spre dreapta să vadă dacă Zerimski se mai află în loja lui. Connor știa cât de mult i-ar fi plăcut lui Maggie *Dansul lelelor*, duhurile celor treizeci și șase de fecioare îmbrăcate în rochii de mireasă și făcând piruete sub clar de lună. El a încercat să nu se lase vrăjit de arabescurile și *pliès*-urile lor și să se concentreze pe ceea ce se petrecea în loja lui Zerimski. Maggie deseori se ducea la spectacole de balet când el era plecat din oraș și ar fi fost amuzată dacă ar fi aflat că liderul comunist rus reușise într-o singură seară ceea ce ea nu izbutise să facă în treizeci de ani.

Connor studia bărbații din lojă. În dreapta lui Zerimski stătea Dmitri Titov, șeful lui de cabinet. În stânga bătrânul care-l prezentase la adunarea din seara trecută. În spatele lui, în umbră, trei gărzi de corp. Connor bănuia că mai sunt cel puțin o duzină afara, pe coridor.

Locurile din teatrul imens, cu balcoanele lui frumoase și cu stalurile cu scaune aurii, tapițate cu pluș roșu întotdeauna erau vândute cu multe săptămâni înainte. Dar teoria lui Maggie — că

poți face rost de un bilet chiar și în ultimul moment — era valabilă și în Moscova.

Cu câteva clipe înainte de a sosi dirijorul orchestrei, o parte din spectatori a început să aplaude. Connor și-a ridicat ochii de pe program și a văzut unul sau doi oameni care arătau spre o lojă de la balconul doi. Zerimski își potrivise intrarea la perfecție. El stătea în picioare în lojă făcând semn cu mâna și zâmbind. Ceva mai puțin de jumătate din sală s-a ridicat în picioare și a început să ovaționeze puternic, în timp ce ceilalți au rămas pe locurile lor, unii aplaudând politicoși, alții continuându-și conversația făcând totală abstracție de prezența lui. Aceasta părea să confirme acuratețea sondajelor de opinie — că acum Cernopov nu era înaintea rivalului său decât cu câteva procente.

Imediat ce s-a ridicat cortina, Connor a descoperit rapid că Zerimski era interesat de balet tot atât de mult cât era și de pictură. Fusese încă o zi lungă pentru candidat și Connor n-a fost surprins să-l vadă înăbușindu-și câte un căscat. În această dimineață plecase cu trenul devreme la Iaroslavl și-și începuse imediat programul cu o vizită la o fabrică de confecții în suburbiile orașului. După o oră, când părăsise întrunirea cu oficialii, înfulecase în grabă un sandwich, apoi se oprise puțin într-o piață de fructe, la o școală, la o secție de poliție și la un spital, urmate de o scurtă plimbare ce nu figura în program, în piața orașului. În cele din urmă, fusese condus cu mașina în mare viteză la gară și sărise într-un tren care își întârziase plecarea special pentru el.

Sloganurile pe care le debita Zerimski oricui care catadicsea să-l asculte nu se schimbaseră cine știe ce față de ziua precedentă, afară doar că „Moscova” fusese înlocuită cu „Iaroslavl”. Gorilele care-l însoțeau când făcuse turul fabricii păreau și mai amatori decât cei care fuseseră cu el când ținuse discursul în Sala Memorială Lenin. Era clar că oligarhia locală n-avea de gând să permită moscoviților să le încalce teritoriul. Connor a ajuns la concluzia că încercarea de a-i lua viața lui Zerimski avea șanse cu mult mai mari de reușită în afara capitalei. Avea nevoie de un oraș suficient de mare în care să dispară și destul de mândru ca să nu permită celor trei profesioniști de la Moscova să dea tonul.

Vizita lui Zerimski de peste câteva zile la șantierul naval din Severodvinsk totuși îi părea cea mai bună ocazie.

Chiar și în tren, înapoi spre Moscova, Zerimski nu s-a odihnit. I-a chemat pe ziaristii străini în vagonul său pentru altă conferință de presă. Dar înainte ca cineva să poată pune vreo întrebare, el a spus:

— Ați văzut ultimele sondaje de opinie care arată că l-am depășit pe generalul Borodin și că acum nu mă mai desparte de Cernopov decât un procent?

— Dar în trecut întotdeauna ne-ați spus să ignoram sondajele, a intervenit curajos unul dintre jurnaliști.

Zerimski l-a privit încruntat.

Connor stătea în spate, pierdut în mulțime și continua să-l studieze pe viitorul președinte. El știa că trebuia să anticipeze fiecare expresie a lui Zerimski, fiecare mișcare și automatism precum și fiecare cuvânt din discursul lui.

Când trenul a intrat în gara Protsky patru ore mai târziu, Connor a avut senzația că cineva îl urmărea, altul decât Mitchell. După douăzeci și opt de ani el rareori se înșela asupra unor asemenea lucruri. A început să se întrebe dacă nu cumva Mitchell n-o făcea într-un chip prea evident și dacă, în afara lui, nu mai era și altcineva mult mai profesionist. Dacă, într-adevăr, așa stăteau lucrurile, atunci ce doreau ei? Ceva mai devreme în acea zi, a avut sentimentul că-i ieșise în cale cineva pe care îl mai observase înainte. Nu voia să devină paranoic, dar, ca toți profesioniștii, nu credea în coincidențe.

A părăsit gara și în drum spre hotel s-a verificat de mai multe ori ca să fie sigur că nu-l urmărește nimeni. Dar, dacă ei știau unde stă, atunci nu mai aveau nevoie să se țină după el. În timp ce-și făcea valiza a încercat să-și îndepărteze aceste gânduri din minte. În seara asta o să scape de cel care îl fila, indiferent cine era — numai dacă, bineînțeles, ei nu știau deja unde anume se ducea el. În fond, dacă ei știau pentru ce se afla el în Rusia, atunci nu aveau decât să urmeze itinerarul lui Zerimski. După câteva minute el a părăsit hotelul achitând nota de plată cu bani gheață.

Schimbase taxiurile de cinci ori înainte ca ultimul să-l lase în fața teatrului. A dat valiza unei femei în vârstă de la garderobă și a închiriat un binoclu pentru spectacol. Valiza constituise o garanție suficientă că binoclul va fi returnat.

Când în cele din urmă cortina s-a lăsat la sfârșitul spectacolului, Zerimski s-a sculat în picioare și și-a fluturat din

nou mâna spre spectatori. Răspunsul nu a mai fost la fel de entuziast ca înainte, dar Connor și-a zis că el trebuie să fi avut sentimentul că a meritat să facă vizita la Bolșoi. În timp ce cobora cu pași mari scările teatrului, Zerimski spunea cu voce tare, ca să fie auzit de cei care plecau, cât de mult îi plăcuse interpretarea magnifică a Ecaterinei Maximova. Un șir de mașini îl aștepta pe el și pe cei care-l însoțeau, iar el a urcat pe bancheta din spate a celei de a treia. Motocicletele și escorta poliției l-au dus în sunet de sirene spre un alt tren care-l aștepta în altă gară. Connor a observat că numărul de motociclete ce precedau coloana de mașini crescuse de la două la patru.

Era evident că oamenii începuseră să creadă că s-ar putea ca el să fie viitorul președinte.

Connor a sosit în gară cu câteva minute înaintea lui Zerimski. A arătat legitimația sa de presă unui polițist înainte de a-și cumpăra biletul pentru trenul de unsprezece și cincizeci și nouă către St. Petersburg.

Imediat ce a ajuns în cușeta lui, a încuiat ușa pe dinăuntru, a aprins lumina de deasupra patului și a început să studieze itinerarul lui Zerimski în St. Petersburg.

Într-un vagon de la celălalt capăt al trenului și candidatul își revedea itinerarul împreună cu șeful său de cabinet.

— Iar o luăm de la capăt cu primul-lucru-dis-de-di-mineastă — până-la-ultimul-lucru-din-noapte, a mârâit el. Și asta înainte ca Titov să fi adăugat vizita de la Ermitaj.

— De ce să mă deranjez să merg la Ermitaj, de vreme ce nu stau în St. Petersburg decât câteva ceasuri?

— Pentru că ați fost la Pușkin și a nu merge la cel mai mare muzeu al Rusiei ar fi o insultă pentru cetățenii St. Petersburgului.

— Să fim mulțumiți că plecăm înainte de a se ridica cortina la Kirov.

Zerimski știa că cea mai importantă întâlnire a zilei va fi categoric cea cu generalul Borodin și cu statul major de la barăcile Kelskow. Dacă va putea să-l convingă pe general să se retragă din cursă și să-i acorde lui sprijinul, atunci militarii — aproape două milioane și jumătate — cu siguranță îl vor urma și președinția va fi a lui. El plănuise să-i ofere postul de secretar de stat cu problemele apărării, dar descoperise că Cernopov îi

propusese exact aceeași funcție. Știa că Cernopov se întâlnește cu generalul luna trecută, dar plecase cu mâinile goale. Zerimski luase asta ca un semn bun. El intenționa să-i ofere ceva lui Borodin la care să nu poată rezista.

Și Connor și-a dat seama că întâlnirea de a doua zi cu conducătorul militar s-ar putea să hotărască soarta lui Zerimski. El a stins lumina de deasupra patului la două și câteva minute a.m. și a adormit.

Mitchell stinsese lumina în cușeta lui în clipa când trenul plecase din stație, dar nu reușise să adoarmă.

Serghei nu putuse să-și ascundă încântarea la gândul că va călători cu expresul Protsky. El își urmase partenerul spre cușeta lor ca un cățeluș mulțumit. Când Jackson deschisese ușa, Serghei declarase: „Este mai mare decât apartamentul meu”. A sărit într-unul din paturi, și-a aruncat pantofii din picioare și și-a tras pătura peste el fără a se mai deranja să-și scoată hainele.

— Nu mai trebuie să mă spăl și să mă schimb, i-a explicat el lui Jackson care își punea pantalonii și haina pe cel mai șubred umerăș pe care-l văzuse vreodată.

În timp ce americanul se pregătea de culcare, Serghei a șters cu cotul fereastra aburită făcând un cerc prin care să se poată uita afară. N-a mai scos niciun cuvânt până când trenul s-a pus încet în mișcare.

Jackson a urcat în patul lui și a stins lumina.

— Câți kilometri sunt până la St. Petersburg, Jackson?

— Șase sute treizeci.

— Și în cât timp o să fim acolo?

— Opt ore și jumătate. Ne așteaptă o altă zi lungă, așa că încearcă să dormi.

Serghei a stins lumina de la patul lui, dar Jackson a rămas treaz. Acum el era sigur că știa de ce prietenul lui fusese trimis în Rusia. Era evident că Helen Dexter voia să-l elimine pe Connor, dar Jackson încă nu știa cât de departe avea ea să meargă pentru a-și salva propria piele.

El încercase mai devreme, în cursul după-amiezii, să-l sune pe Andy Lloyd pe celularul său, dar nu reușise să obțină legătura. Nu voia să riște și să-i telefoneze de la hotel, așa că hotărâse să încerce din nou după ce Zerimski își va ține discursul din Piața Libertății în ziua următoare. Când Lloyd o să afle ce se petrece, Jackson era sigur că o să i se ceară să oprească întreaga

operație înainte de a fi prea târziu. Și-a închis ochii.

— Ești însurat, Jackson?

— Nu. Sunt divorțat, a răspuns el.

— Acum în fiecare an în Rusia sunt și mai multe divorțuri decât în America. Ai știut asta, Jackson?

— Nu. Dar am ajuns să-mi dau seama în ultimele câteva zile că asta este una din informațiile inutile cu care tu îți burdușești capul.

— Dar copii? Ai vreunul?

— Niciunul, a spus Jackson. Am pierdut...

— De ce nu mă adopți pe mine? Atunci m-aș întoarce cu tine în America.

— Nu cred că Ted Turner și-ar putea permite să te înfieze pe *tine*. Acum culcă-te, Serghei.

A urmat o perioadă mai lungă de tăcere.

— Pot să mai pun o întrebare, Jackson?

— Spune-mi cum pot să te opresc.

— De ce acest om este atât de important pentru tine?

Jackson a așteptat o vreme înainte de a răspunde.

— Acum douăzeci și nouă de ani el mi-a salvat viața în Vietnam, așa că aș putea spune că toți acești ani i-i datorez lui. Are asta vreun sens pentru tine?

Serghei i-ar fi răspuns, dar adormise.

CAPITOLUL 15

Vladimir Bolcenkov, șeful Poliției din St. Petersburg avea destule pe cap fără a mai trebui să-și facă griji în legătură cu cele patru telefoane misterioase. Cernopov vizitase orașul luni și circulația fusese oprită pentru că ceruse să aibă o coloană de mașini la fel de mare ca fostul președinte.

Borodin refuzase să-și lase militarii să părăsească barăcile până nu li se plăteau salariile și acum, că el părea a fi ieșit din cursa prezidențială, circulau zvonuri că ar fi posibilă o lovitură militară. „Nu este greu de înțeles care va fi orașul pe care Borodin o să vrea să-l ia primul” îl avertizase Bolcenkov pe primar. El stabilise ca un întreg departament să se ocupe de amenințările teroriste din perioada campaniei electorale. Dacă vreunul din candidați urma să fie asasinat, asta n-avea să se întâmple pe teritoriul său. Numai în aceasta săptămână departamentul primise douăzeci și șapte de amenințări în legătură cu viața lui Zerimski. Șeful Poliției nu le dăduse nicio atenție considerându-le ca venind din partea unor nebuni sau a altora puși pe glume — asta până în clipa când un tânăr locotenent dăduse buzna în biroul lui puțin mai devreme în această dimineață, alb la față ca varul și vorbind foarte precipitat.

Șeful Poliției a stat și a ascultat înregistrarea de pe bandă făcută de locotenent cu câteva minute mai înainte. Primul telefon fusese la nouă și douăzeci și patru de minute, la cincizeci de minute după ce Zerimski sosise în oraș.

„Va fi un atentat asupra lui Zerimski în această după-amiază”, spunea o voce de bărbat cu un accent pe care Bolcenkov nu-l putea recunoaște. Poate că era din Europa Centrală; în mod sigur individul nu era rus.

„În timp ce Zerimski va vorbi la marea întrunire politică din Piața Libertății, un asasin plătit de Mafya va încerca să-l împuște. Am să revin cu detalii peste câteva minute, dar nu voi vorbi decât cu Bolcenkov”.

Telefonul a amuțit. Scurtimea conversației excludea orice posibilitate de a fi localizată. Bolcenkov a știut imediat că de data asta avea de-a face cu un profesionist.

După unsprezece minute telefonul a sunat din nou.

Locotenentul a lungit conversația cât a putut, spunând că încearcă să-l găsească pe șef, dar tot ce a zis cel care a sunat a fost: „Voi suna iar peste câteva minute. Dar atunci Bolcenkov să fie lângă tine. Voi aveți de pierdut, nu eu”.

După acest telefon locotenentul a dat buzna în biroul șefului. Bolcenkov tocmai îi explica unuia din oamenii lui Zerimski de ce coloana lui oficială nu putea fi precedată de același număr de motociclete și mașini ale poliției câte avusese Cernopov. El și-a stins imediat țigara și s-a dus la oamenii săi din brigada antiteroristă. Au mai trecut nouă minute până când telefonul a sunat din nou.

— Bolcenkov este acolo?

— Bolcenkov la telefon.

— Bărbatul pe care îl căutați se dă drept jurnalist străin, reprezentând un ziar sud african care nu există. A sosit în St. Petersburg cu expresul în dimineața asta de la Moscova. Lucrează singur. Am să sun din nou peste trei minute.

După trei minute tot departamentul era adunat ca să-l asculte.

— Sunt sigur că acum toată brigada antiteroristă a Poliției din St. Petersburg se agață de fiecare cuvânt pe care-l spun, a început ca o rafală de mitralieră cel care a sunat. Așa că permiteți-mi să vă dau o mână de ajutor. Asasinul este înalt de șase picioare și un țol, are ochi albaștri și păr blond-roșcat și des. Însă probabil se va deghiza. Nu știu cu ce se va îmbrăca, dar trebuie să faceți și voi ceva ca să vă meritați lefurile.

Telefonul a amuțit.

Întreaga subunitate a ascultat benzile iar și iar timp de o jumătate de oră. Brusc, șeful Poliției și-a stins altă țigară și a spus:

— Pune banda a treia din nou.

Tânărul locotenent a apăsat o tastă întrebându-se ce observase șeful iar celorlalți le scăpase. Au ascultat cu toții foarte atent.

— Oprește, a spus șeful după doar câteva secunde. Asta este. Dă înapoi și începi să numeri.

Ce să număr? voia locotenentul să întrebe în timp ce apăsa pe tasta de dat înapoi. De data asta, s-a auzit abia perceptibil în fundal bătaia unui ceas.

A mai dat o dată caseta înapoi și au ascultat cu toții.

— Două băți, a spus locotenentul. Dacă ar fi două după-amiaza ar însemna că cel care ne-a sunat se află în Extremul Orient.

Șeful a zâmbit.

— Nu cred, a spus el. Este mult mai probabil să fie două noaptea și telefonul a fost dat de pe coasta de est a Americii.

Maggie a ridicat telefonul de lângă pat și a format un număr cu prefixul 650. Telefonul nu a sunat decât de două sau trei ori și a fost ridicat.

— Tara Fitzgerald, a spus o voce repezită. Niciun „bună” sau „bună seara” ori vreo confirmare că cel care a sunat a nimerit unde trebuie.

La fel ca tatăl ei, și-a zis Maggie în gând.

— Eu sunt, scumpo.

— Bună, mamă. Ți s-a stricat iar mașina sau este ceva serios?

— Nimic, scumpa mea, atâta doar că îmi este dor de tatăl tău, a răspuns ea râzând. Speram că ai timp ca să stăm de vorbă.

— Ei bine, cel puțin ție ți-e dor de *un singur* bărbat, a spus Tara încercând să o dea pe glumă. Mie mi-e dor de doi.

— Se poate. Dar măcar tu știi unde este Stuart și poți să-l suni oricând vrei. Problema este că eu habar nu am unde poate fi tatăl tău.

— Nu e nimic nou în asta, mamă. Noi știm regulile când tata este plecat. Femeile trebuie să stea acasă cuminți și să-și aștepte stăpânul să se întoarcă. Tipic irlandez...

— Da, știu. Dar am un sentiment de neliniște în legătura cu această călătorie, a spus Maggie.

— Sunt sigură că nu ai de ce să-ți faci griji, mamă. La urma urmelor, el nu este plecat decât de o săptămână. Adu-ți aminte de câte ori în trecut el și-a făcut apariția când nici măcar nu gândeai. Întotdeauna am fost convinsă că este un complot mișelesc pentru a se asigura că nu ai cumva vreun iubit.

Maggie a râs neconvingător.

— Altceva te îngrijorează, nu-i așa, mamă? a întrebat Tara încet. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

— Am descoperit un plic ce-mi este adresat, ascuns într-unui din sertarele lui.

— Vechi romantic, a spus Tara. Ce spune?

— N-am idee. Nu l-am deschis.

— De ce nu, pentru Dumnezeu?!

— Pentru că scrie pe el clar: „A nu fi deschis înainte de 17 decembrie”.

— Mamă, probabil că este o felicitare de Crăciun, a spus Tara ușurată.

— Mă îndoiesc, i-a răspuns Maggie. Nu cunosc mulți soți care să scrie nevestelor felicitări de Crăciun și categoric nu în plicuri maronii, ascunse într-un sertar.

— Dacă ești atât de neliniștită în privința aceluia plic, mamă, sunt sigură că tata ar vrea să-l deschizi. Atunci o să afli că ți-ai făcut griji din nimic.

— Nu până la 17 decembrie, a spus Maggie încet. Dacă Connor vine acasă până atunci și află că l-am deschis...

— Când l-ai găsit?

— În dimineața asta. Era printre hainele lui de sport, într-un sertar pe care eu aproape că nu-l deschid niciodată.

— Eu l-aș fi deschis imediat dacă mi-ar fi fost adresat mie, a spus Tara.

— Știu că așa ai face, i-a spus Maggie, dar eu încă cred că este mai bine să-l mai las așa câteva zile. O să-l pun înapoi în sertar în caz că el se întoarce pe neașteptate. Atunci nici măcar n-o să știe că am dat vreodată peste el.

— Poate că ar fi mai bine să iau avionul și să vin la Washington.

— De ce? a întrebat Maggie.

— Ca să te ajut să-l deschizi.

— Nu fi stupidă, Tara.

— Nu mai mult decât tine care stai acolo și te perpelești gândindu-te ce-ar putea să fie înăuntru.

— Poate că ai dreptate.

— Dacă ești atât de nesigură, mamă, de ce n-o suni pe Joan și să-i ceri sfatul?

— Deja am făcut-o.

— Și ce-a zis?

— Deschide-l.

Bolcenkov stătea pe biroul din capătul încăperii și-și plimba privirile peste cei douăzeci de bărbați aleși unul și unul. Și-a aprins cea de a șaptea țigară în dimineața asta.

— Câți oameni se așteaptă a fi în piață în această după-

amiază? a întrebat el.

— Este doar o presupunere, șefu', a spus ofițerul îmbrăcat în uniformă, cel mai mare în grad dintre cei prezenți, dar s-ar putea să fie o sută de mii.

Un murmur s-a răspândit în toată sala.

— Liniște, a spus autoritar șeful Poliției. De ce atât de mulți, căpitane? Cernopov de-abia dacă a reușit să strângă șaptezeci de mii.

— Zerimski este o figură mult mai carismatică și acum că sondajele se îndreaptă spre el, eu aș zice că o să atragă și mai mulți.

— Câți ofițeri poți să-i răspândești în teren?

— Fiecare om disponibil va fi în piață, șefu', și am anulat toate concediile. Deja am dat tuturor descrierea individului în speranța că-l vom putea prinde înainte de a ajunge în piață. Dar nu mulți dintre ei au experiență în așa ceva.

— Dacă vor fi, într-adevăr, o sută de mii de oameni în piață, a spus Bolcenkov, și pentru mine va fi prima experiență de acest gen. Toți ofițerii au primit descrierea lui?

— Da, dar el poate fi deghizat. În orice caz, sunt o mulțime de străini înalți, cu ochi albaștri și cu păr blond-roșcat. Și nu trebuie să creăm panică.

— De acord. Dar nu vreau să-l speriem acum, doar să-i oferim a doua șansă mai târziu. Mai are cineva vreo informație în plus?

— Da, șefu', a răspuns un tânăr rezemat de perete.

Șeful Poliției și-a stins țigara și a dat din cap.

— Sunt trei ziarști din Africa de Sud care se ocupă de alegeri. Din descrierea dată de informatorul nostru sunt aproape sigur că este vorba de cel cu numele de Piet de Villiers.

— Este ceva pe computer în legătură cu el?

— Nu, a spus tânărul ofițer. Dar poliția din Johannesburg a fost extrem de cooperantă. Ei au trei bărbați cu acest nume în dosarele lor cu delikte, de la furturi minore până la bigamie, dar niciunul nu corespunde descrierii și, în orice caz, doi dintre ei sunt în momentul de față după gratii. Habar nu au unde ar putea fi cel de al treilea. De asemenea, ei au menționat o conexiune columbiană.

— Ce conexiune columbiană?

— Cu câteva săptămâni în urmă C.I.A. a pus în circulație un material confidențial ce cuprindea detalii în legătură cu

asasinatul candidatului prezidențial din Bogota. Se pare că au mers pe urmele asasinului până în Africa de Sud, apoi l-au pierdut. Am sunat legătura mea la C.I.A. și tot ce a putut el să-mi spună a fost că omul este acum din nou în mișcare și că ultima dată a fost văzut îmbarcându-se pe un avion cu destinația Geneva.

— Asta-i tot de ce am nevoie, a spus șeful Poliției. Cred că n-a fost niciun Villiers când Zerimski a vizitat în dimineața asta Ermitajul, nu-i așa?

— Nu, șefu', a spus altă voce, n-a fost în grupul de presă. Acolo n-au fost decât douăzeci și trei de ziarști și doar doi se potriveau vag cu descrierea. Unul este Clifford Symonds, de la CNN și pe celălalt îl cunosc de ani de zile. Joc șah cu el.

Toți din încăperea au râs, tensiunea destinzându-se puțin.

— Clădirile și acoperișurile sunt supravegheate? a întrebat șeful Poliției.

— Am vreo zece oameni care se ocupă de acoperișurile din jurul pieței, a spus șeful unei alte subunități. Majoritatea clădirilor sunt birouri publice, așa că voi plasa ofițeri în uniformă la fiecare intrare și ieșire. Dacă cineva care se potrivește descrierii încearcă să intre în piață sau în vreuna din clădirile ce o înconjoară va fi arestat pe loc.

— Să fiți atenți, să nu arestați vreun demnitar străin și să dăm de un bucluc și mai mare. Mai sunt întrebări?

— Da, șefu'. V-ați gândit să anulați întrunirea?

— Da, m-am gândit și am hotărât că nu. Dacă aș anula o întrunire de fiecare dată când aș primi un telefon de amenințare față de o figură publică, ar însemna ca liniile noastre telefonice să fie blocate de cei care nu au altceva mai bun de făcut decât să creeze turbulență. În orice caz, s-ar putea, totuși, să fie o alarmă falsă. Și chiar dacă Villiers dă târcoale prin oraș, când o să vadă prezența noastră în teren, s-ar putea să se răzgândească. Mai sunt întrebări?

N-a mai răspuns nimeni.

— Dacă vreunul din voi adulmecă ceva, adică absolut orice, vreau să mi se aducă la cunoștință imediat. Dumnezeu să-i ajute celui care o să vină să-mi spună după aceea: „Știți, șefu', nu v-am raportat pentru că atunci am crezut că nu este important”.

Connor a lăsat televizorul deschis în timp ce se bărbiera. Hillary Bowker prezenta ultimele știri din Statele Unite. Legea

Reducerii Armelor trecuse în Cameră cu chiu cu vai, trei voturi fuseseră în plus care-i decisese soarta. În orice caz, Tom Lawrence proclamase rezultatul ca un triumf al rațiunii și bunului simț. Analiștii, pe de altă parte, deja avertizau că Legea va avea de înfruntat multe obstacole în Senat.

„Absolut deloc”, îi asigurase președintele pe jurnaliștii adunați la conferința sa de presă din cursul dimineții. Connor a zâmbit. „Camera, pur și simplu, a dus la îndeplinire voința poporului și sunt încrezător că și Senatorul va dori să facă exact la fel”.

„Și acum, ca să aflăm mai multe despre alegerile ce vor avea loc în Rusia, îi dăm legătura lui Clifford Symonds, corespondentul nostru în St. Petersburg”.

Connor s-a oprit din bărbierit și și-a pironit ochii în televizor.

„Sondajele de opinie arată că principalii doi candidați, primul ministru, Grigori Cernopov și conducătorul Partidului Comunist, Victor Zerimski sunt acum într-o competiție foarte strânsă, fiecare cu șanse aproximativ egale. Candidatul comunist va vorbi în această după-amiază la o întrunire din Piața Libertății la care poliția estimează că vor participa o sută de mii de oameni. În această dimineață domnul Zerimski a avut o întâlnire particulară cu generalul Borodin, care se pare că în curând își va anunța retragerea din cursa electorală date fiind procentele mici obținute în ultimele sondaje de opinie. Nu se cunoaște la care dintre ceilalți doi candidați va da voturile sale și se poate ca rezultatul alegerilor să depindă de această decizie. Sunt Clifford Symonds, CNN International, St. Petersburg”.

Chipul lui Hillary Bowker a reapărut pe ecran: „Și acum buletinul meteo”, a spus ea cu un zâmbet larg.

Connor a închis televizorul pentru că nu-l interesa ce temperatură este în Florida și a continuat să se bărbierească. El deja hotărâse că n-o să participe la conferința de presă din această dimineață a lui Zerimski, care nu va fi nimic altceva decât un panegiric făcut de secretarul său de presă. Nu se va duce nici la Ermitaj și-și va petrece timpul evitându-l pe Mitchell cât mai mult posibil. Se va concentra pe principala apariție publică a lui Zerimski din acea zi. Deja găsisse un restaurant cu o poziție convenabilă pe latura de vest a pieței. Nu era renumit pentru preparatele lui culinare, dar avea avantajul de a se afla la etajul doi și a da cu fața spre Piața Libertății. Și cel mai important era că avea o ușă prin spate, așa că el nu va trebui să

între în piață înainte de a fi necesar.

După ce a părăsit hotelul, a sunat la restaurant de la cea mai apropiată cabină telefonică și a rezervat o masă în colț, lângă fereastră pentru ora douăsprezece. Apoi a plecat în căutarea unei mașini de închiriat, ceea ce a fost mai greu de găsit în St. Petersburg decât în Moscova. Patruzeci de minute mai târziu, el se afla la volanul unei mașini în centrul orașului, pe care apoi a lăsat-o într-o parcare subterană la doar câteva sute de iarzi de Piața Libertății. El hotărâse să se întoarcă la Moscova cu mașina imediat după discurs. În felul acesta va afla curând dacă îl fila cineva sau nu. A ieșit în stradă, a intrat în cel mai apropiat hotel și i-a strecurat portarului o bancnotă de douăzeci de dolari explicându-i că are nevoie de o cameră pentru vreo oră ca să-și facă un duș și să-și schimbe hainele.

Când a coborât cu liftul la parter la douăsprezece fără câteva minute, portarul nu l-a recunoscut. Connor i-a lăsat o sacoșă și i-a spus că o să se întoarcă s-o ia în jurul orei patru. Când portarul a pus sacoșa sub tejghea a observat și servieta pentru prima oară. Cum pe eticheta de la amândouă era trecut același nume, le-a așezat împreună.

Connor a pornit cu pași agale pe strada de lângă Piața Libertății. A trecut pe lângă doi polițiști care chestionau un străin înalt și cu păr blond-roșcat. Lui nu i-au dat nicio atenție când a intrat în clădire și a luat liftul pentru restaurantul de la etajul doi. I-a spus șefului de sală numele și a fost imediat condus spre masa din colț. S-a așezat în așa fel ca să fie văzut cât mai puțin de ceilalți consumatori, în schimb el avea o privire panoramică asupra pieței.

Tocmai se gândea la Tom Lawrence întrebându-se cât va mai trece până va lua decizia, când a apărut lângă el un ospătar și i-a dat lista de bucate. Connor și-a aruncat privirea pe fereastră și a fost surprins când a văzut că piața deja se umpluse deși mai erau două ore bune până când Zerimski își va ține cuvântarea. Prin mulțime a zărit numeroși polițiști în uniformă. Unul sau doi dintre cei mai tineri deja se cocoșaseră pe statui și examinau cu atenție piața. Dar ce căutau? Era șeful Poliției prevăzător din cale afară sau se temea că va fi vreo demonstrație în timpul discursului lui Zerimski? Șeful de sală s-a reîntors.

— Puteți să dați comanda, domnule? Poliția ne-a cerut să închidem restaurantul înainte de ora două.

— Atunci mai bine iau un grătar, a spus Connor.

CAPITOLUL 16

— Unde crezi că este el acum? a întrebat Serghei.

— Acolo undeva, în piață, dar dacă-l cunosc eu bine, va fi aproape imposibil de găsit în această mulțime, a spus Jackson. Este ca și cum ai căuta un ac în carul cu fân.

— Cine a pierdut vreodată un ac în carul cu fân?

— Încetează cu remarcile filozofice și fă-ți îndatoririle pentru care ești plătit, i-a spus Jackson. Am să-ți dau o gratificație de zece dolari dacă reușești să-l găsești. Ia aminte, este foarte probabil ca el să fie foarte bine deghizat.

Brusc, Serghei a cercetat cu mai mult interes mulțimea adunată în piață.

— Vezi bărbatul acela pe treapta de sus din colțul de nord? a întrebat el. Cel care vorbește cu un polițist.

— Da, i-a răspuns Jackson.

— Acela e Vladimir Bolcenkov, șeful Poliției. Un om cinstit, chit că este al doilea ca putere în St. Petersburg.

— Cine este primul? I-a întrebat Jackson. [Primarul](#)?

— Nu, fratele lui, Iosif. El este șeful Mafyei din oraș.

— Asta nu generează un ușor conflict de interese?

— Nu. În St. Petersburg ești arestat doar dacă nu ești din Mafya.

— De unde ai toate aceste informații? I-a întrebat Jackson.

— De la mama. Ea s-a culcat cu amândoi.

Jackson a râs în timp ce a continuat să-l privească pe șeful Poliției care discuta cu un ofițer în uniformă. I-ar fi plăcut să audă conversația lor. Dacă ar fi avut loc în Washington, C.I.A. ar fi putut înregistra fiecare cuvânt care se rostea.

— Îi vedeți pe tinerii aceia cocoțați pe statui? a întrebat ofițerul superior de poliție ce stătea lângă Bolcenkov.

— Ce este cu ei? a spus șeful Poliției.

— Dacă cumva v-ați întrebat de ce nu i-am arestat, să știți că toți sunt din echipa mea și au cea mai bună priveliște asupra mulțimii decât oricine. Priviți în spatele dumneavoastră, șefu': vânzătorul de crenvurști, cei doi bărbați de pe tonetele de flori și cei patru vânzători de ziare sunt tot oamenii mei. Și mai am douăsprezece autobuze cu polițiști pe o stradă la doi pași de aici

care pot să intre în piață cât ai clipi din ochi. Va mai fi altă sută de polițiști care își va face apariția în piață în următoarea oră. Fiecare ieșire este acoperită și oricine are o casă cu vederea spre piață va avea și pe unul din oamenii mei în preajmă.

— Dacă el este tot atât de bun pe cât cred eu, a spus șeful Poliției, o să-și găsească un loc pe undeva la care nici măcar nu ți-a trecut prin minte să te gândești.

Connor a comandat o cafea și a continuat să urmărească ce se petrecea în piață. Deși mai erau încă treizeci de minute până trebuia să-și facă apariția candidatul, piața era deja plină, începând cu admiratorii lui Zerimski și terminând cu simplii curioși. Îl amuza cât se străduia vânzătorul de crenvurști să ascundă faptul că era polițist. Bietul om abia ce primise o plângere vehementă — pesemne că uitase să pună ketchup-ul. Connor și-a întors atenția spre celălalt capăt al pieței. Mica tribună pentru presă era acum singura zonă care rămăsese neocupată. El s-a întrebat de ce mișunau atât de mulți polițiști prin piață, cu mult mai mulți decât era necesar pentru a reține vreun trecător ocazional de a pătrunde în zona rezervată. Ceva nu era în ordine. Gândurile i-au fost întrerupte de cafeaua fierbinte ce i-a fost pusă în față. S-a uitat la ceas. Zerimski pesemne că-și terminase întâlnirea cu generalul Borodin. Rezultatul acesteia va ține capul de afiș al știrilor de pe toate canalele de televiziune din această seară. Connor s-a întrebat dacă va putea descifra din comportamentul lui Zerimski dacă se ajunsese la o înțelegere.

A chemat ospătarul să-i facă plata și în timp ce aștepta s-a concentrat pentru ultima oară asupra ceea ce se petrecea în piață. Niciun profesionist n-ar fi considerat vreodată Piața Libertății ca o zonă potrivită în afară de toate problemele pe care deja le identificase, priceperea profesională a șefului Poliției era evidentă pentru oricine. În ciuda tuturor acestor lucruri, Connor avea sentimentul că însăși această mare aglomerare de oameni îi va da totuși cea mai bună posibilitate ca să-l studieze pe Zerimski îndeaproape și din această cauză hotărâse ca acum să nu stea printre jurnaliști.

Și-a achitat nota de plată în bani gheață, a plecat încet spre garderobă și i-a dat fetei tichetul. Aceasta i-a întins haina și pălăria iar el i-a dat o bancnotă de cinci ruble. El citise pe

unde va că bătrânii întotdeauna lasă mici bacșișuri.

La parter s-a alăturat unui grup de muncitori care se vedea limpede că primiseră liber spre a participa la întrunire. Orice manager de pe o rază de o milă în jurul pieței probabil că acceptase ideea că în acea după-amiază n-o să se lucreze cine știe ce. Doi polițiști în uniformă care stăteau la câțiva pași de ușă au privit atenți grupul de muncitori. Connor s-a trezit luat de valul mulțimii.

Piața Libertății era deja ticsită și Connor cu greu se strecura printre trupuri croindu-și drum spre podium. Pesemne că erau cu mult peste șaptezeci de mii de oameni. El știa că șeful Poliției ar fi fost bucuros să fie furtună, cu tunete și fulgere, dar era o tipică zi de iarnă în St. Petersburg — senină și geroasă. A privit spre zona rezervată presei unde părea a se desfășura o activitate intensă. A zâmbit când l-a reperat pe Mitchell pe locul obișnuit, cam la vreo zece pași de unde ar fi trebuit să stea el. Numai că astăzi n-o să fiu acolo, amice. Cel puțin de data asta Mitchell purta o haină călduroasă și o pălărie pe cap.

— Este o zi bună pentru hoții de buzunare, a spus Serghei scrutând mulțimea.

— Riscă ei cu atâta poliție prin preajmă? l-a întrebat Jackson.

— Întotdeauna dai de un polițist când n-ai nevoie de el, a spus Serghei. Eu deja i-am văzut pe câțiva plecând cu portofele. Dar poliția nu pare a fi interesată.

— Probabil că au destule pe cap cu această mulțime de aproape o sută de mii de oameni și cu Zerimski trebuind să vină dintr-o clipă în alta.

Serghei a rămas cu ochii pironiți pe șeful Poliției.

— Unde este el acum? îl întreba Bolcenkov pe un sergent cu un radio-emițător în mână.

— A plecat de la întâlnirea cu Borodin de optsprezece minute și cu câteva clipe mai înainte m-au anunțat că mașina este pe strada Preiti. Ar trebui să fie aici în șapte minute.

— Deci peste șapte minute încep și problemele noastre, a spus șeful Poliției uitându-se la ceas.

— Nu credeți că omul nostru s-ar putea să încerce să-l împuște pe Zerimski când se află în mașină?

— Nicio șansă, a spus șeful Poliției. Avem de-a face cu un profesionist. El n-ar lua în considerație o țintă în mișcare, mai cu

seamă când este vorba de o mașină blindată. În orice caz, el nici n-ar ști în care mașină este Zerimski. Nu, omul nostru se află acolo, undeva în mulțime, o simt în oasele mele. Nu uita că ultima dată când a făcut ceva similar era o țintă stând în picioare și în spațiu deschis. În acest mod este aproape imposibil ca să nimerești pe altcineva; și cu atâta lume câtă este aici are șanse mai mari ca să scape.

Connor încă își croia drum încet către podium. Și-a aruncat un ochi peste mulțime și a observat și mai mulți polițiști în uniformă. Pe Zerimski n-avea de ce să-l deranjeze, de vreme ce se adăugau la numărul celor veniți să-l asculte. Pe el nu-l interesa decât să aibă un auditoriu mai mare decât al lui Cernopov.

Connor a verificat acoperișurile. Cam vreo zece oameni își plimbau binocurile peste mulțime. Prezența lor nu putea fi mai evidentă nici măcar dacă ar fi purtat salopete galbene. De asemenea, mai erau cel puțin câteva sute de polițiști în uniformă care înconjurau piața. Era vădit că șeful Poliției credea în factorul descurajare.

Ferestrele clădirilor ce străjuiau piața erau ticsite cu cei care lucrau în birourile respective și care încercau să aibă cea mai bună panoramă asupra ceea ce se petrecea sub ei. Din nou Connor și-a ridicat privirile spre tribuna presei care acum începuse să se umple. Polițiștii verificau documentele fiecăruia cu minuție — nimic neobișnuit în asta, în afară de faptul că unii dintre ziariști erau rugați să-și scoată pălăria. Connor a mai privit câteva clipe. Toți căroră li se cerea aceasta aveau în comun două lucruri: erau bărbați și erau înalți. Asta l-a făcut să se oprească. Apoi, cu coada ochiului, l-a zărit pe Mitchell la câțiva pași de el în mulțime. S-a încruntat. Cum reușise tânărul agent să-l recunoască?

Brusc, fără nicio avertizare, un ropot puternic de aplauze s-a auzit din spatele lui de parcă o stea a muzicii rock ar fi apărut pe scenă. S-a întors și a văzut convoiul de mașini al lui Zerimski înaintând încet spre piață și oprindu-se în colțul de nord-vest. Mulțimea aplauda entuziastă, deși ei nu-l puteau vedea pe candidat pentru că geamurile tuturor mașinilor erau negre. Ușile limuzinelor Zil au fost deschise, dar nu aveai cum să știi care dintre cei care au coborât din ele putea fi Zerimski, mai cu seamă că el era înconjurat de atâtea gărzi personale, unul mai

zdrahon decât celălalt.

Când candidatul, în cele din urmă, a urcat scările podiumului, mulțimea a început să aplaude și mai tare atingând punctul culminant când el s-a îndreptat spre partea din față a scenei. S-a oprit și și-a fluturat mâinile întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Acum Connor deja putea spune câți pași o să mai înainteze până când se va întoarce și va face din nou semn cu mâna.

Oamenii se înălțau pe vârful picioarelor ca să poată vedea mai bine, dar Connor n-a dat nicio atenție agitației din jurul lui. El își ținea ochii pironiți asupra polițiștilor care în marea lor majoritate nu priveau spre scenă. Ei căutau ceva sau pe cineva anume. Un gând i-a fulgerat deodată prin minte, dar l-a îndepărtat imediat. Nu, nu era posibil. Paranoia se instala. Mai demult un agent veteran îi spusese că întotdeauna este cel mai rău în ultima misiune.

Dar dacă aveai unele îndoieli, regula era întotdeauna aceeași: pleci din aria periculoasă. Și-a rotit privirile peste piață cântărind rapid ce ieșire să apuce. Mulțimea începuse să se domolească așteptându-l pe Zerimski să vorbească. Connor a hotărât că va începe să se deplaseze spre capătul de nord al pieței în clipa în care va fi un ropot de aplauze prelungite. În acea direcție va fi mai puțin probabil ca să fie observat că se strecoară prin mulțime. A privit, aproape ca un act reflex, să vadă unde era Mitchell.

Se afla tot la câțiva iarzi în dreapta lui, poate ceva mai aproape decât atunci când îl reperase prima dată.

Zerimski s-a apropiat de microfon cu mâinile ridicate ca mulțimea să știe că era pe punctul să-și înceapă cuvântarea.

— Am văzut acul, a spus Serghei.

— Unde? I-a întrebat Jackson.

— Acolo, cam la douăzeci de pași de scenă. Are altă culoare la păr și merge ca un bătrân. Îmi datorezi zece dolari.

— Cum l-ai recunoscut de la această distanță? I-a întrebat Jackson.

— Este singurul care încearcă să plece din piață.

Jackson i-a dat bancnota de zece dolari când Zerimski s-a oprit în fața microfonului. Bătrânul care îl prezentase la Moscova stătea singur în partea din spate a scenei. Zerimski nu a mai permis ca acea greșeală să se întâmple a doua oară.

— Tovarăși, a început el răsunător, este o mare onoare pentru mine să mă aflu în fața voastră în calitate de candidat al vostru. Cu fiecare zi care trece îmi dau din ce în ce mai mult seama...

În timp ce Connor își plimba privirile peste mulțime, dintr-o dată l-a zărit din nou pe Mitchell. Mai făcuse încă un pas spre el.

— Deși câțiva dintre cetățenii noștri doresc reîntoarcerea la vechiul regim totalitar al trecutului, marea majoritate...

Doar câte un cuvânt banal schimbat ici-colo, și-a zis Connor în gând. A observat că Mitchell mai făcuse încă un pas spre el.

— ...vrea să vadă o mai bună distribuire a avuției care a fost creată prin truda și priceperea lor.

Când mulțimea a început să ovaționeze, Connor a făcut rapid câțiva pași spre dreapta. Când aplauzele au încetat, el a înțepenit, fără a-și mai mișca nici măcar un mușchi.

— De ce bărbatul de pe bancă îl urmărește pe prietenul tău? l-a întrebat Serghei.

— Pentru că este un amator, i-a răspuns Jackson.

— Sau un profesionist care știe exact ce face, i-a sugerat Serghei.

— Măi, măi, să nu-mi zici că m-am ramolit, i-a spus Jackson.

— Până acum el a făcut orice, doar că nu l-a pupat, a spus Serghei.

— Uitați-vă pe străzile St. Petersburgului, tovarăși, a continuat Zerimski. Da, veți vedea Mercedes-uri, B.M.W.-uri și Jaguar-uri, dar cine stă la volanul lor? Doar câțiva privilegiați...

Când mulțimea a izbucnit din nou în aplauze, Connor a mai făcut câțiva pași spre latura de nord a pieței.

— Aștept cu nerăbdare ziua când aceasta nu va mai fi singura țară de pe fața pământului în care limuzinele depășesc ca număr mașinile de familie...

Connor a privit în urmă și a văzut că Mitchell mai făcuse câțiva pași în direcția lui. Ce joc joacă?

— ...și unde sunt mai multe conturi bancare în Elveția decât spitale.

La următorul ropot de aplauze va trebui să scape de el. S-a concentrat asupra cuvintelor lui Zerimski spre a anticipa exact când va putea face următoarea mișcare.

— Cred că l-am reperat, a spus un polițist în uniformă care cerceta mulțimea printr-un binoclu.

— Unde, unde? l-a întrebat Bolcenkov înhățându-i binoclu.

— La nord, cincizeci de iarzi în spate, nu-și mișcă niciun mușchi. Este în fața unei femei cu eșarfă roșie. Nu seamăna cu descrierea pe care o avem, dar ori de câte ori este un ropot de aplauze el se mișcă prea repede pentru un bărbat de vârsta lui.

Bolcenkov a început să-l caute cu binoclul.

— L-am găsit, a spus el. După câteva secunde a adăugat: Da, s-ar putea să fie el. Spune-le celor doi din apropierea lui să-l aresteze iar ceilalți doi ce se află la douăzeci de iarzi în fața lui să-i acopere. Să terminăm cât mai repede posibil.

Tânărul ofițer l-a privit neliniștit.

— Dacă am făcut o greșeală, a spus șeful Poliției, eu îmi voi asuma responsabilitatea.

— Să nu uităm niciodată, a continuat Zerimski, că Rusia poate din nou să fie cea mai importantă națiune de pe glob...

Mitchell se afla acum doar la un pas de Connor care-l ignora cu perseverență. Doar peste câteva secunde va urma un ropot prelungit de ovații când Zerimski va spune mulțimii ce intenționa să facă atunci când vă fi președinte. Niciun cont bancar nu va fi alimentat prin mită de la oamenii de afaceri necinstiți — această frază întotdeauna primea cele mai puternice aplauze din toate. Atunci el o să reușească să se facă nevăzut și va avea grijă ca Mitchell să fie transferat într-o muncă de birou undeva într-o țară infestată de țăntari.

— ...Îmi voi pune viața în slujba voastră și voi fi mai mult decât mulțumit cu salariul de președinte decât să iau mită de la oameni de afaceri necinstiți ale căror singure interese sunt să jefuiască avuția națională.

Mulțimea a izbucnit în ovații. Connor s-a răsucit brusc și a început să se miște spre dreapta. Făcuse cam trei pași mari când primul polițist l-a înhățat de brațul stâng, O secundă mai târziu, altul a venit în dreapta lui. A fost trântit la pământ, dar n-a făcut nicio mișcare de împotrivire. Regula numărul unu: când nu ai nimic de ascuns, nu te opune arestării. Mâinile i-au fost răsucite la spate și o pereche de cătușe i-a țăcănit la încheieturi. Mulțimea a început să formeze un mic cerc în jurul celor trei bărbați îngenuncheați la pământ. Acum ei erau mai interesați de ceea ce se petrecea în preajmă decât de cuvintele lui Zerimski. Mitchell s-a tras ușor înapoi și a așteptat inevitabila întrebare: „Cine este?”

— Ucigașul plătit de Mafya, a șoptit în urechile celor de lângă

el. A început să-și croiască drum înapoi spre zona presei murmurând periodic cuvintele: Ucigașul plătit de Mafya.

— Dați-mi voie, bunilor cetățeni, să vă garantez că, dacă voi fi ales președinte, puteți fi siguri de un singur lucru...

— Sunteți arestat, i-a spus cel de al treilea bărbat pe care Connor nu-l putea vedea pentru că fața îi era ținută cu forța lipită de pământ.

— Scoateți-l de aici, a spus aceeași voce autoritară și Connor a fost dus pe sus spre capătul de nord al pieței.

Zerimski zărise turbulența în mulțime, dar ca un vechi profesionist a ignorat-o.

— Dacă Cernopov va fi ales, americanii vor fi mult mai interesați de opiniile Mexicului decât de cele ale Rusiei, a continuat el neabătut.

Jackson nu și-a mai dezlipit privirea de pe Connor în timp ce mulțimea s-a dat repede la o parte făcând loc poliției să treacă.

— Prieteni, nu mai sunt decât șase zile până când poporul o să decidă.

Mitchell s-a îndepărtat grăbit de zona incidentului înaintând spre tribuna presei.

— Să n-o faceți pentru mine. Să n-o faceți nici măcar pentru Partidul Comunist. S-o faceți pentru viitoarea generație de ruși.

Mașina poliției flancată de patru motocicliști a început să-și croiască drum afară din piață.

— ...care vor putea să-și joace rolul de cetățeni ai celei mai mărețe națiuni de pe pământ. Nu vă cer decât un singur lucru — privilegiul de a mi se permite să conduc acel popor. De data asta a rămas tăcut până a fost sigur că a captat atenția tuturor din piață, după care, aproape în șoaptă a încheiat cu cuvintele: Tovarășii, mă ofer să fiu slujitorul vostru.

A făcut un pas înapoi și dintr-o dată uralele sutei de mii de voci au acoperit sirenele poliției.

Jackson a privit spre tribuna presei. Și-a dat seama că ziaristii erau mult mai interesați de dispariția mașinii poliției decât de cuvintele repetate de atâtea ori ale lui Zerimski.

— Ucigașul plătit de Mafya, îl informa ziarista din Turcia pe un coleg — un „fapt” pe care ea îl aflase de la cineva din mulțime și pe care mai târziu avea să-l citeze ca „sursă autorizată”.

Mitchell și-a înălțat privirile spre camerele de luat vederi care urmăreau mașina poliției cu luminile albastre ale girofarului și

care în curând s-a făcut nevăzută. Ochii i s-au oprit apoi pe persoana cu care trebuia să vorbească. A așteptat răbdător până când Clifford Symonds a privit în direcția lui și i-a făcut semn cu mâna că este ceva urgent. Reporterul CNN și-a croit repede drum prin mulțimea care ovaționa până la atașatul cultural american.

Zerimski a rămas în centrul scenei îmbibându-se de adulația mulțimii. Nu avea nicio intenție de a pleca, de vreme ce ei continuau să-și urle aprobarea.

Symonds a ascultat atent ce i-a spus Mitchell. El trebuia să transmită știrile peste douăsprezece minute. Zâmbetul i se lărgea pe chip cu fiecare secundă care trecea.

— Ești absolut sigur? a întrebat el când Mitchell a terminat de vorbit.

— Ți-am vândut eu vreodată gogoși până acum? I-a întrebat Mitchell încercând să pară ofensat.

— Nu, i-a răspuns Symonds pe un ton apologetic. Niciodată.

— Dar tu trebuie să ții această informație la un milion de mile departe de ambasadă.

— Bineînțeles. Dar de la cine să spun că am informația?

— De la un oficial al poliției care își face cu zel datoria. Acesta este ultimul lucru pe care șeful Poliției o să vrea să-l nege.

Symonds a râs.

— Acum aș face bine să plec dacă am de gând să dau asta la știrile de dimineață.

— O.K., a spus Mitchell. Dar ia aminte — să fii sigur că niciun fir nu poate să ducă spre mine.

— Te-am înșelat eu vreodată în trecut? i-a replicat Symonds, după care s-a răsucit pe călcâie și a pornit glonț spre tribuna presei.

Mitchell s-a făcut nevăzut în cealaltă direcție. Mai era încă o ureche în care trebuia să toarne povestea și asta trebuia făcut înainte ca Zerimski să plece de pe scenă.

O linie proteguitoare de bodyguarzi oprea orice suporter supraentuziast de a veni mai aproape de candidat. Mitchell l-a zărit pe secretarul de presă al lui Zerimski doar la câțiva pași mai încolo scâldându-se în ovațiile pe care șeful său le primea.

Mitchell i-a spus unui bodyguard într-o rusă perfectă cu cine voia să stea de vorbă. Zdrahonul s-a rotit pe călcâie și a strigat spre secretarul de presă. Dacă va fi ales Zerimski, a gândit în

sinea lui Mitchell, n-o să fie o administrație prea subtilă. Secretarul de presă i-a făcut imediat semn ca să-l lase pe american să treacă și acesta a intrat în zona păzită de gărzile personale și s-a îndreptat spre unul din partenerii lui de șah. I-a povestit repede că de Villiers se deghizase ca bătrân și i-a precizat și hotelul din care fusese văzut ieșind chiar înainte de a intra în restaurant.

Până la sfârșitul zilei și Fitzgerald și Jackson se vor lămuri că avuseseră de-a face cu un adevărat profesionist.

CAPITOLUL 17

Președintele și șeful său de cabinet stăteau singuri în Biroul Oval urmărind primele știri ale dimineții la televizor. Niciunul din ei n-a scos niciun cuvânt cât timp Clifford Symonds și-a făcut relatarea.

„Un terorist internațional a fost arestat în Piața Libertății în această după-amiază în timp ce liderul comunist Victor Zerimski își ținea cuvântarea. Bărbatul al cărui nume încă nu a fost divulgat se află în faimoasa închisoare Crucifix din centrul St. Petersburgului. Poliția locală nu exclude posibilitatea ca acesta să fie același bărbat care ar fi fost implicat în recenta asasinare a lui Ricardo Guzman, candidatul prezidențial din Columbia. Bărbatul pe care l-a arestat ieri poliția, se crede, că l-ar fi urmărit pe Zerimski de mai multe zile pe când își făcea campania electorală prin țară. Nu mai mult decât săptămâna trecută revista *Time* îl descria ca asasinul cel mai scump plătit din vest. Se bănuie că Mafya rusă i-ar fi oferit un milion de dolari ca să-l înlăture pe Zerimski din campania electorală. Când l-a arestat poliția au fost necesari patru oameni ca să-l imobilizeze”.

Au urmat câteva imagini cu un bărbat care era arestat în mulțime și scos de acolo, dar în cea mai reușită poză nu i se vedea decât ceafa acoperită cu o căciulă de blană. Chipul lui Symonds a reapărut pe ecran.

„Candidatul comunist și-a continuat cuvântarea în ciuda faptului că arestarea a avut loc doar la câțiva iarzi în fața lui. Mai târziu Zerimski a lăudat poliția din St. Petersburg pentru promptitudine și profesionalism și a jurat că oricât de multe atentate asupra vieții lui s-ar face nimic n-o să-l oprească din lupta sa împotriva crimei organizate. În momentul de față sondajele de opinie îl declară pe Zerimski la egalitate cu primul ministru Cernopov, dar mulți observatori cred că incidentul de azi îi va spori foarte mult popularitatea.

Cu câteva ore înainte ca Zerimski să-și țină cuvântarea a avut o întâlnire particulară cu generalul Borodin la cartierul general al acestuia, în partea de nord a orașului. Nimeni nu cunoaște rezultatul acelor convorbiri, dar purtătorii de cuvânt ai generalului nu neagă faptul că el va face în curând o declarație

spre a preciza dacă intenționează să-și continue campania pentru președinție și, poate cel mai important, pe care dintre cei doi candidați rămași în cursă îl va sprijini, în cazul în care se retrage. Sunt Clifford Symonds, CNN International, transmisie din Piața Libertății, St. Petersburg”.

„Luni Senatul își va continua dezbaterile asupra Legii Reducerii Armelor Nucleare, Biologice, Chimice și Convenționale...”

Președintele a apăsat pe telecomandă și ecranul televizorului s-a făcut negru.

— Deci tu crezi că bărbatul pe care l-au arestat nu are nicio legătură cu Mafya rusă și că este agent CIA?

— Da. Aștept să mă sune Jackson și să-mi confirme că este același bărbat care l-a omorât pe Guzman.

— Ce să spun presei dacă mă întreabă despre asta?

— Va trebui să le aruncați praf în ochi pentru că nu avem nevoie ca cineva să știe că bărbatul arestat este unul de-al nostru.

— Dar asta o s-o termine pe Dexter și cariera ei de rahat, de director C.I.A.

— Nu, dacă o să spuneți că n-ați știut nimic despre asta, pentru că atunci jumătate din populație o să vă considere o marionetă C.I.A. și o să vă ceară demisia. Dar, dacă recunoașteți că erați la curent, cealaltă jumătate o să vrea să vă acuze de înaltă trădare. Așa că eu vă sugerez să vă mărginiți în a spune că așteptați cu interes rezultatul alegerilor din Rusia.

— Poți să pui pariu că da, a spus Lawrence. Ultimul lucru de care am nevoie este ca micul fascist Zerimski să devină președinte. Ne vom întoarce peste noapte la Războiul Stelelor.

— Bănuiești că exact din cauza asta Senatul încă nu dă drumul Legii Reducerii Armelor. Ei nu vor să ia o decizie finală până nu știu rezultatul alegerilor din Rusia.

Lawrence a încuviințat din cap.

— Dacă unul din oamenii noștri se află în afurisita aia de închisoare, va trebui să facem ceva și rapid. Pentru că, dacă Zerimski ajunge președinte, atunci numai Dumnezeu o să-l poată ajuta, pentru că eu cu siguranță n-am să pot.

Connor n-a scos o vorbă. Era înghesuit pe bancheta din spate a mașinii poliției între doi ofițeri. El știa că acești tineri nu aveau

nici gradul, nici autoritatea să-l chestioneze. Asta va veni mai târziu și va fi făcută de cineva cu mult mai multe trese pe umăr.

În timp ce intrau pe porțile imense ale închisorii Crucifix și în curtea pavată cu pietre, primul lucru pe care l-a văzut Connor a fost recepția de primire. Trei zdrahoni în uniforma închisorii au făcut câțiva pași înainte, aproape că au scos din balamale portiera din spate a mașinii și l-au tras afară. Cei doi tineri polițiști care-l flancaseră păreau îngroziți.

Cei trei zdrahoni l-au luat rapid pe sus pe noul sos, au traversat curtea și au intrat pe un coridor lung și întunecat. Acolo au început loviturile cu pumnii și picioarele. Connor ar fi protestat dar vocabularul lor părea a consta doar din icniture. Când au ajuns la capătul coridorului unul dintre ei a deschis o ușă de fier grea și ceilalți doi i-au dat brânci în celula mică. El n-a făcut niciun efort de a se împotrivi când i-au luat mai întâi pantofii, apoi ceasul, verigheta și portmoneul — din care n-aveau să afle nimic. Ei au plecat trântind ușa celulei și încuind-o.

Connor s-a ridicat încet în picioare și și-a întins precaut mădularele încercând să vadă dacă-i fusese rupt vreun os. Loviturile nu păreau a avea consecințe permanente, a hotărât el, chit că vânătăile începuseră să apară. A cercetat încăperea care nu era mai mare decât cușeta în care călătorise de la Moscova. Pereții verzi de cărămidă arătau de parcă n-ar mai fi fost văruiți de la începutul secolului.

Connor petrecuse optsprezece luni într-un loc cu mult mai rău în Vietnam. Atunci ordinele lui fuseseră clare: Când ești interogat de dușman îți dai doar numele, gradul și numărul de înmatriculare. Aceste reguli nu erau valabile pentru acei care trăiau sub comandamentul *Celei de a Unsprezecea Porunci*:

Să nu te lași prins. Dar dacă ești, neagă total că ai vreo legătură cu C.I.A. Nu-ți face griji — Agenția întotdeauna va avea grijă de tine.

Connor și-a dat seama că în cazul lui trebuie să uite „obișnuitele canale diplomatice”, în ciuda asigurărilor lui Gutenberg. Așa cum zăcea pe patu-i din celula mică, acum toate i se limpezeau.

Nu i se ceruse ca să semneze pentru banii lichizi primiți și nici pentru mașină. Și acum își reamintea și fraza pe care încercase s-o aducă la suprafață din ascunzișurile minții sale. A repetat-o. Cuvânt cu cuvânt:

Dacă îți faci griji în legătură cu noua ta slujbă aș fi fericit să discut cu președintele companiei la care te angajezi și să-ți explic că nu este decât o misiune scurtă.

De unde știa Gutenberg că el fusese intervievat pentru o nouă slujbă și că discutase direct cu președintele companiei? Știa, pentru că deja vorbise cu Ben Thompson. Din cauza asta ei își retrăseseră oferta. „*Ne pare rău să vă informăm...*”

În ceea ce-l privește pe Mitchell, el ar fi trebuit să-și dea seama ce se ascundea sub chipul acela angelic.

Dar el era încă nedumerit de telefonul de la președinte. De ce Lawrence nu i-a spus niciodată pe nume? Iar frazele păreau puțin trunchiate și râsul puțin cam prea tare.

Chiar și acum cu greu îi venea să creadă până unde voia să meargă Dexter ca să-și salveze pielea. El a rămas cu ochii pironiți în tavan. Dacă președintele nu dăduse deloc acel telefon însemna că nu mai este nicio speranță ca să fie scos din această închisoare, și-a dat el seama. Dexter reușise cu succes să se descotorosească de singura persoană care o putea expune și Lawrence nu putea face nimic în legătură cu asta.

Acceptarea orbească din partea lui Connor a codului agentului C.I.A. îl făcuse un pion din proprie voință în planul ei de supraviețuire. Niciun ambasador nu va face nici un protest diplomatic în favoarea lui. Nu vor fi mici pachete cu mâncare. El va trebui să-și aibă singur de grijă, așa cum își avusese în Vietnam. Și unul dintre tinerii ofițeri care-l arestaseră deja îi menționase una din problemele căreia trebuia să-i facă față de data asta: nimeni nu scăpase din închisoarea Crucifix în optzeci și patru de ani.

Ușa de la celulă s-a deschis brusc și un bărbat îmbrăcat în uniformă albastră și cu fireturi aurii a intrat înăuntru. Și-a aprins o țigară. Era a cincisprezecea în acea zi.

Jackson a rămas în piață până când mașina poliției nu s-a mai văzut deloc. Era furios pe el însuși. În cele din urmă s-a răsucit pe călcâie și a plecat lăsând în urma lui mulțimea care ovaționa. Mergea atât de repede că Serghei a trebuit să alerge ca să țină pasul cu el. Tânărul rus deja hotărâse că acum nu era timpul de pus întrebări. Cuvântul „Mafya” era pe buzele tuturor pe lângă care treceau. Serghei a fost ușurat când Jackson s-a oprit și a luat un taxi.

Jackson nu putea decât să admire cât de bine dusesse la îndeplinire întreaga operațiune Mitchell — fără nicio îndoială ghidat de Dexter și Gutenberg. Era un procedeu tipic C.I.A., dar cu o diferență: de data asta era unul de-al lor pe care-l lăsau fără milă să putrezească într-o închisoare străină.

A încercat să nu se gândească la torturile la care va fi supus Connor. În schimb s-a concentrat asupra raportului pe care i-l va da lui Andy Lloyd. Dacă măcar ar fi reușit să ia legătura cu el noaptea trecută poate că ar fi primit dezlegarea ca să-l scoată pe Connor din toată povestea. Celularul lui tot nu funcționa așa că o să riște și o să folosească telefonul din camera de la hotel. După douăzeci și nouă de ani i se oferise șansa să-și onoreze datoria. Și el nu fusese pe fază.

Taxiul s-a oprit în fața hotelului lui Jackson. A plătit și a alergat înăuntru. Nu a mai așteptat pentru lift și a pornit-o cu pași mari pe scări până la etajul unu, apoi a țâșnit pe coridor ca din pușcă spre camera 132. Serghei l-a ajuns din urmă abia când răsucea cheia și deschidea ușa.

Tânărul rus s-a așezat jos într-un colț al camerei și a ascultat ce-i spunea Jackson la telefon cuiva cu numele de Lloyd. Când, în cele din urmă, a pus receptorul în furcă, Jackson era alb ca varul și tremura de mânie.

Serghei a vorbit pentru prima oară de când părăsiseră piața:
— Poate că este timpul să-l sun pe unul din clienții mamei.

— Felicitări, i-a spus Dexter în clipa când Gutenberg a intrat în birou.

Directorul adjunct a zâmbit când s-a așezat pe scaunul din fața șefului său și i-a pus un dosar pe masă.

— Abia ce am văzut știrile de la ABC și CBS, a spus ea. Amândouă posturile merg pe versiunea lui Symonds în legătură cu cele petrecute în Piața Libertății. Ai idee cât o să mai relateze presa povestea mâine?

— Ei deja și-au pierdut interesul. Nu s-a tras niciun foc, nici măcar un pumn, iar suspectul s-a dovedit a fi neînarmat. Și nimeni n-a făcut nicio aluzie că omul arestat ar fi american. Mâine pe vremea asta povestea nu va ocupa prima pagină decât în ziarele din Rusia.

— Ce vom răspunde la întrebările presei?

— Le spunem că este o problemă internă a Rusiei și că în St.

Petersburg ucigașii plătiți au ajuns mai ieftini decât un ceas de mână decent. Am să le spun că nu au decât să citească articolul de luna trecută din *Time* despre Nașul din Rusia ca să aprecieze problemele cu care se confruntă această țară. Dacă mă presează, am să-i trimit în direcția Columbia. Dacă continuă să mă strângă cu ușa am să arunc pe tapet Africa de Sud. Asta le va asigura o sumedenie de coloane lungi cu care să-și hrănească redactorii flămânzi.

— A arătat vreunul din canale imagini cu Fitzgerald după ce a fost arestat?

— Nu i s-a văzut decât ceafa și chiar și atunci era înconjurat de poliție. Altfel puteți fi sigură că i-ar fi dat chipul de o sută de ori.

— Ce șanse sunt ca el să apară în public și să facă o declarație care să ne compromită și pe care presa s-o ia de bună?

— Virtual niciuna. Dacă ei vor ține vreodată un proces presa străină, cu siguranță, nu va fi acceptată. Dacă va fi ales Zerimski, Fitzgerald nu va mai ieși de după gratiile Crucifixului niciodată.

— Ai pregătit raportul pentru Lawrence? I-a întrebat Dexter. Pentru că poți să fii sigur că el va încerca să facă astfel încât doi și cu doi să fie șase.

Gutenberg s-a aplecat în față și și-a trecut palma peste dosarul pe care îl pusese pe biroul directorului.

Ea l-a deschis și a început să-l citească fără a da niciun semn de emoție pe măsură ce întorcea paginile. Când a ajuns la capăt l-a închis și a lăsat un zâmbet fugar să-i lumineze fața, după care i l-a restituit.

— Vezi să poarte semnătura ta și trimite-l la Casa Albă imediat, a spus ea. Pentru că, indiferent ce dubii poate avea în acest moment președintele, dacă Zerimski câștigă alegerile, el n-o să mai vrea niciodată să se refere la acest subiect.

Gutenberg a dat din cap în semn de aprobare. Helen Dexter a privit peste masă la adjunctul ei.

— Dar dacă asta ajută ca Zerimski să fie ales, vom prinde doi iepuri dintr-o singură lovitură. Legea lui Lawrence pentru Reducerea Armelor va fi respinsă de Congres și Casa Albă se va amesteca tot mai puțin în treburile C.I.A.

Connor s-a ridicat în capul oaselor, și-a pus picioarele goale pe dalele de piatră și și-a privit drept în față vizitatorul. Șeful Poliției a tras adânc din țigară și a trimis fumul rotocoale în aer.

— Tâmpit obicei, a spus el într-o engleză fără cusur. Soția mea tot timpul mă bate la cap ca să mă las de fumat.

Pe chipul lui Connor nu se putea citi nicio emoție.

— Numele meu este Vladimir Bolcenkov. Sunt șeful Poliției din acest oraș și m-am gândit că am putea avea o mică discuție înainte ca totul să fie înregistrat.

— Numele meu este Piet de Villiers. Sunt cetățean sud-african, lucrez la *The Johannesburg Journal* și vreau să-mi văd ambasadorul.

— Aceasta e prima problemă, a spus Bolcenkov cu țigara bălângănindu-i-se în colțul gurii. Vezi, eu nu cred că numele dumitale este Piet de Villiers, sunt aproape sigur că nu ești sud-african și știu cu certitudine că nu lucrezi la *The Johannesburg Journal* pentru că nu există un asemenea ziar. Și ca să nu mai pierdem timp niciunul din noi, știu din cele mai autorizate surse că nu ai fost plătit de Mafya din Rusia. Recunosc că încă nu știu cine ești și nici măcar din ce țară vii. Dar, indiferent cine te-a trimis, ca să folosesc o expresie colocvială modernă, te-a băgat adânc în rahat. Și, dacă mă pot exprima așa, ai fost catapultat chiar de la cea mai mare înălțime.

Connor nici măcar n-a clipit.

— Dar te pot asigura că ei n-o să-mi facă și mie același lucru. Așa că, dacă crezi că nu-mi poți răspunde la întrebări, nu-mi rămâne decât să te las să putrezești aici, în vreme ce eu o să mă desfăt în gloria ce s-a abătut în chip nemeritat asupra mea.

Connor tot nu a reacționat.

— Văd că nu pot să ajung la tine, a spus șeful Poliției. Simt că este de datoria mea să subliniez că aici nu suntem în Columbia și că eu nu-mi schimb părerile după cel cu care am vorbit cel mai recent sau după cel care-mi oferă cea mai mare sumă de dolari.

A făcut o pauză și a tras din nou din țigară, după care a adăugat:

— Am să te las să te mai gândești. Dar dacă eu aș fi în pielea ta n-aș aștepta prea mult.

A bătut în ușă.

— Dă-mi voie să te asigur, indiferent cine ești, a adăugat el în

timp ce ușa se deschidea, că aici nu vor fi smulgeri de unghii, scaune de tortură sau alte mijloace mai sofisticate de supliciu atâta vreme cât eu sunt șeful Poliției din St. Petersburg. Eu nu cred în tortură; nu este stilul meu. Dar nu-ți pot promite că totul va fi la fel de civilizat dacă Victor Zerimski va fi ales noul nostru președinte.

Șeful Poliției a ieșit trântind ușa celulei și Connor a auzit cheia răsucindu-se în broască.

CAPITOLUL 18

Trei B.M.W.-uri albe au oprit în fața hotelului. Bărbații care stăteau lângă șofer în fiecare mașină, dintr-un pas, au fost pe trotuar și au verificat strada în sus și în jos. Imediat ce au constatat că totul era în ordine, s-a deschis ușa din spate de la mașina din mijloc spre a-i permite lui Alexei Romanov să coboare. Tânărul înalt purta o haină neagră, lungă, de cașmir și nu s-a uitat în nicio parte când a intrat în hotel. Ceilalți trei bărbați l-au urmat formând un semicerc în jurul lui.

Din descrierea ce i se dăduse la telefon, Romanov imediat l-a recunoscut pe americanul înalt care stătea în mijlocul holului și care părea că așteaptă pe cineva.

— Domnul Jackson? a întrebat Romanov cu un accent gutural.

— Da, a răspuns Jackson.

I-ar fi strâns mâna dacă Romanov nu s-ar fi răsucit pe călcâie după care s-a îndreptat direct spre ieșire.

Motoarele celor trei mașini mergeau și portierele erau deschise când Jackson a pășit în stradă. A fost condus spre ușa din spate a vehiculului din centru și s-a așezat între bărbatul care nu voise să-i strângă mâna și un altul la fel de tăcut dar mult mai solid construit.

Cele trei mașini au trecut pe banda din centru și parcă o baghetă magică le îndepărta pe celelalte vehicule din calea lor. Singure semafoarele nu păreau a le cunoaște.

În timp ce mica coloană străbătea orașul, Jackson și-a făcut iar reproșuri. Dacă el ar fi reușit să vorbească cu Lloyd în urmă cu douăzeci și patru de ore nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar asta era o lipsă de previziune — un dar cu care numai politicienii se nasc, și-a zis în sinea lui.

— Trebuie să te întâlnești cu Nicolai Romanov, îi spusese Serghei.

El formase numărul de telefon al mamei sale și când, în cele din urmă, aceasta răspunsese, Serghei s-a comportat într-un mod pe care Jackson nu-l mai văzuse până atunci. Era respectuos, a ascultat cu atenție și n-a întrerupt-o niciodată. După douăzeci de minute el închisese telefonul.

— Cred că ea o să dea un telefon, i-a spus el. Problema este

că nu poți deveni membru al „Hoților oblăduiți de Justiție” — sau Mafya, așa cum îi numiți voi — până nu ai paisprezece ani. A fost la fel chiar și pentru Alexei, singurul fiu al țarului.

Serghei a continuat să-i explice că el ceruse să i se permită lui Jackson să aibă o întâlnire cu țarul, șeful „Hoților oblăduiți de Justiție”. Organizația fusese fondată pe vremea când Rusia era condusă de un țar adevărat și supraviețuise de-a lungul anilor devenind cea mai temută și respectată organizație criminală din lume.

— Mama mea este una dintre puținele femei cu care țarul stă de vorbă. Ea o să-l roage să-ți acorde o audiență, i-a spus Serghei.

Telefonul a sunat și el l-a ridicat imediat. În timp ce asculta cu atenție ce avea mama lui de spus, Serghei s-a făcut alb la față ca varul și a început să tremure. A șovăit o vreme, dar în cele din urmă a fost de acord cu ceea ce îi sugera ea. Mâna încă îi tremura când a pus receptorul jos.

— A fost de acord să mă vadă? l-a întrebat Jackson.

— Da, a spus Serghei încet. Măine dimineață o să vină Romanov, fiul țarului, care va fi succesorul lui când o să moară, și Ștefan Ivanițki, vărul lui Alexei, care este al treilea la comandă.

— Atunci care e problema?

— Pentru că ei nu te cunosc, au pus o condiție.

— Și care e aia?

— Dacă țarul o să considere că i-ai irosit timpul de pomană, cei doi bărbați se vor întoarce și-mi vor frânge un picior ca să țin minte să nu-i mai deranjez altădată.

— Atunci mai bine ai grijă să nu fii pe aici când mă voi întoarce.

— Dacă nu voi fi aici ei se vor duce la mama și-i vor frânge ei un picior. Și când mă vor prinde pe mine, mi le vor rupe pe amândouă. Este codul nescris al Mafyei.

Jackson a întrebat dacă n-ar trebui să contramandeze întâlnirea. El nu voia ca, din cauza lui, Serghei să sfârșească prin a merge în cârje. Dar băiatul i-a spus că era prea târziu. El deja acceptase condițiile lor.

O singură privire aruncată spre Ștefan Ivanițki, nepotul țarului, care stătea în dreapta lui, a fost de-ajuns pentru Jackson

spre a-l convinge că ruperea unui picior nu i-ar lua decât o clipă și ar fi în stare să uite în chiar mai puțin.

După ce B.M.W.-urile au ieșit din oraș au mărit viteza la șaiszeci de mile pe oră. În timp ce urmau drumul în meandre de pe dealuri au întâlnit puține alte vehicule. Au trecut în viteză pe lângă țărani cu capetele plecate pe ale căror fețe se vedea că nu-i interesează nici trecutul, nici viitorul. Jackson a început să înțeleagă de ce cuvintele lui Zerimski făceau să pâlpaie ultima licărire de speranță rămasă în sufletele lor.

Fără nicio semnalizare mașina din față a virat-o brusc la stânga și s-a oprit în fața unei porți masive din fier forjat dominată de un blazon cu un șoim cu aripile întinse. Doi bărbați care aveau în mână automate Kalașnikov au înaintat câțiva pași și primul șofer a coborât geamul ca să-i lase să se uite înăuntru. Asta i-a reamintit lui Jackson de sosirile din afară la sediul C.I.A. — atâta doar că la Langley santinelele trebuiau să se mulțumească cu pistoale care rămâneau în tocurile lor prinse în cingătoare.

După ce au fost inspectate toate cele trei mașini, una dintre santinele a dat din cap și aripile șoimului s-au deschis. Cele trei mașini au înaintat lent de-a lungul unei alei prunduite care șerpua printr-o pădure deasă. Au mai trecut cinci minute până când Jackson a zărit casa — deși nu era o casă. Cu un secol în urmă fusese palatul primului născut al împăratului. Acum era locuit de o rudă îndepărtată care, de asemenea, credea în drepturile sale ereditare.

— Să nu-i vorbești țarului până nu ți se adresează el mai întâi, îl avertizase Serghei. Și întotdeauna să-l tratezi ca pe străbunii săi de viță împărătească.

Jackson preferase să nu-i mai spună lui Serghei că habar nu avea cum trebuie să tratezi un membru al familiei imperiale ruse.

Mașinile s-au oprit cu o frână bruscă în fața ușii. Un bărbat înalt, elegant, îmbrăcat în frac negru, cămașă albă cu papion îi aștepta pe treapta de sus a scării. S-a înclinat spre Jackson care a încercat să pară că ar fi obișnuit cu acest fel de tratament. În fond și la urma urmelor, el se întâlnise odată cu Richard Nixon.

— Fiți binevenit la Palatul de Iarnă, domnule Jackson, a spus majordomul. Domnul Romanov vă așteaptă în Galeria Albastră.

Alexei Romanov și Ștefan Ivanițki l-au însoțit pe Jackson prin

ușa deschisă. Jackson și tânărul Romanov l-au urmat pe majordom de-a lungul unui coridor lung, placat cu marmură, în vreme ce Ivanițki a rămas în picioare lângă intrare. Lui Jackson i-ar fi plăcut să se oprească și să admire picturile și statuile care ar fi înnobilit orice muzeu din lume, dar mersul grăbit al majordomului nu i-a permis. Majordomul s-a oprit la capătul coridorului în fața a două uși albe, care se înălțau până aproape de tavan. El a ciocănit, a deschis una din uși și a făcut un pas lateral ca să-l lase pe Jackson să intre.

— Domnul Jackson, a anunțat el și a părăsit încăperea închizând încet ușa în urma lui.

Jackson a pășit în salonul imens, somptuos mobilat. Parchetul era acoperit cu un singur covor pentru care un ture și-ar fi negociat chiar viața. Dintr-un scaun cu brațe Louis XIV, tapițat cu catifea roșie s-a sculat un bărbat în vârstă îmbrăcat într-un costum albastru, în dungi fine. Părul îi era argintiu și paloarea pielii sugera că suferea de o boală îndelungată. Când a făcut un pas ca să-i strângă mâna oaspetelui său s-a văzut că trupu-i subțire era ușor adus de spate.

— Ați fost foarte amabil, domnule Jackson, că ați făcut tot acest drum ca să veniți să mă vedeți, a spus el. Trebuie să mă iertați, dar eu aproape că am uitat engleza. Am fost forțat să părăsesc Oxford-ul în 1939, curând după ce a izbucnit războiul, deși nu eram decât în anul doi. vedeți, britanicii niciodată nu au avut încredere cu adevărat în ruși, chit că mai târziu am devenit aliați. A zâmbit blând. Sunt sigur că ei au cam aceeași atitudine chiar când tratează și cu americanii.

Jackson nu știa cum să reacționeze.

— Luați loc, domnule Jackson, a spus bătrânul, făcând un gest spre un scaun identic cu al lui.

— Vă mulțumesc, a spus Jackson.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când părăsise hotelul.

— Acum, domnule Jackson, a spus bătrânul așezându-se încet în scaunul lui, dacă vă pun o întrebare, vă rog să răspundeți la ea exact. Dacă aveți unele îndoieli, gândiți-vă înainte de a răspunde. Pentru că dacă vă hotărâți să mă mințiți — cum s-o spun eu mai clar? — o să descoperiți că se va sfârși nu numai această întâlnire.

Jackson ar fi vrut să se ridice și să plece, dar știa că bătrânul

era, probabil, singura persoană de pe suprafața pământului care ar fi putut să-l scoată viu pe Connor din închisoarea Crucifix. A dat scurt din cap spre a-i arăta că a înțeles.

— Bun, a spus Romanov. Și acum aș vrea să aflu ceva mai multe despre dumneata, domnule Jackson. Pot să-ți spun dintr-o aruncătură de ochi că lucrezi pentru o agenție care se ocupă de aplicarea legii și, de vreme ce te afli în țara mea — a accentuat cuvântul *mea* — presupun că aceasta trebuie să fie mai degrabă C.I.A. decât F.B.I. Am dreptate?

— Am lucrat pentru C.I.A. douăzeci și opt de ani, până destul de recent când am fost înlocuit.

Jackson și-a ales cu grijă cuvintele.

— Este împotriva legilor naturii să ai o femeie ca șef, a comentat Romanov fără ca măcar să schițeze un zâmbet. Organizația pe care o conduc eu niciodată n-ar face o asemenea prostie.

Bătrânul s-a aplecat spre o masă din stânga lui și a luat un pahar mic, plin cu un lichid incolor, pe care Jackson nu-l observase până în acea clipă. A luat o înghițitură și a așezat paharul înapoi pe masă înainte de a pune următoarea întrebare.

— Lucrezi în momentul de față pentru o altă agenție care se ocupă de aplicarea legii?

— Nu, a spus Jackson ferm.

— Deci, ai ajuns mercenar? a sugerat bătrânul.

Jackson n-a răspuns.

— Înțeleg, a spus el. Din tăcerea dumitale sunt obligat să deduc că nu ești singura persoană care nu are încredere în Helen Dexter.

Din nou Jackson n-a spus nimic. Dar el învâța repede de ce nu merită să-l minți pe Romanov.

— De ce ai vrut să mă vezi, domnule Jackson?

Jackson bănuia că bătrânul știa exact de ce, dar i-a intrat în joc.

— Am venit pentru un prieten de-al meu, care din cauza prostiei mele a fost arestat și în momentul de față este întemnițat în închisoarea Crucifix.

— O instituție cunoscută prin recordul său în lipsa de umanitarism, mai cu seamă când este vorba de cereri de grațiere, sau eliberarea în anumite condiții.

Jackson a dat din cap în semn de aprobare.

— Sunt sigur că nu prietenul dumitale a informat presa că organizația mea i-a oferit un milion de dolari ca să-l scoată pe Zerimski din cursa prezidențială. Dacă așa ar fi stat lucrurile, el ar fi fost găsit demult spânzurat în celulă. Nu, eu bănuiesc că persoana care a furnizat acea informație eronată, a continuat Romanov, este unul din subordonații lui Helen Dexter. Dacă ai fi venit la mine ceva mai devreme, domnule Jackson, te-aș fi prevenit în legătură cu Mitchell. A mai luat încă o înghițitură din pahar și a adăugat: Unul din puținii dintre compatrioții dumitale la care m-aș gândi să-i recrutez în organizația mea. Văd că ești surprins de cât de vaste sunt informațiile mele.

Jackson nu și-a mișcat nici măcar un mușchi.

— Domnule Jackson, cu siguranță că n-o să fii surprins dacă aflai că oamenii mei sunt bine plasați în eşaloanele de vârf atât ale C.I.A. cât și F.B.I. Zâmbetul abia schițat i-a reapărut pe față. Și dacă aș considera că mi-ar fi util, aș avea pe cineva care să lucreze pentru mine și la Casa Albă. Dar cum președintele Lawrence dă la iveală tot ce i se cere la conferințele sale de presă săptămânale, nu este necesar. Ceea ce mă duce la următoarea întrebare: Prietenul dumitale lucrează pentru C.I.A.?

Jackson n-a răspuns.

— Da, văd. Exact cum am crezut. Ei bine, cred că poate fi sigur că Helen Dexter n-o să alerge ca să-l scape de data asta.

Jackson tot n-a spus nimic.

— Bun, a spus bătrânul. Deci, acum știu exact ce vrei de la mine. A făcut o pauză. Dar eu nu știu ce poți dumneata să-mi oferi în schimb.

— Nu am nici cea mai vagă idee care este rata de schimb, a spus Jackson.

Bătrânul a început să râdă.

— Nu cred că ți-ai închipuit vreo clipă, domnule Jackson, că te-am adus până aici ca să discutăm despre bani, nu-i așa? Privește în jurul dumitale și ai să vezi că oricât de mult ai avea de oferit, tot n-ar fi destul. *Time* a fost aproape de adevăr când a făcut acele speculații în legătură cu puterea și averea mea. Numai anul trecut organizația mea a avut o cifră de afaceri de 187 miliarde dolari, mai mult decât economia Belgiei sau Suediei. Acum avem filiale total operaționale în 142 de țări. În fiecare lună apare câte una, ca să parafrazez sloganul companiei McDonald. Nu, domnule Jackson, nu mai am destule

zile de trăit pe acest pământ ca să-mi irosească vreuna din ele discutând despre bani cu un lefter.

— Atunci de ce ați fost de acord din capul locului ca să mă vedeți? a întrebat Jackson.

— Dumneata nu poți întreba, domnule Jackson, i-a retezat-o Romanov scurt. Dumneata doar răspunzi la ele. Sunt surprins să văd că n-ai fost instruit cum trebuie.

Bătrânul a mai luat o înghițitură din lichidul incolor înainte de a spune ce anume așteaptă în schimb pentru a-l ajuta pe Connor să scape. Jackson știa că nu avea dreptul de a accepta condițiile lui Romanov în numele lui Connor, dar cum i se atrăsese atenția să nu pună întrebări, a rămas tăcut.

— Poate că ai nevoie de puțin timp ca să te gândești la propunerea mea, domnule Jackson, a continuat bătrânul. Dar dacă prietenul dumitale este de acord cu condițiile mele și apoi nu reușește să-și țină partea sa de învoială, trebuie să-i fie făcute foarte clare consecințele acțiunilor lui. A făcut o pauză ca să-și tragă respirația. Sper, într-adevăr, domnule Jackson, că el nu este genul de om care, după ce a semnat un contract, își pune speranțele în vreun avocat deștept care să-i găsească vreo portiță ca să nu și-l mai onoreze. Vezi, în acest proces, eu am și rolul judecătorului și al juraților iar pe fiul meu Alexei îl voi numi procuror. Îi voi încredința puteri depline ca să urmărească îndeplinirea acestui acord literă cu literă. Deja am dat ordin ca să vă însoțească pe amândoi înapoi, în Statele Unite și el nu se va întoarce până când înțelegerea n-a fost onorată. Sper că m-am făcut clar, domnule Jackson.

Biroul lui Zerimski nu putea să fie într-un contrast mai mare față de palatul țarului din afara orașului. Liderul comunist ocupa etajul trei al unei clădiri dărăpănate dintr-o suburbie în nordul Moscovei — deși oricine care era invitat să stea la vila sa de pe Volga devenea foarte repede conștient de faptul că lui Zerimski nu-i era deloc străin luxul.

Ultimul vot fusese dat la ora zece în seara precedentă. Acum Zerimski nu putea face altceva decât să stea și să aștepte ca oficialii de la Marea Baltică până la Pacific să numere buletinele de vot. El știa foarte bine că în unele circumscripții oamenii votaseră de mai multe ori. În altele urnele de vot, pur și simplu, nu ajunseseră la primărie. Însă era sigur că, din moment ce

stabilise o înțelegere cu Borodin și generalul se retrăgea din cursă, el avea șanse reale să câștige. Dar era destul de realist să știe că, dată fiind Mafya care-l sprijinea pe Cernopov, el avea nevoie de peste jumătate de voturi ca să fie declarat învingător. Din aceste motive el hotărâse să-și facă un aliat în tabăra țarului.

Rezultatul alegerilor nu se va cunoaște decât peste câteva zile, pentru că voturile se numărau manual în cea mai mare parte a țării. Lui nu trebuia să i se reamintească remarca atât de des citată a lui Stalin că nu contează câți oameni votează, ci doar cei care numără voturile.

Cei mai apropiați de Zerimski erau grămadă pe telefoane încercând să urmărească ce se întâmpla pe tot cuprinsul vastei națiuni. Dar toți președinții de comisii considerau întrecerea prea strânsă ca să poată face evaluări. În această zi conducătorul comunist a bătut darabana în masă de mai multe ori decât în tot timpul ultimei săptămâni și a rămas în camera lui ceasuri în șir dând telefoane.

— Asta-i o veste bună, Ștefan, spunea Zerimski. Atâta vreme cât tu te ocupi de problema vărului tău. Tocmai asculta răspunsul lui Ivanițki când a bătut cineva la ușă. A pus telefonul jos când l-a văzut în cameră pe șeful său de cabinet. N-avea niciun chef ca Titov să afle cu cine stătea el de vorbă.

— Ziariștii ar vrea să știe dacă o să le vorbiți, a spus Titov sperând să-și țină șeful ocupat câteva minute. Ultima oară când Zerimski îi văzuse pe vulturi — cum îi numea el — fusese în dimineața anterioară când toți se duseseră să-l vadă votând în Koski, cartierul său natal din Moscova. Dacă el ar fi candidat ca președinte al Statelor Unite n-ar fi fost nicio diferență.

Zerimski a dat din cap aprobându-l fără nicio tragere de inimă și l-a urmat pe Titov pe scări în jos și apoi în stradă. El își instruisese oamenii de pază să nu lase niciun jurnalist să între în clădire ca să nu descopere cât de ineficient și puțin personal avea. Asta o să se schimbe imediat ce va pune mâna pe trezoreria statului. El nu-i spusese nici măcar șefului său de cabinet că, dacă va câștiga, acestea vor fi ultimele alegeri în care poporul rus va vota cât va fi el în viață. Și el nu dădea nici două parale pe oricâte proteste aveau să fie în ziarele și revistele străine. În scurtă vreme ele nu vor mai circula absolut deloc la răsărit de Germania.

Când Zerimski a pășit pe trotuar a fost întâmpinat de cel mai mare număr de jurnaliști pe care-i văzuse de când începuse campania electorală.

— Cât de încrezător sunteți în victorie, domnule Zerimski? a întrebat cineva înainte ca el măcar să apuce să le spună bună ziua.

— Dacă va ieși învingător cel pe care l-a votat majoritatea poporului, eu voi fi viitorul președinte al Rusiei.

— Dar președintele grupului de observatori internaționali a spus că acestea au fost cele mai democratice alegeri pe care le-a avut Rusia în toată istoria ei. Nu sunteți de acord cu această apreciere?

— Voi fi dacă sunt declarat învingător, a răspuns Zerimski.

Jurnaliștii au râs politicoși la mica lui glumă.

— Dacă sunteți ales, când îl veți vizita pe președintele Lawrence la Washington?

— La scurtă vreme după ce el mă va vizita la Moscova, a venit prompt răspunsul.

— Dacă sunteți ales președinte, ce se va întâmpla cu omul care a fost arestat în Piața Libertății și care este acuzat că a încercat să vă asasineze?

— Acea va fi o hotărâre a Justiției. Dar puteți fi siguri că va avea o judecată dreaptă.

Brusc Zerimski s-a plictisit. Fără niciun cuvânt, s-a răsucit pe călcâie și a dispărut în clădire ignorând ploaia de întrebări ce se revărsa în urma lui:

— I-ați oferit lui Borodin un post în cabinetul dumneavoastră?

— Ce veți face cu Cecenia?

— Va fi Mafya obiectiv prioritar pe agenda dumneavoastră?

În timp ce urca scările de piatră tocite către etajul trei a hotărât că, indiferent dacă va câștiga sau va pierde, aceasta a fost ultima dată când a mai acceptat o discuție cu presa. Nu-l invidia pe Lawrence care încerca să conducă o țară unde jurnaliștii așteptau să fie tratați ca o putere egală în stat. Când a ajuns în biroul său s-a prăbușit în singurul fotoliu confortabil din încăpere și a dormit pentru prima oară după atâtea zile.

Cheia s-a răsucit în broască și ușa celulei s-a deschis larg. Bolcenkov a intrat purtând în mână o sacoșă mare și o servietă de piele, plată.

— După cum vezi, m-am întors, i-a spus șeful Poliției din St. Petersburg așezându-se în fața lui Connor. Din care poți să deduci că vreau să stăm de vorbă fără ca discuția noastră să fie consemnată. Totuși, trebuie să-ți spun că sper ca ea să fie ceva mai productivă decât la ultima noastră întâlnire.

Șeful Poliției și-a pironit privirile asupra bărbatului ce stătea pe pat. Connor părea să fi slăbit cu mai multe livre în cele cinci zile care se scurseseră.

— Văd că nu te-ai obișnuit cu a noastră *nouvelle cuisine*, a spus Bolcenkov aprinzându-și o țigară. Trebuie să-ți mărturisesc că până și pentru nivelul de viață scăzut din St. Petersburg și tot ai nevoie de câteva zile bune ca să apreciezi cum se cuvine meniul din Crucifix. Dar deținuții ajung la această înțelepciune atunci când își dau seama că vor rămâne aici pentru tot restul vieții și că nu există nicio alternativă *à la carte*.

A tras adânc din țigară și a dat fumul afară pe nas.

— De fapt, a continuat el, poate că ai citit în presă destul de recent că unul din deținuții noștri și-a mâncat un tovarăș de celulă. Dar cu criza de mâncare și cu problema supraaglomerării cu care ne confruntăm, ne-am gândit că nu merită să facem atâta caz în legătură cu asta.

Connor a zâmbit.

— A! Văd că până la urmă ai înviat, a spus Bolcenkov. Acum trebuie să-ți spun că de la ultima noastră întâlnire s-au petrecut câteva lucruri pe care am sentimentul că ai vrea să le cunoști.

A pus sacoșa și servieta de piele pe dalele de piatră.

— Aceste două bagaje au fost raportate ca neridicate de către șeful recepției de la Hotel Național.

Connor și-a înălțat o sprânceană.

— Exact cum m-am gândit, a spus șeful Poliției. Și ca să fiu corect, când i-am arătat fotografia dumitale, recepționarul a declarat că, deși își amintea un bărbat care seamănă cu dumneata și care i-a lăsat sacoșa, habar n-are cum a apărut servieta. În orice caz, presupun că nu va fi nevoie să-ți descriu conținutul ei.

Șeful Poliției a apăsat pe închizătorile servietei și, chiar când i-a ridicat capacul, înăuntru se afla o pușcă Remington 700. Connor s-a uitat drept înaintea mimând indiferența.

— Deși sunt sigur că ai mânuit acest tip de armă înainte, convingerea mea este că pușca aici de față n-ai văzut-o

niciodată, chit că inițialele P.D.V. sunt imprimare atât de convingător pe capac. Chiar și un agent proaspăt recrutat își poate da seama că ți s-a făcut o înscenare.

Bolcenkov a tras adânc din țigară.

— C.I.A. pesemne că își imaginează că noi avem cea mai imbecilă poliție de pe glob. Chiar își închipuie ei că noi nu știm care este adevărata slujbă a lui Mitchell? Atașat cultural! a pufnit el pe nas. Probabil că el este convins că Ermitajul este un magazin universal. Înainte de a-mi răspunde ceva, mai am o veste care s-ar putea să te intereseze. A inhalat din nou profund, lăsând nicotina să-i ajungă până în plămâni. Victor Zerimski a câștigat alegerile și va fi instalat ca președinte luni.

Connor a schițat un zâmbet.

— Și cum cred că nu-ți va oferi un loc în primul rând la inaugurare, a continuat șeful Poliției, probabil că a venit timpul să ne spui partea dumitale de poveste, domnule Fitzgerald.

CAPITOLUL 19

Președintele Zerimski a intrat țăntos în birou. Colegii lui de campanie electorală s-au ridicat imediat în picioare de pe locurile lor din jurul mesei lungi de stejar și l-au aplaudat până când el s-a așezat pe scaunul său de sub portretul lui Stalin, adus din subsolul Muzeului Pușkin, unde zăcea din 1956.

Zerimski era îmbrăcat într-un costum bleumarin, cămașă albă și cravată roșie. El arăta destul de diferit față de ceilalți bărbați din jurul mesei care purtau aceleași haine prost croite, din timpul campaniei electorale. Mesajul era clar — ei trebuiau cu toții să viziteze un croitor cât de curând posibil.

Zerimski i-a lăsat să mai aplaude o vreme înainte de a le face semn colegilor săi să se așeze, de parcă s-ar fi aflat în fața unei mulțimi electorale care-l adula.

— Deși, la modul oficial, nu-mi iau în primire funcția decât luni, a început el, există unul sau două domenii în care intenționez să fac imediat schimbări.

Președintele și-a plimbat privirile peste suporterii săi care i-au stat alături de-a lungul anilor de restriște și care urmau să fie răsplătiți pentru loialitatea lor. Mulți dintre ei așteptau această clipă de o jumătate de viață.

El și-a îndreptat atenția spre un bărbat scund și îndesat care rămăsese cu ochii căscați înaintea lui. Iosif Pleskov fusese promovată din bodyguard al lui Zerimski în membru plin al Biroului Politic imediat după ce împușcase trei bărbați care încercaseră să-i asasineze șeful când se afla într-o vizită la Odesa. Pleskov avea o mare virtute pe care Zerimski o cerea de la orice ministru: odată ce îi înțelegea ordinele, el i le îndeplinea până la capăt, literă cu literă.

— Iosif, vechiul meu prieten, a spus Zerimski. Tu îmi vei fi ministru de interne.

Multe chipuri din jurul mesei au încercat să nu-și arate surpriza sau dezamăgirea; cei mai mulți dintre ei știau că erau mai potriviți pentru această funcție decât fostul docher din Ucraina și unii chiar îl bănuiau că nici nu știe să scrie corect „interne”. Bărbatul scund și îndesat zâmbea radiind de fericire către șeful lui ca un copil căruia i se dăduse o jucărie neașteptată.

— Prima ta sarcină, Iosif, va fi să te ocupi de crima organizată. Și nu cred că este un mod mai bun de a începe decât prin a-l aresta pe Nicolai Romanov, așa-zisul țar. Pentru că, atâta vreme cât eu sunt președinte, nu va mai fi loc pentru niciun țar, împărat sau altceva.

Una sau două fețe care doar cu o clipă în urmă arătaseră posomorâte, brusc s-au înveselit. Câțiva dintre ei ar fi vrut să se ocupe de Nicolai Romanov și niciunul dintre ei nu credea că Pleskov era capabil s-o facă.

— Ce acuzații să-i aduc? a întrebat Pleskov inocent.

— Orice dorești, de la fraudă până la crimă, a spus Zerimski. Atâta doar să fii sigur că ține.

Pleskov deja arăta puțin neliniștit. I-ar fi fost mai ușor dacă șeful i-ar fi ordonat, pur și simplu, să-l omoare pe acel om.

Ochii lui Zerimski s-au plimbat de la unul la celălalt.

— Lev, a spus el întorcându-se spre un alt bărbat care-i rămăsese loial și-l ascultase orbește. Îți voi încredința responsabilitatea asupra celeilalte jumătăți din programul meu privind legea și ordinea.

Lev Șulov părea nervos, nefiind sigur dacă ar trebui să-și arate recunoștința pentru ceea ce era pe punctul de a primi.

— Vei fi noul meu ministru de justiție.

Șulov a zâmbit.

— Dă-mi voie să-ți fac limpede că mulți se cred prea deștepți prin tribunale în momentul de față. Numește vreo cinci-șase, sau cam așa ceva, de noi judecători. Asigură-te ca toți să fie membri de partid de multă vreme. Începe prin a le explica faptul că eu am doar două politici când este vorba de lege și ordine: procese cât mai scurte și pedepse cu închisoarea cât mai lungi. Și țin neapărat să dau un exemplu elocvent chiar în primele zile ale președinției mele, ca să nu mai existe niciun dubiu asupra ceea ce îi așteaptă pe acei care mă înfurie.

— Vă gândiți la cineva anume, domnule președinte?

S-a auzit un ciocănit ușor în ușă. Toți s-au întors să vadă cine îndrăznește să întrerupă prima ședință de cabinet a noului președinte. Dmitri Titov a intrat tiptil, hazardându-se, pentru că bănuia că Zerimski ar fi fost chiar mai supărat dacă nu l-ar fi întrerupt. Președintele bătea darabana cu degetele pe masă în timp ce Titov a traversat încăperea și apoi s-a aplecat spre a-i spune ceva la ureche.

Zerimski imediat a izbucnit în râs. Ceilalți voiau să i se alăture, dar nu puteau până nu auzeau gluma. El și-a ridicat privirile spre colegii săi.

— Președintele Statelor Unite așteaptă la telefon. Se pare că dorește să mă felicite.

Acum toți au simțit că pot să-i țină isonul la hohotele de râs.

— Următoarea mea decizie în calitate de lider al vostru va fi să aleg dacă să-l las să aștepte... încă trei ani... Toți au râs și mai tare, în afară de Titov... sau să accept să vorbesc acum cu el la telefon.

Nimeni nu și-a oferit părerea.

— Să aflăm ce vrea omul? a întrebat Zerimski.

Toți au dat din cap. Titov a ridicat telefonul de lângă el și i l-a dat șefului său.

— Domnule președinte, a spus Zerimski.

— Nu, domnule, a venit imediat răspunsul. Eu sunt Andy Lloyd, șeful de cabinet de la Casa Albă. Pot să vă fac legătura cu președintele Lawrence?

— Nu, nu poți, a răspuns Zerimski furios. Spune-i președintelui tău că data viitoare când sună să se afle personal la celălalt capăt al firului pentru că eu nu tratez cu purtătorii lui de mesaje.

A trântit telefonul și toți au râs iar.

— Deci, ce spuneam?

Șulov i-a răspuns:

— Erați pe punctul de a ne spune, domnule președinte, cine va trebui dat ca exemplu spre a demonstra noua disciplină din Ministerul de Justiție.

— A, da, a spus Zerimski, zâmbetul revenindu-i pe buze chiar când telefonul a sunat din nou.

Zerimski i-a făcut semn șefului său de cabinet care l-a ridicat.

— Ar fi posibil să vorbesc cu președintele Zerimski? a întrebat o voce.

— Cine-l caută? a răspuns Titov.

— Tom Lawrence.

Titov i-a întins receptorul șefului său. „Președintele Statelor Unite”, a fost tot ce a spus el. Zerimski a dat din cap și a luat telefonul.

— Tu ești, Victor?

— Aici este președintele Zerimski. Cu cine vorbesc?

— Tom Lawrence, a răspuns președintele înălțând o sprânceană spre secretarul de stat și șeful de cabinet de la Casa Albă, care ascultau pe derivații.

— Bună dimineața. Cu ce vă pot fi de folos?

— Te-am sunat ca să-mi alătur felicitările la ale tuturor celorlalți pe care, pesemne, că le primești după impresionanta ta — Lawrence voise să spună „neașteptata”, dar consilierii îl sfătuiseră să renunțe — victorie. Ai avut o cursă foarte strânsă. Dar fiecare în politică trece prin asemenea probleme din când în când.

— Este o problemă prin care eu nu voi mai trece, a spus Zerimski.

Lawrence a râs presupunând că aceasta se voise a fi o glumă. Dacă ar fi văzut chipurile împietrite ale celor din jurul mesei din Kremlin nu ar mai fi făcut o asemenea presupunere.

Lloyd i-a șoptit:

— Țineți-l de vorbă.

— Primul lucru pe care vreau să ți-l spun este că mi-ar plăcea să te cunosc ceva mai bine, Victor.

— Atunci va trebui să înțelegi că numai mama mea îmi spune pe numele mic.

Lawrence și-a coborât privirile pe hârtiile răspândite pe biroul său. Ochii i s-au oprit pe numele întreg al lui Zerimski, Victor Leonidovici. A subliniat cu stiloul „Leonidovici”, dar Larry Harrington și-a clătinat capul dezaprobator.

— Iartă-mă, a spus Lawrence. Cum ai dori să-ți spun?

— Așa cum te aștepți să ți se adreseze cineva care nu te cunoaște.

Deși nu se auzeau decât replicile de la acest capăt al firului, cei așezați în jurul mesei din Moscova erau încântați de prima întâlnire dintre cei doi conducători. Dar nu și cel din Biroul Oval.

— Încercați o altă cale, domnule președinte, i-a sugerat secretarul de stat acoperind cu mâna telefonul său.

Tom Lawrence și-a coborât privirile spre întrebările pregătite de Andy Lloyd citindu-le în diagonală.

— Sper că n-o să treacă mult până o să avem ocazia ca să ne întâlnim. Este destul de surprinzător, a adăugat el, că nu ne-am ciocnit unul de altul până acum.

— Nu este deloc surprinzător, a replicat Zerimski. Când ai fost ultima oară la Moscova, în iunie, ambasadorul tău a omis să-mi

trimită, mie sau altcuiva din partidul meu, o invitație la dineul dat în cinstea ta.

S-au auzit murmure de aprobare din jurul mesei.

— Sunt sigur că știi prea bine că în călătoriile peste hotare cei care îți fac programul sunt, în special, oficialitățile locale...

— Aș fi interesat să aflu pe care din acei oficiali locali ai tăi vei simți nevoia să-i înlocuiești după o eroare atât de grosolană. Zerimski a făcut o pauză. Poate că începi chiar cu ambasadorul, a adăugat el.

A urmat o altă tăcere prelungită în care cei trei bărbați din Biroul Oval parcurgeau în grabă întrebările atât de meticulos alcătuite. Ei nu anticipaseră că Zerimski va merge atât de departe cu răspunsurile.

— Te pot asigura, a adăugat Zerimski, că eu n-o să las pe niciunul din oficialii mei, locali sau din altă parte, să treacă peste dorințele *mele* personale.

— Ești un om norocos, a spus Lawrence, fără a-și mai bate capul cu vreunul din răspunsurile dinainte pregătite.

— Norocul nu este un factor pe care-l iau vreodată în considerație, a răspuns Zerimski. Mai cu seamă când am de-a face cu adversarii mei.

Pe Larry Harrington începuse să-l apuce disperarea, dar Andy Lloyd a scris la repezeală o întrebare pe o hârtie și a pus-o sub nasul președintelui. Lawrence a dat din cap.

— Poate că ar trebui să aranjăm o întâlnire mai curând ca să ne cunoaștem unul pe celălalt mai bine.

Cei trei de la Casa Albă se așteptau ca oferta să fie refuzată cu vehemență.

— Am să reflectez la propunerea ta cu toată seriozitatea, a răspuns Zerimski spre surprinderea tuturor din ambele birouri. De ce nu-i spui domnului Lloyd să ia legătura cu tovarășul Titov care se ocupă de organizarea întâlnirilor mele cu conducătorii străini?

— Cu siguranță că am s-o fac, a spus Lawrence ușurat. Am să-i cer lui Andy Lloyd să-l sune pe domnul Titov în următoarele câteva zile.

Lloyd a mai scris la repezeală ceva și i-a întins hârtia președintelui. Pe ea se putea citi: „Bineînțeles și eu voi fi fericit să vizitez Moscova”.

— La revedere, domnule președinte, a spus Zerimski.

— La revedere... domnule președinte, a răspuns Lawrence.

După ce a închis telefonul, Zerimski a oprit inevitabilul ropot de aplauze întorcându-se rapid spre șeful său de cabinet și spunându-i:

— Când sună Lloyd, o să-ți propună să vizitez Washington-ul. Acceptă oferta.

Șeful lui de cabinet a părut surprins.

— Sunt hotărât, a spus președintele adresându-se colegilor lui de partid, ca Lawrence să-și dea seama cât de curând posibil cu cine are de-a face. Și mai important, vreau ca publicul american să se convingă singur. Și-a împreunat degetele. Am de gând să încep prin a mă asigura că Legea Reducerii Armelor a lui Lawrence să nu fie aprobată în Senat. Nu cred că am un cadou mai potrivit de Crăciun ca să i-l fac lui... Tom.

De data aceasta i-a lăsat să-l aplaude scurt, după care i-a redus la tăcere fluturându-și iar mâna.

— Dar acum trebuie să ne întoarcem la problemele noastre interne, care sunt mult mai presante. Știți, eu cred că este important să-i facem și pe proprii noștri cetățeni să fie conștienți de dârzenia noului lor conducător. Vreau să le dau un exemplu care nu va mai lăsa nicio îndoială nimănui despre felul în care intenționez să mă ocup de acei care au de gând să mi se opună.

Toți așteptau să vadă pe cine va alege Zerimski pentru această onoare. El și-a întors privirile spre nou numitul ministru de justiție.

— Unde este ucigașul plătit de Mafya care a încercat să mă asasineze?

— Este închis la Crucifix, a răspuns Șulov. Unde presupun că doriți să rămână pentru tot restul vieții.

— Categorie, nu, a spus Zerimski. Închisoarea pe viață este o pedeapsă mult prea ușoară pentru un criminal atât de feroce. El este persoana ideală care o să fie judecată. Vom face din el primul nostru exemplu public.

— Mă tem că poliția nu a găsit nimic care să dovedească faptul că el...

— Atunci fabricați o dovadă, a spus Zerimski. La procesul lui n-o să participe decât membrii loiali ai partidului.

— Înțeleg, domnule președinte, a spus noul ministru al justiției. Apoi a ezitat. Ce aveți în gând?

— Un proces rapid, prezidat de unul dintre noii judecători și

un juriu alcătuit în exclusivitate din oficiali ai partidului.

— Și sentința, domnule președinte?

— Pedepsa cu moartea, bineînțeles. Imediat după ce se va pronunța sentința ai să informezi presa că eu voi asista la execuție.

— Și când va fi? a întrebat ministrul de justiție, notând fiecare cuvânt al lui Zerimski.

Președintele și-a răsfoit la repezeală agenda căutând o pauză de cincisprezece minute.

— Vinerea viitoare, ora opt dimineață. Acum ceva cu mult mai important — planurile mele pentru viitorul forțelor armate.

A zâmbit către generalul Borodin care era așezat în dreapta lui și care până acum nu deschisese deloc gura.

— Pentru dumneata, domnule vicepreședinte, cea mai mare recompensă din toate...

CAPITOLUL 20

Ca prizonier în lagărul Nan Dinh, Connor își făcuse un sistem personal de numărare a zilelor de când se afla în captivitate.

La ora cinci în fiecare dimineață un gardian din Vietcong își făcea apariția cu un bol cu orez înotând în apă — singura lui masă din cursul zilei. De fiecare dată Connor lua un singur bob de orez și-l punea într-unul din cele șapte bețe de bambus din care era făcută salteaua. În fiecare săptămână transfera unul din cele șapte boabe pe grinda de deasupra patului iar pe celelalte șase le mânca. La fiecare patru săptămâni lua unul din boabele de pe grinda de deasupra patului și-l punea între scândurile de sub pat. În ziua în care el și Chris Jackson au scăpat din lagăr, Connor știa că stătuse în captivitate un an, cinci luni și două zile.

Dar să zaci într-un prici dintr-o celulă fără ferestre, din închisoarea Crucifix nici măcar pentru Connor n-a fost posibil să inventeze un sistem de a cronometra timpul de când se afla acolo. Șeful Poliției îl vizitase de două ori și plecase fără a afla nimic de la el. Connor începuse să se întrebe cât va mai dura până își va pierde răbdarea cu el, care, pur și simplu, își repeta numele și naționalitatea la nesfârșit și cerea să-și vadă ambasadorul. Dar nu va trebui să aștepte mult până o să afle. Doar la câteva clipe după ce Bolcenkov plecase din celulă a doua oară, cei trei bărbați care-l întâmpinaseră în după amiaza când intrase în închisoare au dat buzna în celula lui.

Doi dintre ei l-au înșfăcat de pe prici și l-au trântit în scaunul pe care stătuse nu demult șeful Poliției. I-au răsucit brațele la spate și i-au pus cătușe.

Atunci a văzut pentru prima oară Connor briciul de tăiat beregata. În timp ce cei doi îl țineau ținut pe scaun, celui de al treilea i-au trebuit paisprezece mișcări razante ale lamei ruginite ca să-i radă tot părul de pe cap laolaltă cu o bună parte din piele. El nu-și mai pierduse timpul ca să-l frece în prealabil cu săpun și apă. Sângele a continuat să-i curgă pe față lui Connor prelingându-i-se pe cămașă multă vreme după ce ei plecaseră lăsându-l aruncat pe scaun.

El și-a amintit cuvintele șefului Poliției când s-au întâlnit prima oară: „Eu nu cred în tortură; nu este stilul meu”. Dar asta fusese

înainte ca Zerimski să fie președinte.

În cele din urmă a adormit, dar pentru câtă vreme el n-ar putea să spună. Lucrul următor pe care și l-a reamintit a fost că l-au ridicat de pe jos și l-au trântit pe scaun ținându-l imobilizat pentru a doua oară.

Bărbatul care-l scalpase își înlocuise briciul cu un ac lung și gros dând dovadă de aceeași delicatețe pe care o avusese ca frizer și acum când a tatuat numărul 12995 pe încheietura mâinii stângi a pușcăriașului. Era evident că pentru ei nu conta numele când îți rezervai casă și masă la Crucifix.

Când ei au revenit pentru a treia oară l-au săltat de jos și i-au dat un brânci afară din celulă pe coridorul lung și întunecos. În momente ca acesta ar fi vrut să nu mai aibă niciun pic de imaginație. A încercat să nu se gândească la ce aveau ei în minte în ceea ce-l privea.

În ordinul ce-i însoțea Medalia de Onoare scria cum locotenentul Fitzgerald își condusese fără teamă oamenii, își salvase un camarad ofițer și organizase o evadare uluitoare dintr-un lagăr de prizonieri din Vietnamul de Nord. Dar Connor știa că el nu întâlnise niciodată un om căruia să nu-i fie frică. În Nan Dinh el rezistase un an, cinci luni și două zile — dar pe atunci nu avea decât douăzeci și doi de ani — și la douăzeci și doi de ani crezi că ești nemuritor.

Când l-au îmbrâncit de pe coridor în soarele dimineții, primul lucru pe care l-a văzut Connor a fost un grup de pușcăriași care înălțau o spânzurătoare. El avea acum cincizeci și unu de ani. La vârsta asta nimeni nu se mai crede nemuritor.

Când Joan Bennett a semnat condica de prezență la Langley în acea luni, știa exact câte zile se scurseseră din „sentința” ei de opt luni pentru că în fiecare seară, chiar înainte de a pleca de acasă la slujbă, își hrănea pisica și mai tăia încă o zi din calendarul de pe peretele bucătăriei.

Ea și-a lăsat mașina în parcare din aripa de vest și s-a îndreptat direct spre bibliotecă. După ce a semnat de prezență a coborât pe scara metalică în secția de documentare. În următoarele nouă ore, doar cu o singură pauză de masă la miezul nopții, ea va parcurge ultimele extrase de presă din Orientul Mijlociu transmise prin e-mail. Sarcina ei era să caute orice menționare a Statelor Unite și, dacă era critică, s-o copieze

electronic, s-o colaționeze și s-o transmită prin e-mail șefului ei la etajul trei, care va reflecta asupra consecințelor ei mai târziu, la o oră mai civilizată în acea dimineață. De nenumărate ori se gândise să-și depună demisia, dar era hotărâtă să nu-i dea satisfacție lui Gutenberg.

Chiar înaintea pauzei de la miezul nopții, lui Joan i-a sărit în ochi un titlu din *The Istanbul News*: „Ucigașul plătit de Mafya va fi judecat”. În mintea ei Mafia nu putea fi decât italiană, așa că a fost surprinsă când a descoperit că acel articol se referea la un terorist sud-african care va fi judecat pentru un atentat ce l-a vizat pe noul președinte al Rusiei. Ea nu i-ar mai fi dat nicio atenție dacă n-ar fi văzut desenul în creion al acuzatului.

Inima lui Joan a început să bată cu putere pe măsură ce citea cu atenție articolul lung al Fatimei Kusmann, corespondentul pentru Europa de Est de la *The Istanbul News*, care declara că stătuse lângă ucigașul profesionist în timpul unei adunări din Moscova în fața căreia vorbea Zerimski.

Miezul nopții trecuse demult, dar Joan a rămas tot la biroul ei.

În timp ce Connor stătea în curtea închisorii și se uita lung la spânzurătoarea pe jumătate înălțată, o mașină a poliției a oprit lângă el și un zdrahon i-a făcut vânt pe bancheta din spate. A fost surprins când l-a văzut pe șeful Poliției. Bolcenkov cu greu l-a recunoscut pe bărbatul ras-chilug și sfrijit.

Niciunul din ei n-a scos nicio vorbă în timp ce mașina a ieșit pe porțile închisorii. Șoferul a virat-o apoi la dreapta și a mers de-a lungul Nevei cu o viteză de exact cincizeci de kilometri pe oră. Au trecut peste trei poduri, după care au cotit-o la stânga și au traversat al patrulea pod care i-a scos în centrul orașului. În timp ce traversau râul privirile lui Connor s-au oprit asupra zidurilor de un verde pal al palatului Ermitaj. Un contrast mai mare cu închisoarea pe care abia o părăsise nu putea fi. Și-a înălțat ochii spre albastrul limpede al cerului și apoi i-a coborât spre trecătorii de pe stradă. Ce repede a fost făcut conștient de cât de mult prețuia libertatea! Când au ajuns pe malul sudic al râului, șoferul a virat-o la dreapta și după câteva sute de iarzi a oprit în fața Palatului de Justiție. Ușa mașinii a fost deschisă de un polițist care-i aștepta. Dacă Connor s-ar fi gândit să evadeze, pe trotuar mai erau alți cincizeci de ofițeri care l-ar fi făcut să se răzgândească pe loc. Ei s-au aliniat pregătindu-se pentru a da

onorul, în timp ce el urca scările în clădirea imensă de piatră.

Connor a fost condus către un birou de lângă intrare unde un ofițer i-a pironit brațul stâng pe masă, i-a cercetat încheietura mâinii și a bifat numărul 12995 pe lista acuzaților. Apoi a fost dus de-a lungul unui coridor de marmură către două uși masive de stejar. Când a fost la câțiva pași ele s-au deschis brusc și el a intrat într-o sală de judecată plină-ochi.

Și-a plimbat privirile peste marea de chipuri și i-a fost limpede că el era cel așteptat.

Joan a căutat informații în computer despre *atentatul asupra lui Zerimski*. Toate știrile de presă păreau a fi de acord asupra unui lucru: că bărbatul care fusese arestat în Piața Libertății era Piet de Villiers, un ucigaș sud-african plătit de Mafya rusească spre a-l asasina pe Zerimski. Arma descoperită printre lucrurile lui era identică cu cea care fusese folosită în uciderea lui Ricardo Guzman, un candidat la alegerile prezidențiale din Columbia, în urmă cu două luni.

Joan a scanat în computerul ei portretul lui Villiers făcut în creion de ziarista turcă și l-a mărit până când s-a umplut tot ecranul. Apoi i-a selectat ochii și i-a adus la mărime naturală. Acum era sigură de adevărata identitate a bărbatului ce urma să fie judecat în St. Petersburg.

Joan s-a uitat la ceas. Era două și câteva minute. A ridicat telefonul de lângă ea și a format un număr pe care-l știa pe dinafară. L-a lăsat să sune până când o voce adormită a răspuns: „Cine este?”

Joan n-a spus decât atât: „Este important și trebuie să te văd. Voi fi la tine cam peste o oră și ceva”. Apoi a pus telefonul în furcă.

Câteva clipe mai târziu altcineva era trezit de un telefon. El a ascultat atent, după care a spus: „Va trebui doar să avansăm planul nostru inițial cu câteva zile”.

Connor stătea în picioare în boxa acuzaților și-și plimba privirile peste sala de judecată. Ochii i s-au oprit mai întâi asupra juriului. Doisprezece oameni buni și onești? Puțin probabil. Niciunul dintre ei nici măcar n-a privit în direcția lui. El bănuia că nu le trebuise mult ca să fie confirmați și că nu fusese nicio cerere pentru vreo altă alternativă.

Toți din sală s-au ridicat în picioare când pe o ușă laterală a intrat un bărbat în robă neagră. El s-a așezat pe un scaun mare de piele, plasat în centrul podiumului și sub portretul în mărime naturală al președintelui Zerimski. Grefierul de ședință s-a ridicat de pe locul lui și a citit acuzația în limba rusă. Connor cu greu putea urmări procedura juridică și bineînțeles nu a fost întrebat cum dorea să pledeze: vinovat sau nevinovat. Grefierul și-a reluat locul și un bărbat de vârstă mijlocie, înalt și încrunțat s-a ridicat de pe o bancă plasată mai jos de judecător și a început să se adreseze juriului.

Ținându-se de reverele hainei procurorul și-a petrecut restul dimineții descriind evenimentele care au dus la arestarea inculpatului. El a povestit juriului cum de Villiers fusese văzut urmărindu-l pas cu pas pe Zerimski cu mai multe zile înainte de a fi arestat în Piața Libertății. Și cum arma cu care inculpatul voise să-l asasineze pe iubitul lor președinte fusese descoperită printre obiectele lui personale dintr-un hotel.

— Vanitatea l-a dat de gol pe acuzat, a spus procurorul. Inițialele lui erau clar imprimare pe servieta în care se afla arma. Judecătorul a permis juriului să examineze pușca și servieta.

— Și o dovadă și mai convingătoare a fost găsită ascunsă în trusa de toaletă a acuzatului, a continuat procurorul, care confirmă transferul a un milion de dolari americani într-un cont bancar din Geneva.

Din nou i s-a dat juriului să cerceteze dovada. Apoi procurorul a lăudat priceperea Poliției din St. Petersburg care a prevenit acest act criminal și profesionalismul cu care l-a prins pe acuzat când intenționa să-și pună planul în aplicare. A adăugat că națiunea datorează o mare recunoștință lui Vladimir Bolcenkov, șeful Poliției din St. Petersburg. Mulți din membrii juriului dădeau din cap în semn de încuviințare.

Procurorul și-a completat monologul informând juriul că ori de câte ori acuzatul a fost întrebat dacă fusese plătit de Mafya ca să ucidă, acesta a refuzat să răspundă.

— Dumneavoastră puteți să deduceți ce doriți din tăcerea lui, a spus el. Concluzia mea este că, date fiind probele, nu poate fi decât un singur verdict și o singură sentință. A schițat un zâmbet către judecător și și-a reluat locul.

Connor a privit în sală să vadă cine fusese numit ca să-l apere. S-a întrebat cum își va duce la capăt misiunea apărătorul

lui de vreme ce nici măcar nu se văzuseră.

Judecătorul a făcut semn cu capul către celălalt capăt al băncii și un tânăr care nu părea a fi părăsit demult băncile facultății s-a ridicat în picioare pentru a se adresa instanței. El nu și-a agățat mâinile de reverele hainei, nici nu i-a zâmbit judecătorului, nici nu s-a adresat juriului. El a spus doar atât: „Clientul meu nu are nimic de spus în apărarea sa” și s-a așezat la loc pe bancă.

Judecătorul a aprobat din cap, apoi și-a îndreptat atenția spre președintele juriului, un bărbat cu o înfățișare gravă, care știa exact ce se aștepta de la el. S-a ridicat și el la rândul lui în picioare.

— Ținând cont de dovezile prezentate în acest caz, domnule președinte, cum îl declarați pe inculpat?

— Vinovat, și-a spus președintele dintr-o răsufare opinia fără a fi nevoie a se consulta cu vreun alt membru al juriului.

Judecătorul a privit spre Connor pentru prima oară.

— Din moment ce juriul a ajuns la un verdict unanim, mie nu mi rămâne altceva de făcut decât să aprob hotărârea lor. Și, după lege, nu există decât o singură pedeapsă pentru delictul său. A făcut o pauză, a privit impasibil spre Connor și a spus: Te condamn la moarte prin spânzurătoare. Judecătorul s-a întors apoi spre avocatul apărării. Doriți să faceți apel împotriva sentinței? a întrebat el retoric.

— Nu, domnule președinte, a venit pe loc răspunsul.

— Execuția va avea loc vineri, la ora opt dimineața.

Connor a fost surprins doar că trebuiau să aștepte până vineri ca să-l spânzure.

Înainte de a pleca, Joan a verificat iar numeroasele articole. Datele se potriveau exact plecărilor lui Connor în străinătate. Mai întâi călătoria în Columbia, apoi cea în St. Petersburg. Erau, ca să citeze una din maximele favorite ale lui Connor, prea multe coincidențe.

Pe la ora trei Joan se simțea secătuită și la capătul puterilor. Nu ardea de nerăbdare să-i spună lui Maggie rezultatele muncii ei de detectiv. Și dacă, într-adevăr, Connor urma să fie judecat în St. Petersburg, nu mai era nicio clipă de pierdut pentru că ziarele turcești apăruseră deja de câteva zile.

Joan a închis computerul, și-a încuiat biroul și spera că șeful ei

n-o să observe că era aproape goală cutia cu e-mail. A urcat scara metalică la parter, și-a introdus cartela magnetică în aparatul de la punctul de control de la ieșire și a trecut pe lângă câțiva lucrători răzleți ce soseau pentru prima tură de dimineață.

Joan a aprins farurile mașinii ei nou-nouțe și a ieșit din parcare iar la poartă a virat-o spre est pe George Washington Parkway. Strada era încă acoperită cu porțiuni de gheață de la viscolul din seara trecută și echipajele de dezăpezire lucrau ca s-o curețe înainte de orele aglomerate ale dimineții. De obicei ei îi plăcea să șofeze pe străzile pustii ale Washingtonului când noaptea se îngâna cu ziua, să treacă pe lângă magnificele monumente care comemorau istoria națiunii. La școală în St. Paul ea ascultase tăcută, în prima bancă, când profesoara le regala cu povești despre Washington, Jefferson, Lincoln și Roosevelt. Admirația pentru aceste figuri ilustre îi alimentase ambiția de a lucra în serviciul public.

După studii guvernamentale la University of Minnesota ea făcuse cerere de angajare la F.B.I. și C.I.A. Ambele o chemaseră la interviuri, dar după ce fusese la Connor Fitzgerald, renunțase să se mai prezinte la F.B.I. Aici ea a lucrat pentru un bărbat care se întorsese dintr-un război inutil în Vietnam cu o medalie despre care el n-a pomenit niciodată nimic și care continua să-și servească țara fără fanfaronadă sau dorința de a-i fi recunoscute meritele. Dacă ea își exprima vreodată aceste gânduri în fața lui Connor, el doar râdea și-i spunea că a devenit sentimentală. Dar Tom Lawrence avusese dreptate când îl descrisese pe Connor ca pe unul din eroii anonimi ai națiunii pentru care nu s-au scris imnuri și ode. Joan îi va sugera lui Maggie să ia legătura imediat cu Casa Albă, de vreme ce Lawrence fusese cel care-i ceruse lui Connor să ducă la îndeplinire această misiune.

Joan încerca să-și facă o oarecare ordine logică în gânduri când un camion mare și verde care împrăștia nisip peste gheață a trecut pe lângă ea și a început să intre pe banda ei înainte de a fi depășit-o complet. Ea l-a semnalizat cu farurile, dar camionul nu s-a dat la o parte așa cum se așteptase. S-a uitat în oglinda retrovizoare și a încetinit ca să intre pe banda din centru. Camionul imediat i-a tăiat calea, forțând-o să vireze în scurt pe banda din stânga. Din nou s-a uitat în oglinda

retrovizoare, dar de data asta a fost îngrozită când a văzut un Mercedes mare și negru care venea în viteză din spate. Ea a apăsător piciorul pe accelerație pentru că autostrada urca în pantă, cotind-o brusc spre stânga lângă Spout Run. Micul Passat a răspuns imediat la comandă, dar a accelerat și camionul cu nisip și ea n-a putut prinde suficientă viteză ca să-l depășească.

Joan n-avea altă posibilitate decât să se deplaseze mai departe spre stânga și aproape că a intrat pe fâșia mediană. A privit în oglinda retrovizoare și a văzut că Mercedes-ul o virase și el și acum era foarte aproape de bara ei de protecție. Simțea cum inima îi bătea cu putere în piept. Camionul și mașina lucrau laolaltă? Ea a încercat să încetinească dar Mercedes-ul se apropia din ce în ce mai mult. Joan a apăsător din nou pe accelerație și mașina ei a țâșnit înainte. Transpirația îi curgea pe frunte și îi intra în ochi în timp ce ajunsese la același nivel cu partea din față a camionului, dar n-a putut să-l depășească, chit că apăsător până la fund accelerația. Își pironise privirile pe cabina camionului și încerca să-i atragă atenția șoferului, dar el habar n-a avut de mâna ei care-i făcea semn și a continuat implacabil să se deplaseze spre stânga forțând-o pe ea să încetinească și să rămână în urma lui. Ea s-a uitat iar în oglinda retrovizoare: Mercedes-ul era și mai aproape de bara ei de protecție.

În timp ce ea privea în spate, platforma basculantă a camionului s-a ridicat și a început să împrăstie nisipul pe stradă. Instinctiv Joan a apăsător pe frână, dar mica mașină a ieșit de sub control, a derapat pe fâșia mediană acoperită de gheață și a catapultat peste malul acoperit cu iarbă în direcția râului. A lovit apa cu o izbitură surdă și după ce a plutit o clipă s-a făcut nevăzută. Tot ce-a rămas au fost urmele derapajului pe mal și câteva clipocituri de apă. Camionul cu nisip a revenit pe banda de centru și și-a continuat drumul spre Washington. O clipă mai târziu Mercedes-ul a semnalizat cu farurile, a depășit camionul și a accelerat mai departe.

Două mașini care se îndreptau spre aeroportul Dulles s-au oprit pe fâșia mediană. Unul din șoferi a sărit din mașină și a alergat spre malul râului să vadă dacă poate da o mână de ajutor, dar când a ajuns la marginea apei mașina nu se mai vedea nicăieri. Tot ce mai rămăsese erau urmele derapajului pe malul acoperit cu zăpadă și un clipocit de apă. Celălalt șofer a

notat la repezeală numărul camionului cu nisip. I l-a dat primului polițist care a sosit la locul accidentului și care l-a căutat în computerul de la bord. După câteva secunde el s-a încruntat.

— Sunteți sigur că ați notat corect numărul, domnule? l-a întrebat el. Departamentul care se ocupă de întreținerea drumurilor din Washington nu are înregistrat niciun vehicul cu acest număr.

Când Connor a fost împins pe bancheta din spate a mașinii, l-a găsit din nou pe șeful Poliției care-l aștepta. În timp ce mașina parcurgea înapoi drumul către închisoarea Crucifix, Connor nu s-a putut abține ca să-i pună lui Bolcenkov o întrebare:

— Nu pricep, de ce așteaptă până vineri ca să mă spânzure?

— Într-adevăr, un pic de noroc, a spus șeful Poliției. Se pare că iubitul nostru președinte a insistat să fie prezent la execuție. Bolcenkov a tras adânc din țigară. Și el nu are cincisprezece minute libere înainte de vineri dimineață.

Connor a zâmbit contorsionat.

— Mă bucur că ți s-a dezlegat, în sfârșit, limba, domnule Fitzgerald, a continuat șeful Poliției. Pentru că cred că a venit timpul să-ți spun că mai există o alternativă.

CAPITOLUL 21

Mark Twain a spus odată despre un prieten: „Dacă n-a apărut la timp, vei afla despre el c-a murit”.

După ce a venit ora patru și a trecut, Maggie a început să se uite la ceas din minut în minut. Pe la patru și jumătate a început să se întrebe dacă nu era prea adormită când a sunat Joan și poate că n-a înțeles bine ce i-a spus.

La ora cinci Maggie a hotărât că era timpul s-o sune pe Joan acasă. N-a răspuns nimeni. Apoi a încercat la telefonul din mașină și de data asta a primit un mesaj: „Acest număr momentan este defect. Vă rog reveniți mai târziu”.

Maggie a început să măsoare în sus și în jos bucătăria cu pasul, având sentimentul cert că Joan trebuie să fi primit ceva vești despre Connor. Pesemne că era ceva important, altfel de ce ar fi trezit-o la două noaptea? Să fi luat el legătura cu ea? Știa ea unde se află Connor? Va putea ea să-i spună când o să se întoarcă acasă? Pe la șase, Maggie a decis că era o urgență. A deschis televizorul ca să vadă ora exactă. Fața lui Charlie Gibson a apărut pe ecran: „În următorul ceas vom discuta despre decorațiunile de Crăciun la care chiar și copiii vă pot ajuta. Dar mai întâi îi vom da legătura lui Kevin Newman pentru știrile dimineții”.

Maggie continua să se învârtă în jurul mesei din bucătărie în timp ce reporterul prognoza că aproape sigur va fi respinsă în Senat Legea propusă de președinte pentru Reducerea Armelor Nucleare, Biologice, Chimice și Convenționale, acum că Zerimski fusese ales președinte al Rusiei.

Ea se întreba dacă să încalce o regulă de o viață și să încerce s-o sune pe Joan la Langley când a apărut un anunț cu litere îngroșate sub chipul lui Kevin Newman: „*Accident pe G.W. Parkway în care au fost implicați un camion ce împrăștia nisip și un Volkswagen. Șoferul mașinii se crede că s-ar fi înecat. Detalii la știrile de la 6,30*”.

Maggie a încercat să mănânce un bol cu fulgi de porumb în timp ce buletinul de știri de la prima oră a dimineții continua. Andy Lloyd a apărut pe ecran anunțând că președintele Zerimski va face o vizită oficială la Washington chiar înainte de Crăciun. „Președintele a primit bucuros știrea”, a spus reporterul, „și

speră că într-o oarecare măsură îi va convinge pe membrii Senatului că noul președinte al Rusiei dorește să rămână în relații prietenești cu America. În orice caz, liderul majorității din Senat a spus că va aștepta până când Zerimski se va adresa...”

Când Maggie a auzit micul zgomot făcut de corespondența căzută pe preș s-a dus în hol, a luat cele șapte plicuri ce zăceau pe dușumea și le-a frunzărit în timp ce se întorcea în bucătărie. Patru erau pentru Connor; ea niciodată nu-i deschisese scrisorile când el era plecat; alta purta ștampila poștei din Chicago și litera „e” din „Maggie” era înclinată într-un asemenea unghi că nu putea să fie decât anuala felicitare de Crăciun a lui Declan O’Casey. Pe ultima se vedea clar scrisul fiicei sale. Ea le-a lăsat pe celelalte și a deschis-o pe cea de la Tara.

Dragă mamă,

Îți scriu doar câteva rânduri spre a-ți confirma că Stuart sosește în Los Angeles vineri. Intenționăm să mergem câteva zile cu mașina la San Francisco înainte de a lua avionul către Washington pe cincisprezece.

Maggie a zâmbit.

Amândoi așteptăm cu nerăbdare să ne petrecem Crăciunul cu tine și tata. El încă nu m-a sunat, așa că presupun că nu s-a întors.

Maggie s-a încruntat.

Am primit o scrisoare de la Joan. Se pare că nu prea-i place noua slujbă. Bănuiești că, la fel ca noi, ea în simte lipsa tatei. Mi-a scris că și-a cumpărat un: Volkswagen nou și foarte chic...

Maggie a citit ultima propoziție a doua oară și mâna a început să-i tremure. „O, Dumnezeuule, nu”, a spus ea cu voce tare. S-a uitat la ceas: șase și douăzeci. Pe ecranul televizorului Lisa McRee expunea un lanț confecționat din hârtie multicoloră. „Decorații festive de Crăciun la care vă pot ajuta copiii”, declara ea cu un chip radios. „Acum să ne întoarcem la legenda pomului de Crăciun”.

Maggie a comutat pe canalul 5. Un alt comentator făcea speculații dacă intenționata vizită a lui Zerimski va influența conducerea Senatului în a-și da sau nu votul în privința Legii Reducerii Armelor.

— Haide, haide odată, spunea Maggie.

În cele din urmă prezentatorul a spus: „Și acum vă putem da mai multe detalii în legătură cu accidentul petrecut pe George

Washington Parkway. Vă facem legătura cu reporterul nostru de la fața locului, Liz Fullerton”.

„Mulțumesc, Julie. Mă aflu pe fâșia mediană a autostrăzii George Washington Parkway, unde a avut loc tragicul accident la trei și cincisprezece minute în această dimineață. Mai devreme am luat un interviu unui martor ocular care a relatat pentru canalul 5 ce a văzut”.

Camera s-a oprit asupra unui bărbat care se vedea clar că nu se aștepta să apară la televizor în această dimineață.

„Mă îndreptam spre Washington”, spunea el reporterului „când un camion a început să-și descarce nisipul pe autostradă făcând ca mașina din spatele lui să fie obligată să vireze brusc și să piardă controlul. Mașina a derapat de pe șosea pe malul râului și apoi a dispărut în Potomac.” Camera s-a mutat asupra râului zăbovind pe un grup de scafandri ai poliției, după care s-a reîntors către reporter.

„Se pare că nimeni nu știe exact ce s-a întâmplat, a continuat ea. Este chiar posibil ca șoferul camionului cu nisip, care stătea sus în cabina lui, să-și fi continuat drumul fără a avea habar că s-a petrecut un accident”.

— Nu, nu, a țipat Maggie. Doamne, să nu fie ea!

„În spatele meu puteți vedea scafandrii poliției care deja au localizat vehiculul, se pare un Volkswagen Passat. Ei speră să-l poată aduce la suprafață într-o oră. Identitatea șoferului este încă necunoscută.”

— Nu, nu, nu! a repetat Maggie. Doamne, să nu fie Joan.

„Poliția roagă ca șoferul Mercedes-ului care se pare că a fost martorul accidentului să-i ajute în efectuarea investigațiilor. Sperăm să vă aducem noi amănunte peste o oră, până atunci...”

Maggie a alergat în hol, și-a smuls haina din cuier și a țâșnit pe ușa din față. A sărit în mașină și a fost ușurată când vechea Toyota a pornit la prima răsucire a cheii în contact. A încetinit ușor când a ieșit în Avon Place, apoi a accelerat pe Twenty-Ninth Street, către est în direcția autostrăzii Parkway.

Dacă ea s-ar fi uitat mai atent în oglinda retrovizoare când a plecat din fața casei, ar fi văzut un mic Ford albastru care a pornit în urma ei. Pasagerul de lângă șofer a format un număr care nu figura în cartea de telefoane.

— Domnule Jackson, este așa drăguț din partea dumitale că ai

venit să mă vezi iar.

Jackson era amuzat de curtoazia studiată a lui Nicolai Romanov, mai cu seamă că proceda de o asemenea manieră de parcă el ar mai fi avut și altă șansă de alegere în problema care-l interesa.

Prima întâlnire fusese la cererea lui Jackson și evident n-a fost considerată „o pierdere de vreme” din moment ce Serghei era teafăr și alerga pe ambele picioare. Fiecare întâlnire ulterioară fusese cerută de Romanov pentru a-l pune la curent pe Jackson cu ultimele amănunte ale planului său.

Țarul s-a așezat mai bine în scaunul său cu brațe și Jackson a observat nelipsitul pahar cu lichid incolor de pe măsuța de alături. Și-a reamintit reacția bătrânului când îi pusese o întrebare, așa că a așteptat ca el să-i vorbească.

— Vei fi bucuros, domnule Jackson, să afli că totul, cu o singură excepție care va trebui rezolvată, a fost aranjat ca evadarea colegului dumitale să reușească. Tot ce ne trebuie acum este ca domnul Fitzgerald să fie de acord cu condițiile noastre. Dacă le va considera de neacceptat, eu nu pot face nimic ca să împiedic să fie spânzurat mâine dimineață la ora opt. Romanov vorbea fără niciun fel de emoție. Permite-mi să te pun la curent cu ceea ce am plănuțit până acum, în cazul în care el se hotărăște să meargă înainte. Sunt sigur că observațiile dumitale, ca fost director adjunct al C.I.A., se vor dovedi utile.

Bătrânul a apăsă pe un buton de pe brațul scaunului său și ușa din celălalt capăt al salonului s-a deschis brusc. Alexei Romanov a intrat în cameră.

— Cred că îl știi pe fiul meu, a spus țarul.

Jackson a privit în direcția bărbatului care întotdeauna îl însoțise în drumurile lui la Palatul de Iarnă, dar care rareori îi adresase vreun cuvânt. El a încuviințat scurt din cap.

Tânărul a dat la o parte o frumoasă tapițerie din secolul al XIV-lea. În spatele ei se ascundea un televizor mare. Ecranul argintiu părea nepotrivit cu somptuozitatea încăperii, dar nu mai mult decât proprietarul și acoliții săi, și-a zis în sinea lui Jackson.

Prima imagine care a apărut pe ecran a fost exteriorul închisorii Crucifix.

Alexei Romanov a arătat spre poartă:

— Zerimski este așteptat să sosească la ora șapte și cincizeci. El va fi în cea de a treia din cele șapte mașini și va intra prin

poarta laterală, situată aici. Degetul lui s-a mișcat pe suprafața ecranului. El va fi întâmpinat de Vladimir Bolcenkov, care-l va însoți până în curtea principală unde va avea loc execuția. La șapte și cincizeci și două...

Tânărul Romanov a continuat să-i descrie lui Jackson planul minut cu minut mergând până la cele mai mici amănunte când i-a explicat cum va avea loc evadarea lui Connor. Jackson a observat că el părea total nepreocupat de singura problemă rămasă nerezolvată, evident, fiind sigur că tatăl lui va găsi soluția până a doua zi dimineață. Când a terminat, Alexei a închis televizorul, a pus la locul ei tapițeria și s-a înclinat ușor către tatăl său. Apoi a părăsit încăperea fără niciun cuvânt.

Când ușa s-a închis, bătrânul a întrebat:

— Aveți vreo observație?

— Una sau două, a răspuns Jackson. În primul rând dați-mi voie să vă spun că sunt impresionat de plan și că sunt convins că are toate șansele să reușească. Este limpede că v-ați gândit la aproape toate aspectele care ar putea să apară — asta presupunând că și Connor va fi de acord cu condițiile dumneavoastră. Și în această privință, trebuie să repet, nu am nicio autoritate să vorbesc în numele lui.

Romanov a încuviințat din cap.

— Dar, totuși, mai rămâne încă o problemă nerezolvată.

— Aveți o soluție? a întrebat bătrânul.

— Da, a răspuns Jackson. Am.

Bolcenkov și-a petrecut aproape o oră relatându-i cu lux de amănunte planul lui Romanov, apoi l-a lăsat pe Connor să reflecteze asupra răspunsului. Nu era nevoie să-i reamintească faptul că avea în față un timp absolut limitat: Zerimski urma să ajungă la Crucifix în patruzeci și cinci de minute.

Connor zăcea pe patul lui. Condițiile n-ar fi putut fi exprimate mai clar. Dar chiar dacă le accepta și evadarea lui era organizată cu succes, el tot nu avea încredere că-și va putea duce la îndeplinire partea care-i revenea lui.

În cazul în care nu reușea, ei îl vor omorî. Și asta era simplu — afară doar că Bolcenkov îi promisese că nu va fi o moarte atât de rapidă și ușoară ca ștreangul călăului. Și el îi făcuse la fel de limpede că în cazul în care Connor avea unele dubii — toate contractele încheiate cu Mafya rusească și neonorate, automat

se repercutau asupra rudelor celor mai apropiate.

Connor și acum avea în fața ochilor expresia cinică de pe chipul șefului Poliției când scosese din buzunarul interior al hainei fotografiile și i le întinsese spunându-i: „Două femei extraordinare. Trebuie să fii mândru de ele. Ar fi o tragedie ca viețile lor să fie scurtate pentru ceva despre care nu știu nimic”.

După cincisprezece minute ușa celei s-a deschis din nou larg și Bolcenkov a apărut cu țigara neaprinsă atârnându-i în colțul gurii. De data aceasta nu s-a mai așezat. Connor continua să-și țină privirile pironite în tavan de parcă Bolcenkov nici n-ar fi fost acolo.

— Văd că mica noastră propunere îți mai prezintă unele dileme, a spus șeful Poliției aprinzându-și țigara. Asta nu mă surprinde, chit că ne-am cunoscut foarte puțin. Dar poate că atunci când o să auzi ultima veste o să te răzgândești.

Connor continua să se uite în tavan.

— Se pare că fosta dumitale secretară, Joan Bennett, a avut un nefericit accident de mașină. Ea era în drum de la Langley către soția dumitale.

Connor s-a ridicat brusc în picioare și l-a privit drept în față pe Bolcenkov.

— Dacă Joan este moartă cum puteți ști că era în drum spre soția mea?

— C.I.A. nu este singura care interceptează convorbirile telefonice ale soției dumitale, i-a răspuns șeful Poliției. A tras ultimul fum din țigară și a lăsat chiștocul să-i cadă din gură, strivindu-l cu piciorul pe dala de piatră.

— Noi bănuim că secretara dumitale descoperise cumva cine a fost arestat în Piața Libertății. Și dacă soția dumitale este tot atât de mândră și încăpățânată cum i-o sugerează profilul, cred că nu va trece mult până va ajunge și ea la aceeași concluzie. Dacă așa vor sta lucrurile, mă tem că doamna Fitzgerald va avea aceeași soartă ca fosta dumitale secretară.

— Dacă sunt de acord cu condițiile lui Romanov, a spus Connor, aș vrea să introduc o clauză a mea personală în contract.

Bolcenkov l-a ascultat cu interes.

— Domnul Gutenberg?

— La telefon.

— Aici este Maggie Fitzgerald. Sunt soția lui Connor Fitzgerald, care cred că în momentul de față este în străinătate într-o misiune pentru dumneavoastră.

— Nu-mi amintesc numele, a spus Gutenberg.

— Ați luat parte la petrecerea de rămas bun din casa noastră din Georgetown doar cu două săptămâni în urmă.

— Cred că mă confundați cu altcineva, a răspuns Gutenberg calm.

— Nu vă confund cu nimeni, domnule Gutenberg. De fapt, în 2 noiembrie, la ora opt și douăzeci și șapte ați dat un telefon de la mine din casă la birou.

— N-am dat niciun fel de telefon, doamnă Fitzgerald, și vă asigur că soțul dumneavoastră n-a lucrat niciodată pentru mine.

— Atunci spuneți-mi, domnule Gutenberg, Joan Benett a lucrat vreodată la Agenție? Ori și ea vi s-a șters din memorie?

— Ce vreți să sugerați, doamnă Fitzgerald?

— A, în sfârșit, v-am captat atenția. Permiteți-mi să repar pierderea dumneavoastră temporară de memorie. Joan Benett a fost secretara soțului meu aproape douăzeci de ani și am sentimentul că vă va fi greu să negați că ea se afla în drum de la Langley spre mine când s-a petrecut accidentul în care ea și-a găsit moartea.

— Mi-a părut rău când am citit în presă despre tragicul accident al domnișoarei Benett, dar nu înțeleg ce legătură are cu mine.

— Se pare că presa a fost indusă în eroare în privința a ceea ce s-a întâmplat ieri dimineață pe autostrada George Washington Parkway, dar ei ar putea să facă un pas spre adevăr dacă li se va spune că Joan Benett a lucrat pentru un om care a dispărut de pe fața pământului în timp ce executa o misiune pentru dumneavoastră. Întotdeauna am constatat că ziaristii consideră că este de interes pentru cititorii lor o poveste în care este implicat un om care a primit Medalia de Onoare.

— Doamnă Fitzgerald, nu vă puteți aștepta să-mi amintesc toți cei șaptesprezece mii de oameni angajați la C.I.A. și categoric nu-mi aduc aminte s-o fi întâlnit vreodată pe domnișoara Benett, ca să nu mai vorbim de soțul dumitale.

— Văd că trebuie să-ți mai zgâlțâi puțin memoria aceea a dumitale care-ți face feste, domnule Gutenberg. S-a întâmplat ca petrecerea la care dumneata n-ai participat și de unde nici n-

ai telefonat, din fericire sau nefericire, depinde din ce punct de vedere privești, să fie înregistrată pe casetă de fiica mea. Ea spera să-i facă o surpriză tatălui ei dându-i-o de Crăciun. Eu m-am mai uitat o dată la ea de curând, domnule Gutenberg, și, deși dumneata joci doar un rol minor, te pot asigura că ești tête-à-tête cu Joan Benett în văzul tuturor. Această conversație, de asemenea, este înregistrată și am sentimentul că toate canalele de televiziune vor considera că aportul dumitale merită dat la știrile din această seară.

De data aceasta Gutenberg n-a mai răspuns o vreme.

— Poate că ar fi o idee bună ca să ne întâlnim, a spus el în cele din urmă.

— Nu văd de ce am face-o, domnule Gutenberg. Eu deja știu exact ce să-ți cer.

— Și ce anume, doamnă Fitzgerald?

— Vreau să știu unde este soțul meu în momentul de față și când mă pot aștepta să-l revăd. În schimbul celor două mici informații îți voi da caseta.

— Am nevoie de puțin timp...

— Bineînțeles că da, a spus Maggie. Să zicem patruzeci și opt de ore? Și, domnule Gutenberg, nu-ți irosi timpul ca să-mi dai casa peste cap în căutarea casetei, pentru că n-ai s-o găsești. A fost ascunsă undeva unde nici mintea dumitale, oricât de diabolică ar fi, n-o s-o dibuiască.

— Dar... a început Gutenberg.

— Trebuie, de asemenea, să adaug că, dacă te hotărăști să procedezi cu mine la fel cum ai procedat cu Joan Benett, am lăsat instrucțiuni avocaților mei ca, în cazul în care mor în împrejurări suspecte, ei să dea copii ale casetei celor trei mari canale de televiziune, plus Fox și C.N.N. Dacă, pe de altă parte, dispar pur și simplu, caseta va fi dată peste șapte zile. La revedere, domnule Gutenberg.

Maggie a pus telefonul jos și a căzut epuizată pe pat, lac de transpirație.

Gutenberg a trecut ca o săgeată prin ușa ce face legătura între biroul lui și al directorului C.I.A.

Helen Dexter și-a ridicat privirile spre el neputând să-și ascundă uimirea că adjunctul ei intrase fără să se deranjeze să bată la ușă.

— Avem o problemă, a fost tot ce a spus el.

CAPITOLUL 22

Condamnatul nu și-a mâncat micul dejun.

Personalul de la bucătărie întotdeauna făcea un efort ca să îndepărteze păduchii de pe pâinea de la cea din urmă masă a deținutului, dar de data asta n-a izbutit. El a aruncat o privire spre ceea ce i se adusese și a pus farfuria de aluminiu sub pat.

După câteva minute a intrat în celulă un preot ortodox. I-a explicat că, deși nu era de aceeași religie cu condamnatul, va fi fericit să-i dea ultima împărtășanie.

Sfânta împărtășanie avea să fie singura hrană pe care el o va mânca în acea zi. După ce preotul a îndeplinit mica ceremonie, au îngenuncheat amândoi pe dalele reci de piatră. La sfârșitul unei scurte rugăciuni preotul l-a binecuvântat și l-a lăsat în solitudinea lui.

El s-a lungit pe pat cu ochii pironiți în tavan, fără a regreta nicio clipă hotărârea luată. După ce-i explicase motivele sale, Bolcenkov le acceptase fără niciun comentariu și chiar dăduse scurt din cap când părăsise celula. Era gestul suprem pe care-l făcuse vreodată șeful Poliției recunoscând că admira curajul moral al acestui om.

Condamnatul mai înfruntase o dată, mai demult, perspectiva morții. A doua oară nu-l mai îngrozea atât. Atunci se gândise la soția sa și la copilul pe care n-avea să-l vadă niciodată. Dar acum nu se putea gândi decât la părinții lui, care muriseră la câteva zile unul după altul. Era bucuros că niciunul dintre ei nu va pleca în mormânt cu acesta ultimă amintire despre el.

Pentru ei, întoarcerea lui din Vietnam fusese un triumf și ei fuseseră încântați când le spusese că intenționa să-și slujească patria în continuare. El ar fi putut chiar să devină director dacă un președinte la ananghie n-ar fi hotărât să numească o femeie, în speranța că-i va ajuta în campania electorală care dădea semne de oboseală. Dar nu-l ajutase.

Deși Gutenberg fusese cel care-i împlântase cu fermitate cuțitul între omoplați, n-avea niciun dubiu asupra celui ce i-l pusese în mână; ea o să se bucure pentru că jucase rolul lui Lady Macbeth. El se va duce în mormânt știind că puțini dintre prietenii și concetățenii lui vor afla vreodată despre sacrificiul său. Pentru el asta făcea ca totul să aibă și mai puțină valoare.

Nu va fi nicio ceremonie de luat rămas bun. Niciun coșciug acoperit cu drapelul american. Niciun prieten sau rudă care să stea lângă groapă ca să-l audă pe preot lăudându-i abnegația ce-i caracterizase întreaga carieră pusă în slujba societății. Nu vor fi nici soldați din Infanteria Marină care să-și ridice cu mândrie puștile îi aer. Nu vor fi nici douăzeci și una de salve în semn de onor. Nu va fi niciun steag împăturit, înmânat în numele președintelui rudei sale celei mai apropiate.

Nu. Soarta lui era să fie doar unul din eroii anonimi ai lui Tom Lawrence.

Pentru el, tot ce-i mai rămăsese nu era decât să fie spânzurat într-o țară pe care n-o iubea și care nu-l iubea. Un cap tunchilug, un număr pe încheietura mâinii și un mormânt pe care nu figurează niciun nume.

De ce luase el această hotărâre care-l mișcase atât de mult chiar și pe impasibilul șef al Poliției? El n-a avut timp să-i explice ce se întâmplase în Vietnam, dar acolo moartea fusese irevocabilă.

Poate că el ar fi trebuit să înfrunte plutonul de execuție cu mulți ani în urmă și tot pe un alt pământ, la capătul lumii. Dar supraviețuise. De data asta nu mai era nimeni care să-l salveze în ultima clipă. Și acum era prea târziu ca să se mai răzgândească.

În acea dimineață președintele Rusiei s-a trezit într-o proastă dispoziție. Prima persoană asupra căreia și-a descărcat nervii a fost bucătarul său. Dintr-o singură mișcare a mâinii și-a trimis micul dejun pe dușumea și a țipat: „Asta-i ospitalitatea la care să mă aștept când vin la Leningrad?”

A ieșit ca o furtună din cameră. La birou un funcționar speriat i-a pus pe masă documentele spre a le semna și care împuterniceau poliția să aresteze pe oricine, fără a mai fi nevoie de a aduce și vreo acuzație. Asta nu i-a ajutat cu nimic lui Zerimski să-i revină buna dispoziție. El știa că asemenea documente erau doar un pretext ca să prindă câțiva hoți de buzunare, mici traficanți de droguri și borfași mărunți. Ceea ce voia el cu adevărat era să-i fie adus capul țarului pe un platou. Dacă ministrul de interne va continua să-l tragă în piept, o să-l înlocuiască.

Când a sosit șeful său de cabinet, Zerimski semnase să fie

condamnați la moarte încă o sută de oameni a căror singură vină era că-l sprijiniseră pe Cernopov în timpul campaniei electorale. Deja circulau zvonuri prin Moscova că fostul prim ministru plănuia să emigreze. În ziua în care va părăsi țara, Zerimski va semna o mie de asemenea documente și va trimite la închisoare pe oricine îl slujise în vreun fel pe Cernopov.

A aruncat stiloul pe birou. Toate acestea fuseseră realizate în mai puțin de o săptămână. Gândul la ravagiile pe care le va face într-o lună, un an... l-a mai înveselit puțin.

— Limuzina vă așteaptă, domnule președinte, i-a spus un demnitar înlemnit de frică.

El a zâmbit reflectând la ceea ce va fi indubitabil punctul culminant al acestei zile. Așteptase cu atâta nerăbdare această dimineață de la închisoarea Crucifix cum alții așteaptă o seară la baletul Kirov.

A părăsit biroul și a pornit cu pași mari pe lungul coridor de marmură din noua clădire unde se mutase îndreptându-se către ușa pe care cei din anturajul său deja i-o deschiseseră. S-a oprit puțin în capul scărilor ca să arunce o privire spre coloana de limuzine strălucitoare ce-l aștepta. Îi instruiseră pe înalții demnitari din partid că el întotdeauna trebuia să aibă cu o mașină mai mult în coloana prezidențială decât oricare din predecesorii săi.

A urcat pe bancheta din spate a celei de a treia mașini și s-a uitat la ceas: șapte și patruzeci și trei. Poliția întrerupsese circulația în urmă cu o oră astfel încât coloana oficială să nu întâlnească niciun vehicul pe niciun sens de mers. Întreruperea circulației îi făcea pe localnici să știe că președintele se află în orașul lor, îi explicase el șefului său de cabinet.

Poliția estimase că drumul care în mod normal se făcea în douăzeci de minute, acum va fi parcurs de coloana oficială în mai puțin de șapte. Cum Zerimski trecea ca o săgeată pe la semafoare, indiferent de culoarea lor, nici măcar n-a aruncat o privire în direcția Ermitajului când au traversat râul. Când au ajuns pe celălalt mal al Nevei șoferul de la prima mașină a apăsător pe accelerație până a atins o sută de kilometri pe oră ca să fie sigur că președintele va sosi la timp la prima sa misiune oficială din acea dimineață.

În timp ce zăcea pe patul lui, deținutul a auzit pașii patrului

răsunând pe coridorul de piatră, zgomotul bocancilor lor devenind din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropiau. El s-a întrebat câți vor fi. În fața celulei lui ei s-au oprit. O cheie s-a răsucit în broască și ușa s-a deschis larg. Când nu mai ai decât câteva clipe de trăit observi fiecare detaliu.

Bolcenkov era în fruntea lor. Deținutul a fost impresionat că el se întorsese atât de repede. A aprins o țigară și a tras o dată din ea, după care i-a oferit-o deținutului. El și-a clătinat capul. Șeful Poliției a înălțat din umeri și a aruncat-o pe dalele de piatră strivind-o cu piciorul, apoi a plecat să-l întâmpine pe președinte.

Următoarea persoană care a intrat în celulă a fost preotul. Avea în mână o Biblie mare, deschisă, și a încântat câteva cuvinte care pentru deținut nu aveau niciun sens. Următorii au fost trei bărbați pe care el i-a recunoscut imediat. Dar de această dată nu era niciun brici, niciun ac, doar o pereche de cătușe. Ei se holbau spre el, aproape că ar fi vrut să opună rezistență, dar spre dezamăgirea lor, el și-a dus calm mâinile la spate și a așteptat. Ei i-au pus cătușele și l-au împins pe coridor. La capătul tunelului lung și cenușiu el a întrezărit o rază de soare de mărimea acului de pin.

Președintele s-a dat jos din limuzină și a fost întâmpinat de șeful Poliției. Era amuzat că-i acordase lui Bolcenkov Ordinul Lenin în aceeași zi în care semnase ordinul de arestare a fratelui său.

Bolcenkov l-a condus pe Zerimski în curtea unde va avea loc execuția. Nimeni n-a sugerat ca președintele să-și scoată haina bordată cu blană și căciula pe o zi atât de geroasă. În timp ce traversau curtea micul grup de oameni adunați lângă un zid a început să aplaude. Șeful Poliției a văzut cum Zerimski s-a încruntat. Președintele se așteptase ca mult mai mulți oameni să asiste la execuția bărbatului care fusese trimis de Mafya ca să-l omoare.

Bolcenkov anticipase că asta i-ar putea crea o problemă, așa că s-a aplecat spre președinte și i-a șoptit la ureche.

— Am primit ordin să permit doar membrilor de partid să asiste.

Zerimski a încuviințat din cap. Bolcenkov n-a mai adăugat cât de greu putuse să-i aducă cu arcanul chiar și pe cei câțiva oameni care se aflau prezenți în această dimineață în curtea închisorii Crucifix. Prea mulți auziseră spunându-se că odată

intrat înăuntru nu mai ieși afară niciodată.

Șeful Poliției a oprit mașina lângă un scaun din secolul al XVIII-lea, tapițat cu catifea, pe care Ecaterina cea Mare îl cumpărase în 1779 din averea ce aparținuse primului ministru britanic Robert Walpole și care fusese rechiziționat cu o zi înainte de la Ermitaj. Președintele s-a așezat în scaunul confortabil ce se afla în fața recent construitei spânzurători.

După doar câteva secunde, Zerimski a început să se foiască nerăbdător, așteptând să apară condamnatul. A privit spre grupul de oameni și ochii i s-au oprit asupra unui băiat care plângea. Asta nu i-a făcut plăcere.

În clipa aceea deținutul ieșea din coridorul întunecat la lumina soarelui. Capul ras chilug, cu urme de sânge închegat și uniforma din pânză cenușie de pușcăriaș îl făceau să arate ciudat de anonim. Părea de un calm remarcabil pentru cineva care nu mai avea decât câteva clipe de trăit.

Condamnatul a rămas cu privirile ațintite în gol în soarele dimineții și a tresărit când un ofițer din gardă a făcut câțiva pași înainte, i-a înhățat mâna stângă și i-a verificat numărul: 12995. Ofițerul s-a întors apoi cu fața spre președinte și a început să citească sentința tribunalului.

În timp ce ofițerul își depăna citirea, condamnatul și-a aruncat privirile în jur. A văzut grupul de oameni zgribuliți, majoritatea dintre ei neîndrăznind să-și miște nici măcar un mușchi de teamă să nu i se alăture. Ochii i-au zăbovit asupra băiatului care încă plângea. Dacă i s-ar fi permis să-și facă un testament, ar fi lăsat tot ce avea aceluși copil. S-a uitat scurt spre spânzurătoare, apoi și-a oprit privirea asupra președintelui. Ochii li s-au întâlnit. Deși era îngrozit, condamnatul n-a clipit, susținând privirea lui Zerimski. Era hotărât să nu-i dea satisfacție arătându-i cât îi era de frică. Dacă președintele va înceta să se mai uite la el și-și va coborî privirile în pământ, între propriile-i picioare, o să se convingă singur, în curând.

Ofițerul, terminându-și misiunea de îndeplinit, a făcut sul foaia de hârtie și a plecat. Acesta a fost semnul pentru doi dintre zdrahoni să pășească în față, să-l înhațe fiecare pe condamnat de câte un braț și să-l ducă spre spânzurătoare.

El a trecut calm pe lângă președinte și mai departe spre spânzurătoare. Când a ajuns la prima treaptă a scării de lemn și-a ridicat privirile spre turnul cu ceas. Mai erau trei minute până

la ora opt. Puțini oameni, și-a zis el în gând, au știut vreodată exact cât mai au de trăit. Aproape că voia ca ceasul să bată. El așteptase douăzeci și opt de ani ca să-și plătească datoria. Acum, în aceste momente finale, totul i-a revenit în minte într-o fracțiune de secundă.

Fusese o dimineață toridă de mai în Nan Dinh. Cineva trebuia dat ca exemplu și, ca ofițer superior, fusese el ales. Ajutorul său la comandă făcuse un pas înainte și se oferise de bună voie să-i ia locul. Și, ca un laș ce era, el n-a protestat. Ofițerul Vietcong răsese și-i acceptase oferta, dar a hotărât ca amândoi să înfrunte plutonul de execuție în dimineața următoare.

La miezul nopții același locotenent venise lângă patul lui și-i spusese că trebuie să încerce să evadeze. Altă șansă nu aveau. Lagărul nu era foarte bine păzit pentru că la nord erau o sută de mile de junglă ocupate de Vietcong iar la sud erau douăzeci și cinci de mile de mlaștină de netrecut. Mulți își încercaseră norocul pe acesta rută, dar niciunul nu reușise.

Locotenentul a spus că mai bine riscă să fie înghițit de mlaștină decât o moarte certă în fața plutonului de execuție. Când s-au furișat în noapte căpitanul l-a urmat fără tragere de inimă. Când a apărut soarele deasupra orizontului câteva ore mai târziu, lagărul încă se mai vedea. În mlaștina puturoasă și plină de țânțari ei auzeau râsetele santinelilor când trăgeau pe rând după ei, la întâmplare. Ei se scufundaseră sub apă, dar după câteva secunde trebuiseră să iasă la suprafață și să-și continue drumul. În cele din urmă, după cea mai lungă zi din viața lui, s-a lăsat întunericul. Îl rugase pe locotenent să-și vadă de drum fără el, dar locotenentul refuzase.

La sfârșitul celei de a doua zi el ajunsese să-și dorească să fi rămas în fața plutonului de execuție decât să moară în mlaștina aceea mizerabilă, din acea țară mizerabilă. Dar tânărul ofițer nu s-a dat bătut. Unsprezece zile și douăsprezece nopți ei n-au mâncat nimic, supraviețuind cu apa pe care-o beau din torențele de ploaie ce cădea la nesfârșit. În cea de a douăsprezecea dimineață, când au scăpat de mlaștină și au dat de uscat, el a leșinat din cauza epuizării și malariei. Mai târziu a aflat că locotenentul îl cărase în spate prin junglă patru zile până au ajuns la loc sigur.

Lucrul următor pe care și l-a amintit a fost că s-a trezit într-un spital.

- De când mă aflu aici? a întrebat-o pe sora care-l îngrijea.
- De șase zile, i-a spus ea. Ești norocos că ai rămas în viață.
- Și prietenul meu?
- De câteva zile el s-a pus pe picioare. Deja ți-a făcut o vizită

în dimineața asta.

El a adormit din nou și când s-a trezit a rugat sora să-i dea un stilou și o foaie de hârtie. Și-a petrecut restul zilei în patul său de spital scriind și rescriind recomandarea pentru decorare. Când a considerat că este așa cum trebuie a cerut să fie trimisă comandantului.

Șase luni mai târziu el se aflase pe pajiștea din fața Casei Albe între Maggie și tatăl ei și ascultase dându-i-se citire ordinului de decorare. Locotenentul Connor Fitzgerald a pășit în față și președintele i-a înmânat Medalia de Onoare.

În timp ce urca treptele către spânzurătoare gândul lui s-a îndreptat spre singurul bărbat ce-l va plânge când va descoperi adevărul. El îi avertizase să nu-i spună pentru că, dacă ar afla, ar încălca contractul, s-ar preda și s-ar reîntoarce la Crucifix. „Trebuie să înțelegeți”, le explicase el, „că aveți de-a face cu un bărbat pentru care onoarea înseamnă absolut totul. Așa că aveți grijă ca ceasul să bată de opt ori înainte ca el să afle că a fost înșelat”.

Prima bătaie a ceasului i-a produs un fior în tot trupul și gândurile i s-au întors spre clipa prezentă.

La a doua bătaie a ceasului băiețelul care plânse a alergat la picioarele spânzurătorii și a căzut în genunchi.

La a treia, șeful Poliției a întins mâna și l-a oprit pe tânărul caporal care făcuse un pas înainte ca să-l ia de acolo pe băiat.

La a patra, condamnatul i-a zâmbit lui Serghei de parcă i-ar fi fost unicul său fiu.

La a cincea, cei doi zdrahoni l-au împins înainte ca să se afle exact sub funia care se bălângănea.

La a șasea, călăul i-a pus lațul în jurul gâtului.

La a șaptea, el și-a coborât ochii și s-a uitat fix la președintele Republicii Ruse.

La a opta, călăul a tras pârghia și trapa s-a deschis.

În timp ce trupul lui Christopher Andrew Jackson se balansa deasupra lui, Zerimski a început să aplaude. Câțiva din mulțime s-au alăturat fără tragere de inimă.

Un minut mai târziu, cei doi zdrahoni au coborât trupul fără

viață din spânzurătoare. Serghei a alergat spre ei ca să-i ajute să-l pună pe prietenul lui în coșciugul din scândură nedată la rindea, care se afla lângă spânzurătoare.

Șeful Poliției l-a însoțit pe președinte până la limuzină și coloana prezidențială a ieșit pe porțile închisorii chiar înainte de a fi bătute cuie în capacul sicriului. Patru deținuți au ridicat sicriul greu pe umerii lor și s-au îndreptat spre cimitir. Serghei a mers lângă ei, au traversat curtea și s-au oprit pe un mic teren acoperit cu bălării din spatele închisorii. Nici chiar morții nu puteau părăsi închisoarea Crucifix.

Dacă Serghei s-ar fi uitat în urmă ar fi văzut micul grup ce asistase la spânzurătoare alergând mâncând pământul ca să treacă dincolo de porțile închisori înainte de a fi închise și zăvorâte cu drugii mari de lemn.

Cei patru care purtau coșciugul s-au oprit lângă un mormânt pe care alți deținuți abia îl terminaseră de săpat. I-au dat drumul în groapa ce se căsca la picioarele lor și fără nicio rugăciune sau măcar o clipă de răgaz au început să arunce cu lopata peste el bulgări de pământ din mormanul de alături.

Băiatul nu s-a mișcat până ei nu și-au terminat sarcina. Câteva minute mai târziu gardienii i-au dus pe deținuți în celulele lor. Serghei rămăsese în genunchi întrebându-se cât îl vor mai lăsa să stea lângă mormânt.

O clipă mai târziu o mână s-a oprit pe umărul băiatului. El și-a înălțat privirile și l-a văzut pe șeful Poliției. Un bărbat cinstit, îi spusese el cândva lui Jackson.

— L-ai cunoscut bine? I-a întrebat șeful Poliției.

— Da, domnule, i-a răspuns Serghei. A fost partenerul meu.

Șeful Poliției a dat din cap.

— Eu l-am cunoscut pe bărbatul pentru care el și-a dat viața. Aș vrea să am un asemenea prieten.

CAPITOLUL 23

— Doamna Fitzgerald nu este chiar atât de deșteaptă pe cât se crede, a spus Gutenberg.

— Amatorii rareori sunt, a spus Helen Dexter. Asta înseamnă că ai pus mâna pe caseta video?

— Nu, deși am idee unde se află, a spus Gutenberg, apoi a făcut o pauză. Dar nu știu chiar exact unde anume.

— Încetează să-ți dai aere, i-a spus Dexter și treci la subiect. Nu e nevoie să-mi dovedești mie cât ești de deștept.

Gutenberg știa că era foarte aproape de a primi laude de la directorul său, cum nu se aflase nicicând.

— Doamna Fitzgerald habar n-are că are microfoane și în casă și la birou de o lună de zile și că avem agenți care o urmăresc din ziua când soțul ei a plecat de pe aeroportul Dulles acum trei săptămâni.

— Deci ce-ai aflat?

— Nu mult, dacă fiecare mică informație este luată separat. Dar puse cap la cap, se leagă. El a pus un dosar și un casetofon pe birou împingându-le spre ea.

Helen Dexter le-a ignorat.

— Povestește-mi pe scurt, a spus ea începând să dea semne de iritare.

— Când doamna Fitzgerald a luat prânzul cu Joan Benett la Café Milano conversația a fost neimportantă până chiar înainte de a pleca spre a se întoarce la slujbă. Atunci i-a pus ea lui Benett o întrebare.

— Și care a fost acea întrebare?

— Poate că ați dori să auziți cu propriile dumneavoastră urechi.

Directorul adjunct a apăsat pe tasta de pornire a casetofonului și s-a așezat la loc.

— *Și mie la fel. Fără zahăr. S-au auzit pași îndepărtându-se. Joan, niciodată nu te-am rugat să încalci normele confidențialității, dar este ceva ce trebuie să știu.*

— *Sper să te pot ajuta, dar așa cum deja ți-am explicat, dacă-l privește pe Connor, eu sunt probabil tot atât de în întuneric ca și tine.*

— *Atunci am nevoie de numele cuiva care nu este în*

întuneric.

A urmat apoi o pauză lungă după care Joan a spus:

— *Îți sugerez să te uiți la lista invitațiilor de la petrecerea de rămas bun a lui Connor.*

— *Chris Jackson?*

— *Nu. Din nefericire, el nu mai lucrează la companie.*

A urmat o altă tăcere prelungită.

— *Bărbatul acela mărunțel și afabil care a plecat fără să-și ia rămas bun? Cel care zicea că lucrează la negocieri pentru răscumpărări?*

Gutenberg a oprit banda.

— De ce te-ai dus la petrecerea aia? s-a răstit Dexter.

— Pentru că mi-ai cerut să aflu dacă Fitzgerald și-a găsit o slujbă care să-l țină în Washington. Nu uitați că fiica lui a fost cea care ne-a dat un fir și așa am putut să-l convingem pe Thompson că n-ar fi înțelept să-l angajeze. Sunt sigur că vă reamintiți împrejurările.

Directorul s-a încruntat.

— Ce s-a întâmplat după ce doamna Fitzgerald a plecat de la Café Milano?

— Nimic semnificativ până s-a reîntors acasă în acea seară, când a dat mai multe telefoane — ea niciodată nu sună în interes personal de la birou — inclusiv la numărul de pe celular al lui Chris Jackson.

— De ce, de vreme ce știa că el nu mai este la Agenție?

— Este o poveste veche. El și Fitzgerald au luptat împreună în Vietnam. De fapt, Jackson l-a recomandat pe Fitzgerald pentru Medalia de Onoare și tot el l-a recrutat ca N.O.C.

— I-a vorbit Jackson ei despre tine? I-a întrebat Dexter neîncrezătoare.

— Nu, n-a avut cum, i-a răspuns Gutenberg. Am dat ordin să-i fie blocat celularul din clipa în care am descoperit că el este în Rusia. A zâmbit. Noi putem totuși să identificăm cine încearcă să-l sune și cui încearcă el să-i dea telefon.

— Asta înseamnă că ai aflat cui îi raportează el?

— Jackson nu a format decât un singur număr pe acea linie de când a ajuns în Rusia și bănuie că a riscat doar pentru că era o urgență.

— Pe cine a sunat? a întrebat Dexter nerăbdătoare.

— Un număr neînregistrat de la Casa Albă.

Dexter nici măcar n-a clipit.

— Prietenul nostru, domnul Lloyd, fără îndoială.

— Are idee doamna Fitzgerald că Jackson raportează direct la Casa Albă?

— Nu cred, a spus Gutenberg. Altfel bănuie că ar fi încercat să ia legătura cu el personal mai demult.

Dexter a dat din cap.

— Atunci trebuie să luăm toate măsurile ca ea să nu afle niciodată.

Gutenberg n-a dat niciun semn că ar fi cât de puțin impresionat.

— Am înțeles. Dar nu pot să fac nimic până nu pun mâna pe caseta video a familiei.

— În ce stadiu te afli cu ea? I-a întrebat Dexter.

— Noi n-am fi progresat nicio centimă dacă n-am fi descoperit un fir într-o convorbire telefonică interceptată. Când Joan Benett a sunat-o pe doamna Fitzgerald de la Langley, la două noaptea, ca să-i spună că va trece pe la ea peste o oră, unul din oamenii mei a verificat ce-a căutat ea în computerul bibliotecii. În curând a devenit clar că ea probabil a dat peste ceva care i-a trezit bănuiala că cel care se află în închisoarea din St. Petersburg este fostul ei șef. Dar, după cum știți, ea nu și-a mai onorat niciodată întâlnirea cu doamna Fitzgerald.

— Este posibil și nu.

— De acord. Dar când ea nu și-a mai făcut apariția, doamna Fitzgerald s-a urcat la volan și a plecat spre autostrada G.W. Parkway și a așteptat până când poliția a scos din apă mașina.

— Probabil că ea a văzut la televizor sau a auzit știrile la radio.

— Da, asta am presupus și noi — posturile locale au prezentat știrea în acea dimineață. Imediat ce a fost sigură că în mașină se afla Benett, a sunat-o pe fiica ei la Stanford. Dacă ea pare un pic somnoroasă este pentru că nu era decât ora cinci dimineața în California.

El s-a aplecat din nou și a apăsat pe tasta de pornire a casetofonului.

— *Bună, Tara. Sunt mama.*

— *Bună, mamă. Cât e ceasul?*

— *Iartă-mă că te sun așa de devreme, draga mea, dar am niște vești foarte proaste.*

— Nu despre tata?

— Nu. Joan Benett — a fost omorâtă într-un accident de mașină.

— Joan e moartă? Nu pot să cred. Spune-mi că nu este adevărat.

— Din păcate, da. Și am un sentiment îngrozitor că, într-un fel, este legat de motivul pentru care Connor nu s-a întors acasă.

— Haide, mamă, încetează. N-ai devenit cumva un pic paranoică? În fond, tata este plecat doar de trei săptămâni.

— S-ar putea să ai dreptate, dar eu totuși m-am hotărât să mut caseta aceea video pe care ai făcut-o la petrecerea lui de adio într-un loc mai sigur.

— De ce?

— Pentru că este singura dovadă pe care o am că tatăl tău a întâlnit vreodată un bărbat cu numele de Nick Gutenberg, bașca faptul că a lucrat pentru el.

Directorul adjunct a apăsat pe tasta de oprire.

— Conversația a mai continuat o vreme, dar n-aduce nimic în plus din punctul nostru de vedere. Când doamna Fitzgerald a plecat de acasă câteva minute mai târziu cu caseta video, ofițerul care i-a ascultat convorbirea și-a dat seama de semnificația ei și a urmărit-o până la Universitate. Ea nu s-a dus la Biroul de Admiteri, ca de obicei, ci s-a oprit puțin la bibliotecă, la secția de computere de la etajul întâi. A stat acolo douăzeci de minute căutând ceva într-unul din computere și a plecat cu ceea ce listase, aproximativ douăzeci de pagini. Apoi a coborât cu liftul la parter, la centrul de cercetare audio-vizuală. Ofițerul n-a vrut să riște și nu a luat liftul o dată cu ea, dar știind la ce etaj s-a oprit s-a dus la computerul pe care lucrase și a încercat să afle ce conținea ultima parolă pe care o introdusese.

— Ea ștersese totul, bineînțeles, a spus Dexter.

— Bineînțeles, a spus Gutenberg.

— Dar imprimanta?

— La fel, niciun indiciu cu ceea ce era pe ea.

— Ea nu putea să stea sub același acoperiș cu Connor Fitzgerald douăzeci și opt de ani fără a nu prinde ceva din felul în care lucrăm noi.

— Ofițerul a părăsit biblioteca și a așteptat în mașină. După câteva minute doamna Fitzgerald a ieșit din clădire. Nu mai

avea caseta cu ea, dar...

— Pesemne că o depozitase undeva în centrul audio-vizual.

— La fel m-am gândit și eu, a spus Gutenberg.

— Câte casete sunt în biblioteca universității?

— Peste douăzeci și cinci de mii, a răspuns Gutenberg.

— N-avem timp să trecem prin toate, a spus Dexter.

— N-am fi avut, dacă doamna Fitzgerald n-ar fi făcut prima greșală.

Dexter nu l-a mai întrerupt de data asta.

— Când a plecat nu mai avea caseta, dar avea materialul pe care-l listase. Ofițerul nostru a urmărit-o până la Biroul de Admiteri, unde sunt fericit să spun că tocmai principiile el i-au jucat festa.

Dexter și-a înălțat sprâncenele.

— Înainte de a se întoarce în biroul ei, doamna Fitzgerald a trecut pe la centrul de reciclare a materialului. Ea nu este vicepreședintele G.U.L.P. din întâmplare.

— G.U.L.P.?

— Georgetown University Litter Patrol. Ea a aruncat ceea ce listase în depozitul de hârtie.

— Bun. Și ce-ai aflat de acolo?

— O listă completă cu casetele care sunt împrumutate în momentul de față și care este foarte puțin probabil să fie restituite înainte de începutul trimestrului următor.

— Deci ea a considerat că este mai sigur să-și lase caseta într-o cutie goală, pentru că nimeni nu va da peste ea săptămâni în șir.

— Corect, a spus Gutenberg.

— Câte casete sunt în această situație?

— Patru sute șaptezeci și două, a răspuns Gutenberg.

— Presupun că le-ai rechiziționat pe toate.

— M-am gândit să fac asta, dar dacă un student mai iscoditor sau careva din personal află de prezența C.I.A. în campus atunci să te ții drace ce balamuc!

— Bine gândit, a spus Dexter. Deci cum intenționezi să dai de acea casetă video?

— Am instruit vreo șase ofițeri aleși pe sprânceană, toți recent absolvenți, să verifice fiecare titlu de pe lista aceea până va da peste o casetă înregistrată acasă într-o cutie care ar trebui să fie goală. Problema este că, deși ei sunt îmbrăcați ca niște studenți,

nu-mi pot permite să-l las pe fiecare în bibliotecă mai mult de douăzeci de minute sau să intre înăuntru de mai multe ori în aceeași zi, pentru că altfel trezesc suspiciuni, mai cu seamă că, în această perioadă a anului, cu greu găsești vreun picior de student prin bibliotecă. Așa că o să ne ia ceva timp.

— Cât crezi că va trece până o vor găsi?

— Am putea fi norocoși și să dăm peste ea aproape imediat, dar părerea mea este că probabil vom reuși într-o zi sau două, cel mult trei.

— Nu uita că trebuie să iei legătura cu doamna Fitzgerald în mai puțin de patruzeci și opt de ore.

— N-am uitat. Dar dacă găsim caseta până atunci, nu va mai fi necesar.

— Numai dacă nu și doamna Fitzgerald a înregistrat convorbirea telefonică pe care a avut-o cu tine.

Gutenberg a zâmbit.

— A înregistrat-o, dar a fost ștearsă în câteva secunde după ce a pus receptorul jos. Ar fi trebuit să-i vedeți bucuria profesorului Ziegler când a făcut o demonstrație cu ultima lui jucărie.

— Excelent, a spus Dexter. Sună-mă în clipa în care ai pus mâna pe casetă. Apoi nu ne va mai sta nimic în cale pentru a elimina singura persoană care ar putea totuși...

Telefonul roșu de pe biroul ei a început să sune și ea l-a înșfăcat fără a-și mai termina fraza.

— Directorul, a spus ea apăsând pe butonul care cronometra conversația și o oprea automat după epuizarea timpului fixat.

— Când s-a întâmplat?... Ești absolut sigur?... Și Jackson? Unde este?

După ce a auzit răspunsul ea a pus imediat telefonul jos. Gutenberg a observat că acul cronometrului ajunsese la patruzeci și trei de secunde.

— Sper, într-adevăr, să găsești acea casetă în următoarele patruzeci și opt de ore, a spus ea privind peste masă la adjunctul ei.

— De ce? a întrebat Gutenberg părând neliniștit.

— Pentru că Mitchell mi-a spus că Fitzgerald a fost spânzurat în această dimineață la ora opt, ora St. Petersburgului și Jackson a luat un avion United Airways din Frankfurt către Washington.

Cartea a treia

ASASIN PLĂTIT

CAPITOLUL 24

La ora 7 a.m. cei trei zdrahoni au intrat în celula lui și l-au dus în biroul șefului Poliției. După ce ei au părăsit încăperea, Bolcenkov a încuiat ușa și fără niciun cuvânt s-a îndreptat spre șifonierul din colț. Înăuntru era o uniformă de polițist și i-a făcut semn lui Connor să se schimbe în ea. Pentru că slăbise mult în ultima săptămână hainele îi atârnavau pe el și a fost mulțumit că avea bretele la pantaloni. Dar cu ajutorul unei pălării cu boruri largi și a unei haine albastre și lungi el a reușit să arate ca oricare din cei o mie de polițiști care patrulau în acea dimineață în St. Petersburg. El a lăsat hainele de pușcăriaș jos în șifonier întrebându-se cum o să scape șeful Poliției de ele. Tot fără a rosti niciun cuvânt, Bolcenkov l-a scos din biroul lui într-o mică antecameră, apoi l-a încuiat înăuntru.

După o tăcere îndelungată, Connor a auzit o ușă deschizându-se, apoi pași, urmați de altă ușă care a scârțâit și care ar fi putut fi a șifonierului din biroul șefului Poliției. Niciun mușchi nu s-a clintit de pe fața lui în timp ce încerca să-și dea seama ce se întâmplă. Prima ușă s-a deschis din nou și doi, poate chiar trei oameni au dat buzna tropăind în birou. Ei au plecat după câteva secunde trăgând ceva sau pe cineva afară din cameră și trântind ușa în urma lor.

După câteva clipe ușa lui a fost descuiată și Bolcenkov i-a făcut semn că trebuie să iasă afară. Ei au traversat biroul și s-au reîntors pe coridor. Dacă șeful Poliției o făcea la stânga însemna că îl duce înapoi în celula lui; dar el a cotit-o la dreapta. Picioarele lui Connor s-au muiat, dar el l-a urmat cât a putut de repede.

Primul lucru pe care l-a văzut când a ieșit în curte a fost spânzurătoarea și pe cineva care așeza la câțiva pași în fața ei un scaun superb, aurit și cu tapițerie de catifea roșie. Nu era nevoie să i se spună cine va sta în el. În timp ce el și Bolcenkov au traversat curtea, Connor a observat un grup de polițiști

îmbrăcați în haine lungi, albastre ca a lui și care aduceau cu forța trecători de pe stradă probabil ca să asiste la execuție.

Șeful Poliției a parcurs rapid aleea cu pietriș îndreptându-se spre o mașină care aștepta în celălalt capăt al curții. Connor a fost pe punctul de a deschide ușa din dreapta când Bolcenkov a clătinat din cap și i-a făcut semn spre locul șoferului. Connor s-a așezat la volan.

— Dă-i drumul până la poartă și acolo te oprești, i-a spus șeful Poliției când s-a așezat pe locul din dreapta lui.

Connor a lăsat mașina în viteza întâi cât a traversat curtea și s-a oprit în fața celor două santinele de lângă poarta închisă. Unul dintre soldați l-a salutat pe șeful Poliției și a început imediat să verifice sub mașină în timp ce celălalt s-a uitat prin parbrizul din spate și a inspectat portbagajul.

Bolcenkov s-a aplecat și a tras în jos manșeta de la brațul stâng al lui Connor. După ce santinelele și-au terminat verificările au luat poziție de drepti și l-au salutat pe Bolcenkov încă o dată. Niciunul dintre ei n-dat nici cea mai mică atenție șoferului. Zăvoarele imense de lemn au fost trase și porțile masive ale închisorii Crucifix s-au deschis.

— Dă-i bice, i-a spus șeful Poliției printre dinți, în timp ce un băiețel traversa în fugă curtea închisorii părând a ști exact încotro se îndreaptă.

— În ce parte? a întrebat în șoaptă Connor.

— Dreapta.

Connor a virat-o dreapta și au început să meargă de-a lungul Nevei spre centrul orașului. Pe stradă nu se mai vedea nicio altă mașină.

— Traversezi pe podul următor, i-a spus Bolcenkov și apoi o iei pe prima la stânga.

Când au trecut pe lângă închisoare pe celălalt mal al râului, Connor a zărit zidurile înalte. Poliția încă încerca să aducă înăuntru oamenii cu arcanul spre a mări micul grup pe care deja reușise să-l adune pentru a asista la spânzurarea lui.

Connor a continuat să șofeze încă vreo câteva sute de metri, după care Bolcenkov i-a spus:

— Oprește aici.

El a apăsat pe frână și a oprit lângă un B.M.W. mare și alb care avea una din portierele din spate deja deschisă.

— Aici drumurile noastre se despart, domnule Fitzgerald, a

spus Bolcenkov. Să sperăm că n-o să ne mai întâlnim niciodată.

Connor a încuviințat dând din cap. Când a pășit afară din mașină, șeful Poliției a adăugat:

— Ești norocos că ai un prieten atât de deosebit.

Avea să mai treacă ceva timp până când Connor va înțelege adevărata semnificație a acestor cuvinte.

— Avionul dumneavoastră pleacă de la Poarta 11, domnule Jackson. Îmbarcarea va fi peste douăzeci de minute.

— Vă mulțumesc, a spus Connor luându-și documentul de îmbarcare.

A început să se îndrepte încet către sala de plecare sperând că pașaportul nu-i va fi controlat prea amănunțit. Deși ei înlocuiseră fotografia lui Jackson cu a lui, totuși Chris era cu trei ani mai mare decât el, cu doi țoli mai scund și avea chelie. Dacă i se cerea să-și scoată pălăria, el ar trebui să explice de ce capul său purta semne în stil Gorbaciov. În California ar fi presupus, pur și simplu, că este membrul unei secte.

El a întins pașaportul grănicerului cu mâna dreaptă — dacă-și folosea stânga manșeta cămășii s-ar fi putut ridica și să dea la iveală numărul tatuat pe încheietura mâinii. Odată ajuns în America va trebui să-și cumpere un ceas cu o curea mai lată.

Grănicerul i-a restituit pașaportul aruncându-i doar o privire fugară după care l-a lăsat să treacă. Servieta lui nou cumpărată care nu conținea decât un schimb de haine și o trusă de toaletă a trecut prin aparatul de verificare fără nicio opreliște. Și-a luat-o și a pornit spre Poarta 11 și s-a așezat în colțul cel mai îndepărtat al sălii de așteptare, cu fața către ieșirea spre avion.

În cele douăzeci și patru de ore câte se scurseseră de când părăsise Crucifixul, Connor s-a relaxat pentru o clipă.

Acesta este primul anunț pentru cursa Finn Air 821 către Frankfurt, a spus o voce prin intercom.

Connor nu s-a mișcat. Dacă ei i-ar fi spus adevărul, el nu l-ar fi lăsat niciodată pe Chris să-i ia locul. El a încercat să pună la un loc, bucată cu bucată, tot ce se întâmplase după ce se despărțise de Bolcenkov.

El coborâse din mașina poliției și intrase cât putuse de repede în B.M.W.-ul care aștepta. Șeful Poliției deja începuse calea întoarsă către Crucifix când Connor urca pe bancheta din spate a B.M.W.-ului așezându-se lângă un tânăr subțire, palid și

îmbrăcat cu o haină lungă, neagră, din cașmir. Nici el, nici ceilalți doi de pe locurile din față și îmbrăcați similar n-au scos nicio vorbă și nici măcar n-au dat vreun semn că ar fi conștienți de prezența lui.

B.M.W.-ul a demarat lin pe strada pustie și apoi a prins viteză când a ieșit din oraș. Odată ajunși pe autostradă șoferul n-a mai dat nicio atenție limitei de viteză. Când ceasul de la bord arăta ora 8,00 Connor a văzut pe indicatorul de pe șosea că mai erau 150 kilometri până la granița finlandeză.

Pe măsură ce distanța de pe indicatoarele kilometrice se reducea la o sută, apoi la cincizeci, apoi la treizeci, apoi la zece kilometri, Connor a început să se întrebe cum vor explica ei prezența unui polițist rus grănicerilor. Dar n-a fost necesară nicio explicație. Când B.M.W.-ul era cam la trei sute de metri de fâșia de pământ a nimănui, care despărțea cele două țări, șoferul a semnalizat cu farurile de patru ori. Bariera de la frontieră s-a ridicat imediat permițându-le să treacă granița în Finlanda fără ca măcar să-și reducă viteza. Connor începea să aprecieze cât de mare era influența Mafyei rusești.

Nimeni din mașină nu scosese o vorbă de când începuse călătoria lor și din nou indicatoarele de circulație au fost singurele care i-au permis lui Connor să afle încotro se îndreptau. El a început să creadă că următoarea lor destinație va fi Helsinki, dar cam la vreo zece kilometri înainte de a intra în oraș s-au abătut din autostradă apucând-o pe un drum în pantă. Mașina a încetinit, șoferul trebuind să ocolească gropile și s-o cotească de nenumărate ori, afundându-se tot mai mult într-o zonă rurală. Privirile lui Connor s-au oprit pe peisajul pustiu, acoperit cu un strat gros de zăpadă.

Acesta este al doilea anunț pentru cursa Finn Air 821 către Frankfurt. Toți pasagerii sunt rugați să se îmbarce.

Connor tot nu s-a mișcat.

La patruzeci de minute după ce ei părăsiseră autostrada mașina a intrat într-o curte ce părea a fi o fermă părăsită. O ușă s-a deschis chiar înainte ca ei să se oprească. Bărbatul tânăr și înalt dintr-un salt a fost jos din mașină și l-a condus pe Connor în casă. El n-a salutat-o pe femeia gârbovită pe lângă care a trecut. Connor l-a urmat pe scări până la etaj. Rusul a deschis o ușă și Connor a intrat în cameră. Ușa s-a trântit în urma lui și a auzit o altă cheie răsucindu-se într-o altă broască.

A traversat încăperea și a privit pe singura fereastră care exista. Unul dintre bodyguardzi stătea în curte și se zgâia spre el. A plecat de lângă fereastră și a observat un rând de haine și o căciulă de iepure neagră pe patul mic și deloc confortabil.

Connor și-a scos toate hainele și le-a aruncat pe un scaun de lângă pat. Într-un colț al încăperii era o perdea de plastic și în spatele ei un duș ruginit. Cu ajutorul unui săpun ieftin și al unui fir anemic de apă caldă Connor a încercat preț de mai multe minute să îndepărteze mirosul închisorii Crucifix de pe trupul lui. S-a șters cu două ștergare de vase. Când s-a uitat în oglindă și-a dat seama că o să mai treacă ceva timp până i se vor vindeca rănila de pe cap și părul îi va crește la lungimea lui normală. Dar numărul tatuat pe încheietura mâinii va rămâne acolo până la sfârșitul vieții.

S-a îmbrăcat în hainele de pe pat. Deși pantalonii îi erau cu vreo doi țoli mai scurți, cămașa și jacheta i se potriveau perfect, chit că el slăbise, probabil, vreo zece livre în închisoare.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușă și cheia s-a răsucit în broască. Femeia care se aflate în hol când ei au sosit a intrat ținând în mână o tavă. A așezat-o pe masă și a ieșit afară înainte ca să apuce Connor să-i mulțumească. Și-a coborât privirile spre bolul cu supă caldă și cele trei chifle lingându-se literalmente pe buze. S-a așezat la masă și s-a năpustit asupra mâncării, dar după câteva linguri de supă și o chiflă pe care a devorat-o era deja sătul. Dintr-o dată a simțit că-l apucă somnul și s-a trântit în pat.

Acesta este al treilea anunț pentru cursa Finn Air 821 către Frankfurt. Pasagerii care au mai rămas sunt rugați să se îmbarce.

Connor a rămas tot pe locul lui.

Pesemne că el adormise pentru că lucrul următor care și l-a amintit a fost că s-a trezit și l-a văzut pe tânărul palid la celălalt capăt al patului cu privirile coborâte spre el.

— Plecăm la aeroport peste douăzeci de minute, îi spusese el și-i aruncase un pachet învelit într-o hârtie maronie pe pat.

Connor s-a ridicat în capul oaselor și a desfăcut plicul. Înăuntru era un bilet clasa întâi cu destinația Dulles International, o mie de dolari U.S. și un pașaport american.

El a deschis pașaportul frunzărindu-l și a citit numele „Christopher Andrew Jackson” iar deasupra se afla fotografia lui.

Și-a înălțat privirile spre tânărul rus.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că sunteți încă în viață, i-a spus Alexei Romanov.

Acesta este ultimul anunț pentru cursa Finn Air 821 către Frankfurt. Toți pasagerii sunt rugați să-și ocupe locurile.

Connor a pornit cu pași mari către funcționarul de la punctul de control, i-a întins documentul de îmbarcare și s-a îndreptat spre avionul care aștepta. Steward-ul i-a verificat numărul locului și i-a făcut semn să se îndrepte spre partea din față a avionului. Connor n-a mai trebuit să caute locul de lângă fereastră de pe rândul cinci pentru că tânărul rus se afla pe scaunul de alături cu centura de siguranță deja pusă. Era limpede că misiunea lui a fost nu numai de a lua coletul ci și de a-l preda și a se asigura că a fost îndeplinit contractul. În timp ce Connor trecea peste picioarele însoțitorului său, stewardesă l-a întrebat:

— Pot să vă iau căciula, domnule Jackson?

— Nu, mulțumesc.

El s-a lăsat pe spate în scaunul confortabil, dar nu s-a relaxat până când avionul n-a decolat. Atunci a început să se gândească pentru prima oară că, într-adevăr a reușit să scape. Dar cu ce preț? s-a întrebat el. S-a uitat în stânga lui — de acum încolo cineva va fi în coastele lui zi și noapte până când își va îndeplini partea sa din înțelegere.

În timpul zborului spre Germania, Romanov nu și-a deschis gura decât să mănânce câteva îmbucături de pe tava ce i-a fost pusă în față. Connor n-a lăsat nimic în farfurie și apoi și-a petrecut timpul citind revista companiei Finn Air. Când avionul a aterizat la Frankfurt el știa totul despre saune, aruncători cu sulița și despre dependența Finlandei de economia rusească.

Când au intrat în sala de tranzit Connor l-a reperă imediat pe agentul C.I.A., drept pentru care a dispăru rapid de lângă escorta lui întorcându-se peste douăzeci de minute spre ușurarea vădită a lui Romanov.

Connor știa că-i va fi ușor să scape de paznicul lui când se vor afla pe propriul teritoriu, dar mai știa și că dacă încerca să se facă nevăzut, ei vor pune în aplicare amenințarea pe care Bolcenkov i-o descrisese atât de exact. A fost străbătut de un fior la gândul că vreunul din acești criminali se va atinge de Maggie și Tara.

Cursa United Airway 777 cu destinația Dulles a decolat la timp. Connor a reușit să mănânce și felul întâi și felul doi la prânz. Când stewardesa i-a luat tava, el apăsat pe butonul din brațul scaunului ca să-i încline spătarul și a început să se gândească la Maggie. Cât de mult o invidia că ea întotdeauna putea să... Peste câteva clipe el a adormit pentru prima oară în douăzeci de ani în avion.

Când s-a trezit li se servea o gustare. El probabil că era singurul pasager care a mâncat tot ce i-au pus în față, inclusiv cele două cutiute cu gem.

Cu o oră înainte de a ateriza în Washington gândurile lui s-au întors spre Chris Jackson și la sacrificiul pe care-l făcuse. Connor știa că nu va putea niciodată să se achite, dar era hotărât ca gestul lui să nu fi fost făcut în zadar.

Mintea i s-a răsucit apoi spre Dexter și Gutenberg care acum probabil credeau despre el că este mort. Mai întâi îl trimiseseră pe el în Rusia ca să-și salveze propria piele. Apoi o omorâseră pe Joan pentru că ea ar fi putut să-i furnizeze unele informații lui Maggie. Cât va mai trece, oare, până când ei vor hotărî că și Maggie devenise un risc prea mare și că trebuia ca și ea să dispară?

— *Vă vorbește căpitanul. În câteva momente vom ateriza pe aeroportul internațional Dulles. Vă rugăm legați-vă centurile de siguranță pentru aterizare. În numele companiei Delta Airways vă urez bun sosir în Statele Unite.*

Connor și-a deschis pașaportul, frunzărindu-l. Christopher Andrew Jackson se întorcea pe pământul său natal.

CAPITOLUL 25

Maggie a sosit la aeroportul Dulles cu o oră mai devreme — obicei care pe Connor îl scotea din sărite. Ea a verificat pe ecranul televizorului sosirile și a fost bucuroasă când a văzut că avionul de la San Francisco va ateriza la timp.

A cumpărat un *The Washington Post* de la standul de ziare și a intrat agale în cea mai apropiată cafenea, s-a cocoțat pe un scaun lângă teighea și a comandat o cafea fără zahăr și un croissant. Nu i-a observat pe cei doi bărbați de la masa din colțul celălalt, unul dintre ei având și el un *The Washington Post* pe care, chipurile, îl citea. Dar oricât de atentă s-ar fi uitat ea, tot nu l-ar fi văzut pe cel de al treilea care o urmărea cu o și mai mare băgare de seamă, chit că privirile lui păreau înălțate spre televizorul pe care erau anunțate sosirile. El deja îi reperase pe ceilalți doi bărbați din colț.

Maggie a citit ziarul de la prima până la ultima pagină uitându-se la ceas la fiecare câteva minute. Când a comandat cea de a doua cafea era cufundată în suplimentul despre Rusia publicat în anticiparea apropiatei vizite a președintelui Zerimski la Washington. Lui Maggie nu-i plăcea cum arăta liderul comunist, care părea a aparține secolului trecut.

Ea a dat pe gât cea de a treia cafea cu douăzeci de minute înainte de ora sosirii avionului așa că a coborât de pe scaun și s-a îndreptat spre cel mai apropiat telefon. Cei doi bărbați au ieșit și ei afară din cafenea ținându-se scai pe urmele ei, în vreme ce cel de al treilea se strecura prin cele mai ferite locuri ca să nu poată fi văzut.

Ea a format un număr pe celular.

— Bună dimineața, Jackie, i-a spus Maggie când adjuncta ei i-a răspuns. Am sunat doar ca să văd dacă totul este în ordine.

— Maggie, a spus o voce care încerca să nu pară prea exasperată, este ora șapte dimineața și eu sunt încă în pat. M-ai sunat și ieri, îți amintești? Universitatea este în vacanță, nimeni nu se va întoarce înainte de paisprezece ianuarie și, după trei ani de când sunt adjuncta ta, sunt capabilă să conduc biroul când tu ești plecată.

— Iartă-mă, Jackie, a spus Maggie. N-am vrut să te trezesc. Nu mi-am dat seama cât este de devreme.

— Sper ca să se întoarcă Connor în curând și ca Tara și Stuart să te țină total ocupată în următoarele câteva săptămâni, a spus Jackie. Îți doresc un Crăciun fericit și nu vreau să te mai aud înaintea de sfârșitul lui ianuarie, a adăugat ea.

Maggie a închis telefonul dându-și seama că nu făcea altceva decât să-și omoare timpul și că n-ar fi trebuit s-o deranjeze pe Jackie. S-a autoînvinuit și a hotărât să n-o mai sune până după Anul Nou.

A plecat încet către poarta de sosiri alăturându-se numărului din ce în ce mai mare de oameni care se uitau pe fereastră spre pista unde decolau și aterizau avioanele matinale. Trei bărbați, pe care nu-i interesau numele avioanelor care soseau, continuau s-o urmărească pe Maggie, în timp ce ea aștepta să fie confirmată aterizarea cursei United's 50 de la San Francisco. Când, în sfârșit, a apărut pe ecranul televizorului, ea a zâmbit. Unul din cei trei bărbați a apăsat pe celular unsprezece cifre și a transmis informația superiorului său de la Langley.

Maggie a zâmbit din nou când un bărbat purtând o șapcă așezată caraghios pe cap a apărut în ușa avionului — primul pasager de la tourist class. Ea a trebuit să mai aștepte încă zece minute până i-a zărit pe Tara și Stuart. N-o văzuse niciodată pe fiica ei atât de radioasă. În clipa în care Stuart a reperat-o pe Maggie, a zâmbit larg, zâmbet care-i devenise atât de familiar în timpul vacanței din Australia.

Maggie i-a îmbrățișat pe rând.

— Mă bucur atât de mult că vă văd pe amândoi, a spus ea.

A luat una din sacoșele Tarei și i-a condus spre pasajul subteran care ducea la terminalul principal.

Unul din bărbații care o urmăriseră deja o aștepta în parcare, pe locul de lângă șofer, într-un treiler aparținând companiei Toyota care transporta unsprezece mașini noi.

Maggie, Tara și Stuart au ieșit afară în aerul rece al dimineții și s-au îndreptat spre mașina lui Maggie.

— Nu este timpul să-ți iei și tu o mașină mai modernă în locul vechiturii ăsteia, mamă? a tachinat-o Tara. Eram în liceu când ai cumpărat-o și atunci a fost la mâna a doua.

— Toyota este cea mai sigură mașină pe șosea, lucru confirmat cu regularitate în *Declarațiile consumatorului*, i-a spus Maggie.

— O mașină veche de treisprezece ani nu mai prezintă

siguranță pe șosea, i-a replicat Tara.

— În orice caz, i-a spus Maggie, ignorând gluma fiicei sale, tatăl tău crede că încă o să ne folosim de ea până când își începe noua slujbă și o să primească o mașină de la companie.

Pomenirea lui Connor a adus o clipă de tăcere stânjenitoare.

— Abia aștept să-l văd din nou pe soțul dumneavoastră, doamnă Fitzgerald, a spus Stuart după ce a urcat pe bancheta din spate.

Maggie n-a spus „Și eu la fel!” ci s-a mulțumit cu:

— Deci asta este prima ta vizită în America?

— Exact, i-a răspuns Stuart în timp ce Maggie a răsucit cheia în contact. Și încă nu sunt sigur dacă o să vreau să mă mai întorc vreodată la Oz.

— Avem deja destui avocați cu retribuții mult peste medie în State fără a-i mai pune la socoteală pe unul sau doi cu onorarii sub barem, a spus Tara în timp ce așteptau la coadă să plătească parcare.

Maggie i-a zâmbit simțindu-se fericită cum nu mai fusese de săptămâni.

— Când trebuie să fii acasă, Stuart?

— Mamă, dacă crezi că a stat deja prea mult, putem să ne întoarcem și să luăm următorul avion înapoi.

— Nu, n-am vrut să spun asta, atâta doar...

— Știu — îți place să planifici totul dinainte, a spus Tara râzând. Stuart, dacă ar putea, mama ar fi în stare să-i înregistreze ca studenți la Georgetown nu la naștere, ci chiar din momentul conceperii fătului.

— Chiar, de ce nu m-am gândit până acum la asta? a spus Maggie.

— Nu sunt așteptat la birou înainte de 5 ianuarie, a spus Stuart. Sper că o să mă puteți suporta atâta timp.

— N-are altă șansă, a spus Tara ciupindu-l de mână.

Maggie a înmânat o bancnotă de zece dolari casierului înainte de a ieși din parcare și apoi în autostradă. S-a uitat în oglinda retrovizoare, dar n-a observat Ford-ul albastru cam la o sută de iarzi în urmă, care mergea cu aceeași viteză. Bărbatul de lângă șofer raporta superiorului său de la Langley că subiectul părăsise parcare la șapte și patruzeci și trei și se îndrepta în direcția Washington cu cele două colete pe care le ridicase.

— Ji-a plăcut San Francisco, Stuart?

— Foarte mult, a răspuns el. Avem de gând să mai stăm acolo câteva zile la întoarcere.

Când Maggie s-a uitat din nou în oglinda retrovizoare a văzut o mașină a poliției din statul Virginia în urma ei semnalizând-o cu farurile.

— Credeți că mie-mi face semn? Cu siguranță n-am depășit viteza, a spus Maggie coborându-și privirile spre vitezometru.

— Mamă, mașina asta este practic o vechitură și trebuia casată cu mulți ani în urmă. S-ar putea să fie orice, începând cu luminile de la stopuri și până la cauciucuri. Trage mai bine pe dreapta. Tara s-a uitat înapoi prin parbrizul din spate. Și când îți vorbește polițistul de la circulație, nu uita să-i arunci zâmbetul acela al tău irlandez.

Maggie a tras pe dreapta în timp ce Ford-ul albastru a trecut pe lângă ea pe banda din centru.

— La dracu', a spus șoferul în timp ce-i depășea.

Maggie a coborât geamul iar cei doi polițiști s-au dat jos din mașină și s-au îndreptat agale spre ei. Primul ofițer i-a zâmbit și i-a spus politicos:

— Pot să vă văd permisul de conducere, doamnă?

— Cu siguranță, i-a spus Maggie întorcându-i zâmbetul.

S-a aplecat, și-a deschis geanta și a început să-și caute actele în timp ce al doilea polițist i-a făcut semn lui Stuart să coboare geamul. Lui Stuart i s-a părut ciudată cererea lui, pentru că el nu se putea face vinovat de nicio încălcare a legilor de circulație, dar cum nu era în propria lui țară, s-a gândit că este mai înțelept să se conformeze. El a coborât geamul exact când Maggie își găsisse permisul de conducere. Când ea s-a întors să i-l înmâneze, cel de al doilea polițist și-a scos pistolul și l-a descărcat de trei ori în interiorul Toyotei.

Amândoi s-au întors grăbiți în mașina de patrulă a poliției. În timp ce unul din ei a răsucit cheia în contact demarând ușor și intrând în trafic celălalt l-a sunat pe bărbatul de lângă șoferul treilerului.

— O Toyota a făcut o pană și are nevoie imediat de ajutorul vostru.

Curând după ce mașina poliției a accelerat, treilerul care transporta cele unsprezece Toyote nou-nouțe și-a făcut apariția și a oprit în fața vehiculului staționat. Bărbatul de lângă șofer care purta o șapcă cu inscripția Toyota și o salopetă albastră a

sărit din cabină și a alergat la mașina oprită. A deschis ușa de lângă șofer, a ridicat-o ușor pe Maggie punând-o pe scaunul de alături și a tras de butonul de eliberare a capotei, apoi s-a aplecat spre scaunul în care zăcea Stuart, i-a scos portmoneul și pașaportul din buzunarul de la haină înlocuindu-le cu un alt pașaport și o cărțuție subțire.

Șoferul treilerului a ridicat capota Toyotei și a controlat-o pe dedesubt. A dezactivat rapid sistemul de urmărire și a trântit la loc capota. Tovarășul lui stătea deja la volanul Toyotei, așa că a răsucit cheia în contact, a băgat în viteza întâi și a urcat ușor rampa treilerului ocupând singurul spațiu liber din interior. A oprit motorul, a tras frâna de mână, a fixat roțile mașinii de platforma treilerului și a urcat în cabină lângă șofer. Întreaga operație durase mai puțin de trei minute.

Treilerul și-a reluat drumul spre Washington, dar după o jumătate de milă a virat-o pe ramificația pentru transporturi de mărfuri către aeroport și a pornit-o înapoi în direcția aeroportului.

Ofițerii C.I.A. din Ford-ul albastru au ieșit din autostradă la următoarea bifurcație, apoi au refăcut traseul și au intrat în traficul ce se îndrepta spre Washington.

— Pesemne c-a făcut vreo greșeală minoră, i-a spus șoferul superiorului său de la Langley. Nici n-ar fi de mirare cu o mașină atât de veche.

Ofițerul din dreapta lui a fost surprins când a văzut că Toyota nu-i mai apare pe ecran.

— Probabil că s-au întors în Georgetown, a sugerat el. O să sunăm din nou când refacem legătura.

În timp ce cei doi agenți se îndreptau cu viteză spre Washington treilerul cu cele douăsprezece Toyote a virat-o spre stânga din drumul de serviciu pentru aeroportul Dulles la un indicator pe care scria „Acces doar pentru transportul de mărfuri”. După câteva sute de iarzi a cotit-o la dreapta printr-o poartă mare de sârmă pe care o țineau deschisă doi bărbați îmbrăcați în salopetele aeroportului și și-a continuat drumul către un hangar izolat. La intrare stătea un om ca să-i ghideze înaintarea de parcă treilerul ar fi fost un avion recent aterizat.

Șoferul a oprit vehiculul lângă o dubă din care au coborât rapid șapte bărbați în salopete albe. Unul din ei a desfăcut lanțurile care asigurau mașina veche de treiler. Altul s-a așezat

la volan, a eliberat frâna de mână și a coborât-o încet pe rampă, pe pământ. În clipa în care s-a oprit, portierele i-au fost deschise și trupurile dinăuntru au fost ridicate cu grijă.

Bărbatul cu șapcă Toyota a sărit din treiler și s-a urcat la volanul mașinii vechi. A băgat-o în viteza întâi, a făcut un cerc ca să întoarcă și a țâșnit din hangar de parcă toată viața ar fi fost la volanul ei. Când el ieșea pe poarta ce rămăsese deschisă, trupurile au fost bătute cu grijă prin ușa din spate în dubiță, unde le așteptau trei coșciuge. Unul din bărbații în salopetă a spus:

— Nu le puneți capacele până nu ne apropiem de avion.

— Bine, doctore, a venit răspunsul.

— Și imediat ce cala este închisă, mutați trupurile pe scaunele lor și puneți-le centurile de siguranță.

Când un alt bărbat a făcut semn cu capul, treilerul a ieșit cu spatele din hangar, apoi a mers din nou pe pista veche și a ieșit pe poartă. Când a ajuns în autostradă, șoferul a virat-o stânga și s-a îndreptat spre Leesburg unde trebuia să predea cele unsprezece Toyote noi negustorului local. Plata lui pentru cele șase ore de lucru în afara programului îi va permite să-și cumpere una din ele.

Poarta de sârmă era deja închisă și zăvorâtă când dubița a ieșit din hangar și s-a îndreptat imediat cu viteză mică spre zona de transporturi de marfă. Șoferul a trecut pe lângă un șir de avioane ce-și așteptau încărcătura și, în cele din urmă, s-a oprit în partea din spate a unui avion 747 pe care scria „Air Transport International”. Cala era deschisă și doi oficiali de la vamă așteptau la capătul rampei. Ei au început să verifice documentele chiar când cei doi ofițeri C.I.A. din Ford-ul albastru treceau pe lângă Avon Place N° 1648. După ce au dat o roată în jurul cvartalului, agenții au raportat la Langley că nu este nicio urmă de mașină și nici cele trei colete.

Vechea Toyota a intrat din șoseaua 66 în autostrada care mergea spre Washington. Șoferul a apăsat tare pe accelerație grăbindu-se spre oraș. A auzit în cască cum cei doi ofițeri din Ford erau instruiți să meargă la biroul doamnei Fitzgerald să vadă dacă mașina ei nu este în locul obișnuit de parcare, din spatele clădirii de la Admiteri.

După ce oficialii de la vamă au constatat că documentele procurorului erau în ordine, unul dintre ei a spus:

— O.K. Scoateți capacele.

Au verificat cu atenție prin haine, prin gură și alte orificii ale celor trei corpuri, apoi au contrasemnat documentele. Capacele au fost puse la loc și oamenii în salopete albe au cărat sicriile unul câte unul pe rampă și le-au așezat în cală unul lângă altul.

Rampa avionului 747 era ridicată chiar în momentul în care vechea Toyota trecea pe lângă Chris Church. A urcat în viteză dealul și după alte trei străzi a oprit cu o frână bruscă pe alea din Avon Place, 1648.

Șoferul deja ocolise casa și intrase înăuntru prin ușa din spate când doctorul a început să verifice pulsul celor trei pacienți. El a urcat în fugă scările spre dormitorul principal și a deschis scrinul de lângă pat. A cotrobăit printre cămășile sport, a luat un plic maroniu pe care era scris: „A nu se deschide înainte de 17 decembrie” și l-a băgat într-un buzunar interior de la haină. A luat două valize de sus, de pe șifonier și le-a umplut rapid cu haine. Apoi a scos un mic pachet învelit în celofan din salopeta lui și l-a pus într-o trusă de cosmetice pe care a aruncat-o într-una din valize. Înainte de a pleca din dormitor a aprins lumina în baie, apoi becul din capul scărilor și în final, folosind telecomanda, a deschis televizorul din bucătărie, dând sonorul foarte puternic.

A lăsat valizele lângă ușa din spate și s-a întors la Toyota, i-a ridicat capota și a reactivat dispozitivele de urmărire.

Ofițerii C.I.A. începuseră să facă cel de al doilea tur în jurul parcării de la Universitate când pe ecranul lor a apărut un semnal scurt. Șoferul a întors rapid și au pornit iar spre casa familiei Fitzgerald.

Bărbatul cu șapcă Toyota a revenit la ușa unde lăsase valizele, le-a înșfăcat și a ieșit pe poarta din spate, în stradă. A reperat taxiul parcat în Tudor Place și a sărit pe bancheta din spate exact când cei doi agenți se reîntorseseră în Avon Place. Un tânăr căruia i se luase o piatră de pe inimă a sunat la Langley să raporteze că Toyota era parcată în locul ei obișnuit și că vedea și auzea un televizor în bucătărie. Nu, nu putea explica de ce dispozitivul de urmărire nu funcționase aproape o oră.

Șoferul de la taxi nici măcar nu și-a întors capul când bărbatul cu cele două valize a sărit pe bancheta din spate. Dar el știa exact unde dorea domnul Fitzgerald să fie dus.

CAPITOLUL 26

— Și ce vrei să-mi spui, că toți trei au dispărut de pe fața pământului? a întrebat directorul.

— Așa s-ar părea, a răspuns Gutenberg. A fost o operațiune făcută cu atâta profesionalism, că, dacă n-aș ști că el este mort, aș zice că poartă toate însemnele lui Connor Fitzgerald.

— După cum știi este imposibil, cine crezi că a putut fi?

— Aș înclina să cred că, totuși, este Jackson, a răspuns directorul adjunct.

— Ei bine, dacă el s-a reîntors în țară, doamna Fitzgerald va afla că soțul ei este mort. Așa că ne putem aștepta să-i vedem caseta dată oricând la știrile de seară la o oră de maximă audiență.

Gutenberg a zâmbit plin de sine.

— Nicio șansă, a spus el împingând peste masă spre șeful lui un pachet sigilat. Unul din agenții mei a găsit, în cele din urmă, caseta aseară, cu câteva minute înainte de a se închide biblioteca.

— Asta este una din problemele rezolvate, a spus directorul rupând ambalajul pachetului ca să-l desfacă. Dar ce-l va opri pe Jackson să-i spună lui Lloyd cine este, de fapt, îngropat în închisoarea Crucifix?

Gutenberg a înălțat din umeri.

— Chiar dacă-i spune, la ce-i folosește informația lui Lawrence? Este puțin probabil ca el să-l sune pe amicul lui, Zerimski, cu câteva zile înainte ca acesta să sosească în vizită de prietenie la Washington, ca să-i spună că bărbatul care a fost spânzurat pentru că a vrut să-l asasineze nu este câtuși de puțin un terorist sud-african plătit de Mafya, ci un agent C.I.A. care a îndeplinit ordine ce au venit direct de la Casa Albă.

— Poate că nu, a spus Dexter. Dar atâta vreme cât Jackson și femeile Fitzgerald există, noi încă avem o problemă. Așa că îți sugerez să-ți împrăștii cei mai buni agenți pe care-i ai ca să-i găsească și cât mai curând posibil — nu mă interesează în ce sector lucrează sau pentru ce altă acțiune au fost desemnați. Dacă Lawrence poate dovedi ce s-a întâmplat în realitate în St. Petersburg, el va avea mai mult decât îi este necesar ca să ceară demisia cuiva.

Gutenberg a rămas neobișnuit de tăcut.

— Și cum semnătura ta este pe fiecare document relevant, a continuat Dexter, mie, vai Doamne, nu-mi va rămâne altceva decât să te las să pleci.

Picături mici de transpirație au apărut pe fruntea lui Gutenberg.

Stuart a crezut că se trezea dintr-un coșmar. A încercat să-și amintească ce se întâmplase. Ei fuseseră luați de la aeroport de mama Tarei care i-a dus cu mașina spre Washington. Dar mașina a fost oprită de o patrulă a poliției și el fusese rugat să coboare geamul de la portieră. Și după aceea...?

A privit în jur. Se afla într-un alt avion, dar unde mergea? Capul Tarei era rezemat de umărul lui, de cealaltă parte se afla mama ei care dormea dusă. Toate celelalte locuri erau goale.

El a început să recapituleze faptele din nou, așa cum făcea întotdeauna când își pregătea un caz. El și Tara aterizaseră pe aeroportul Dulles. Maggie îi așteptase la ieșire...

Gândurile i-au fost întrerupte de un bărbat îmbrăcat elegant, de vârstă mijlocie, care a apărut lângă el și a început să-i verifice pulsul.

— Unde mergem? I-a întrebat Stuart încet, dar doctorul n-a răspuns.

El și-a văzut de treabă examinându-le tot atât de meticulos pe Tara și Maggie, după care s-a făcut nevăzut în partea din față a avionului.

Stuart și-a desfăcut centura de siguranță, dar n-a avut suficientă putere să se ridice în picioare. Tara a început să se miște, în vreme ce Maggie a continuat să doarmă profund. El și-a verificat buzunarele. Ei îi luaseră portmoneul și pașaportul. A încercat cu disperare să înțeleagă ceva. De ce să fi mers cineva atât de departe pentru câteva sute de dolari, niște cărți de credit și un pașaport australian? Chiar și mai ciudat era că toate aceste lucruri păreau a i le fi înlocuit cu un volum subțire cu poemele lui Yeats. Înainte de a o întâlni pe Tara el nu citise niciun vers din Yeats, dar după ce ea se reîntorsese la Stanford lui începuseră să-i placă poeziile lui Yeats. A deschis cartea la primul poem: „Un dialog între trup și suflet”. Cuvintele „*Sunt mulțumit să trăiesc totul din nou și iarăși din nou*” erau subliniate. A frunzărit cartea și a văzut că și alte versuri erau

subliniate la fel.

În timp ce reflecta la semnificația acestora, un zdrahon a apărut lângă el și l-a privit de la înălțimea lui amenințător. Fără niciun cuvânt i-a smuls cartea lui Stuart din mâini și s-a întors în cabina avionului.

Tara i-a atins mâna. El s-a întors repede spre ea și i-a șoptit la ureche: „Să nu vorbești nimic”. Ea și-a aruncat privirile în cealaltă parte, spre mama ei care încă dormea profund părând împăcată cu tot universul.

După ce Connor a pus la cală cele două valize și a constatat că toți cei trei pasageri erau în viață și teferi, a părăsit avionul și a urcat pe bancheta din spate a unui B.M.W. al cărui motor era deja pornit.

— Noi continuăm să ne ținem partea noastră de învoială, a spus Alexei Romanov, care stătea lângă el.

Connor a dat din cap în semn de încuviințare în timp ce B.M.W.-ul ieșea pe porțile de sârmă și și-a început călătoria spre aeroportul pentru curse interne Ronald Reagan.

După experiența din Frankfurt unde agentul local C.I.A. aproape că-l reperase pentru că Romanov și cele două gorile care-l însoțeau au făcut practic orice ca să atragă atenția asupra lor, afară doar că nu și-au anunțat public sosirea, Connor și-a dat seama că, dacă voia să-și pună în aplicare planul de a le salva pe Maggie și Tara, va trebui să conducă operațiunea singur. În cele din urmă, Romanov a acceptat, mai cu seamă când i s-a amintit clauza cu care fusese de acord tatăl lui. Acum Connor spera ca Stuart să aibă aceeași minte ascuțită brici pe care o dovedise când îl chestionase despre slujba lui pe plaja din Australia. Se ruga în gând ca Stuart să observe versurile subliniate din cartea pe care i-o strecurase în buzunar.

B.M.W.-ul s-a oprit în fața intrării de la primul nivel de unde se făceau plecările de pe aeroportul național din Washington. Connor s-a dat jos, urmat de Romanov ce mergea la un pas după el. În timp ce Connor a intrat calm în aeroport și s-a îndreptat spre ghișeul de prezentare a documentelor de călătorie li s-au mai alăturat doi zdrahoni. Avea nevoie ca toți să fie relaxați înainte ca el să facă următoarea mișcare.

Când Connor și-a prezentat biletul, bărbatul de la ghișeul American Airlines i-a spus:

— Îmi pare rău, domnule Redford, dar cursa 383 către Dallas decolează cu o întârziere de câteva minute, însă sperăm s-o recuperăm *en route*. Vă veți îmbarca la Poarta 32.

Connor a pornit agale spre sala de așteptare, dar s-a oprit când a ajuns în dreptul cabinelor telefonice. A ales una ce se afla între două telefoane de la care se vorbea. Romanov și cei doi bodyguarzi au făcut câțiva pași mai departe, câtuși de puțin încântați. Connor le-a zâmbit inocent, apoi a introdus cartela telefonică internațională a lui Stuart în aparat și a format un număr din Cape Town.

Telefonul a sunat o vreme, după care, în sfârșit, s-a auzit o voce:

— Da?

— Sunt Connor. A urmat o tăcere prelungită.

— Credeam că numai Iisus a înviat din morți, a spus în cele din urmă Carl.

— Am petrecut un oarecare timp în purgatoriu înainte de a izbuti, i-a răspuns Connor.

— Bun. Măcar ești în viață, prietene. Ce pot să fac pentru tine?

— Mai întâi, în ceea ce privește compania, nu va mai fi o a doua sosire.

— Am înțeles, a spus Carl.

Connor răspundea la ultima întrebare a lui Carl când a auzit cel de-al treilea anunț pentru cursa 383 către Dallas. A pus telefonul în furcă, i-a zâmbit din nou lui Romanov și s-a îndreptat grăbit spre Poarta 32.

Când, în sfârșit, Maggie a deschis ochii, Stuart s-a aplecat spre ea și i-a spus să nu vorbească nimic până nu este complet trează. După câteva clipe a apărut o stewardesă care le-a cerut să-și coboare măsuțele pentru tăvile cu mâncare, care s-a dovedit a fi aproape necomestibilă.

În timp ce contempla un pește care mai bine ar fi fost lăsat în mare, Stuart le-a spus în șoaptă lui Maggie și Tarei:

— N-am niciun indiciu de ce ne aflăm aici sau încotro mergem, dar, într-un fel, cred că are legătură cu Connor.

Maggie a dat din cap și a început să le povestească în șoaptă tot ce aflase după moartea Joanei.

— Dar nu cred că cei care ne-au răpit pe noi pot fi din C.I.A., a

spus ea, pentru că l-am avertizat pe Gutenberg că, dacă dispar pentru mai mult de șapte zile, acea casetă video va fi dată pe principalele canale de televiziune.

— Numai dacă n-au găsit-o deja, a spus Stuart.

— Asta nu-i posibil, i-a replicat plină de convingere Maggie.

— Atunci cine dracu' sunt ăștia? a întrebat Tara.

Niciunul nu și-a spus părerea întrucât a apărut stewardesa care le-a luat tăcută tăvile.

— Mai ai alte indicii? l-a întrebat Maggie după ce stewardesa a dispărut.

— Doar că cineva mi-a pus în buzunar o carte cu poeziile lui Yeats, a spus Stuart.

Tara a observat că Maggie a tresărit.

— Ce importantă are? a întrebat ea privind-o neliniștită pe mama ei ai cărei ochi acum erau plini de lacrimi.

— Nu înțelegi ce înseamnă asta?

— Nu, a răspuns Tara nedumerită.

— Tatăl tău este încă în viață. Dă-mi-o s-o văd, a spus Maggie. S-ar putea ca el să fi lăsat vreun mesaj în ea.

— N-o mai am. Abia ce o deschisesem când a apărut un zdrahon din cabină și mi-a smuls-o din mână, a spus Stuart. Am observat, într-adevăr, că erau ici și colo cuvinte subliniate.

— Ce cuvinte? a întrebat imediat Maggie.

— Eu n-am putut pricepe nimic din ele.

— Asta nu contează. Îți poți aminti vreunul?

Stuart și-a închis ochii și a încercat să se concentreze.

— „*Mulțumit*” a spus el dintr-o dată.

Maggie a zâmbit.

— „*Sunt mulțumit să trăiesc totul din nou și iarăși din nou*”.

Cursa 383 a aterizat în Dallas la timp și când Connor și Romanov au ieșit din aeroport îi aștepta un alt B.M.W. alb. Oare Mafya le cumpărase în vrac? s-a întrebat Connor. Ultimele două gorile arătau de parcă ar fi fost angajate pentru distribuția centrală a unui film, chit că tocurile de la pistoale le ieșeau prin haine.

El spera doar ca ramura din Cape Town să fie o filială recent creată, deși îi venea greu să creadă că prietenul său Carl Koeter, cu peste douăzeci de ani de experiență ca ofițer superior C.I.A. în Africa de Sud, n-ar fi putut să se descurce cu noua

progenitură.

Drumul până în centrul Dallasului a durat douăzeci de minute. Connor a stat tăcut pe bancheta din spate fiind conștient că s-ar putea să dea ochii cu cineva care lucrase de aproape treizeci de ani pentru C.I.A. Deși ei nu se întâlniseră niciodată, el știa că acesta era cel mai mare risc pe care și-l asuma de când se întorsese în America. Dar dacă rușii se așteptau ca el să-și onoreze clauza cea mai importantă din contract, el trebuia să folosească singura armă care era ideală pentru îndeplinirea unei asemenea misiuni.

După un alt drum la fel de tăcut ei s-au oprit în fața magazinului Harding's Big Game Emporium. Connor s-a strecurat rapid în magazin cu Romanov și cu cele două noi gorile ținându-se după el ca niște umbre. El s-a dus direct la teighea, în timp ce ceilalți se prefăceau a fi foarte interesați de un rastel cu pistoale automate ce se afla în celălalt capăt al prăvăliei.

Connor a privit în jur. Cercetarea lui trebuia să fie rapidă, să nu bată la ochi și să fie completă. După câteva clipe el a fost convins că nu există camere de luat vederi în magazin.

— Bună ziua, domnule, a spus tânărul vânzător îmbrăcat într-un halat lung, maro. Cu ce vă pot servi?

— Am venit în aceste locuri pentru o partidă de vânatoare și aș vrea să cumpăr o armă.

— Aveți în minte un anume model?

— Da, un Remington 700.

— Nu este nicio problemă, domnule.

— Aș avea nevoie de câteva modificări, a spus Connor.

Vânzătorul a șovăit.

— Iertați-mă o clipă, domnule, a spus el și a dispărut după o perdea, în camera din spate.

După câteva momente a apărut de după perdea un bărbat în vârstă, îmbrăcat și el într-un halat maro, lung. Connor a fost neliniștit: el sperase să cumpere arma fără a trebui să se întâlnească cu legendarul Jim Harding.

— Bună ziua, a spus bătrânul privindu-l atent pe clientul său. Înțeleg că vă interesează un Remington 700. A făcut o pauză. Cu modificări.

— Da. Mi-ați fost recomandat de un prieten, a spus Connor.

— Prietenul dumneavoastră trebuie să fie un profesionist, a spus Harding.

Imediat ce s-a pronunțat cuvântul „profesionist”, Connor a știut că fusese testat. Dacă Harding n-ar fi fost un Stradivarius al armurierilor, el ar fi părăsit magazinul fără niciun alt cuvânt.

— Ce modificări doriți, domnule? a întrebat Harding fără a-și dezlipi ochii de pe clientul său.

Connor i-a descris în detaliu arma pe care o lăsase în Bogota privindu-l atent să-i vadă orice reacție.

Chipul lui Harding a rămas impasibil.

— S-ar putea să am ceva ce vă interesează, domnule, a spus el, apoi s-a răsucit pe călcâie și a dispărut după perdea.

Din nou Connor s-a gândit să plece, dar peste câteva secunde Harding a reapărut purtând o servietă de piele ce-i era familiară, pe care a așezat-o pe tejghea.

— Acest model a intrat în posesia noastră după moartea recentă a proprietarului, i-a explicat el. A apăsat pe închizători, a deschis capacul și a răsucit servieta diplomat astfel încât Connor să poată examina arma. Fiecare parte este confecționată manual și mă îndoiesc că o să găsiți ceva similar pe toată valea râului Mississippi. Harding a atins arma cu dragoste. Patul este din fibră de sticlă, ca să fie ușoară și pentru un echilibru mai bun. Țeava este importată din Germania — mă tem că firma Krauts încă le fabrică pe cele mai bune. Dispozitivul de ochire este un Leupold 10 Power așa că nu mai trebuie s-o reglezi pentru vânt. Cu această pușcă poți să omori un șoarece de la patru sute de pași, ce să mai vorbim despre un elan. Dacă vă interesează din punct de vedere tehnic ați putea avea un unghi de o jumătate de minut la o sută de iarzi. Și-a înălțat privirile să vadă dacă clientul său înțelegea despre ce-i vorbea el, dar pe chipul lui Connor n-a putut citi nimic. Un Remington 700 cu asemenea modificări este căutat doar de cei mai pricepuți clienți.

Connor n-a mișcat niciuna din cele cinci piese de la locul lor de teamă că domnul Harding o să descopere cât de priceput client era.

— Cât costă? a întrebat el dându-și seama pentru prima oară că habar nu avea de prețul unei puști Remington 700 confecționată manual.

— Douăzeci și unu de mii de dolari, a spus Harding. Noi avem totuși și modelul standard dacă doriți...

— Nu, a spus Connor. Aceasta va fi foarte bună.

— Și cum plățiți, domnule?

— Bani gheață.

— Atunci am să vă cer o carte de identitate, ceva, a spus Harding. Mă tem că este și mai multă birocrație de când s-a înlocuit Legea Brady cu Legea Înregistrării și Prezentării Cărții de Identitate.

Connor a scos un permis de conducere al unui bărbat din statul Virginia pe care-l cumpărase cu o sută de dolari de la un hoț de buzunare din Washington cu o zi mai înainte.

Harding a studiat permisul de conducere și a dat din cap.

— Acum tot ce mai trebuie să facem, domnule Redford este ca dumneata să completezi aceste trei formulare.

Connor a scris numele, adresa și numărul carnetului de asistență socială al directorului adjunct de la un magazin de pantofi din Richmond.

În timp ce Harding căuta numerele în computer, Connor a încercat să pară plictisit, dar în sinea lui se ruga ca domnul Redford să nu fi raportat pierderea permisului său de conducere în ultimele douăzeci și patru de ore.

Brusc, Harding și-a ridicat privirile de pe ecran.

— Este acesta un pseudonim? a întreat el.

— Nu, a răspuns Connor fără nicio tresărire. Gregory este numele meu de botez. Mama a fost îndrăgostită de Gregory Peck.

Harding a zâmbit.

— Și a mea la fel.

După câteva clipe Harding a spus:

— Deci totul pare să fie în ordine, domnule Redford.

Connor s-a întors și a făcut semn cu capul către Romanov care a venit cu pași mari și a scos un teanc gros de bancnote din buzunarul de la haină. A petrecut un timp netezind în chip ostentativ bancnotele de o sută de dolari, a numărat 210 și i le-a împins pe tejghea lui Harding. Ceea ce Connor sperase să apară ca o cumpărare obișnuită, rusul o transformase repede într-o reprezentație de pantomimă. Ceilalți doi puteau foarte bine să stea pe stradă și să vândă bilete pentru spectacol.

Harding a scris o chitanță pentru suma de bani primită și i-a dat-o lui Connor, care a plecat fără a mai scoate niciun cuvânt. Unul dintre zdrahoni a înșfăcat pușca și a țâșnit din magazin pe o ușă laterală de parcă ar fi jefuit o bancă. Connor a urcat pe

bancheta din spate a B.M.W.-ului și s-a întrebat dacă era cu puțință să atragă mai multă atenție asupra lor decât o făcuseră ei. Mașina a demarat în trombă și a intrat în traficul aglomerat într-o cacofonie de claxoane. Da, și-a zis Connor în gând, era evident că ei puteau chiar mai mult. El n-a mai scos niciun cuvânt în timp ce șoferul a depășit orice limită de viteză tot drumul către aeroport. Chiar și Romanov a început să pară un pic neliniștit. Connor a descoperit curând că noua Mafie din State era încă la nivel de amatori în comparație cu verii lor din Italia. Dar n-o să treacă mult până o să-i prindă din urmă, iar când o vor face, Dumnezeu să-i ajute pe cei de la F.B.I.

După cincisprezece minute B.M.W.-ul s-a oprit în fața intrării de la aeroport. Connor a coborât și s-a îndreptat spre ușa rotativă în timp ce Romanov le dădea instrucțiuni celor doi bărbați din mașină, ca în final să netezească și mai multe bancnote de o sută de dolari pe care li le-a lăsat la despărțire. Când l-a prins din urmă pe Connor la ghișeu de prezentare a biletelor de călătorie i-a șoptit confidențial la ureche.

— Pușca va fi la Washington în patruzeci și opt de ore.

— Eu n-aș pune pariu, i-a spus Connor în timp ce se îndreptau spre sala de plecări.

— Îți știi toate poeziile lui Yeats pe dinafară? a întrebat-o Stuart fără a-i veni a crede.

— Hm, multe dintre ele, a recunoscut Maggie. Dar pe atunci eu reciteam câteva din poemele lui aproape în fiecare seară înainte de a merge la culcare.

— Dragă Stuart, tu mai ai încă atât de multe de învățat despre irlandezi, i-a spus Tara. Acum încearcă să-ți amintești și alte cuvinte.

Stuart a reflectat o clipă.

— „Văi”! a spus el triumfător.

— „Peste dealuri și peste văi”? a întrebat Maggie.

— Asta este.

— Deci nu poate fi Olanda țara către care ne îndreptăm, a spus Tara.

— Nu te mai ține de glume, i-a spus Stuart.

— Atunci încearcă să-ți aduci aminte mai multe cuvinte, i-a spus Tara.

Stuart a început să se concentreze din nou.

— „Prieten”, a spus el în cele din urmă.

— „Întotdeauna vom avea noi prieteni care să se întâlnească cu cei vechi”, a spus Maggie.

— Deci suntem pe punctul de a ne întâlni cu un nou prieten, într-o nouă țară, a spus Tara.

— Dar cine? Și unde? a întrebat Maggie în timp ce avionul își continua drumul prin noapte.

CAPITOLUL 27

După ce în câteva clipe a citit mesajul prioritar, Gutenberg a format numărul din Dallas. Când Harding a venit la telefon, directorul adjunct de la C.I.A. i-a spus doar atât:

— Descrie-l.

— Înalt de șase picioare, poate șase și un țol. Purta șapcă, așa că n-am putut să văd culoarea părului.

— Vârsta?

— Cincizeci. Poate un an sau doi în plus sau în minus.

— Ochii?

— Albaștri.

— Îmbrăcămintea?

— Jachetă sport, pantaloni kaki, cămașă albastră, fără cravată, pantofi ieftini. Elegant, dar nu băător la ochi. Am presupus că este unul de-al nostru până am observat că era însoțit de doi criminali locali bine cunoscuți, dar el încerca să se prefacă, vezi Doamne, că n-ar avea nicio legătură cu ei. Mai era încă un tânăr înalt care n-a deschis deloc gura, dar el a fost cel care a plătit pentru pușcă — cu bani peșin.

— Și primul bărbat ți-a spus clar că voia acele modificări speciale?

— Da. Sunt aproape sigur că el știa exact ce căuta.

— Bun, păstrează banii. S-ar putea să identific vreo amprentă pe vreuna din bancnote.

— N-o să găsiți nicio urmă de-a lui pe ele, a spus Harding. Tânărul a plătit și una dintre gorile a luat arma cu el.

— Indiferent cine a fost, este evident că n-a vrut să riște să fie descoperită pușca la aeroport, a spus Gutenberg. Cei doi criminali trebuie să fie doar curieri. Cu ce nume a semnat formularele?

— Gregory Peck Redford.

— Cartea de identitate?

— Permis de conducere din Virginia. Adresa și data nașterii toate corespund cu datele de pe carnetul de asigurări sociale.

— O să-ți trimit un agent într-o oră. Pentru început el îmi poate transmite prin e-mail toate amănunțele pe care le ai în privința celor doi criminali și am nevoie de un portret robot făcut de poliție al principalului suspect.

— N-o să fie nevoie, a spus Harding.

— De ce?

— Pentru că toată tranzacția a fost înregistrată pe video. Gutenberg n-a putut vedea zâmbetul de satisfacție de pe chipul lui Harding când a adăugat: Nici chiar dumneata n-ai fi putut să observi camera de luat vederi.

Stuart a conștinut să se concentreze.

— „Aflu”, a spus el brusc.

— „Am să aflu unde a plecat”, a spus Maggie cu uni zâmbet.

— O să întâlnim un prieten nou într-o țară nouă și el o să ne găsească, a spus Tara. Îți mai poți aminti altceva, Stuart?

— „Toate lucrurile se sfărâmă...”

— „...și se reconstruiesc din nou” a spus în șoaptă Maggie în timp ce bărbatul care-i smulsese lui Stuart cartea din mâini a reapărut lângă ei.

— Acum ascultați-mă și să mă ascultați cu atenție, a spus el coborându-și privirile spre ei. Dacă vreți să supraviețuiți — și mie nu-mi pasă câtuși de puțin de asta — îmi veți urma instrucțiunile literă cu literă. S-a înțelese?

Stuart și-a pironit privirile în ochii bărbatului și n-a avut niciun dubiu că spunea adevărul. A încuviințat din cap.

— Bun, a continuat omul. Când va ateriza avionul veți merge direct să vă luați bagajele și veți trece prin vamă fără a atrage în niciun fel atenția asupra voastră. Nu vă veți opri, repet, nu vă veți opri la toaletă. După ce veți trece prin vamă veți fi întâmpinați în holul de sosiri de doi din oamenii mei care vă vor însoți până la casa unde veți rămâne o vreme. Eu o să vă întâlnesc mai târziu în această seară. Vă este totul limpede?

— Da, a spus hotărât Stuart în numele tuturor.

— Dacă vreunul dintre voi va fi atât de stupid să fugă sau să încerce să ceară ajutor, doamna Fitzgerald va fi omorâtă pe loc. Și dacă, din anume motive, ea nu este disponibilă, va trebui să aleg dintre voi doi. A privit spre Tara și Stuart. Acestea sunt condițiile cu care domnul Fitzgerald a fost de acord.

— Asta este cu neputință, a început Maggie. Connor niciodată n-ar...

— Cred că este mai înțelept, doamnă Fitzgerald, ca pe viitor să-l lăsați pe domnul Farnham să vorbească în numele vostru al tuturor, a spus bărbatul. Maggie l-ar fi contrazis dacă Tara nu i-

ar fi făcut semn cu piciorul să tacă. O să aveți nevoie de astea, a spus el dându-i lui Stuart trei pașapoarte. Stuart le-a deschis și i-a dat unul lui Maggie și altul Tarei în timp ce bărbatul s-a întors în cabina pilotului.

Stuart și-a coborât privirile asupra pașaportului din mâinile lui care, la fel cu celelalte două, purta pe copertă vulturul american. Când l-a răsfoit a dat peste propria lui fotografie deasupra numelui „Daniel Farnham”. Profesie: profesor universitar în științe juridice. Adresa: 75, Marina Boulevard, San Francisco, California. I l-a dat Tarei, care părea nedumerită.

— Îmi place la nebunie să am de-a face cu profesioniști, a spus Stuart. Și încep să-mi dau seama că tatăl tău este unul dintre cei mai buni.

— Ești sigur că nu-ți mai amintești alte cuvinte? l-a întrebat Maggie.

— Mă tem că nu, a spus Stuart. Nu, așteaptă o clipă... „anarhie”.

Maggie a spus:

— Acum știu unde mergem.

De la Dallas la Washington este un drum lung de parcurs cu mașina. Cele două gorile care-i lăsaseră pe Connor și Romanov la aeroport tot timpul au avut în minte să oprească undeva și să pornească iar spre capitală a două zi dimineață. Chiar pe la ora nouă în acea seară, după ce străbătuseră cam patru sute de mile, ei au tras la un motel de la marginea Memphis-ului.

Cei doi ofițeri superiori C.I.A. care-i văzuseră parcând B.M.W.-ul, după patruzeci și cinci de minute i-au raportat lui Gutenberg:

— S-au cazat la Memphis Marriott, la 107 și 108. Au comandat masa în cameră la ora nouă și treizeci și trei și în momentul de față sunt la 107 și privesc la televizor.

— Unde este pușca? l-a întrebat Gutenberg.

— Servieta este legată cu cătușe de mâna celui de la camera 108.

— Atunci ai nevoie de un ospătar și de o cheie, i-a spus Gutenberg.

Chiar după ora zece, un chelner și-a făcut apariția în camera 107 și a așezat masa pentru cină. A desfăcut o sticlă de vin roșu, a turnat în două pahare și a pus mâncarea în farfurii. Le-a spus oaspeților că se va întoarce cam peste patruzeci de minute

să debaraseze. Unul dintre ei l-a rugat să-i taie cotletul în bucățele pentru că nu-și putea folosi decât o mână. Ospătarul a fost fericit să-l ajute.

— Poftă bună, a adăugat el în timp ce părăsea încăperea.

Chelnerul s-a dus direct în parcare și i-a raportat ofițerului superior, care i-a mulțumit, apoi l-a mai rugat ceva. Ospătarul a încuviințat din cap și agentul i-a dat o bancnotă de cincizeci de dolari.

— Este clar că nu vrea să și-o scoată de la mână nici chiar când mănâncă, a spus celălalt agent când ospătarul nu-l mai putea auzi.

Chelnerul s-a reîntors în parcare la câteva minute după miezul nopții ca să raporteze că amândoi bărbații pleaseră la culcare, fiecare în camera lui. El le-a înmănat o cheie și, în schimb, a primit o altă bancnotă de cincizeci de dolari. A plecat mulțumit pentru că avusese o seară cu un câștig bun. Ceea ce n-a știut el a fost că bărbatul din camera 107 luase la el cheile de la cătușe ca să fie sigur că nimeni nu va încerca să fure servieta de la partenerul lui în timp ce acesta dormea.

Când oaspetele de la 107 s-a trezit a doua zi dimineața s-a simțit puțin mahmur. S-a uitat la ceas și a fost surprins când a văzut că este atât de târziu. Și-a tras jeansii pe el și s-a grăbit să-și trezească partenerul folosind ușa dintre cele două camere. S-a oprit brusc, a căzut în genunchi și a început să vomite. Pe covor într-un lac de sânge, zăcea o mână tăiată.

Când au coborât din avion în Cape Town, Stuart a fost conștient de prezența a doi bărbați care le urmăreau fiecare mișcare. Un ofițer de la imigrări le-a ștampilat pașapoartele și ei s-au îndreptat spre zona de ridicare a bagajelor. După doar câteva minute au început să apară primele bagaje pe banda rulantă. Maggie a fost surprinsă când a văzut două din vechile ei valize venind pe carusel. Stuart începuse să se obișnuiască cu modul de operare al lui Connor Fitzgerald.

După ce și-au luat bagajele, Stuart le-a pus pe un cărucior și s-au îndreptat spre vamă. Cei doi bărbați mergeau foarte aproape în urma lor.

În timp ce Stuart trecea cu căruciorul prin vamă un ofițer s-a îndreptat către el, a făcut semn spre valiza roșie și a rugat pe posesorul ei s-o pună pe tejghea pentru control. Stuart a ajutat-

o pe Maggie ca s-o ridice iar cei doi bărbați care se țineau scai în urma lor n-au avut încotro decât să-și vadă de drum. După ce au trecut prin ușile glisante ei s-au oprit la câțiva pași de ieșire. De câte ori se deschideau ușile, ei erau zăriți cum aruncau priviri iscoditoare înăuntru. După câteva clipe li s-au alăturat și ceilalți doi bărbați din avion.

— Vă rog, vreți să deschideți valiza, doamnă, i-a cerut ofițerul vamal.

Maggie a apăsat pe închizători și a zâmbit când a văzut harababura dinăuntru. Numai o singură persoană ar fi putut pune astfel lucrurile într-o valiză. Ofițerul vamal i-a cotrobăit câteva clipe printre haine și în cele din urmă s-a oprit la o trusă de cosmetice. I-a desfăcut fermoarul și a scos din ea un pachetel din celofan în care era o substanță cu aspect de pudră albă.

— Dar acesta nu este... a început Maggie.

De data asta cel care a oprit-o a fost Stuart.

— Mă tem că va trebui să vă facem un control corporal, doamnă, a spus ofițerul. Poate că în aceste împrejurări, fiica ar dori să vă însoțească.

Stuart s-a întrebat cum de-a știut ofițerul că Tara era fiica lui Maggie fără a da semne că pe el l-ar lua drept fiul ei.

— Vă rog să mă urmați toți trei, a spus ofițerul. Luați, vă rog, valiza și restul bagajului. A ridicat o parte din teșghea și apoi i-a condus printr-o ușă într-o cameră mică, întunecoasă, în care se aflau o masă și două scaune. Unul din colegii mei o să vină aici imediat, le-a spus el, după care a plecat închizând ușa iar ei au auzit o chei răsucindu-se în broască.

— Ce se întâmplă? a întrebat Maggie. Trusa aceea nu era...

— Cred că suntem pe punctul de a afla, i-a răspuns Stuart.

O ușă din celălalt capăt s-a deschis și a intrat intempestiv un bărbat înalt, cu figură de atlet, care nu mai avea niciun fir de păr pe cap, deși nu putea să fi trecut de cincizeci de ani nici măcar cu o zi. Era îmbrăcat în jeanși albaștri și pulover roșu și cu siguranță nu dădea impresia că ar fi ofițer vamal. A mers direct spre Maggie, i-a luat mâna dreaptă și i-a sărutat-o.

— Numele meu este Carl Koeter, a spus el cu un pronunțat accent sud-african. Aceasta este o mare onoare pentru mine, doamnă Fitzgerald. De mulți ani vreau să cunosc femeia care a fost atât de curajoasă ca să se căsătorească cu Connor

Fitzgerald. El m-a sunat ieri după-amiază și m-a rugat să vă asigur că este teafăr și în viață.

Maggie ar fi vrut să spună ceva, dar potopul care se revărsa din gura lui nu se mai oprea.

— Bineînțeles că știu mult mai multe despre dumneata decât știți dumneavoastră despre mine, dar, din nefericire, de data asta nu vom avea timp pentru a remedia ceva. I-a zâmbit lui Stuart și Tarei și s-a înclinat ușor.

— V-aș ruga pe toți să fiți așa de amabili și să mă urmați.

El s-a răsucit pe călcâie și a început să împingă căruțul cu bagaje spre ușă.

„Întotdeauna vom avea noi prieteni care să se întâlnească cu cei vechi”, a spus în șoaptă Maggie. Stuart a zâmbit.

Sud-africanul i-a condus pe o rampă abruptă și de-a lungul unui coridor întunecos și gol. Maggie l-a prins repede din urmă și a început să-l întrebe despre convorbirea telefonică avută cu Connor. La capătul tunelului au urcat o altă rampă și au ieșit în cealaltă extremitate a aeroportului. Koeter i-a trecut rapid prin punctul de control al pașapoartelor, care le-au fost verificate foarte superficial. După alt drum lung au ajuns într-o sală de plecări goală, unde Koeter i-a dat funcționarului de la poartă trei bilete și a primit trei tichete de îmbarcare pentru cursa Qantas către Sydney, care fusese reținută la sol în chip misterios unsprezece minute.

— Cum să-ți mulțumesc? I-a întrebat Maggie.

Koeter i-a luat mâna și i-a sărutat-o din nou.

— Doamnă, i-a răspuns el, pretutindeni în lume veți întâlni oameni care nu vor putea niciodată să-și achite întru totul datoriile față de Connor Fitzgerald.

Amândoi stăteau cu ochii pironiți pe ecranul televizorului. Niciunul n-a scos nicio vorbă în cele douăsprezece minute cât a durat caseta video.

— Ar putea fi posibil? a întrebat directorul încet.

— Numai dacă ar fi schimbat locul cu el în închisoarea Crucifix, i-a răspuns Gutenberg.

Dexter a tăcut o vreme după care a spus:

— Jackson ar fi singurul care ar fi făcut asta, dacă voia să-și sacrifice propria viață.

Gutenberg a dat din cap.

— Și cine este omul care a plătit pentru pușcă?

— Alexei Romanov, fiul țarului și numărul doi în Mafya rusă. Unul din agenții noștri l-a reperat la aeroportul din Frankfurt și noi bănuim că el și Fitzgerald acum lucrează împreună.

— Deci trebuie să fi fost Mafya care l-a scos din închisoarea Crucifix, a spus Dexter. Dar, dacă lui i-a trebuit un Remington 700, cine este ținta?

— Președintele, a spus Gutenberg.

— S-ar putea să ai dreptate, i-a răspuns Dexter. Dar care din ei?

CAPITOLUL 28

Președintele Statelor Unite și secretarul de stat se aflau printre cei șaptezeci și doi de demnitari aliniați pe pistă când un Iliușin 62 a aterizat pe aeroportul militar Andrews de lângă Washington D.C. Covorul roșu deja fusese derulat, fusese amenajat un podium cu o duzină de microfoane și o scară largă fusese înălțată exact pe locul de pe pistă unde avionul trebuia să se oprească.

Când ușa avionului s-a deschis, Tom Lawrence și-a dus mâna streășină la ochi din cauza soarelui strălucitor al dimineții. O stewardesă înaltă și suplă stătea în cadrul ușii. O clipă mai târziu a apărut lângă ea un bărbat scund și îndesat. Deși Lawrence știa că Zerimski nu avea decât cinci picioare și patru țoli, stând lângă stewardesa înaltă, micimea lui era crunt scoasă în evidență. Lawrence se îndoia că un om de statura lui Zerimski ar fi putut deveni președintele Statelor Unite.

În timp ce Zerimski cobora încet scările, mulțimea de ziarști a început să fotografieze cu furie. Din spatele lor echipele de cameramani de la toate canalele de televiziune își centrau camerele de luat vederi asupra bărbatului ce va ține capul de afiș al tuturor buletinelor de știri în următoarele patru zile.

Șeful de protocol de la Casa Albă a pășit în față spre a-i prezenta pe cei doi președinți și Lawrence i-a strâns mâna cu căldură oaspetelui său.

— Fiți binevenit în Statele Unite, domnule președinte.

— Îți mulțumesc, Tom, i-a răspuns Zerimski prinzându-l imediat pe picior greșit.

Lawrence s-a întors ca să i-l prezinte pe secretarul de stat.

— Sunt încântat să te cunosc, Larry, i-a spus Zerimski.

Zerimski părea dezarmant de afabil și prietenos pe măsură ce-i erau prezentați noi demnitari: ministru apărării, ministrul comerțului, consilierul pe probleme de securitate națională. Când au ajuns la capătul șirului, Lawrence i-a atins ușor cotul și l-a condus spre podium. În timp ce traversau pista, președintele american s-a aplecat și i-a spus:

— Eu nu voi spune decât câteva cuvinte de bun venit, domnule președinte, și poate că doriți să răspundeți.

— Victor, te rog, a insistat Zerimski.

Lawrence a urcat pe podium, și-a scos o singură foaie de hârtie din buzunarul interior de la haină și a pus-o pe pupitru.

— Domnule președinte, a spus el; apoi întorcându-se spre Zerimski, a zâmbit și a adăugat: Victor. Am să încep prin a vă ura bun sosit în America. Ziua de astăzi înseamnă deschiderea unei noi ere în relațiile dintre cele două mari țări ale noastre. Vizita dumneavoastră în Statele Unite vestește...

Connor stătea în fața a trei televizoare urmărind transmiterea ceremoniei pe principalele canale de televiziune. În noaptea asta el va revedea casetele iar și iar. Prezența serviciilor de pază și securitate la fața locului era chiar mai mare decât se așteptase. Serviciul Secret părea a-și fi scos în teren o întreagă divizie de protecție a demnitarilor pentru fiecare președinte. Dar nici urmă de Gutenberg sau din ofițerii operativi C.I.A. Connor bănuia că Serviciul Secret nu știa că un posibil asasin ar putea să acționeze.

Connor n-a fost deloc surprins că arma pe care o cumpărase în Dallas n-a ajuns la destinație. Cei doi zdrahoni din Mafya făcuseră totul ca să atragă atenția asupra lor, ar fi mai avut doar să sune la numărul gratuit de la C.I.A. și să anunțe atentatul. Dacă ar fi fost în locul directorului adjunct, Connor i-ar fi lăsat să predea pușca la destinație în speranța că ei îl vor duce la persoana care intenționa s-o folosească. Era evident că Gutenberg considerase că era mult mai important să le ia arma. Poate că avea dreptate. Connor nu putea să mai treacă printr-o nouă catastrofă ca aceea din Dallas. Ei îl obligaseră să vină cu o nouă variantă la planul inițial.

După episodul din motelul Memphis Marriott devenise clar că Alexei Romanov nu voia să-și ia vina asupra lui în cazul în care ceva mergea prost și acum Connor avea puteri depline în privința pregătirii asasinatului. Cei care-l urmăreau ca niște umbre păstrau o distanță respectabilă, deși niciodată nu-l lăseau nesupravegheat — altfel el ar fi fost la Baza Militară Aeriană Andrews în dimineața asta. Deși el ar fi putut să scape de ei oricând dorea, Connor a devenit conștient de atitudinea lor în caz de eșec când a aflat că boss-ul Mafyei locale din Dallas îi retezase și cealaltă mână a zdrahonului ca să nu mai facă aceeași greșală a doua oară.

Președintele a ajuns la sfârșitul discursului său de bun venit și

a primit un rând de aplauze care s-au făcut puțin auzite într-un spațiu atât de larg și în câmp deschis. El s-a dat un pas alături ca să-i facă loc lui Zerimski să înainteze, dar când președintele rus i-a luat locul, el nu se putea zări din cauza microfoanelor. Connor și-a dat seama că presa o să-i reamintească președintelui american înalt de șase picioare de această gafă de nenumărate ori pe parcursul următoarelor patru zile și că Zerimski o s-o ia ca fiind făcută cu intenția de a-l umili. El s-a întrebat al cui cap dintre consilierii de la Casa Albă va cădea mai târziu în acea zi.

Ca să împuști un bărbat înalt de șase picioare era mult mai ușor decât unul de cinci picioare și patru țoli, a reflectat Connor. El i-a studiat pe agenții de la Divizia de Protecție a Demnitarilor care fuseseră desemnați să-l apere pe Zerimski în cursul vizitei. Pe patru dintre ei i-a recunoscut, toți foarte buni în profesia lor. Oricare dintre ei ar fi putut să doboare un om dintr-o singură împușcătură de la trei sute de pași și să dezarmeze un atacant dintr-o singură lovitură. Connor știa că ochii lor, în dosul ochelarilor fumurii, cercetează în toate direcțiile.

Deși Zerimski nu putea fi văzut de cei care stăteau pe pistă, cuvintele lui erau auzite foarte clar. Connor a fost surprins când a constatat că atitudinea belicoasă și fanfaronada de la Moscova și St. Petersburg fuseseră înlocuite cu un ton mult mai conciliant. El i-a mulțumit lui „Tom” pentru primirea călduroasă și a spus că este încrezător că această vizită va fi fructuoasă pentru ambele națiuni.

Connor era sigur că Lawrence nu va fi indus în eroare de această ostentativă manifestare de prietenie. Evident, acesta nu era nici timpul, nici locul ca președintele rus să permită americanilor să-și dea seama de adevăratele sale intenții.

În vreme ce Zerimski a continuat să-și citească discursul, Connor a parcurs cu privirea programul pentru cele patru zile pregătit de Casa Albă și atât de la îndemâna oricui, publicat în detaliu, minut cu minut, de *The Washington Post*. El știa dintr-o experiență de ani de zile că până și cele mai bine întocmite programe de acest fel rareori reușeau să respecte timpii stabiliți inițial. El trebuia să ia în calcul că se putea întâmpla ceva neprevăzut într-un anume moment al vizitei; și trebuia să fie sigur că asta nu va fi când el va lua linia de ochire cu pușca.

Cei doi președinți vor fi duși cu elicopterul de la Baza Militară

Aeriană la Casa Albă, unde vor avea imediat o convorbire particulară, care va fi continuată în timpul mesei de prânz. După dejun Zerimski va merge la Ambasada Rusă să se odihnească și seara se va reîntoarce la Casa Albă pentru dineul dat în cinstea lui.

În dimineața următoare se va duce la New York unde se va adresa Națiunilor Unite și va lua prânzul cu secretarul general O.N.U., iar după-amiază va face o vizită la Muzeul Metropolitan. Connor răsese cu voce tare când citise în această dimineață în *The Post* că Tom Lawrence era la curent cu marea pasiune pentru arte a oaspetelui său din timpul recente sale campanii electorale în cursul căreia Zerimski își găsisese timp în programul său atât de încărcat încât vizitase nu numai Teatrul Bolșoi ci și Muzeele Pușkin și Ermitaj.

După ce președintele rus se va întoarce la Washington joi seara el va avea doar atâta timp cât să se repeadă la ambasadă ca să se schimbe în smocking pentru a asista la spectacolul *Lacul Lebedelor* de la Kennedy Center în interpretarea Baletului din Washington. Fără niciun pic de tact *The Post* amintea cititorilor că peste jumătate din *corps de ballet* erau imigranți ruși.

Vineri dimineața vor fi discuții ample la Casa Albă urmate de un prânz luat la Departamentul de Stat. După-amiază Zerimski se va adresa unei sesiuni reunite a Congresului, care va fi punctul culminant al vizitei sale de patru zile. Lawrence spera că legislatorii aveau să fie convinși că liderul rus este un om al păcii și vor fi de acord să sprijine Legea de Reducere a Armelor propusă de el. Un editorial din *The New York Times* avertiza că aceasta s-ar putea să fie ocazia în care Zerimski va contura strategia de apărare a Rusiei pentru următoarea decadă. Corespondentul diplomatic al ziarului contactase purtătorul de cuvânt al Ambasadei Ruse în relațiile cu presa, dar fusese informat scurt că nu vor fi difuzate în avans copii ale aceluiași discurs.

Seara, Zerimski va fi oaspete de onoare la dineul dat de Consiliul Ruso-American de Cooperare Economică. Copii ale aceluiași discurs fuseseră deja răspândite cu larghețe și cu o indiferență totală față de orice embargo. Connor parcursese fiecare propoziție a aceluiași speech și știa că niciun jurnalist care se respectă nu va tipări niciun cuvânt din el.

Sâmbătă Zerimski și Tom Lawrence vor merge la Stadionul Cooke din Maryland să urmărească un meci de fotbal dintre Washington Redskins și Green Bay Packers, echipă pe care Lawrence, care fusese senator de Wisconsin, o susținuse toată viața.

Seara, Zerimski va da un dineu la Ambasada Rusă spre a întoarce ospitalitatea tuturor acelora al căror oaspete fusese în timpul vizitei sale.

În dimineața următoare va lua avionul spre Moscova — dar numai dacă Connor nu va reuși să-și ducă la îndeplinire contractul încheiat.

Pentru Connor erau nouă locuri pe care le putea lua în considerație. Dar șapte din ele deja le înlăturase înainte ca avionul lui Zerimski să aterizeze. Din cele două rămase, dineul de sâmbătă seara părea cel mai promițător, mai cu seamă după ce Romanov îi spusese că Mafya reușise să se ocupe de aprovizionarea și deservirea de la Ambasada Rusă pentru acea ocazie.

Un ropot de aplauze l-a făcut pe Connor să-și îndrepte iar atenția asupra ceremoniei de bun venit. Unii din cei care stăteau pe pistă nu și-au dat seama că Zerimski își terminase discursul decât atunci când a coborât de pe podium, așa că aplauzele n-au fost chiar atât de entuziaste cum sperase Lawrence.

Cei doi conducători au traversat pista îndreptându-se spre un elicopter care-i aștepta. În mod normal niciun președinte rus n-ar zbura cu un avion militar american, dar Zerimski îndeplătase orice obiecție spunându-le consilierilor săi că voia să profite de orice ocazie pentru a-l prinde pe picior greșit pe Lawrence. Ei au urcat la bord și au făcut semn cu mâna mulțimii. Peste câteva clipe elicopterul Marine One a decolat plutind câteva secunde în aer, după care și-a văzut de drum. Acele femei care nu participaseră niciodată până atunci la o ceremonie de primire, nu știau ce să facă mai întâi, să-și țină pălăriile sau rochiile.

Peste șapte minute Marine One va ateriza pe South Lawn din fața Casei Albe, unde va fi întâmpinat de Andy Lloyd și funcționarii superiori de la Casa Albă.

Connor a închis cele trei televizoare, a derulat benzile și a început să se gândească la alternative. El deja hotărâse să nu meargă la New York. Națiunile Unite și Muzeul Metropolitan, practic, nu ofereau nicio posibilitate de fugă. Și el știa prea bine

că Serviciul Secret era instruit să repereze pe oricine își făcea apariția de mai mult de o singură ocazie în cursul unei vizite ca aceasta, inclusiv ziaristii și echipele televiziunii. În plus față de aceasta, cel puțin trei mii de oameni din tot ce avea Poliția din New York mai bun îl vor păzi pe Zerimski secundă cu secundă în timpul vizitei sale.

El se va folosi de timpul cât Zerimski va fi plecat spre a verifica cele două locuri care i se păreau cele mai promițătoare. Mafya deja aranjase ca el să facă parte din echipa de aprovizionare și deservire care va vizita Ambasada Rusă în acea după-amiază, astfel ca el să poată lua în considerare fiecare detaliu pentru dineul de sâmbătă seara. Ambasadorul spusese clar că dorea ca acea ocazie niciunul dintre cei doi președinți să n-o poată uita niciodată.

Connor s-a uitat la ceas, și-a pus haina și a coborât. B.M.W.-ul îl aștepta. A urcat pe bancheta din spate.

— La stadionul Cooke, a fost tot ce a spus.

Nimeni din mașină n-a făcut niciun comentariu în timp ce B.M.W.-ul a demarat și apoi s-a înscris pe banda din centru.

Un treiler încărcat cu mașini noi a trecut pe lângă ei, pe cealaltă direcție de mers, iar Connor s-a gândit la Maggie și a zâmbit. El vorbise cu Carl Koeter mai devreme în această dimineață și fusese asigurat că toți cei trei canguri erau în siguranță în pungile lor.

— Apropo, Mafya crede că au fost trimiși înapoi în America, îi spusese Koeter.

— Cum ai reușit s-o faci? I-a întrebat Connor.

— Unul dintre bodyguarzii lor a încercat să mituiască un ofițer vamal. El i-a luat banii și i-a spus că fuseseră prinși cu droguri, drept pentru care au fost „returnați la punctul de îmbarcare”.

— Crezi că au înghițit-o?

— O, da, a spus Koeter. Ei au trebuit să plătească o grămadă de bani pentru acea informație.

Connor a râs.

— Îți voi rămâne dator pentru totdeauna, Carl. Numai să-mi spui cum mă pot revanșa.

— N-o să fie necesar, prietene, îi răspunsese Koeter. Pur și simplu voi aștepta cu nerăbdare s-o întâlnesc din nou pe soția ta în împrejurări mai agreabile.

Câinii de pază ai lui Connor nu-i menționaseră nimic despre

dispariția lui Maggie, așa că el nu putea fi sigur dacă erau prea mândri ca să recunoască faptul că-i pierduseră, pe ea, Stuart și Tara, sau dacă încă sperau să-i găsească înainte ca el să afle adevărul. Pesemne că lor le era teamă că el nu-și va mai ține partea lui de învoială dacă știa că soția și fiica lui nu se mai aflau în mâinile lor. Dar Connor nu s-a îndoit niciodată că, dacă el nu va reuși să-și onoreze contractul, Alexei Romanov, în cele din urmă, îi va da de urmă lui Maggie și o va omorî și, dacă nu pe Maggie, pe Tara. Bolcenkov îl avertizase că până când contractul nu va fi îndeplinit — într-un fel sau altul — Romanov nu va fi lăsat să se întoarcă în patria lui.

În timp ce șoferul țâșnea de pe o bandă pe alta, gândurile lui Connor s-au întors spre Joan a cărei singură vină era că fusese secretara lui. El și-a încheștat pumnul și ar fi vrut ca acest contract al lui cu Mafya să-i fi vizat pe Dexter și pe adjunctul ei ce-i tănuia faptele. Acela ar fi fost un contract pe care l-ar fi dus la îndeplinire cu inima ușoară.

B.M.W.-ul a depășit hotarele Washingtonului și Connor s-a lăsat pe spate pe banchetă gândindu-se la pregătirile care mai erau de făcut. El trebuia să înconjoare stadionul de mai multe ori ca să verifice fiecare ieșire, înainte de a hotărî dacă va intra în el.

Marine One a aterizat lin pe South Lawn. Cei doi președinți au coborât din elicopter și au fost întâmpinați cu aplauze călduroase din partea celor șase sute de funcționari superiori de la Casa Albă.

Când Lawrence l-a prezentat pe Zerimski șefului său de cabinet, n-a putut să nu observe că Andy părea preocupat. Cei doi conducători au petrecut un timp neobișnuit de lung făcând poze înainte de a se retrage în Biroul Oval împreună cu consilierii lor spre a fi confirmate subiectele ce vor fi acoperite în cursul întâlnirilor ulterioare. Zerimski n-a ridicat nicio obiecție la programul pe care îl pregătise Andy Lloyd și părea relaxat în privința problemelor ce urmau a fi discutate.

Când întâlnirea s-a întrerupt pentru masa de prânz, Lawrence avea sentimentul că discuțiile preliminare merseseră bine. Au trecut în sufragerie și Lawrence a povestit episodul cu președintele Kennedy care avusese ca invitați la masă opt laureați ai Premiului Nobel și făcuse remarca devenită celebră

că în acea încăpere se afla atâta materie cenușie adunată la un loc cât nu mai fusese niciodată de când Jefferson luase prânzul singur. Larry Harrington a râs politicos, deși îl auzise pe președinte spunând această poveste de nenumărate ori. Andy Lloyd nici măcar nu încercase să zâmbească.

După prânz, Lawrence l-a însoțit pe Zerimski până la limuzina lui care-l aștepta la intrarea pentru corpul diplomatic. Imediat ce ultima mașină din coloană nu s-a mai văzut — din nou Zerimski insistase să aibă cu un vehicul mai mult decât orice alt președinte rus de până atunci — Lawrence s-a întors grăbit în Biroul Oval. Andy Lloyd stătea posomorât la biroul său.

— Am crezut că totul a mers cât se poate de bine, a spus președintele.

— Probabil, a spus Lloyd. Deși eu unul n-aș avea încredere că omul ăsta spune adevărul nici măcar atunci când stă de vorbă cu sine însuși. A fost mult prea cooperant ca să-mi placă. Pur și simplu, am sentimentul că suntem duși de nas.

— Din cauza asta ai fost atât de necomunicativ în timpul dejunului?

— Nu. Cred că ne confruntăm cu o problemă chiar mai gravă, a spus Lloyd. Ați văzut ultimul raport al lui Dexter? Vi l-am lăsat pe birou ieri după-amiază.

— Nu, nu l-am citit, a răspuns președintele. Mai toată ziua de ieri mi-am petrecut-o cu Larry Harrington la Departamentul de Stat. A răsfoit dosarul care purta antetul C.I.A. și a început să-l citească.

A înjurat cu voce tare de trei ori înainte de a termina prima pagină. Când a ajuns la paragraful final era livid la chip. Și-a ridicat privirile spre vechiul său prieten. Am crezut că Jackson este de partea noastră.

— Este, domnule președinte.

— Atunci cum afirmă Dexter că poate dovedi că el este responsabil pentru asasinatul din Columbia și că apoi s-a dus la St. Petersburg cu intenția de a-l omorî pe Zerimski?

— Pentru că în felul ăsta ea scapă de orice implicare și ne lasă pe noi să explicăm de ce l-am plătit pe Jackson din capul locului. Până acum ea pesemne că are un dulap plin cu dosare prin care să dovedească faptul că acel care l-a omorât pe Guzman a fost Jackson și tot ceea ce va mai dori ca lumea să creadă despre el. Uitați-vă doar la pozele pe care le-a atașat, cu Jackson în barul

din Bogota dând bani șefului Poliției. De ce nu spun ei că această întâlnire a avut loc la două săptămâni după asasinat? Să nu uitați niciodată, domnule președinte, că C.I.A. nu are rival când trebuie să-și acopere fundurile.

— Nu de fundurile lor îmi fac eu griji, a spus președintele. Ce este cu povestea lui Dexter că Jackson s-a întors în America și că acum lucrează cu Mafya rusă?

— Nu este convenabil? a spus Lloyd. Dacă ceva iese prost în timpul vizitei lui Zerimski ea deja are un țap ispășitor.

— Atunci cum îți explici faptul că Jackson a fost înregistrat de o cameră video secretă în Dallas cu câteva zile în urmă cumpărând o pușcă de mare precizie, cu aproape aceleași modificări ca la cea folosită pentru a fi omorât Guzman?

— Simplu, a răspuns Lloyd. Din moment ce îți dai seama că, de fapt, nu este Jackson, totul devine de înțeles.

— Dacă n-a fost Jackson, atunci cine dracu' a fost?

— A fost Connor Fitzgerald, a spus Lloyd încet.

— Dar tu mi-ai spus că Fitzgerald a fost arestat în St. Petersburg și apoi spânzurat. Chiar discutasem cum am putea să-l scoatem de acolo.

— Știu, domnule președinte, dar asta nu mai era niciodată posibil după ce Zerimski a fost ales. Numai dacă...

— Numai dacă?

— Numai dacă Jackson nu i-a luat locul.

— Pentru Dumnezeu, de ce să faci ăsta?

— Vă aduceți aminte că Fitzgerald i-a salvat viața lui Jackson în Vietnam și ca dovadă a primit Medalia de Onoare. Când Fitzgerald s-a întors din război Jackson a fost cel care l-a recrutat ca N.O.C. În următorii douăzeci de ani a lucrat pentru C.I.A. și și-a câștigat reputația ca fiind cel mai respectat ofițer al lor. Apoi, peste noapte, dispare și în evidențele lor nu i se găsește nicio urmă. Secretara lui, Joan Benett, care a lucrat pentru el nouăsprezece ani, moare subit într-un misterios accident de mașină în timp ce se ducea la soția lui Fitzgerald. Apoi soția și fiica lui dispar și ele de pe fața pământului. Între timp, bărbatul pe care noi l-am numit să afle ce se petrece este acuzat că ar fi asasin și că și-a trădat cel mai bun prieten. Dar oricât ai căuta prin numeroasele rapoarte ale lui Helen Dexter n-ai să găsești niciodată nicio referire la Connor Fitzgerald.

— Cum de știi toate astea, Andy? l-a întrebat Lawrence.

— Pentru că Jackson m-a sunat din St. Petersburg chiar după ce Fitzgerald fusese arestat.

— Ai o înregistrare a acelei conversații?

— Da, domnule președinte, am.

— Drace, a spus Lawrence. Dexter face ca J. Edgar Hoover să pară un adevărat mielușel.

— Dacă acceptăm că cel spânzurat în Rusia a fost Jackson, trebuie să tragem concluzia că Fitzgerald a fost cel care a zburat cu avionul la Dallas cu intenția de a cumpăra acea armă ca să-și poată duce la îndeplinire misiunea actuală.

— Și de data asta eu sunt ținta? a întrebat Lawrence încet.

— Nu cred, domnule președinte. Acesta este singurul lucru despre care cred că Dexter are dreptate — eu totuși zic că ținta este Zerimski.

— O, Dumnezeule, a spus Lawrence prăbușindu-se în scaunul său. Dar de ce un om atât de onorabil, cu un trecut și o reputație ca a lui Fitzgerald se lasă implicat într-o misiune ca asta? Pur și simplu nu se leagă.

— Se leagă dacă acel om onorabil crede că ordinul inițial de a-l asasina pe Zerimski a venit de la dumneavoastră.

Zerimski era în întârziere față de programul său când avionul a decolat din New York spre a-l duce înapoi la Washington, dar el părea într-o foarte bună dispoziție. Discursul său de la Națiunile Unite fusese bine primit iar prânzul pe care-l luase cu secretarul general fusese descris într-un comunicat dat de Secretariat ca „productiv și atingând o gamă foarte largă de probleme”.

În timpul vizitei la Muzeul Metropolitan din acea după-amiază, Zerimski nu numai că nu fusese în stare să spună numele pictorului rus care avea o expoziție la una din galeriile de la etaj, dar când plecase de la muzeu își abandonase itinerarul și, spre consternarea celor din Serviciul Secret, mersese pe jos pe Fifth Avenue spre a da mâna cu cei care făceau cumpărături de Crăciun.

Când avionul a aterizat în Washington, Zerimski avea o întârziere de o oră față de program și se schimbase în smoching în limuzină ca să nu întârzie începerea spectacolului „Lacul Lebedelor” de la Kennedy Center cu mai mult de cincisprezece minute. După ce balerinele făcuseră plecăriunile finale de

mulțumire în fața publicului, el se reîntorsese pentru a petrece cea de a doua noapte la Ambasada Rusiei.

În timp ce Zerimski dormea, Connor rămăsese treaz. El rareori ațipea mai mult de câteva minute când își pregătea o misiune. Înjurase cu voce tare când afluase la știrile de seară despre plimbarea pe jos pe Fifth Avenue. Asta îi reamintise că, întotdeauna trebuia să fie pregătit pentru neprevăzut: dintr-un apartament de pe Fifth Avenue Zerimski ar fi fost o țintă ușoară și mulțimea ar fi fost atât de numeroasă și scăpată de sub control că ar fi putut să dispară în câteva clipe.

Și-a înlăturat din minte New York-ul. În ceea ce-l privea, erau două locuri care puteau fi luate în considerare.

În cazul primei alternative exista o problemă pentru că nu avea arma cea mai potrivită, deși în marea aceea de oameni i-ar fi fost mult mai ușor să se facă nevăzut.

Cât privește cea de a doua variantă, dacă Romanov putea face rost de un Remington cu modificări până în dimineața dîneului și-i garanta ieșirea, părea a fi cu certitudine cea mai bună șansă. Sau era certitudinea un pic prea din cale afară ca să nu-ți trezească bănuiele?

A început să întocmească liste pe hârtie cu argumentele pro și contra pentru fiecare din cele două locuri. Pe la ora două noaptea, epuizat, și-a dat seama că mai trebuia să facă neapărat o vizită la fiecare din ele înainte de a lua hotărârea finală.

Dar chiar și atunci, nici măcar nu-i trecea prin gând de a-i spune dinainte lui Romanov ce variantă alesese.

CAPITOLUL 29

„Pug” Washer — nimeni nu-i știa numele adevărat — era genul de om expert într-un singur subiect. În cazul lui era echipa Washington Redskins.

Pug lucrase pentru Redskins, ca băiețandru și om în toată firea, timp de cincizeci de ani. Se număraseră printre personalul de deservire la vârsta de cincisprezece ani, pe când echipa încă mai juca pe stadionul Griffith. Își începuse cariera la furtunile de apă și mai târziu avansase ca maseur al echipei, devenind prietenul de încredere și confidentul a numeroase generații de jucători Redskins.

Pug petrecuse un an înainte de a se pensiona în 1997 muncind alături de antreprenorul care construisese noul stadion Jack Kent Cooke. Sarcina lui a fost simplă: să vegheze ca jucătorii și suporterii Redskins să aibă toate facilitățile la care se așteptau de la cea mai bună echipă a țării.

La festivitatea de inaugurare arhitectul șef spusese participanților că va fi îndatorat pe viață lui Pug pentru rolul pe care-l avusese în construirea noului stadion. În discursul de închidere John Kent Cooke, președintele echipei Redskins, anunțase că Pug a fost ales ca membru în Hall of Fame⁴ al echipei, onoare ce, de fapt, este rezervată numai pentru cei mai buni jucători. Pug le spusese jurnaliștilor: „O prețuire mai mare nu se poate”. În ciuda faptului că se pensionase, el a continuat să fie prezent la toate meciurile echipei Redskins — acasă sau în deplasare.

Connor a trebuit să dea două telefoane până a reușit să-l găsească pe Pug în micul său apartament din Arlington, statul Virginia. Când i-a explicat bătrânului că i se ceruse să scrie un articol pentru *Sports Illustrated* despre semnificația noului stadion pentru suporterii Redskins, a fost ca și cum ai porni banda de magnetofon.

— Poate că aveți o oră sau două disponibile ca să facem o tură în jurul „Marelui Jack”, i-a sugerat Connor.

Pentru prima oară monologul lui Pug s-a oprit și el a rămas tăcut până când Connor a propus un onorariu de 100\$. Connor

⁴ Cădere în care se află busturi, obiecte care au aparținut unor americani celebri.

deja știa că plata obișnuită pentru Pug ca ghid pentru un tur al stadionului era de cincizeci de dolari.

Ei au căzut de acord să se întâlnească la ora unsprezece, a doua zi dimineața.

Când Connor a sosit la ora unsprezece fără un minut Pug l-a invitat în stadion de parcă el ar fi fost președintele clubului. În următoarele trei ore și-a regalat oaspetele cu un istoric complet al echipei Redskins și a răspuns la orice întrebare a lui Connor — de la „De ce stadionul nu fusese terminat la timp pentru ceremonia de inaugurare?” până la „Cum proceda conducerea cu folosirea mâinii de lucru temporare într-o zi de meci?” Connor a aflat că Sony Jumbo Tron-urile din spatele zonelor zero asigurau cel mai larg sistem de ecran video din lume și că rândurile din față fuseseră ridicate cu nouă picioare deasupra terenului de joc astfel ca publicul să poată vedea peste camerele de televiziune.

Connor era un suporter al echipei Redskins de aproape treizeci de ani, așa că el știa că toate biletele de abonament fuseseră vândute din 1966 și că în mod curent era o listă de așteptare de cincizeci de mii de persoane. Știa asta pentru că și el figura pe ea. Mai știa că *The Washington Post* vindea cu douăzeci și cinci de mii de exemplare mai mult de fiecare dată când Skins câștiga un meci. Dar el nu știa că era un sistem de conducte cu apă fierbinte de treizeci și cinci de mii pe sub terenul de joc, că exista un spațiu de parcare pentru douăzeci și trei de mii de vehicule și că o fanfară locală va cânta imnurile Rusiei și Statelor Unite mâine înainte de începerea meciului. Majoritatea informațiilor furnizate de Pug nu vor fi de niciun folos practic pentru Connor, totuși Pug la fiecare câteva minute îi oferea câte o nestemată.

În timp ce dădeau roată stadionului, Connor a putut să vadă sistemul de securitate pe care personalul specializat de la Casa Albă îl instala pentru meciul de a doua zi. Magnetometrele prin care va trece fiecare persoană care va intra pe stadion și care vor detecta orice obiect ce putea fi folosit ca armă fuseseră deja instalate. Pe măsură ce se apropiau de loja proprietarului — de unde cei doi președinți vor urmări meciul — controalele au devenit mai drastice.

Pug s-a enervat când a fost oprit de un agent din Serviciul Secret care păzea intrarea în tribunele rezervate executivului. El

i-a explicat cu aplomb că este un membru al Redskins Hall of Fame și că va fi printre invitații care îi vor întâmpina a doua zi pe cei doi președinți, dar agentul, totuși, a refuzat să-l lase să treacă fără permis eliberat de serviciul de pază. Connor a încercat să-l asigure pe furiosul Pug că nu era atât de important să meargă acolo.

În timp ce se îndepărtau, Pug a murmurat în surdina:

— Arăt eu ca un om care ar dori să-l asasineze pe președinte?

Când cei doi s-au despărțit la ora două, Connor i-a dat ghidului său 120\$. Bătrânul îi spusese în trei ceasuri mai mult decât un întreg Serviciu Secret i-ar fi divulgat într-o viață. I-ar fi dat chiar 200\$, dar asta ar fi putut să-i trezească suspiciuni lui Pug.

Connor s-a uitat la ceas și a constatat că întârziase la întâlnirea cu Alexei Romanov, de la Ambasada Rusă. În timp ce era dus cu mașina de la stadion către ambasadă el a dat drumul la radio intrând pe C-SPAN, un post pe care rareori îl asculta.

Un comentator descria atmosfera din Cameră, deputații așteptându-l pe președintele rus să sosească. Nimeni nu știa ce avea de gând Zerimski să spună pentru că presei nu i se dăduseră în avans copii ale discursului.

Cu cinci minute înainte de ora la care trebuia să-și țină speech-ul, Zerimski și-a făcut intrarea în Cameră însoțit de grupul său de escortă.

„Toți cei prezenți”, spunea comentatorul, „s-au ridicat în picioare și îl aplaudă pe oaspetele din Rusia. Președintele Zerimski zâmbește și strânge mâinile ce i se întind în timp ce-și croiește drum spre podium într-o sală arhiplină”. Comentatorul a continuat să descrie aplauzele ca „mai degrabă calde decât furtunoase”.

Când Zerimski a ajuns pe podium și-a așezat cu grijă hârtiile pe pupitru, și-a scos ochelarii din toc și i-a pus pe nas. Cei din Kremlin care urmăreau transmisia la televizor au știut imediat că discursul va fi un text dinainte pregătit, citit cuvânt cu cuvânt și că nu va fi nicio improvizație pentru care Zerimski devenise notoriu în timpul campaniei sale electorale.

Membrii Congresului, Curtea Supremă și Corpul Diplomatic și-au reluat locurile fără a avea nici cea mai mică bănuială în legătură cu bomba pe cale de a fi lansată.

„Domnule Speaker, domnule vicepreședinte și domnule

președinte al Curții Supreme de Justiție, a început Zerimski. Dați-mi voie să vă mulțumesc, dumneavoastră și concetățenilor dumneavoastră, pentru primirea caldă și ospitalitatea generoasă cu care am fost primit în această primă vizită a mea în Statele Unite. Dați-mi voie să vă asigur că aștept cu nerăbdare să revin iar și iar”. Aici Titov scrisese pe margine „PAUZĂ” — exact la fix pentru că a urmat un rând de aplauze.

Zerimski apoi s-a întrecut în laude privind realizările istorice ale Americii, amintindu-le ascultătorilor săi că de trei ori în ultimul secol națiunile lor luptaseră alături împotriva unui dușman comun. După aceea a continuat să descrie „excelentele relații dintre țările noastre în momentul prezent”. Tom Lawrence, care urmărea cu Andy Lloyd discursul pe C-SPAN în Biroul Oval, a început să se relaxeze puțin. După alte câteva minute chiar și-a permis să schițeze un ușor zâmbet.

Acel zâmbet i s-a șters de pe față când Zerimski a rostit următoarele șaptezeci și unu de cuvinte din discursul său:

„Eu sunt ultima persoană de pe acest pământ care să dorească vreodată ca cele două mari națiuni ale noastre să fie implicate într-un alt război fără sens”. Zerimski a făcut o pauză. „Mai cu seamă, dacă n-am fi de aceeași parte a baricadei”. Și-a înălțat privirile radiind spre auditoriu, deși nimeni dintre cei prezenți nu a găsit comentariul său amuzant în vreun fel. „Ca să fim siguri că o asemenea calamitate nu se va mai abate niciodată asupra noastră din nou, va fi necesar ca Rusia să rămână la fel de puternică pe câmpul de luptă ca și Statele Unite, încât să aibă un cuvânt la fel de greu la masa tratativelor”.

În Biroul Oval, Lawrence a privit cum camerele de luat vederi se opreau pe chipurile posomorâte ale membrilor Congresului și a știut că lui Zerimski i-au trebuit doar patruzeci de secunde ca să distrugă orice șansă ca proiectul său privind reducerea armelor să devină lege.

Restul discursului lui Zerimski a fost primit în tăcere. Când a coborât de pe podium, n-au mai fost mâini întinse și aplauzele au fost reci.

În timp ce B.M.W.-ul alb intra pe Wisconsin Avenue, Connor a închis radioul. Când au ajuns la poarta Ambasadei Ruse unul din oamenii lui Romanov i-a lăsat să intre.

Connor a fost condus în ambasadă pentru a doua oară în decurs de trei zile. El și-a dat seama imediat ce a vrut să spună Romanov când a afirmat că măsurile de securitate în interiorul ambasadei sunt superficiale. „La urma urmelor, cine ar dori să-l omoare pe preaiubitul președinte al Rusiei în propria lui ambasadă?” spusese el cu un zâmbet pe chip.

În timp ce mergeau de-a lungul unui coridor lung, Connor i-a spus lui Romanov:

— Tu pari ca și cum ai fi cel care conduce această clădire.

— La fel ai fi și tu dacă ai plăti în contul ambasadorului din Elveția suficient ca să nu mai trebuiască să se întoarcă niciodată în țara natală.

Romanov a continuat să trateze ambasada de parcă ar fi fost propria lui casă, chiar a descuiat ușa de la biroul ambasadorului și au intrat amândoi înăuntru. Când și-a aruncat privirile în camera frumos mobilată, Connor a fost surprins să vadă un Remington 700 făcut de comandă stând pe biroul ambasadorului. L-a luat în mână și l-a studiat cu atenție. L-ar fi întrebat pe Romanov cum a izbutit să facă rost de el, dacă ar fi crezut că este vreo șansă să i se spună adevărul.

Connor a ținut strâns cu o mână patul armei și cu cealaltă a verificat încărcătorul. Nu era decât un singur glonț de formă aerodinamică în el. Și-a înălțat sprâncenele și a privit spre Romanov.

— Presupun că de la o asemenea distanță nu-ți trebuie decât un glonț, a spus rusul.

L-a condus pe Connor în cealaltă extremitate a încăperii și a dat la o parte o draperie spre a-i arăta liftul personal al ambasadorului. Au intrat înăuntru, au tras grilajul și au urcat la galeria de la etajul doi de deasupra sălii de dineuri.

Connor a cercetat bucățică cu bucățică galeria de mai multe ori, apoi s-a strecurat în spatele imensei statui a lui Lenin. A privit prin deschizătura creată de brațu-i ridicat ca să verifice linia de ochire față de locul de unde Zerimski își va ține discursul de rămas bun, ca să se asigure că are o vizibilitate perfectă fără însă ca el să fie văzut. Tocmai se gândea cât de ușor pare totul, când Romanov l-a atins pe braț și l-a condus înapoi spre lift.

— Va trebui să vii aici cu mai multe ore mai devreme și să lucrezi cu cei care se ocupă de pregătirile pentru dineu, i-a spus Romanov.

— De ce?

— Nu vrem ca cineva să devină suspicios când ai să dispari înainte ca Zerimski să-și înceapă discursul.

Romanov s-a uitat la ceas.

— Trebuie să plecăm acum. Zerimski urmează să se întoarcă în câteva minute.

Connor a dat din cap și ei s-au îndreptat spre intrarea din spatele ambasadei. În timp ce urca pe bancheta B.M.W.-ului i-a spus:

— Am să te anunț când mă voi decide asupra locului pe care îl aleg.

Romanov a părut surprins, dar n-a spus nimic.

Connor a ieșit pe porțile ambasadei cu câteva minute înainte ca Zerimski să se întoarcă de la Capitoliu. A deschis radioul exact la țanc ca să prindă știrile de seară: „Senatorii și deputații s-au înghesuit la microfoane spre a-și asigura alegătorii că, după ce au ascultat speech-ul lui Zerimski, ei nu vor mai vota Legea Reducerii Armelor Nucleare, Biologice, Chimice și Convenționale”.

În Biroul Oval Tom Lawrence îl urmărea pe reporterul C.N.N. care vorbea din galeria presei din Senat: „Până acum nu a fost făcută nicio declarație de la Casa Albă”, spunea el „și președintele...”

— Și nici să nu vă așteptați la vreuna, a spus Lawrence furios în timp ce închidea televizorul. S-a întors spre șeful său de cabinet. Andy, nu sunt sigur că voi putea să stau lângă omul ăsta încă patru ceasuri mâine după-amiază, ba să-i mai și răspund la discursul de rămas bun de seară.

Lloyd n-a comentat.

— Abia aștept să stau lângă dragul meu prieten Tom și să-l privesc cum crapă de rușine în fața unui auditoriu de milioane, a spus Zerimski în timp ce limuzina sa intra în curtea Ambasadei Ruse.

Dmitri Titov a rămas impasibil.

— Cred că am să ovaționez pentru Redskins. Asta ar fi încă o bonificație pentru Lawrence dacă echipa lui pierde, a spus Zerimski cu un surâs infatuat. Un preludiu pe măsură pentru umilința pe care i-am pregătit-o pentru seară. Ai grijă să faci un discurs atât de flatant încât să apară și mai tragic privit

retrospectiv. A zâmbit din nou. Am ordonat ca friptura de vacă să se servească rece. Chiar până și tu vei fi surprins de ce i-am pregătit pentru desert.

Connor a petrecut multe ore în acea seară întrebându-se dacă poate să riște și să încalce regula de o viață. L-a sunat pe Romanov la câteva minute după miezul nopții.

Rusul a părut încântat că amândoi ajunseseră la aceeași concluzie.

— Am să aranjez ca șoferul să vină să te ia la trei și treizeci ca să poți să fii la ambasadă în jur de patru.

Connor a pus telefonul în furcă. Dacă totul va merge conform planului, președintele va fi mort până la patru.

— Trezește-l.

— Dar este patru dimineața, a spus secretarul unu al ambasadei.

— Dacă ții la viața ta, trezește-l.

Secretarul unu și-a pus un halat și a plecat din dormitor străbătând cu pași repezi coridorul. A bătut la ușă. N-a răspuns nimeni, așa că a ciocănit din nou. După câteva clipe o dâră de lumină a apărut sub prag.

— Intră, a spus o voce somnoroasă.

Secretarul unu a apăsat pe clanță și a intrat în dormitorul ambasadorului.

— Îmi pare rău că vă deranjez, Excelență, dar este un domn Ștefan Ivanițki din St. Petersburg care așteaptă la telefon. Insistă să-l sculăm pe președinte. Zice că are un mesaj urgent pentru el.

— Am să vorbesc din biroul meu, a spus Pietrovski. A aruncat pledul de pe el, ignorând mormăielile soției, a coborât în grabă scările și i-a spus paznicului de noapte să-i facă legătura în biroul său.

Telefonul a sunat de mai multe ori până când, în cele din urmă, a fost ridicat de ambasadorul care abia își mai trăgea sufletul.

— Pietrovski la telefon.

— Bună dimineața, Excelență, a spus Ivanițki. Am cerut să mi se facă legătura cu președintele, nu cu dumneata.

— Dar este patru dimineața! Nu se poate mai târziu?

— Ambasadorule, eu nu te plătesc ca să-mi spui cât e ceasul. Vocea următoare pe care vreau să o aud este a președintelui. M-am făcut clar înțeles?

Ambasadorul a pus receptorul pe biroul său și a început să urce încet scara largă către etajul întâi, încercând să hotărască de cine îi era cel mai mult teamă dintre cei doi. A rămas în fața ușii apartamentului președintelui o vreme, dar când l-a văzut pe secretarul unu în capul scării zgâindu-se la el, și-a luat inima în dinți. A bătut ușor la ușă, dar n-a primit niciun răspuns. A bătut ceva mai tare și a întredeschis-o puțin.

În lumina strecurată de pe hol ambasadorul și secretarul unu l-au putut vedea pe Zerimski mișcându-se în pat. Dar ceea ce n-au văzut ei a fost mâna președintelui strecurându-se sub pernă, unde era ascuns un pistol.

— Domnule președinte, a spus în șoaptă Pietrovski, în timp ce președintele a aprins veioza de pe noptiera de lângă pat.

— Sper că este important, a spus Zerimski, dacă nu vrei să-ți petreci restul zilelor ca inspector de frigidere în Siberia.

— Ne-a sunat din St. Petersburg, a spus ambasadorul aproape în șoaptă, un domn Ștefan Ivanițki. Zice că e urgent.

— Plecați din camera mea, a spus Zerimski ridicând telefonul de lângă pat.

Cei doi bărbați s-au retras pe coridor și ambasadorul a închis încet ușa.

— Ștefan, a spus Zerimski. De ce mă suni la ora asta? A pregătit Borodin o lovitură de stat în lipsa mea?

— Nu, domnule președinte. Țarul a murit, a spus Ivanițki fără nicio emoție în glas.

— Când? Unde? Cum?

— Cam acum o oră, la Palatul de Iarnă. Lichidul incolor, în cele din urmă, l-a dat gata. Ivanițki a făcut o pauză. Valetul era pe lista mea de plăți de aproape un an.

Președintele a rămas tăcut câteva clipe după care a spus:

— Bun. Mai bine de atât pentru noi nici că se putea.

— Și eu aș zice la fel, domnule președinte, dacă fiul lui n-ar fi acum în Washington. De aici eu pot să fac foarte puține până se întoarce el.

— Problema aceea este posibil să se rezolve de la sine în seara asta, a spus Zerimski.

— De ce? Au picat în mica noastră capcană?

— Da, a spus Zerimski. Până diseară voi scăpa de amândoi.

— De amândoi?

— Da, a răspuns președintele. De când sunt aici am aflat o nouă expresie, foarte potrivită — să împuști doi iepuri dintr-o singură lovitură. La urma urmelor, de câte ori ți se întâmplă să vezi murind același om de două ori?

— Aș vrea să mă aflu și eu acolo ca să fiu de față.

— Acum o să mă bucur mai abitir decât atunci când l-am văzut pe prietenul lui atârând în ștreang. Dacă ții cont de toate lucrurile, Ștefan, acest voiaj ar fi fost foarte plin de succes mai cu seamă dacă...

— Am avut grijă de toate, domnule președinte, a spus Ivanițki. Ieri am aranjat ca veniturile din contractele cu petrol și uraniu ale lui Elțin și Cernopov să fie dirijate în contul dumneavoastră din Zürich. Asta numai dacă Alexei nu contramandază ordinele mele când se va întoarce.

— Dacă n-o să se întoarcă, n-o să poată, nu?

Zerimski a pus telefonul în furcă, a stins veioza și a adormit din nou în câteva clipe.

La ora cinci în acea dimineață Connor zăcea nemișcat pe patul său, complet îmbrăcat. El recapitula ruta de scăpare când a sunat apelul de trezire de la ora șase. S-a ridicat în picioare, a dat puțin la o parte un colț al draperiei și a văzut că ei se aflau încă acolo. Ei, adică două B.M.W.-uri parcate pe cealaltă parte a străzii, așa cum fuseseră de la miezul nopții, cu ocupanții lor care acum, probabil, picoteau de somn. El știa că schimbul următor venea la ora opt, așa că a plănuit să plece exact cu zece minute înainte de opt. A petrecut următoarele treizeci de minute făcând câteva exerciții ușoare ca să-și dezmoștească oasele, apoi și-a scos hainele. A lăsat dușul rece să-i biciuiască trupul o vreme, după care l-a închis și s-a frecat cu prosopul. Apoi s-a îmbrăcat într-o cămașă albastră, o pereche de jeansi, un pulover gros, cravată albastră, șosete negre și pantofi sport negri cu marca firmei pictată în relief.

S-a dus în mica chicinetă, și-a turnat un pahar de juice de grapefruit și și-a umplut un bol cu fulgi de porumb și lapte. Întotdeauna mânca aceleași lucruri în ziua unei acțiuni. Îi plăcea rutina. Îl ajuta să creadă că totul va decurge fără impedimente. În timp ce a mâncat a mai parcurs o dată cele șapte pagini de

Însemnări făcute după întâlnirea cu Pug și din nou a studiat cu atenție planul stadionului. A măsurat cu o riglă grinda și a apreciat că erau patruzeci și două de picioare până la chepeng. Nu trebuia să privească în jos. A simțit cum calmul pune stăpânire pe el, așa cum se întâmplă cu un atlet în formă când este la linia de plecare.

S-a uitat la ceas și a revenit în dormitor. Ei trebuiau să se afle la intersecția Twenty First Street și Du Pont Circle chiar atunci când traficul se aglomera. A mai așteptat câteva minute, apoi și-a pus în buzunarul de la spate al jeanșilor trei bancnote de o sută de dolari, o monedă de douăzeci și cinci de cenți și o casetă audio de treizeci de minute. Apoi a părăsit apartamentul anonim pentru ultima oară. Nota lui de plată deja fusese achitată.

CAPITOLUL 30

Zerimski stătea singur în sufrageria ambasadei răsfoind *The Washington Post* în vreme ce un valet îi servea micul dejun. A zâmbit când a citit titlul cu litere mari:

REVENIREA LA RĂZBOIUL RECE?

În timp ce-și sorbea cafeaua a reflectat o clipă la manșeta care probabil va fi în *The Post* a doua zi dimineață.

ÎNCERCAREA DE ASASINAT ASUPRA PREȘEDINTELUI RUS EȘUEAZĂ

Fostul agent C.I.A. împușcat în incinta ambasadei

A zâmbit din nou și s-a întors la editorial, care confirma că Legea Reducerii Armelor Nucleare, Chimice, Biologice și Convenționale a lui Lawrence era considerată acum de toți comentatorii politici ca „moartă în fașă”. O altă expresie folositoare pe care și-o însușise Zerimski în acest voiaj.

La șapte și câteva minute el a sunat clopoțelul de argint și i-a cerut valetului să-i cheme pe ambasador și pe secretarul unu. Valetul a plecat grăbit. Zerimski știa că cei doi deja așteptau neliniștiți în fața ușii.

Ambasadorul și secretarul unu au considerat că trebuie să mai zăbovească un minut sau două înainte de a intra la președinte. Ei încă nu știau dacă era mulțumit că a fost sculat la patru dimineața, dar cum niciunul dintre ei nu fusese concediat, presupuneau că luaseră o decizie bună.

— Bună dimineața, domnule președinte, a spus Pietrovski când a intrat în sufragerie.

Zerimski a dat din cap, a împăturit ziarul și l-a pus pe masă în fața lui.

— A sosit Romanov? a întrebat el.

— Da, domnule președinte, a răspuns secretarul unu. Se află în bucătărie de la ora șase dimineața, verificând personal tot ce s-a adus pentru dineul de diseară.

— Bun. Spune-i să vină în biroul dumitale, domnule ambasador. Voi fi și eu acolo imediat.

— Da, domnule președinte, i-a spus Pietrovski în timp ce se retrăgea spre ușă mergând de-a-ndăratelea.

Zerimski s-a șters la gură cu un șervețel. A hotărât să-i lase pe cei trei să mai aștepte câteva minute. Asta o să-i facă și mai nervoși.

S-a reîntors la *The Washington Post* zâmbind în timp ce citea concluzia editorialului pentru a doua oară: „Zerimski este succesorul lui Stalin și Brejnev, mai degrabă decât al lui Gorbaciov sau Elțin”. El n-avea de ce să se supere pentru asta; de fapt, spera ca înainte ca ziua să se fi sfârșit să întărească această imagine. S-a ridicat de pe scaun și a ieșit cu pași mari din cameră. În timp ce mergea pe coridor către biroul ambasadorului un tânăr care venea din cealaltă direcție s-a oprit din drum și s-a grăbit să-i deschidă ușa. Un pendul de pe vremea bunicului a bătut când el a intrat în birou. Instinctiv, s-a uitat la ceasul său. Era exact șapte și patruzeci și cinci de minute.

La opt fără zece minute Connor a ieșit din clădire și a traversat cu pas agale strada către primul dintre cele două B.M.W.-uri. A urcat în spatele șoferului care a fost puțin surprins să-l vadă atât de devreme — lui i se spusese că Fitzgerald nu era așteptat la ambasadă înainte de ora patru după-amiază.

— Trebuie să merg în centru ca să iau câteva lucruri, i-a spus Connor.

Bărbatul de pe bancheta din spate a încuviințat din cap, așa că șoferul a băgat în viteza întâi și a intrat în traficul de pe Wisconsin Avenue. Cea de a doua mașină se afla foarte aproape în urma lor când au virat-o la stânga pe P Street, care era foarte aglomerată din cauza lucrărilor de construcție care năpădiseră Georgetown-ul.

Pe măsură ce treceau zilele, Connor observase că păzitorii lui deveniseră din ce în ce mai relaxați. Aproape exact la aceeași oră în fiecare dimineață el sărea din B.M.W. la intersecția dintre Twenty First Street și Du Pont Circle, cumpăra un *The Post* de la vânzătorul de ziare și se reîntorcea la mașină. Ieri bărbatul de pe bancheta din spate nici măcar nu s-a mai deranjat să-l însoțească.

Ei au traversat Twenty-Third Street și Connor a văzut la distanță Du Pont Circle. Mașinile mergeau acum bară la bară și

ei aproape că s-au oprit. Vehiculele care veneau din cealaltă direcție se deplasau ceva mai lejer. El va trebui să judece exact când anume să acționeze.

Connor știa că stopurile de la P Street, care se afla aproape de Circle se schimbau la fiecare treizeci de secunde și în medie cam douăsprezece mașini reușeau să treacă în acest interval. Cele mai multe pe care le număraseră în cursul săptămânii nu depășiseră cifra de șaisprezece.

Când s-a făcut roșu, Connor a văzut că erau șaptesprezece mașini în fața lor. Niciun mușchi de pe chipul lui nu s-a clintit. Lumina s-a făcut verde și șoferul, a băgat în viteză întâi, dar traficul era atât de aglomerat că abia înaintau. N-au apucat să treacă decât opt mașini.

El avea la dispoziție treizeci de secunde.

S-a întors, i-a zâmbit paznicului său de pe bancheta din spate și a arătat spre vânzătorul de ziare. Bărbatul a dat din cap. Connor a coborât din mașină pe trotuar și s-a îndreptat agale spre bătrânul cu vestă oranj fluorescentă. Nu s-a uitat deloc în spate, așa că habar nu avea dacă cineva din cea de a doua mașină îl urmărea. S-a concentrat asupra traficului din cealaltă direcție încercând să estimeze cât de lung va fi șirul de mașini când va fi din nou roșu. Când a ajuns la vânzător el deja avea moneda de douăzeci și cinci de cenți în mână. I-a dat-o bătrânului care i-a întins un exemplar din *The Post*. Când s-a întors și a început să meargă spre primul B.M.W., s-a făcut din nou roșu și mașinile s-au oprit.

Connor a reperat vehiculul care-i trebuia. Brusc s-a răsucit pe călcâie și a început să sprinteze printre mașinile care staționau până a ajuns la un taxi gol în fața căruia mai erau șase mașini până la stop. Cei doi bărbați din al doilea B.M.W au țâșnit din mașină și au început să alerge după el exact când lumina de la semaforul din Du Pont Circle s-a făcut verde.

Connor a deschis portiera și s-a aruncat pe bancheta din spate a taxiului.

— Drept înainte, i-a strigat el șoferului. Ai 100\$ dacă reușești să treci acum stopul.

Șoferul și-a pus palma pe claxon și a lăsat-o acolo până a traversat intersecția. Cele două B.M.W.-uri în scrâșnet de frâne au întors la sens giratoriu, dar stopul deja se schimbasese și drumul le era blocat de trei mașini ce se aflau înaintea lor.

Până aici totul mersese conform planului.

Taxiul a virat-o brusc pe Twenty-Third Street și Connor i-a spus șoferului să tragă pe dreapta. Când mașina s-a oprit i-a dat o bancnotă de o sută de dolari și i-a spus:

— Mergi direct către aeroportul Dulles. Dacă vezi un B.M.W. alb în urma ta nu-l lăsa să te depășească. Când ajungi la aeroport oprești treizeci de secunde în față la Plecări, apoi te întorci încet în oraș.

— E-n ordine, amice, voi face exact cum spui, i-a zis șoferul băgându-și în buzunar bancnota de o sută de dolari.

Connor a coborât din taxi, a traversat Twenty-Third Street și a reperat un alt taxi ce mergea în direcție opusă.

Când cele două B.M.W.-uri au trecut în goană în urmărirea primului taxi el tocmai închidea ușa celui de al doilea.

— Și unde ai vrea mata să mergi în dimineața asta frumoasă?

— La stadionul Cooke.

— Sper că ai bilet, omule, altfel ai să faci cale întoarsă tot cu mine.

Trei bărbați s-au ridicat în picioare când Zerimski a intrat în încăpere. Le-a făcut semn cu mâna să se așeze de parcă s-ar fi adresat unei mari mulțimi și el a luat loc pe scaunul de la biroul ambasadorului. A fost surprins când a văzut o armă pe locul unde în mod normal ar trebui să stea instrumentele de scris, dar a ignorat-o și s-a întors spre Alexei Romanov care părea mai degrabă destul de încântat de el însuși.

— Am vești proaste pentru tine, Alexei, a spus președintele.

În timpul tăcerii pe care Zerimski a lăsat-o să se aștearnă expresia de pe chipul lui Romanov s-a schimbat de la teamă la neliniște.

— În dimineața asta, în zori, m-a sunat vărul tău Ștefan. Se pare că tatăl tău a avut un atac de cord în cursul nopții și a murit în drum spre spital.

Romanov și-a plecat capul. Ambasadorul și secretarul numărul unu au tras cu coada ochiului spre președinte să vadă cum trebuie să reacționeze.

Zerimski s-a ridicat în picioare, a pornit cu pași rari spre Romanov și i-a pus o mână consolatoare pe umăr.

Ambasadorul și secretarul au părut brusc cuprinși de tristețe.

— Voi ține doliu pentru el, a spus Zerimski. A fost un om

mare.

Cei doi diplomați au dat din cap în semn de încuviințare, în vreme ce Romanov și l-a plecat pe al său și mai mult spre a-și exprima recunoștința pentru cuvintele amabile ale președintelui.

— Acum mantia lui trece pe umerii tăi, Alexei; un succesor demn de toată lauda.

Ambasadorul și secretarul unu au continuat să dea din cap.

— Și în curând, a spus Zerimski, vei avea prilejul să-ți demonstrezi autoritatea într-un mod care va face ca nimeni din Rusia să nu mai aibă niciun dubiu cine este noul țar.

Romanov și-a înălțat capul și a zâmbit, scurta lui perioadă de doliu luând sfârșit.

— Asta, a adăugat Zerimski, presupunând că nimic nu va ieși prost în această seară.

— Nimic nu poate ieși prost, a spus Romanov, cu emfază. Am vorbit cu Fitzgerald chiar după miezul nopții. A fost de acord cu planul meu. Va veni la ambasadă în după-amiaza asta la ora patru, în timp ce veți fi la meciul de fotbal împreună cu Lawrence.

— De ce atât de devreme? a întrebat Zerimski.

— Trebuie ca toată lumea să creadă că el este din echipa ce se ocupă de deservire, astfel ca atunci când după șase ceasuri o să dispară din bucătărie nimeni să nu-i dea nicio atenție. În bucătărie va fi sub supravegherea mea până aproape de clipa când vă veți ridica să roștiți discursul de despărțire.

— Excelent, a spus Zerimski. Și apoi ce-o să se întâmple?

— Eu o să-l însoțesc până în această cameră de unde el o să ia arma. Apoi el o să urce cu liftul până la galeria ce dă deasupra sălii de dineuri.

Zerimski a încuviințat din cap.

— Odată ajuns aici, el o să se posteze în spatele imensei statui a lui Lenin unde o să rămână până când veți ajunge cu discursul la paragraful în care mulțumiți poporului american pentru primirea călduroasă făcută pretutindeni *etcetera*, *etcetera* și în mod deosebit pentru ospitalitatea președintelui Lawrence. La acest punct am aranjat să fie aplauze prelungite. În timpul lor trebuie să rămâneți absolut nemișcat.

— De ce? l-a întrebat Zerimski.

— Pentru că Fitzgerald n-o să apese pe trăgaci dacă crede că o să faceți o mișcare bruscă.

— Înțeleg.

— După ce a tras, el o să coboare pe scara de lângă cedrul din grădina din spate. Ieri după-amiază ne-a pus să repetăm exercițiul de nenumărate ori, dar în seara asta o să descopere că există o mică diferență.

— Care anume? I-a întrebat Zerimski.

— Sub copac îl vor aștepta șase din bodyguardii mei personali, a spus Romanov. Ei îl vor ciurui cu mult înainte ca picioarele lui să atingă pământul.

Zerimski a rămas tăcut o vreme, după care a spus:

— Dar cu siguranță planul tău are o mică fisură.

Romanov a părut nedumerit.

— Cum să mă aștept eu să supraviețuiesc unei împușcături de la un trăgător cu reputația lui Fitzgerald și trasă de la o distanță atât de mică?

Romanov s-a sculat de pe scaun și a luat arma. A scos o mică piesă metalică din ea și i-a dat-o președintelui.

— Ce e asta? I-a întrebat Zerimski.

— Cuiul percutor, i-a răspuns Romanov.

CAPITOLUL 31

Cele două B.M.W.-uri goneau pe șoseaua 66 în urmărirea unui taxi gol care tot drumul până la aeroportul Dulles a depășit viteza legală. Un al doilea taxi își vedea de drum într-un tempo mult mai relaxat spre stadionul Cooke din Maryland.

Connor s-a mai gândit încă o dată la hotărârea pe care o luase alegând stadionul cu toate riscurile lui și nu ambasada. El fusese lăsat să intre și să iasă din acea clădire cu prea multă ușurință: nimeni nu era atât de nepăsător în privința securității ambasadei, mai cu seamă când președintele țării se afla în oraș.

Când Connor a coborât din taxi la stadion, știa exact unde să se ducă. A pornit-o pe aleea largă, acoperită cu pietriș către intrarea de nord unde la fiecare meci jucat acasă se formau două cozi cu oameni care căutau de lucru. Unii chiar aveau nevoie de bani, în vreme ce alții, după cum îi explicase Pug, erau suporterii fanatici ai echipei Skins, care ar fi recurs la orice, inclusiv mita, ca să intre pe stadion.

— Mită? Îl întrebase Connor inocent.

— O, da. Cineva trebuie să-i servească pe cei din tribunele executivului, îi spusese Pug făcându-i sem cu ochiul. Și ei sfârșesc prin a avea cel mai bun loc de unde să vadă meciul.

— Fascinant material pentru articolul meu, îl asigurase Connor.

Prima coadă era pentru acei care doreau să lucreze în afara stadionului, să se ocupe de parcare a celor douăzeci și trei de mii de mașini și autobuze sau să vândă programe, perne și suveniruri pentru cei șaptezeci și opt de mii de spectatori. Cealaltă coadă era pentru acei care sperau să lucreze pe stadion. Connor s-a așezat la această coadă, care era formată mai cu seamă din tineri, șomeri și, ceea ce numise Pug, toxicomani pensionați înainte de vreme cărora, pur și simplu, le făcea plăcere ca să iasă din când în când în lume. Pug chiar îi descrisese cum erau îmbrăcați, așa că nimeni nu-i putea confunda cu șomerii.

În această zi specială câțiva oameni din Serviciul Secret îi cercetau cu atenție din priviri pe cei care așteptau încrezători la cele două cozi. Connor a continuat să citească *The Washington Post* în timp ce coada înainta anevoie. Prima pagină mai toată

se referea la discursul lui Zerimski în fața sesiunii reunite a Congresului. Reacția tuturor membrilor fusese ostilă. Când a parcurs editorialul, Connor a bănuț că Zerimski era încântat de el.

A întors pagina la Decese și a făcut o grimasă când a citit despre moartea prematură a unui distins academician din orașul său natal.

— Bună, a spus o voce.

Connor și-a întors capul și a văzut un tânăr îmbrăcat elegant care se așezase la coadă în urma lui.

— Bună, i-a răspuns el scurt, după care și-a coborât iar privirile pe ziar. Nu voia să se implice în nicio conversație inutilă cu cineva care mai târziu ar putea fi chemat ca martor.

— Mă numesc Brad, a spus tânărul întinzându-i mâna.

Connor i-a strâns-o, dar n-a zis nimic.

— Sper să obțin o slujbă la unul din turnurile de Iluminat, a adăugat el. Dar dumneata?

— De ce la turnurile de iluminat? I-a întreat Connor evitând să-i dea un răspuns.

— Pentru că acolo se va afla agentul de la Serviciul Secret care coordonează întreaga pază și eu vreau să aflu la fața locului cum se desfășoară, de fapt, munca lui

— De ce? I-a întreat Connor împăturindu-și ziarul.

Era limpede că această conversație n-o putea reduc la tăcere cu ușurință.

— După ce termin colegiul am de gând să mă angajez și eu acolo. Am făcut deja un curs de pregătire dar vreau să-i văd îndeaproape cum lucrează. Un agent mi-a spus că nimeni nu dorește să ducă de mâncare tipilor de pe platformele din turnurile de iluminat din extremitățile terenului. Toate acele trepte îi sperie.

Toate cele 172, și-a zis în gând Connor, care deja înlăturase ideea turnurilor de iluminat, nu din cauza treptelor, ci pentru că nu ofereau nicio posibilitate de scăpare. Brad a început să-i spună povestea vieții lui și când lui Connor i-a venit rândul știa totul despre el: la ce școală învățase, acum studia Criminologia la Georgetown — ceea ce l-a făcut pe Connor să se gândească la Maggie — și de ce încă nu se putea decide dacă să intre în Serviciul Secret sau să se apuce de avocatură.

— Următorul, a spus o voce.

Connor s-a întors spre bărbatul care stătea la o masă montată pe căpriori.

— Ce v-a rămas? I-a întrebat Connor.

— Nu prea multe, i-a răspuns omul coborându-și privirile pe lista plină de bifări.

— Ceva pe la aprovizionare? I-a întrebat Connor.

La fel ca Brad și el știa exact unde voia să meargă.

— Spălatul vaselor sau de dus mâncare pe stadion angajaților, asta-i tot ce-a mai rămas.

— Perfect.

— Numele?

— Dave Krinkle, a spus Connor.

— Cartea de identitate?

Connor i-a întins un permis de conducere. Omul a completat o legitimație și un fotograf a pășit în față și i-a făcut o poză la Polaroid lui Connor, care în câteva secunde a fost imprimată pe permisul de liberă trecere.

— O.K., Dave, a spus omul dându-i legitimația. Cu asta poți să mergi peste tot în stadion, în afară de zona cu cel mai înalt grad de securitate care include tribunele rezervate conducerii, membrilor clubului și V.I.P-urilor. În orice caz, acolo n-ai de ce să te duci. Connor a dat din cap și și-a prins ecusonul pe pulover. Te prezinți la camera 47, direct sub blocul H.

Connor a pornit-o spre stânga. El știa exact unde este camera 47.

— Următorul.

I-a trebuit mult mai mult decât în ziua precedentă ca să treacă peste cele trei puncte de control, inclusiv magnetometrul, la care acum se afla personal din cadrul Serviciului Secret și nu obișnuiții polițiști pensionari angajați cu ora. După ce Connor a pătruns în incinta stadionului a pornit-o agale pe o alee, a trecut pe lângă muzeu și pe sub o pancartă roșie pe care scria VICTORIE și apoi a ajuns la o scară pe care era o săgeată cu vârful în jos ce te trimitea „Spre camera 47”. În cămăruța de la picioarele scării se aflau vreo doisprezece oameni. Toți păreau obișnuiți ai locului. A recunoscut unul sau doi care fuseseră înaintea lui la coadă. Niciunul nu arăta a nu avea nevoie de bani.

S-a așezat pe un scaun într-un colț și și-a reluat lectura ziarului citind încă o dată prognozele în legătură cu meciul din

această după-amiază. Tony Kornheiser era de părere că numai un miracol ar fi făcut ca Redskins să-i bată pe Packers — care era cea mai bună echipă a țării. De fapt, el prezicea o diferență de douăzeci de puncte. Connor spera într-un rezultat diametral opus.

— O.K., a spus o voce. Vă rog, puțină atenție.

Connor și-a ridicat privirile și a văzut un bărbat mătăhălos, în jur de cincizeci de ani, cu o enormă bărbie dublă și care probabil cântărea peste 250 livre.

— Eu sunt șeful serviciului de aprovizionare, a spus el și, după cum vedeți, reprezintă latura atractivă a afacerii.

Unul sau doi dintre cei care mai trecuseră pe aici au râs politicoși.

— Eu vă pot oferi două alternative. Fie că spălați vasele, fie că duceți mâncare angajaților stadionului și tipilor de la Serviciul de Pază și Securitate care sunt plasați peste tot în stadion. Cine vrea să spele vasele?

Majoritatea bărbaților din cameră și-au ridicat mâinile. Spălatul vaselor, îi explicase Pug, era foarte căutat nu numai pentru că primeai integral 10 dolari pe oră, dar ceea ce rămânea nemâncat de la cei din conducere pentru unii dintre ei însemna cea mai bună masă pe care o avuseseră în toată săptămâna.

— Bun, a spus el alegând cinci dintre ei și scriindu-le numele pe un blocnotes. După ce a terminat lista a spus: Acum, ceilalți care ați rămas. Puteți să serviți fie personalul de conducere, fie cel de securitate și pază. Cine vrea să meargă la personalul de conducere? a întrebat el ridicându-și privirile de pe carnet. Aproape toți dintre cei rămași au ridicat mâinile. Din nou șeful serviciului de deservire a notat cinci nume. După ce a terminat, a spus: O.K. Cei de pe listă pot acum să se prezinte la treabă.

S-au ridicat cu toții de pe scaune și s-au îndreptat spre ușa despre care Connor știa că duce la bucătărie. Numai el și Brad mai erau în cameră.

— Mai am doar două posturi la Securitate și Pază, a spus șeful. Unul grozav, altul mizerabil. Care dintre voi o să fie norocosul?

S-a uitat plin de speranță spre Connor, care și-a băgat mâna în buzunarul de la spate.

Șeful deservirii s-a îndreptat spre el, fără ca nici măcar să

arunce o privire spre Brad, și a spus:

— Am sentimentul că ai prefera confortul de la Jumbo Tron.

— Ai ghicit din capul locului, i-a spus Connor strecurându-i bancnota de o sută de dolari.

— Așa cum m-am gândit și eu, a spus boss-ul întorcându-i zâmbetul.

Connor n-a zis nimic, iar grăsanul și-a băgat banii în buzunar, exact cum prezisese Pug că va face.

Omul acela își meritase fiecare cent din banii pe care-i primise.

— N-ar fi trebuit să-l invit deloc, mârâia Tom Lawrence în timp ce urca la bordul elicopterului Marine One care-l va duce de la Casa Albă la stadionul echipei Redskins.

— Și am sentimentul că problemele noastre încă nu s-au terminat, a spus Andy Lloyd, punându-și centura de siguranță.

— De ce? Ce altceva poate să iasă prost? l-a întrebat Lawrence când elicea elicopterului a început să se învârtă încet.

— Mai sunt încă două întâlniri publice înainte ca Zerimski să se întoarcă în Rusia și pun pariu că Fitzgerald ne va aștepta la una din ele.

— În seara asta n-ar trebui să apară nicio problemă, a spus Lawrence. Ambasadorul Pietrovski a asigurat Serviciul Secret de nenumărate ori că oamenii săi sunt capabili să apere viața propriului lor președinte. În orice caz, cine și-ar asuma un asemenea risc cu atâtea forțe de securitate în preajmă?

— Regulile normale nu sunt valabile în cazul lui Fitzgerald, a spus Lloyd. El nu lucrează după tipic.

Președintele și-a coborât privirile spre Ambasada Rusă.

— Este destul de greu chiar numai să intri în clădirea aceea, a spus el, încât nu mai e cazul să-ți faci griji cum o să ieși din ea.

— Fitzgerald n-ar avea asemenea probleme în după-amiaza asta pe un stadion cu aproape optzeci de mii de spectatori, i-a răspuns Lloyd. Acesta este locul în care lui o să-i fie ușor să se strecoare înăuntru și afară.

— Andy, nu uita că nu sunt decât treisprezece minute când s-ar putea ivi vreo problemă. Chiar și atunci, toți care au intrat pe stadion au trecut prin magnetometre, așa că nu s-a putut introduce nici măcar un briceag, dară-mi-te o pușcă!

— Credeți că Fitzgerald nu știe asta? a spus Lloyd în timp ce

elicopterul a virat-o spre est. Nu este prea târziu ca să contramandați acea parte a programului.

— Nu, a spus hotărât Lawrence. Dacă Clinton a putut sta drept și fără frică în mijlocul Stadionului Olimpic din Atlanta la ceremonia de deschidere, pot să fac și eu la fel în Washington la un meci de fotbal. La naiba, Andy, trăim într-o țară în care există democrație și n-am de gând să las ca viețile noastre să fie la cheremul nimănui. Și nu uita că voi fi și eu acolo, asumându-mi exact același risc ca Zerimski.

— Sunt de acord cu asta, domnule președinte, a spus Lloyd. Dar, dacă Zerimski ar fi asasinat, nimeni nu vă va lăuda că ați stat lângă el și, cel mai puțin dintre toți, Helen Dexter. Ea va fi prima care va arăta că...

— Cine crezi că va câștiga în după-amiaza asta, Andy? a întrebat președintele.

Lloyd a zâmbit la subterfugiul la care deseori recurgea șeful său dacă nu mai voia să continue o discuție ce nu-i făcea plăcere.

— Nu știu, domnule președinte, i-a răspuns el. Dar până în momentul în care am văzut cât de mulți din cei pe care îi am în subordine încercau să se înghesuie în mașinile care plecau devreme, habar n-am avut cât de mulți suporterii ai echipei Skins lucrează la Casa Albă.

— Unii dintre ei poate că sunt suporterii ai echipei Packers, a spus Lawrence, după care a deschis dosarul ce-l avea în poală și a început să studieze scurtele prezentări despre invitații cu care se va întâlni la stadion.

— O.K., vă rog, atenție, a spus șeful de la deservire.

Connor dădea impresia că ascultă cu deosebită luare aminte.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți iei un halat alb și o șapcă Redskins ca să se știe că faci parte din personal. Apoi, urci cu liftul la etajul șapte și aștepti ca eu să pun mâncarea în liftul de serviciu. Agenții din Serviciul Secret iau o gustare la zece și prânzul — coca-cola, sandvișuri și orice mai doresc — la începutul meciului. Apeși pe butonul din stânga, a continuat el, de parcă s-ar fi adresat unui copil de zece ani, și cam într-un minut ar trebui să fie la tine.

Connor i-ar fi putut spune că liftul de serviciu în exact patruzeci și șapte de secunde ajunge de la parter la etajul

șapte. Dar cum mai erau încă două nivele — doi (unde se găseau tribunele membrilor clubului) și cinci (rezervat comitetului de conducere) — și ambele aveau acces la liftul de serviciu, s-ar putea ca el să aștepte ca să fie onorate mai întâi comenzile acestora, ceea ce însemna că liftul va ajunge la el în trei minute.

— Imediat ce-ți sosește comanda, iei tava și o duci ofițerului ce se află în Jumbo Tron, în extremitatea estică a terenului. Pe coridorul din stânga ta ai să găsești o ușă pe care scrie „Intrarea interzisă”. La treizeci și șapte de pași, și-a amintit Connor. Pofitim cheia. Intri și mergi pe o pasarelă acoperită până dai de ușa din spate de la Jumbo Tron. Șaptezeci de iarzi, și-a zis în gând Connor. Pe vremea când juca fotbal, el putea parcurge această distanță cam în șapte secunde.

În timp ce boss-ul continua să-i spună lucruri pe care el deja le știa, Connor a cercetat cu atenție liftul de serviciu. Avea o latură de două picioare și trei țoli și cealaltă de două picioare și șapte țoli și înăuntru se vedeau clar cuvintele: „Greutatea maximă 150 livre”. Connor cântărea 210 livre, dar spera că lăsase constructorul o marjă de siguranță. Mai erau încă două probleme: el nu putea testa liftul, iar atunci când va coborî n-avea cum să-i împiedice să oprească la etajul doi sau cinci, dacă fusese chemat.

— Când ajungi la ușa din spate de la Jumbo Tron, continua să-i spună șeful deservirii, bați și agentul de serviciu îți va deschide și-ți va da drumul înăuntru. După ce-i dai tava poți să pleci în partea din spate a stadionului și să urmărești primul sfert de repriză. La pauză te duci și iei tava și o pui iar în liftul de serviciu. Apeși pe butonul verde și ea se va duce jos, la parter. Apoi poți să urmărești restul partidei. Ai înțeles totul, Dave?

Connor era tentat să spună: „Nu, domnule. Sunteți amabil să mai repetați o dată, dar ceva mai rar?”

— Da, domnule.

— Ai vreo întrebare?

— Nu, domnule.

— O.K. Dacă ofițerul te tratează bine am să-i trimit o friptură la sfârșitul meciului. Când a terminat-o, îmi raportezi și te duci să-ți iei banii. Cincizeci de dolari.

Connor i-a făcut cu ochiul.

Pug îi explicase că microbiștii pasionați nu se deranjau să-și ia

banii dacă voiau să li se mai ofere slujba și altă dată. „la aminte”, îi spusese el, „când șeful pronunță cuvântul bani, doar îi faci cu ochiul”.

Connor nu avea nicio intenție de a-și lua cei cincizeci de dolari și nici de a mai reveni la stadion. Așa că i-a făcut semn cu ochiul.

CAPITOLUL 32

— De ce Lawrence merge la meci cu elicopterul iar eu stau înțepenit pe bancheta acestei mașini? a întrebat Zerimski în timp ce coloana de nouă limuzine ieșea pe porțile ambasadei.

— El trebuie să fie acolo înaintea dumneavoastră, i-a explicat Titov. Vrea să fie prezentat tuturor oaspeților astfel că atunci când o să sosiți să poată da impresia că-i știe pe toți de o viață.

— Ce mod de a conduce o țară! a spus Zerimski. Măcar de-ar fi importantă această după-amiază. A rămas tăcut o bucată de vreme. Știi că eu chiar am văzut arma cu care Fitzgerald plănuiește să mă omoare? a spus el în cele din urmă. Titov a părut surprins. El folosește același model pe care C.I.A. i l-a pus la dispoziție în St. Petersburg. Dar cu o îmbunătățire. Și-a băgat mâna în buzunarul de la haină. Ce crezi că e ăsta? a întrebat el ridicând un obiect ce semăna cu un cui îndoit.

Titov și-a clătinat capul.

— Habar n-am.

— Este cuiul percutor de la un Remington 700, i-a răspuns Zerimski. Așa că putem chiar să-l lăsăm să apese pe trăgaci înainte ca bodyguardii să-i ciuruiască trupul cu gloanțe. L-a cercetat mai atent. Cred c-am să cer să-i facă o montură și-am să-l țin pe biroul meu în Kremlin. L-a pus înapoi în buzunar. A fost trimis presei discursul pe care îl țin diseară?

— Da, domnule președinte, i-a răspuns Titov. Este plin de obișnuitele platitudini. Puteți fi sigur că niciun cuvânt din el nu va fi tipărit.

— Dar reacția mea spontană, după ce Fitzgerald a fost omorât?

— O am aici, domnule președinte.

— Bine. Dă-mi o mostră din ea, a spus Zerimski lăsându-se relaxat pe spatele banchetei.

Titov a scos un dosar din servieta de lângă el și a început să citească de pe o foaie scrisă de mână: „În ziua alegerii mele președintele Lawrence m-a sunat la Kremlin și mi-a făcut o invitație personală ca să-i vizitez țara. I-am acceptat oferta de bună credință. Și ce se întâmplă când eu îi răspund la invitație? Mâna pe care i-am întins-o n-a fost întâmpinată cu o ramură de măslin, ci cu o armă direct ațintită asupra mea. Și unde? Chiar în

propria mea ambasadă! Și cine a apăsător pe trăgaci? Un ofițer C.I.A. Dacă n-aș fi avut noroc...”

— Un fost ofițer, l-a întrerupt Zerimski.

— M-am gândit că este mai prudent, a spus Titov ridicându-și privirile de pe notițe, să faceți câte o eroare ocazională, ba chiar să vă repetați. În acest mod nimeni nu va putea spune că știți întotdeauna ce se întâmplă. În America le place să creadă că totul este o conspirație.

— Voi fi prea fericit ca să le alimentez paranoia, a spus Zerimski. Cu mult după ce Lawrence va fi schimbat, mă aștept ca americanii să scrie tomuri întregi despre cum eu am fost cel care a determinat ruperea definitivă a relațiilor dintre cele două țări. Administrația Lawrence va sfârși prin a fi doar o notă de subsol în istoria renașterii Imperiului Rus sub președinția mea. A zâmbit larg spre Titov. Și după ce am realizat asta nu va mai fi nicio discuție despre alegeri. Pentru că eu voi rămâne la cârmă până în ziua morții.

Connor s-a uitat la ceas. Era nouă și cincizeci și șase. A apăsător pe butonul de lângă liftul de serviciu și imediat a auzit uruitul motorului când și-a început urcușul încet către etajul șapte.

Mai erau încă treizeci și patru de minute până când stadionul își va deschide porțile pentru public, deși Connor știa că va dura ceva până când mulțimea va trece prin cele treizeci de magnetometre și prin verificările personalului de securitate. Dar el se ținea de un program cu mult mai strict decât oricine de pe stadion. După patruzeci și șapte de secunde el a luat tava și a apăsător pe buton ca cel de la parter să știe că a primit-o.

A mers rapid de-a lungul coridorului de la etajul șapte, de lângă tribuna concesionată, până la ușa pe care scria „Intrarea interzisă”. Și-a echilibrat tava într-o mână, cu cealaltă a răsucit cheia în broască și s-a strecurat înăuntru. Apoi a aprins lumina și a pornit cu pași mari pe pasarela acoperită din spatele Jumbo Tron-ului. S-a uitat din nou la ceas — optzeci și trei de secunde. Prea mult, dar cum fuga finală va fi fără tavă s-ar putea ca întreg exercițiul, de pe acoperiș și până la parter, să dureze sub două minute. Dacă totul mergea conform planului, el va fi afară din stadion și pe drum către aeroport înainte ca ei să aibă timp să blocheze șoselele.

Connor a ținut tava într-o mână și cu cealaltă a bătut la ușă.

După câteva secunde i-a deschis un bărbat înalt și solid a cărui siluetă a apărut în dreptunghiul de lumină.

— V-am adus o gustare, a spus Connor cu un zâmbet prietenos.

— Grozav, i-a spus trăgătorul de elită. De ce nu intri înăuntru și să-mi ții companie?

A luat un sandviș cu pastrama de pe tavă și Connor l-a urmat de-a lungul unei platforme de oțel galvanizat din spatele unui ecran uriaș format din 786 de ecrane de televizoare.

Bărbatul din Serviciul Secret a stat jos și și-a înfipt dinții în sandviș. Connor a căutat să nu-l lase să vadă cât de atent îi studia pușca.

Jumbo Tron-ul se înălța pe două etaje, unul deasupra platformei și altul dedesubt. Connor a pus tava jos lângă ofițer, care se așezase la mijlocul treptelor ce duceau spre rampa de jos. El era mult mai preocupat de cutia sa de coca-cola dietetică decât de ochii iscoditori ai lui Connor.

— Apropo, a spus el printre înghițituri, numele meu e Arnie Cooper.

— Eu sunt Dave Krinkle, i-a răspuns Connor.

— Deci, cât a trebuit să plătești pentru privilegiul de a-ți petrece această după-amiază cu mine? l-a întrebat Arnie cu un zâmbet larg.

Elicopterul Marine One a aterizat pe eliportul din nord-estul stadionului și motorul unei limuzine a pornit chiar înainte ca scara elicopterului să atingă pământul. O clipă mai târziu și-au făcut apariția Lawrence și Lloyd iar președintele s-a întors ca să facă cu mâna către mulțimea adunată să-l întâmpine, apoi a urcat pe bancheta din spate a mașinii care-l aștepta. Au făcut sfertul de milă până la stadion în mai puțin de un minut trecând prin punctele de control fără nicio opreliște. John Kent Cooke, proprietarul echipei Redskins, îi aștepta la intrarea în stadion.

— Aceasta este o mare onoare pentru mine, domnule președinte, a spus el când Lawrence a coborât din limuzină.

— Este o plăcere să te întâlnesc, John, i-a răspuns președintele strângând mâna bărbatului subțire și cu părul alb.

Cooke și-a condus oaspeții spre un lift rezervat oficialilor.

— Chiar crezi, într-adevăr, că echipa Skins o să câștige, John? a întrebat Lawrence cu un zâmbet.

— Este o întrebare la care mă așteptam de la un om politic, domnule președinte, i-a răspuns Cooke când au intrat în lift. Toată lumea știe că sunteți suporterul numărul unu al echipei Packers. Dar sunt obligat să vă răspund la întrebarea dumneavoastră: „Da, domnule președinte”. Ei luptă pentru vechiul D.C. Echipa Skins va câștiga.

— *The Washington Post* nu este de acord cu tine, a spus președintele când ușa liftului s-a deschis la etajul rezervat presei.

— Sunt sigur că sunteți ultima persoană care crede tot ce citește în *The Post*, domnule președinte, i-a spus Cooke. Amândoi bărbații au râs în timp ce el l-a condus pe Lawrence în loja lui, o cameră mare, confortabilă, așezată deasupra liniei de cincizeci de iarzi, cu o vedere perfectă asupra întregului teren. Domnule președinte, aș dori să vă prezint pe unul sau doi din oamenii care au făcut din Redskins cea mai mare echipă de fotbal a Americii. Dați-mi voie să încep cu soția mea, Rita.

— Sunt încântat să te cunosc, Rita, a spus Lawrence strângându-i mâna. Și felicitări pentru succesul de la Balul Orchestrei Simfonice Naționale. Mi s-a spus că sub președinția ta încasările au depășit orice record.

Doamna Cooke radia de fericire și mândrie.

Lawrence era capabil să-și amintească o anecdotă sau o faptă recentă în legătură cu fiecare persoană care-i era prezentată, inclusiv bărbatul mărunțel care purta un blazer Redskins și care, în mod cert, nu putea să fie un fost jucător din echipă.

— Acesta este Pug Washer, a spus John Kent Cooke, punând o mână pe umărul bătrânului. Acum el...

— ... este singurul bărbat care figurează în Redskins Hall of Fame fără a fi jucat nici măcar un meci cu echipa, a spus președintele.

Un zâmbet imens a apărut pe chipul lui Pug.

— Și, de asemeni, mi s-a mai spus că știi mai multe decât oricine despre istoria echipei.

Pug și-a promis în gând că n-o să-i mai voteze niciodată pe Republicanii.

— Deci, spune-mi Pug, în meciurile dintre Packers și Skins, care a fost punctajul etapei când Vince Lombardi a fost antrenorul echipei Packers, în comparație cu anul când a antrenat echipa Skins?

— Packers 459. Skins 435, a spus Pug cu un zâmbet plin de regret.

— Exact cum am gândit și eu — din capul locului, el n-ar fi trebuit să părăsească echipa Packers, a spus președintele bătându-l ușor cu palma pe spate pe Pug.

— Știți, domnule președinte, a zis Cooke, niciodată n-am reușit să-i pun o întrebare despre echipa Redskins, la care Pug să nu poată să-mi răspundă.

— Te-a încuiat vreodată cineva cu vreo întrebare, Pug? I-a întrebat președintele întorcându-se iar spre enciclopedia ambulantă.

— Ei încearcă tot timpul, domnule președinte, a răspuns Pug. De ce, numai ieri un bărbat...

Înainte ca Pug să-și termine fraza, Andy Lloyd a atins cotul lui Lawrence.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule președinte, dar am fost informați că președintele Zerimski se află doar la cinci minute de stadion. Dumneavoastră și domnul Cooke trebuie să plecați acum spre intrarea din nord-est ca să fiți la timp pentru a-l întâmpina.

— Da, bineînțeles, i-a răspuns Lawrence. S-a întors, spre Pug și i-a spus: Vom continua conversația imediat ce mă întorc.

Pug a dat din cap în timp ce președintele și cei care-l însoțeau au părăsit camera pentru a merge să-l întâmpine pe Zerimski.

— Este un pic cam strâmt aici, a strigat Connor ca să acopere zgomotul ventilatorului din tavan.

— Ai dreptate, a spus Arnie terminându-și coca-cola dietetică. Dar cred că este tocmai bun pentru ceea ce am eu de făcut.

— Vă așteptați la ceva probleme azi?

— Nu chiar. Bineînțeles toți vom fi în plină alertă în clipa în care cei doi președinți intră în teren, dar asta durează doar opt minute. Totuși, dacă ar fi fost după agentul special Braithwaite, nici unuia dintre ei nu i s-ar fi permis să părăsească loja proprietarului înainte de a sosi timpul ca să se ducă acasă.

Connor a dat din cap și a pus mai multe întrebări inofensive ascultând cu atenție accentul din Brooklyn al lui Arnie și concentrându-se, în special, asupra expresiilor pe care le folosea cu regularitate.

În timp ce Arnie își înfigea dinții în prăjitura de ciocolată,

Connor a privit prin spațiul liber dintre panourile electronice cu reclame care se schimbau mereu. Majoritatea ofițerilor din Serviciul Secret de pe stadion își luau gustarea. Și-a concentrat privirile spre turnul de iluminat de pe latura de vest a terenului. Brad era acolo sus ascultând cu atenție ceea ce îi spunea un ofițer care arăta cu mâna spre loja proprietarului. Era exact genul de tânăr de care Serviciul Secret avea nevoie ca să-l recruteze, și-a zis în gând Connor. S-a întors iar spre Arnie.

— Am să trec din nou la începutul partidei. O casoletă cu sandvișuri, încă o prăjitură și coca-cola este bine?

— Da, pare grozav. Dar ia-o mai încet cu prăjitura. Nu-mi pasă că nevasta-mi spune că m-am îngrășat cu câteva livre, dar recent șeful meu a început să-mi facă observații.

A sunat o sirenă spre a anunța tot personalul de pe stadion că era zece și treizeci și că porțile urmau a fi deschise. Suporterii au început să se reverse în tribune, majoritatea dintre ei îndreptându-se spre locurile lor obișnuite. Connor a luat cutia de coca-cola goală și casoleta de plastic și le-a pus pe tavă.

— Am să mă întorc cu prânzul după lovitura de deschidere.

— Da, i-a răspuns Arnie care-și plimba binoclul peste mulțimea de dedesubt. Dar să nu vii înainte ca cei doi președinți să se întoarcă în loja proprietarului. Nimeni nu are voie în Jumbo Tron când ei se află pe teren.

— O.K., înțeleg, a spus Connor aruncând o ultimă privire spre pușca lui Arnie. Când a dat să plece a auzit o voce pe radio emițător.

— Hercule 3.

Arnie și-a desprins radio-emițătorul de la spate, de pe centură, a apăsat un buton și a spus:

— Hercule 3, recepționat.

Connor a șovăit la ușă.

— N-am nimic de raportat. Eram pe punctul să-mi arunc ochii spre tribuna din vest.

— Bun. Raportează dacă vezi ceva suspect.

— Am înțeles, a spus Arnie și și-a agățat iar radio-emițătorul de centură.

Connor a ieșit încet pe pasarela acoperită, a închis ușa și a pus cutia goală de coca-cola pe treaptă.

S-a uitat la ceas, apoi a pornit-o cu pași repezi pe pasarela acoperită, a deschis ușa și a stins lumina. Coridorul era plin de

suporterii care se îndreptau spre locurile lor. Când a ajuns la lift s-a uitat din nou la ceas. Cincizeci și patru de secunde. Ruta finală trebuia s-o parcurgă în mai puțin de treizeci și cinci. A apăsător pe buton. După patruzeci și șapte de secunde liftul de serviciu a reapărut. Era clar că nimeni de la etajul doi sau cinci nu-l chemase. A pus tava înăuntru și a apăsător din nou pe buton. Liftul și-a reluat imediat cursa lentă spre parter.

Așa cum era îmbrăcat în halat alb și cu șapcă Redskins, nimeni nu i-a dat nicio atenție lui Connor când a trecut cu pași mari pe coridorul de lângă tribuna concesionată îndreptându-se spre ușa pe care scria „Intrarea interzisă”. S-a strecurat înăuntru și a încuiat ușa după el. A mers pe întuneric și fără zgomot pe pasarela îngustă până a ajuns la câțiva iarzi de intrarea de la Jumbo Tron. S-a oprit pe loc și și-a coborât privirile spre grinda mare de oțel care susținea ecranul imens.

Connor s-a agățat de balustradă pentru o clipă, apoi s-a lăsat în genunchi. S-a aplecat în față, a prins grinda cu ambele mâini părăsind pasarela. Se uita fix la ecranul din fața lui care, conform planurilor arhitecturale, era lung de patruzeci și două de picioare. Lui i se părea că este de o milă.

De unde se afla zărea un mic mâner, dar încă nu avea idee dacă chepengul marcat clar în planurile de construcție exista într-adevăr. A început să se târască încet, centimetru cu centimetru, de-a lungul grinzii fără a privi deloc în jos, la hăul de 170 de picioare de sub el. I se părea că are de parcurs două mile.

Când, în cele din urmă, a ajuns la capătul grinzii, și-a coborât picioarele de o parte și alta a ei și s-a prins strâns cu mâinile de parcă ar fi fost călare pe un cal. Pe ecran reluarea unei secvențe dintr-un meci anterior al echipei Skins a fost înlocuită cu o reclamă de articole sportive din magazinul Modell's. Connor a respirat adânc, a prins mânerul și a tras. Chepengul s-a desprins dând la iveală mult sperata ascunzătoare — o gaură cu latura de douăzeci și doi de țoli și jumătate. Connor s-a strecurat încet înăuntru și a tras chepengul la loc.

Presat din toate părțile de oțel, el a început să-și dorească să fi avut o pereche de mănuși groase. Parcă s-ar fi aflat într-un frigider. În orice caz, cu fiecare minut care trecea, el devenea tot mai încrezător că, în cazul în care va fi necesar să recurgă la planul de rezervă, nimeni nu va reuși să descopere unde era

ascuns.

A rămas suspendat în interiorul grinzii de oțel la 170 picioare deasupra terenului peste o oră și jumătate, abia reușind să-și ridice mâna să vadă cât este ceasul. Dar atunci, în Vietnam, el stătuse într-o cușcă de bambus, în picioare și cu apa până la bărbie timp de zece zile.

Ceva ce bănuia că Arnie nu experimentase niciodată în viața lui.

CAPITOLUL 33

Zerimski a strâns mâinile călduros la toți care i-au fost prezentați și chiar a râs la glumele lui John Kent Cooke. El și-a amintit numele tuturor oaspeților și a răspuns zâmbind la fiecare întrebare ce i s-a pus. „Ceea ce americanii numesc șarm ofensiv”, îi explicase Titov și asta nu va face decât să amplifice oroarea pe care le-o plănuise pentru seară.

El deja îi și auzea pe oaspeți mărturisind presei: „Zerimski fusese foarte relaxat și la largul lui, mai cu seamă cu președintele căruia i se adresase cu *dragul și apropiatul meu prieten, Tom*”. Invitații își vor aminti că Lawrence nu arătase aceeași căldură, ba chiar fusese destul de rece față de oaspetele său rus.

După ce prezentările au fost făcute, John Kent Cooke a bătut în masă cu o lingură.

— Îmi pare rău că întrerup o ocazie atât de plăcută, a început el, dar timpul zboară și aceasta este probabil singura șansă din întreaga mea viață de a da instrucțiuni la doi președinți deodată. S-au auzit câteva râsete. Deci, acum la treabă.

Și-a pus ochelarii și a început să citească de pe o foaie ce l-a fost înmânată de asistentul său, responsabil cu relațiile cu publicul.

— La unsprezece și douăzeci îi voi însoți pe cei doi președinți la intrarea din sud a stadionului și la unsprezece și treizeci și șase îi voi conduce pe teren. Și-a înălțat privirile de pe hârtie. Am aranjat ca primirea să fie asurzitoare, a adăugat el cu un zâmbet. Rita a râs un pic chiar prea tare. Când vom ajunge în mijlocul terenului îi voi prezenta pe președinți căpitanilor celor două echipe, iar ei, la rândul lor, îi vor prezenta antrenorilor și căpitanilor adjuncți. Apoi președinții vor fi prezentați oficialilor meciului. La unsprezece patruzeci toți se vor întoarce cu fața spre tribuna de vest unde fanfara Redskins va cânta imnul național al Rusiei urmat, după o scurtă pauză, de „Drapelul înstelat”. La unsprezece patruzeci și opt, fix, onoratul nostru oaspete, președintele Zerimski, va arunca dolarul de argint. Apoi îi voi conduce pe cei doi gentlemeni afară din teren și-i voi aduce înapoi aici, unde sper că vor urmări cu plăcere cum echipa Redskins o va învinge pe Packers.

Amândoi președinții au râs.

Cooke și-a înălțat privirile spre oaspeții săi, zâmbind ușurat că prima parte a misiunii lui luase sfârșit și a întrebat:

— Există vreo întrebare?

— Da, John, eu am una, a spus Zerimski. Nu mi-ai explicat de ce trebuie să dau cu banul.

— Pentru că astfel căpitanul care a ghicit corect, dacă este cap sau pajură, să poată alege care echipă dă lovitura de deschidere.

— Ce idee amuzantă, a spus Zerimski.

Pe măsură ce minutele treceau, Connor se uita tot mai des la ceas. Nu voia să se afle în Jumbo Tron mai mult decât era necesar, dar avea nevoie de timp ca el însuși să se familiarizeze cu arma pe care n-o mai folosise de câțiva ani.

S-a uitat din nou la ceas. *Unsprezece și zece*. O să mai aștepte încă șapte minute. Oricât de nerăbdător ai deveni, niciodată să nu pleci prea devreme — asta nu face decât să crească riscurile.

Unsprezece și douăsprezece minute. El s-a gândit la Chris Jackson și la sacrificiul pe care l-a făcut doar pentru a-i da lui această unică șansă.

Unsprezece și paisprezece. El s-a gândit la Joan și la moartea crudă și ne-necesară pe care Gutenberg a ordonat-o pentru singurul motiv că ea îi fusese secretară.

Unsprezece și cincisprezece. El s-a gândit la Maggie și Tara. Dacă el reușea să ducă această treabă la bun sfârșit, s-ar putea ca să le ofere șansa să trăiască în pace. Dacă nu izbutea, el se îndoia că avea să le mai vadă vreodată.

Unsprezece și șaptesprezece. Connor a deschis chepengul și s-a strecurat încet afară din spațiul strâmt în care se aflase. Și-a adunat forțele înainte de a încăleca grinda și a o strânge puternic cu pulpele. Din nou n-a privit în jos și a început înaintarea anevoioasă pe grinda lungă de patruzeci și două de picioare înapoi, spre pasarelă.

Odată ajuns la balustrada ce-i oferea siguranță, s-a ridicat în picioare și a pășit pe pasarelă. S-a ținut de balustradă câteva clipe să-și recapete forțele și a făcut câteva exerciții ca să-și dezmoștească oasele.

Unsprezece și douăzeci și șapte. El a tras adânc aer în piept în

timp ce și-a reexaminat planul pentru ultima oară, apoi a plecat grăbit spre Jumbo Tron oprindu-se doar ca să ridice cutia goală de coca-cola pe care o lăsase pe trepte.

A bătut tare la ușă. Fără să mai aștepte răspuns, a deschis-o, a pășit înăuntru și a strigat ca să acopere zgomotul ventilatorului.

— Eu sunt.

Arnie s-a chiorât în jos de pe platforma unde se afla, mâna dreaptă oprindu-i-se pe trăgaciul armei.

— La naiba! a spus el. Ți-am zis să nu te întorci până președinții nu pleacă din teren. Ai avut noroc că n-am băgat, un glonț în tine.

— Iartă-mă, a spus Connor. Atâta doar că am văzut cât de cald este aici, așa că ți-am adus încă o coca-cola.

I-a întins cutia goală și Arnie s-a aplecat ca s-o ia cu mâna pe care o avea liberă. Când degetele i-au atins marginea cutiei, Connor a lăsat-o să-i cadă, l-a înhățat de încheietura mâinii și cu toată forța de care era în stare l-a tras în jos de pe platformă.

Arnie a scos un țipăt teribil venind de-a rostogolul pe trepte și aterizând întâi cu capul pe pasarela galvanizată.

Connor s-a răsucit și s-a aruncat asupra adversarului său înainte ca el să se poată ridica. Când Arnie și-a înălțat capul, Connor i-a aplicat o lovitură cu stânga sub bărbie, care l-a făcut stană de piatră pentru moment, apoi i-a luat cătușele pe care le avea la cingătoare. Cu coada ochiului a zărit genunchiul ce-i venea exact între picioare, dar s-a mișcat cu agilitate spre stânga evitând impactul în plin. Cum Arnie a încercat să se ridice în picioare, Connor i-a mai aplicat încă o lovitură, de data asta în nas. Connor a auzit osul troznind în timp ce sângele i-a acoperit fața lui Arnie, picioarele i s-au împleticit și a căzut la pământ. Connor s-a aruncat din nou asupra lui și când Arnie a încercat să se ridice i-a aplicat o lovitură în umărul drept care l-a făcut să fie cuprins de spasme. De data asta, când a căzut, a rămas, în sfârșit, nemișcat pe pasarele.

Connor și-a scos halatul, cămașa, cravata, pantalonii, șosetele și șapca. Le-a aruncat pe toate grămadă într-un colț, apoi i-a desfăcut cătușele lui Arnie și l-a dezbrăcat rapid de uniformă. Când s-a îmbrăcat cu ea a constatat că pantofii îi erau cu două numere mai mici și pantalonii cu câțiva țoli mai scurți. N-a avut încotro decât să-și pună la loc șosetele sale și pantofii sport,

care măcar erau negri. Nu s-a mai gândit că în vacarmul pe care îl va crea cineva își va aminti că a văzut un agent din Serviciul Secret care nu purta pantofii regulamentari.

Connor și-a luat cravata din mormanul de haine din colț și l-a legat strâns pe Arnie de glezne. Apoi l-a ridicat pe bărbatul care-și pierduse cunoștința, l-a rezemat de perete, i-a încolăcit brațele în jurul unei bare de oțel, care traversa pe lat Jumbo Tron-ul și i-a pus cătușele la mâini. În cele din urmă, a scos batista din buzunar, a rulat-o și i-a pus-o căluș în gură lui Arnie. Bietul nenorocit o să aibă dureri, nu glumă câteva zile. În schimb, probabil că o să piardă din livrele în plus pentru care îl muștrase șeful său.

— N-am nimic personal cu tine, a spus Connor. A pus cascheta și ochelarii fumurii ai lui Arnie lângă ușă și i-a luat arma: așa cum crezuse, un M-16. N-ar fi fost cea pe care ar fi ales-o el în primul rând, dar oricum își putea face treaba cu ea. A urcat rapid treptele până la platforma de la etajul doi unde stătuse Arnie, i-a luat binoclul și prin golul dintre panoul de reclamă și ecranul video a privit mulțimea de dedesubt.

Unsprezece și treizeci și două de minute. Trecuseră trei minute și treizeci și opt de secunde de când Connor intrase în Jumbo Tron. În planul lui își acordase patru minute pentru această secvență. A început să respire adânc și regulat.

Brusc a auzit o voce în spatele lui.

— Hercule 3.

La început nu și-a dat seama de unde venea, dar apoi și-a amintit de micul radio-emițător atașat de centura lui Arnie. L-a înhățat rapid.

— Hercule 3, recepționat.

— Pentru o clipă am crezut că te-am pierdut, Arnie, a spus comandantul. Totul este în ordine?

— Da, a spus Connor. A trebuit doar să mă ușurez și m-am gândit să n-o fac în capul mulțimii.

— De acord, a spus Braithwaite izbucnind în râs. Continuă să-ți supraveghezi sectorul. N-o să mai fie mult până când Lumina Roșie și Cascada vor ieși din teren.

— Am înțeles, a spus Connor cu un accent pentru care mama lui l-ar fi bătut măr. Radio-emițătorul a amuțit.

Unsprezece și treizeci și patru. A privit roată peste stadion. Doar câteva din locurile roșii și galbene, rămăseseră neocupate.

A încercat să nu fie distras de Redskins-urile sumare îmbrăcate, care-și trimiteau picioarele în aer, exact sub el.

Un urlet s-a înălțat din tribune când echipele și-au făcut apariția prin tunelul din capătul de sud al stadionului. Jucătorii alergau încet spre centrul terenului în timp ce mulțimea a început să scandeze: „Victorie pentru Redskins”.

Connor și-a pus binoclul lui Arnie la ochi și l-a îndreptat spre turnurile de lumini de sus, deasupra stadionului. Aproape toți agenții Serviciului Secret cercetau cu atenție mulțimea de jos încercând să depisteze orice ar fi putut crea probleme. Niciunul nu era interesat de locul de unde, într-adevăr, aveau să se ivească. Privirea lui Connor s-a oprit asupra tânărului Brad care scruta tribuna din partea de nord, verificând rând cu rând. Băiatul arăta de parcă era în al nouălea cer.

Connor s-a răsucit și și-a oprit binoclul asupra liniei de cincizeci de iarde. Cei doi căpitani stăteau acum față în față.

Unsprezece și treizeci și șase. Un alt urlet a izbucnit când John Kent Cooke și-a făcut apariția conducându-i plin de mândrie pe cei doi președinți pe teren, însoțiți de doisprezece agenți care erau aproape tot atât de uriași ca și jucătorii. Dintr-o singură privire Connor și-a dat seama că atât Lawrence cât și Zerimski purtau veste antiglonț.

I-ar fi plăcut să-și ațintească arma asupra lui Zerimski și să ia ca punct de ochire capul, acum și acolo unde se afla, dar nu putea să riște să fie reperat de vreunul din trăgătorii de elită din turnurile de iluminat, toți avându-și armele gata doar să apese pe trăgaci. El știa că ei fuseseră instruiți ca să ochească și să tragă în mai puțin de trei secunde.

În timp ce președinții erau prezentați jucătorilor, Connor și-a îndreptat atenția spre steagul echipei Redskins care flutura în briza ușoară în extremitatea vestică a stadionului. A deschis arma și a văzut, după cum se aștepta, că era în condiții de tragere — încărcătorul plin și siguranța pusă. A băgat un glonț pe țeava și a armat. Pocnetul închizătorului a acționat asupra lui asemeni pistolului care dă startul într-o competiție și a simțit brusc că inima începe să-i bată de două ori mai repede.

Unsprezece și patruzeci și unu. Președinții discutau acum cu oficialii meciului. Prin binoclu, Connor l-a văzut pe John Kent Cooke cum se uita nervos la ceas. S-a aplecat și i-a spus ceva la ureche lui Lawrence. Președintele american a dat din cap, i-a

atins cotul lui Zerimski și l-a condus spre spațiul dintre cele două echipe. Pe iarbă erau două mici cercuri albe, cu un urs pictat în interiorul unuia și cu un vultur în interiorul celuilalt, astfel ca cei doi șefi de stat să știe unde să stea.

— Doamnelor și domnilor, a spus o voce într-un megafon. Vă rog să vă ridicați pentru imnul național al Republicii Ruse.

A urmat un zgomot de scaune în timp ce mulțimea se scula în picioare, mulți dintre ei scoțându-și șepcile cu inscripția Redskins și întorcându-se cu fața spre fanfara și corul ce se aflau în capătul de vest al terenului. Dirijorul fanfarei și-a ridicat bagheta, s-a oprit, apoi a coborât-o brusc cu frenezie. Mulțimea a ascultat nemișcată melodia pe care puțini o auziseră vreodată până atunci.

Deși Connor ascultase în trecut de mai multe ori imnul național rus, el observase că foarte puține fanfare din afara Rusiei știau fie tempo-ul în care trebuiau să cânte, fie câte versuri trebuiau incluse. Așa că s-a hotărât să aștepte pentru „Drapelul înstelat” spre a-și încercă unica sa șansă.

Când imnul rus s-a terminat, jucătorii au început să-și dezmoztească oasele și să facă sărituri pe loc în încercarea de a-și calma nervii. Connor a așteptat ca dirijorul fanfarei să-și ridice din nou bagheta, ceea ce pentru el însemna să-l ia pe Zerimski în vizor. S-a uitat spre steagul din capătul stadionului: drapelul echipei Redskins atârna acum flasc, ceea ce însemna că nu era nicio adiere de vânt.

Capelmaistrul și-a ridicat bagheta pentru a doua oară. Connor și-a așezat pușca în spațiul dintre panoul triumfiular cu reclame și ecranul video, folosind ca suport rama de lemn. A plimbat luneta telescopică peste teren, apoi a centrat-o pe ceafa lui Zerimski ridicând înălțătorul până când capul lui a umplut complet centrul vizorului.

S-au auzit primele note din imnul american și cei doi președinți au întepenit în poziția de dreptți. Connor a dat afară aerul din piept. Trei... doi... unu. El a apăsas ușor pe trăgaci, chiar în clipa în care Tom Lawrence și-a dus brusc mâna dreaptă pe piept, palma odihnindu-i-se deasupra inimii. Distras de mișcarea bruscă, Zerimski și-a întors capul spre stânga și glonțul a trecut pe lângă urechea lui dreaptă lăsându-l teafăr și nevătămat. Șaptezeci și opt de mii de voci discordante au făcut ca nimeni să nu audă dupăitul slab al glonțului nu mai mare de

un țol, când s-a înfipt în iarba de dincolo de linia de cincizeci de iarzi.

Brad care zăcea pe burtă sus, pe platforma turnului de iluminat cerceta printr-un binoclu mulțimea. Ochii i s-au oprit pe Jumbo Tron. Ecranul imens era dominat de figura președintelui Lawrence, mult mai mare decât în realitate, cu mâna pe inimă și cântând cu elan imnul național.

Binoclul lui Brad se plimba dintr-o parte în alta. Brusc a tresărit. I s-a părut că văzuse ceva în spațiul dintre panoul triunghiular cu reclame și ecran. A mai verificat o dată... era țeava unei arme îndreptată spre centrul terenului, exact în golul unde ceva mai înainte îl zărise pe Arnie cum se uita cu binoclul. A potrivit mai bine binoclul și a privit fix chipul pe care îl văzuse mai devreme în acea zi. N-a mai ezitat.

— Acoperă și evacuează. Pușcă.

Brad a vorbit atât de imperativ și autoritar că Braithwaite și doi dintre subordonații săi și-au întors imediat binoclurile spre Jumbo Tron. În câteva secunde l-au avut în vizor pe Connor care lua linia de ochire pentru cea de a doua împușcătură.

— Relaxează-te, murmură Connor pentru sine însuși. Nu te grăbi. Ai suficient timp. Din nou capul lui Zerimski a umplut luneta. Connor a potrivit înălțătorul și a dat din nou aerul afară din piept. Trei... doi...

Glonțul lui Braithwaite i-a intrat în umărul stâng aruncându-l spre spate. Al doilea glonț a fluierat prin spațiul gol în care cu o clipă mai înainte se aflase capul lui.

Imnul național s-a sfârșit.

Douăzeci și opt de ani de instruire îl pregătiseră pe Connor pentru acest moment. Fiecare fibră din corpul lui țipa să-și caute rapid scăparea. A pus imediat în acțiune planul A, încercând să ignore durerile sfredelitoare din umăr. S-a îndreptat anevoie spre ușă, a stins lumina și s-a cățarat pe pasarelă. A încercat să ajungă la ușa din celălalt capăt, care ducea în coridorul de la etajul șapte, dar și-a dat seama că avea nevoie de fiecare uncie de energie doar ca să se poată mișca. După patruzeci de secunde, exact când cei doi președinți erau conduși afară din teren, el a ajuns la ușă. A auzit un urlet țâșnit din piepturile miilor de spectatori când echipa Redskins se pregătea pentru lovitura de deschidere.

Connor a descuiat ușa, a pornit clătinându-se pe picioare spre

liftul de serviciu și a apăsat de mai multe ori pe buton. A auzit uruitul micului motor când liftul și-a pornit cursa lentă către etajul șapte. Ochii i se roteau în stânga și în dreapta căutând cel mai mic semn care să-i indice pericolul. Durerea din umăr devenea din ce în ce mai puternică, dar știa că nu poate face nimic în privința ei. Primele locuri unde vor căuta împuterniciții legii vor fi spitalele locale. Și-a proptit capul de puțul liftului și a văzut partea de sus a ascensorului venind spre el. Trecuseră cam cincisprezece secunde. Dar apoi s-a oprit brusc. Probabil că cineva încărca sau descărca la etajul unde era comitetul de conducere.

Reacția instinctivă a lui Connor a fost să recurgă la planul de rezervă, ceva ce nu i se întâmplase niciodată în trecut. Știa că nu putea să mai stea prin preajmă — dacă rămânea mai mult de câteva secunde cineva îl va repera.

S-a mișcat cât a putut de repede înapoi spre ușa care ducea spre Jumbo Tron. Liftul de serviciu și-a reluat drumul. O tavă cu sandvișuri, o prăjitură de ciocolată și coca-cola pe care Arnie le așteptase să apară câteva secunde mai târziu.

Connor s-a strecurat înapoi pe ușa pe care scria „Intrarea interzisă” și a lăsat-o descuiată. Trebuia să-și economisească toată puterea care-i rămăsese în trup ca să parcurgă cei șaptezeci de iarzi pe pasarelă, dar el știa că agenții din echipa mobilă de pază și protecție din Serviciul Secret vor da năvală prin acea ușă peste câteva clipe.

După douăzeci și patru de secunde Connor a ajuns la grinda masivă care susținea ecranul video. S-a prins cu mâna dreaptă de balustradă, s-a ridicat peste ea și s-a ghemuit pe grindă, exact în clipa când ușa de la coridor s-a deschis larg. S-a strecurat sub pasarelă și a auzit două perechi de picioare alergând spre el, au trecut pe deasupra lui și s-au oprit în fața ușii de la Jumbo Tron. Printr-o crăpătură în pasarelă a văzut un ofițer care ținea în mână un pistol cum a împins ușa cu piciorul. Fără să intre înăuntru, a bâjbâit după comutatorul electric.

Connor a așteptat până s-a aprins lumina și cei doi ofițeri au dispărut în interiorul Jumbo Tronului, după care el a început să se târască de-a lungul grinzii de patruzeci și două de picioare pentru a treia oară în acea zi. Dar acum el nu se putea ține decât cu mâna dreaptă, ceea ce făcea ca înaintarea lui să fie mult mai anevoioasă. În același timp trebuia să aibă grijă ca

sângele ce-l picura din umărul stâng să cadă pe terenul ce se afla la 170 de picioare sub el și nu pe grindă, ca să fie în văzul tuturor.

Când agentul din Serviciul Secret a intrat în Jumbo Tron, primul lucru pe care l-a văzut a fost Arnie cu mâinile legate cu cătușele de bara de oțel. A înaintat încet spre el verificând în permanență în toate direcțiile până a ajuns lângă el. Camaradul lui l-a acoperit tot timpul cât el i-a desfăcut cătușele lui Arnie, l-a așezat încet pe podea, apoi i-a scos batista din gură și i-a verificat pulsul. Trăia.

Arnie și-a deschis ochii privind în tavan, dar n-a vorbit. Primul agent din Serviciul Secret a început imediat să urce scările spre etajul al doilea în vreme ce celălalt ofițer îl acoperea. Primul agent a mers cu grijă de-a lungul pervazului din spatele marelui ecran. Un urlet asurzitor a acoperit stadionul când echipa Redskins a marcat un punct, dar el l-a ignorat. După ce a ajuns la celălalt perete s-a întors și a dat din cap. Al doilea ofițer a început să urce la ultimul nivel, unde a făcut o recunoaștere similară.

Amândoi ofițerii s-au întors unde se afla Arnie verificând încă o dată orice loc posibil de ascundere, când s-a auzit un mesaj în radio-emițătorul primului ofițer.

— Hercule 7.

— Hercule 7, recepționat.

— Ați găsit ceva? a întrebat Braithwaite.

— Aici nu este nimeni în afară de Arnie care a fost legat cu cătușele de o bară și i s-a luat uniforma. Amândouă ușile erau descuiate și este o urmă de sânge peste tot până la coridorul de la etajul șapte, așa că în mod cert l-ai nimerit. El trebuie să fie undeva pe aici. Poartă uniforma lui Arnie, deci n-ar trebui să fie prea greu de reperat.

— Nu conta pe asta, i-a spus Braithwaite. Dacă este cine cred eu, s-ar putea să fie chiar sub nasul tău.

CAPITOLUL 34

Trei bărbați stăteau în Biroul Oval ascultând caseta. Doi erau îmbrăcați în ținută de seară, al treilea în uniformă.

— Cum ai găsit-o? a întrebat Lawrence.

— Era în grămada de haine pe care Fitzgerald le-a lăsat în Jumbo Tron, a spus agentul special aflat la comandă, Braithwaite. În buzunarul de la spate, în jeanșii lui.

— Câți oameni au ascultat-o? a întrebat Lloyd încercând să nu pară neliniștit.

— Doar noi trei din această încăpere, a spus Braithwaite. Am luat legătura cu dumneavoastră imediat ce am ascultat-o. N-am raportat nici măcar șefului meu.

— Îți sunt recunoscător pentru asta, Bill, a spus președintele. Dar ce este cu acei care au fost martorii incidentului de pe stadion?

— În afară de mine, doar cinci oameni știu că s-a întâmplat ceva și puteți fi sigur de discreția lor, a spus Braithwaite. Patru dintre ei sunt în subordinea mea de zece ani sau chiar mai mult și ei cunosc destule secrete care puteau să-i dea la fund pe ultimii patru președinți, ca să nu mai pomenesc de jumătate din Congres.

— L-a văzut cineva pe Fitzgerald? a întrebat Lloyd.

— Nu, domnule. Cei doi agenți care au cercetat în Jumbo Tron imediat după incident n-au găsit decât grămada lui de haine, dâre de sânge și pe unul din oamenii mei legat cu cătușele de o bară. După ce am ascultat banda am ordonat să nu fie niciun raport scris sau verbal în legătură cu incidentul.

— Ce este cu omul legat de bară? a întrebat președintele.

— Chipurile s-a dezzechilibrat și a alunecat de pe pervaz. L-am trecut în concediu medical pentru o lună.

— Ai vorbit despre cinci persoane, a spus Lloyd.

— Da, domnule. Un tânăr care a făcut cursul special de pregătire și care era în turnul de iluminat împreună cu noi.

— Cum poți fi sigur că el n-o să vorbească? a întrebat Lloyd.

— Cererea lui de a intra în Serviciul Secret se află pe biroul meu, a spus Braithwaite. Și cred că speră să intre în divizia mea imediat ce-și va termina studiile.

Președintele a zâmbit.

— Și glonțul?

— După ce stadionul s-a golit am făcut o adevărată harababură din teren cu săpatul, a spus Braithwaite punând glonțul consumat pe masă, în fața președintelui.

Lawrence s-a ridicat de la birou, s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre fereastră. Întunericul se lăsase peste Capitoliu. A rămas cu privirea pironită pe pajiște reflectând ce să spună.

— Este important să înțelegi un lucru, Bill, a spus el, în cele din urmă. Categorie pe bandă pare a fi vocea mea, dar eu n-am sugerat nimănui, niciodată, ca Zerimski sau o altă persoană să fie ținta unui asasin.

— Nici vorbă ca să mă îndoiesc de asta, domnule președinte, altfel nu m-aș afla acum aici. Dar și eu trebuie să fiu la fel de sincer cu dumneavoastră. Dacă cineva din Serviciul Secret și-ar fi dat seama că Fitzgerald este în Jumbo Tron, ei probabil că l-ar fi ajutat să scape.

— Ce fel de om poate să inspire o asemenea loialitate? a întrebat Lawrence.

— În lumea dumneavoastră cred că Abraham Lincoln, a spus Braithwaite. În a noastră, Connor Fitzgerald.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

— Asta o să fie dificil, domnule președinte. Chiar dacă încă mai trăiește, el pare a fi dispărut de pe fața pământului. N-aș vrea ca propria-mi carieră să depindă de găsierea lui.

— Domnule președinte, i-a întrerupt Lloyd, deja ați întârziat șapte minute la dineul de la Ambasada Rusă.

Lawrence a zâmbit și i-a strâns mâna lui Braithwaite.

— Un alt bărbat bun despre care nu pot spune nimic poporului american, a rostit el cu o grimasă. Presupun că ești de serviciu din nou în seara asta.

— Da, domnule președinte, am fost numit la comandă pentru întreaga vizită a lui Zerimski.

— Atunci, te pot vedea mai târziu, Bill. Dacă ai vreo nouă informație despre Fitzgerald, vreau s-o aud imediat.

— Bineînțeles, domnule președinte, a spus Braithwaite, după care a plecat.

Peste câteva minute Lawrence și Lloyd s-au îndreptat în tăcere spre porticul din sud unde aștepta o coloană de nouă limuzine cu motoarele pornite. Imediat ce președintele s-a așezat pe bancheta celei de a șasea mașini, s-a întors spre șeful

său de cabinet și l-a întrebat:

— Unde crezi că poate fi, Andy?

— Habar n-am, domnule președinte. Dar dacă aș ști, probabil că m-aș înrola în echipa lui Braithwaite și l-aș ajuta să scape.

— De ce nu putem să avem pe cineva ca el director la C.I.A.?

— L-am fi putut avea, dacă ar fi trăit Jackson.

Lawrence s-a întors și a privit pe geam. Ceva îl frământa de când părăsise stadionul, dar când coloana de mașini a pătruns pe poarta Ambasadei Ruse el tot nu reușise să-și dea seama ce anume.

— De ce pare atât de furios? a spus Lawrence când l-a zărit pe Zerimski mergând în sus și în jos în fața ambasadei.

Lloyd s-a uitat la ceas.

— Ați întârziat șaptesprezece minute, domnule președinte.

— Mare nenorocire, după tot prin ceea ce am trecut. Sincer vorbind, afurisitul ăsta are noroc să fie încă în viață.

Coloana de mașini s-a oprit la picioarele președintelui rus. Lawrence a coborât din limuzină și a spus:

— Bună, Victor! Îmi pare rău că am întârziat câteva minute.

Zerimski n-a făcut nicio încercare de a-și ascunde nemulțumirea. După o glacială strângere de mână, și-a condus oaspetele de onoare în tăcere în ambasadă și apoi pe scări în sus până în Salonul Verde, plin de lume, tot fără a rosti vreun cuvânt. Apoi și-a cerut scuze de mântuială și l-a lăsat pe președintele Statelor Unite în grija ambasadorului egiptean.

Lawrence își rotea privirile prin încăpere în timp ce ambasadorul egiptean încerca să-i trezească interesul în privința unei expoziții de artă veche egipteană ce fusese recent deschisă la Smithsonian.

— Da, am încercat să-mi găsesc puțin timp liber în programul meu ca s-o văd, a spus președintele. Toți care au vizitat-o mi-au spus că este de-a dreptul magnifică.

Ambasadorul egiptean radia de fericire, timp în care Lawrence a reușit să repereze bărbatul pe care-l căuta. A trebuit să mai stea de vorba cu trei ambasadori, două neveste și un corespondent de presă de la *Pravda* până a ajuns la Harry Nourse fără a crea vreo suspiciune.

— Bună seara, domnule președinte, a spus ministrul de justiție. Trebuie să fiți încântat de rezultatul meciului din această după-amiază.

— Bineînțeles că sunt, Harry, a sus Lawrence expansiv, întotdeauna am zis că Packers poate s-o bată pe Redskins oricând și oriunde. Și-a coborât vocea. Vreau să te văd la miezul nopții, la mine în birou. Am nevoie de sfatul tău într-o chestiune juridică.

— Bineînțeles, domnule președinte, a spus ministrul de justiție încet.

— Rita, a spus președintele întorcându-se spre dreapta, mi-a făcut deosebită plăcere că te-am văzut în această după-amiază.

Doamna Cooke i-a întors zâmbetul tocmai când s-a auzit un gong în fundal și un valet a anunțat că masa este servită. Discuțiile au încetat și oaspeții s-au îndreptat spre sala de dineu.

Lawrence a fost așezat între doamna Pietrovski, soția ambasadorului, și luri Olgivic, șeful Delegației Ruse de Comerț, recent numit în funcție. Curând președintele a descoperit că Olgivic nu vorbea o boabă în engleză — încă o aluzie subtilă a lui Zerimski în legătură cu atitudinea sa față de lărgirea comerțului între cele două țări.

— Pesemne că sunteți încântat de rezultatul meciului din această după-amiază, a spus soția ambasadorului în timp ce un bol cu borș era pus în fața președintelui.

— Cu siguranță că da, a spus Lawrence. Dar nu cred că majoritatea celor din stadion i-am avut de partea mea în această privință, Olga.

Doamna Pietrovski a râs.

— Ați putut urmări ce se întâmplă în teren? a întrebat-o Lawrence ridicându-și lingura de pe masă.

— Nu chiar, i-a răspuns ea. Dar am fost destul de norocoasă pentru că am stat lângă un domn Pug Washer pe care, se pare, că nu l-a deranjat să-mi răspundă la cele mai simple întrebări pe care i le-am pus.

Președintele și-a lăsat lingura jos înainte de a apuca să ia măcar o înghițitură din borș. Și-a aruncat privirile spre Andy Lloyd și și-a pus pumnul sub bărbie — semnalul pe care-l folosea întotdeauna când trebuia să vorbească urgent cu șeful său de cabinet.

Lloyd a murmurat câteva cuvinte de scuză către femeia din dreapta lui, apoi și-a împăturit șervetul, l-a pus pe masă și s-a îndreptat spre președinte.

— Trebuie să-l văd pe Braithwaite imediat, i-a spus în șoaptă

Lawrence. Cred că știu cum putem să-l găsim pe Fitzgerald.

Lloyd s-a strecurat afară din încăpere în vreme ce bolul cu borș al președintelui era luat din fața lui.

Lawrence a încercat să se concentreze asupra a ceea ce îi povestea soția ambasadorului, dar nu și-l putea scoate pe Fitzgerald din minte. Aceasta îi spunea cât de mult îi vor lipsi Statele Unite când soțul ei se va pensiona.

— Și când va fi asta? a întrebat-o președintele fără a fi cătuși de puțin interesat de răspunsul ei.

— Peste optsprezece luni, i-a răspuns doamna Pietrovski, în timp ce o farfurie cu friptură rece de vacă era pusă în fața președintelui.

El a continuat conversația, vreme în care un ospătar i-a pus câteva legume și o clipă mai târziu un altul i-a adus niște cartofi. El și-a ridicat cuțitul și furculița exact în momentul în care Lloyd se întorcea în încăpere.

— Braithwaite vă așteaptă în „diligență”.

— Sper că nu sunt probleme, a spus doamna Pietrovski când Lawrence a început să-și împăturească șervetul.

— Nimic important, Olga, a asigurat-o Lawrence. Ei nu-mi găsesc discursul. Dar nu-ți face griji, eu știu exact unde este.

S-a ridicat de la locul său și Zerimski i-a urmărit fiecare pas până a ieșit din cameră.

Lawrence a părăsit sala de dineu, a coborât scara de lemn și a ieșit pe ușa din față a ambasadei după care, în pas alert, a urcat în cea de a șasea mașină.

Lloyd și șoferul, stăteau lângă limuzină, în preajma căreia se afla o duzină de agenți din Serviciul Secret ce cercetau cu privirile în toate părțile.

— Bill, dacă Fitzgerald este încă pe stadion, există un bărbat care cu siguranță știe unde poate fi. Găsește-l pe Pug Washer și pun pariu că ai să dai și de Fitzgerald.

După câteva clipe președintele a deschis portiera mașinii.

— O.K., Andy, a spus el, hai să ne întoarcem înainte ca ei să prindă de veste ce punem noi la cale.

— Ce *punem* noi la cale? a întrebat Lloyd în timp ce urca scările în urma președintelui.

— Am să-ți spun mai târziu, i-a răspuns Lawrence intrând cu pași mari în sala de dineu.

— Dar, domnule președinte, încă mai aveți nevoie de...

— Nu acum, a spus Lawrence pe când se așeza lângă soția ambasadorului zâmbind apologetic.

— Ați reușit să-l găsiți? I-a întrebat ea.

— Ce?

— Discursul dumneavoastră, a spus ea exact în clipa în care Lloyd pune un dosar pe masă între ei.

— Bineînțeles, a spus Lawrence bătând ușor în dosar. Apropo, Olga, ce mai face fiica voastră? Natașa o cheamă, nu-i așa? Încă îl mai studiază pe Fra Angelico la Florența?

Apoi a ridicat cuțitul și furculița.

Președintele se uita în direcția lui Zerimski când ospătarii au reapărut ca să ia farfuriile. El și-a pus furculița și cuțitul înapoi pe masă oprindu-se asupra unei chifle tari și ascultând ce făcea Natașa Pietrovski în primul ei an de studenție la Florența. N-a putut să nu observe că președintele rus părea nervos, aproape abia mai stăpânindu-se pe măsură ce se apropia timpul să-și țină discursul. El imediat a presupus că Zerimski era pe punctul de a lansa o nouă bombă. Gândul l-a făcut să nu se atingă de suflul de zmeură.

Când Zerimski, în cele din urmă, s-a ridicat spre a se adresa oaspeților, chiar și cei mai înflăcărați admiratori ai lui ar fi fost nevoiți să descrie eforturile lui ca nimic altceva decât plictisitoare. Unii dintre cei care l-au urmărit îndeaproape s-au întrebat de ce părea a-și adresa cele mai multe dintre comentarii masivei statui a lui Lenin ce se afla în galeria de deasupra sălii de dineu. Lawrence și-a zis în gând că probabil fusese pusă acolo recent pentru că nu-și amintea s-o fi văzut la dineul de rămas bun dat de Boris.

Se aștepta ca Zerimski să-și reitereze cu mai multă tărie mesajul adresat Congresului în ziua anterioară, dar el n-a spus nimic care să stârnească dispute. Spre ușurarea lui Lawrence el nu s-a abătut cu nimic de la materialul amabil ce fusese trimis în cursul după-amiezii la Casa Albă. Și-a coborât privirile spre propriul lui discurs pe care ar fi trebuit să-l revadă cu Andy în mașină. Șeful său de cabinet notase câteva sugestii pe margine, dar nu era nicio frază amuzantă și niciun paragraf memorabil în cele șapte pagini. Dar și Andy avusese o zi supraîncărcată.

— Dați-mi voie să mulțumesc poporului american pentru generoasa sa ospitalitate și pentru primirea călduroasă pe care am avut-o pretutindeni în cursul vizitei mele în mareața

dumneavoastră țară și în mod special din partea președintelui dumneavoastră, Tom Lawrence.

Aplauzele care au întâmpinat această afirmație au fost atât de puternice și prelungite că Lawrence și-a ridicat privirile de pe notele sale. Din nou Zerimski a stat nemișcat privind fix spre statuia lui Lenin. A așteptat până când aplauzele au încetat după care s-a așezat pe locul său. Nu părea deloc încântat, ceea ce l-a surprins pe Lawrence, în a cărui opinie discursul lui fusese întâmpinat cu mai multă generozitate decât cea meritată.

Lawrence s-a ridicat ca să răspundă. Discursul lui a fost primit cu un interes curtenitor, dar cu greu s-ar putea spune că și cu entuziasm. El a încheiat cu cuvintele:

— Să sperăm, Victor, că aceasta va fi prima din multele vizite pe care le vei face în Statele Unite. În numele tuturor oaspeților tăi îți urez drum bun pentru ziua de mâine și să ajungi cu bine acasă.

Lawrence și-a zis în gând că două minciuni într-o frază era un pic cam mult, chiar și pentru un politician și ar fi dorit să fi avut timp să recitească acest paragraf înainte de a-l rosti. S-a așezat pe locul său în aplauzele respectuoase, dar acestea nu puteau fi comparate cu cele pe care le primise Zerimski pentru un discurs la fel de banal.

După ce s-a servit cafeaua, Zerimski s-a ridicat de la masă și s-a îndreptat spre ușile duble din celălalt capăt al sălii. A început să spună „noapte bună” cu o voce ce a răsunat în toată încăperea arătând clar că dorea ca oaspeții să plece cât mai curând posibil.

La câteva minute după ce numeroasele ceasuri din jurul ambasadei au bătut ora zece, Lawrence s-a ridicat și a început să-și croiască drum spre gazda lui. Dar, la fel ca Caesar în Capitoliu, s-a trezit oprit încontinuu de diverși cetățeni care voiau să atingă poalele mantiei împăratului. Când, în cele din urmă, a ajuns la ușă, Zerimski a dat scurt din cap, după care l-a însoțit pe scări în jos până la parter. Cum Zerimski n-a scos o vorbă, Lawrence s-a uitat lung la statuia lui Christos pe cruce făcută de Nzizvestni, care încă se mai afla pe locul unde o știa la parter. Acum că Lenin revenise, el era surprins că Iisus supraviețuise. La picioarele scărilor el s-a întors ca să-și fluture mâna spre gazda sa, dar Zerimski deja dispăruse în interiorul ambasadei. Dacă el s-ar fi deranjat să-l însoțească pe Lawrence

dincolo de ușa din față l-ar fi văzut pe agentul special Braithwaite așteptându-l pe bancheta din spate a limuzinei sale.

Braithwaite n-a vorbit până nu s-a închis portiera.

— Ați avut dreptate, domnule președinte, a spus el când ieșeau pe porțile ambasadei.

Prima persoană pe care Zerimski a văzut-o când s-a întors în ambasadă a fost ambasadorul. Excelența sa zâmbea plin de speranțe.

— Romanov se mai află în clădire? a urlat Zerimski neputând să-și mai stăpânească furia.

— Da, domnule președinte, a spus ambasadorul alergând după șeful său. El a fost...

— Adu-l la mine imediat.

— Unde puteți fi găsit?

— Acolo unde a fost biroul tău.

Pietrovski a plecat grăbit în direcție opusă.

Zerimski a mărșăluit de-a lungul coridorului lung, cu pereții îmbrăcați în marmură, cu greu domolindu-și pașii în fața ușii de la biroul ambasadorului, pe care a deschis-o de parcă ar fi lovit într-un sac de box. Primul lucru pe care l-a văzut a fost arma, care încă zăcea pe masă. S-a așezat în fotoliul larg de piele care în mod normal era ocupat de ambasador.

În timp ce aștepta nerăbdător sosirea celor doi, el a ridicat pușca și a început s-o studieze mai amănunțit. A privit pe țeava și a văzut că singurul glonț era încă la locul lui. Când a ridicat-o și și-a sprijinit-o în scobitura umărului i-a simțit echilibrul perfect și a înțeles pentru prima oară de ce Fitzgerald a traversat jumătate din America spre a-i găsi perechea geamănă.

Atunci a văzut că, totuși, cuiul percutor fusese înlocuit.

Zerimski deja îi auzea pe cei doi cum veneau grăbiți pe coridorul de marmură. Chiar înainte ca ei să intre în birou și-a pus arma în poală.

Ei aproape că au dat buzna în încăpere. Zerimski a făcut semn cu capul spre cele două scaune din fața lui.

— Unde este Fitzgerald? a întrebat el înainte chiar ca Romanov să se fi așezat. M-ai asigurat în această încăpere că el va fi aici la ora patru astăzi după-amiază. „Nimic nu poate ieși prost”, mi te-ai lăudat. „El a fost de acord cu planul meu”. Sunt exact vorbele tale.

— Așa a fost înțelegerea noastră atunci când am vorbit chiar

după miezul nopții, domnule președinte, a spus Romanov.

— Deci, ce s-a întâmplat între miezul nopții și ora patru?

— Când oamenii mei l-au dus în oraș în această dimineață, șoferul a trebuit să oprească la semafor. Fitzgerald a țâșnit din mașină, a alergat pe cealaltă parte a străzii și a sărit într-un taxi care trecea. Noi am urmărit taxiul tot drumul până la aeroportul Dulles ca, atunci când l-am ajuns din urmă la terminal, să ne dăm seama că Fitzgerald nu era înăuntru.

— Adevărul este că l-ai lăsat să scape, a spus Zerimski. Nu-i așa că asta s-a întâmplat?

Romanov și-a plecat capul și n-a spus nimic. Vocea președintelui a coborât devenind o șoaptă.

— Din câte știu, aveți reguli precise în Mafya pentru cei care nu-și duc la bun sfârșit misiunile, a spus el pocnind închizătorul armei.

Romanov și-a înălțat privirile îngrozit în timp ce Zerimski a ridicat pușca până când capătul țevii a ajuns în centrul pieptului lui Romanov.

— Da sau nu? a spus Zerimski încet.

Romanov a dat din cap. Zerimski a zâmbit spre bărbatul care acceptase să fie judecat după propriul său cod de legi și a apăsât încet pe trăgaci. Glonțul de formă aerodinamică a pătruns în pieptul lui Romanov la un țol mai jos de inimă. Puterea impactului i-a aruncat trupul suplu lipindu-l de perete, unde a rămas pentru o secundă sau două, după care s-a prăbușit pe covor. Fragmente de mușchi și oase s-au împrăștiat în toate direcțiile. Pereții, covorul, costumul și cămașa albă, de gală, a ambasadorului erau pline de sânge.

Zerimski s-a întors încet până a ajuns față în față cu fostul său reprezentant la Washington.

— Nu, nu! a strigat Pietrovski căzând în genunchi, îmi voi da demisia, îmi voi da demisia.

Zerimski a apăsât pentru a doua oară pe trăgaci. Când a auzit clicul și-a adus aminte că nu fusese decât un singur glonț pe țeava. S-a sculat în picioare cu o expresie de dezamăgire pe chip.

— Va trebui să trimiți costumul acela la curățat, a spus el, de parcă ambasadorul n-ar fi făcut altceva decât să-și fi murdărit manșeta cu gălbenuș de ou. Președintele a pus înapoi armă pe masă. Îți accept demisia. Dar înainte de a părăsi acest birou, ai

grijă ca rămășițele trupului lui Romanov să fie adunate laolaltă și trimise înapoi la St. Petersburg. A început să se îndrepte spre ușă. Fă-o rapid — aş vrea să ajungă acolo ca să fie înmormântat odată cu tatăl său.

Petrovski, încă în genunchi, n-a răspuns. Îl lua cu leșin de la stomac și era prea înspăimântat ca să deschidă gura.

Când Zerimski a ajuns la ușă, s-a răsucit pe călcâie ca să-l privească pe diplomatul chircit la pământ.

— Date fiind circumstanțele, s-ar putea să fie mai înțelept să aranjezi ca trupul să fie trimis înapoi în valiza diplomatică.

CAPITOLUL 35

Când Zerimski urca scara avionului Iliușin 62 care-l aștepta, zăpada cădea abundent, formând un covor gros și alb în jurul roților.

Tom Lawrence stătea pe pistă îmbrăcat într-un pardesiu lung și negru. Un aghirotant îi ținea deasupra capului o umbrelă mare.

Zerimski a dispărut pe ușa avionului fără măcar a se deranja să se întoarcă și să-și fluture mâna spre camerele de luat vederi, așa cum se obișnuia. Că aceasta era perioada din an când toți oamenii își făceau urări de bine părea pentru Zerimski total inexistentă.

Departamentul de Stat deja publicase un comunicat de presă. Acesta vorbea în termeni generali despre succesul vizitei de patru zile a noului președinte rus, despre pașii semnificativi făcuți înainte de ambele țări și despre speranța într-o cooperare cândva, în viitor. „Folositoare și constructive”, fuseseră cuvintele pe care le hotărâse Lloyd Harrington înainte de conferința de presă de dimineață și apoi, ca un gând întârziat, adăugase „un pas înainte”. Ziariștii care abia ce asistaseră la plecarea lui Zerimski aveau să interpreteze sentimentele lui Harrington ca „nefolositoare și distructive și, fără îndoială, vizita însemnase un pas înapoi”.

La câteva clipe după ce ușa cenușie s-a închis, Iliușin a pornit împleticit de parcă, asemeni stăpânului, n-ar mai fi avut răbdare, abia așteptând să plece.

Lawrence a fost primul care a întors spatele avionului ce înainta greoi pe pistă. S-a îndreptat cu pași repezi spre elicopterul său care-l aștepta și unde l-a găsit pe Andy Lloyd cu telefonul deja lipit de ureche. Când elicele au început să se învâртеască, Lloyd și-a încheiat rapid convorbirea telefonică. În timp ce Marine One decola, el s-a aplecat spre președinte și i-a spus în câteva cuvinte rezultatul operației de urgență ce avusese loc dis-de-dimineată la spitalul Walter Reed. Lawrence a încuviințat din cap când șeful său de cabinet i-a prezentat modul de acțiune pe care îl propunea agentul Braithwaite.

— Am s-o sun pe doamna Fitzgerald personal, a spus el.

Cei doi bărbați au petrecut restul scurtei călătorii pregătindu-se pentru întâlnirea ce urma să aibă loc în Biroul Oval.

Elicopterul prezidențial a aterizat pe South Lawn și niciunul dintre ei n-a vorbit în timp ce se îndreptau spre Casa Albă. Secretara lui Lawrence îl aștepta neliniștită la ușă.

— Bună dimineața, Ruth, a spus președintele pentru a treia oară în acea zi.

Amândoi fuseseră trei mai toată noaptea.

La miezul nopții ministrul de justiție sosise neanunțat și-i spusese lui Ruth Preston că avea o întâlnire cu președintele. Aceasta nu figura pe agenda sa de lucru. La două noaptea președintele, domnul Lloyd și ministrul de justiție plecaseră la spitalul Walter Reed — dar, din nou, acesta vizită nu era menționată pe agenda de lucru și nici numele pacientului pe care-l vizitau. Ei s-au întors după o oră și și-au petrecut următoarele nouăzeci de minute în Biroul Oval, președintele dând instrucțiuni ca să nu fie deranjați. Când Ruth se întorsese la Casa Albă la ora opt și zece dimineața, președintele deja era în drum spre Baza Aeriană Andrews ca să-și ia rămas bun de la Zerimski.

Deși el purta alt costum, altă cămașă și cravată decât cele cu care îl văzuse ultima oară, Ruth s-a întrebat dacă șeful ei dormise vreun pic în noaptea asta.

— Ce avem în continuare, Ruth? a întrebat el, deși știa prea bine.

— Cei cu care aveți întâlnire la ora zece vă așteaptă deja în antecameră de peste patruzeci de minute.

— Chiar așa? Atunci mai bine trimite-i înăuntru.

Președintele a intrat în Biroul Oval, a deschis un sertar de la biroul său și a scos din el două foi de hârtie și o casetă. A pus hârtiile în mapa ce o avea în față și a introdus caseta în casetofonul ce se afla pe birou. Andy Lloyd a venit din biroul său cu două dosare sub braț. S-a așezat pe locul lui obișnuit de lângă președinte.

— Ai declarațiile sub prestare de jurământ? l-a întrebat Lawrence.

— Da, domnule președinte, a răspuns Lloyd.

S-a auzit un ciocănit în ușă. Ruth a deschis-o și a anunțat:

— Directorul și directorul adjunct C.I.A.

— Bună dimineața, domnule președinte, a spus Helen Dexter radioasă de cum a intrat în Biroul Oval, cu directorul adjunct la un pas în urma ei. Și ea avea un dosar sub braț.

Lawrence nu i-a răspuns la salut.

— Veți fi mulțumit să aflați, a continuat Dexter în timp ce se așeza pe unul din cele două scaune libere din fața președintelui, că am reușit să dau de cap problemei care ne temeam că s-ar putea ivi în timpul vizitei președintelui rus. De fapt, avem toate motivele să credem că acea persoană nu mai reprezintă o amenințare pentru această țară.

— Ar putea să fie aceeași persoană cu care am avut o convorbire telefonică în urmă cu câteva săptămâni? a întrebat-o Lawrence rezemându-se de spătarul scaunului.

— Nu cred că vă înțeleg, domnule președinte, a spus Dexter.

— Atunci dă-mi voie să te lămuresc, a spus Lawrence. S-a aplecat în față și a apăsat tasta de pornire a casetofonului de pe biroul său.

— *Mi-am dat seama că trebuie să te sun și să-ți spun cât de importantă consider că este această misiune. Pentru că nu am nicio îndoială că dumneata ești persoana cea mai potrivită ca s-o ducă la capăt. Așa că sper că ai să fii de acord să-ți asumi responsabilitatea.*

— *Mă bucură încrederea pe care o aveți în mine, domnule președinte și vă sunt recunoscător că v-ați luat din timpul dumneavoastră pentru a-mi telefona personal...*

Lawrence a apăsat tasta de oprire.

— Fără nicio îndoială, ai o explicație pentru această conversație, de ce și împrejurările în care a avut loc, a spus el.

— Nu sunt sigură că vă înțeleg prea bine, domnule președinte. Agenția nu are cunoștință de conversațiile telefonice personale pe care le aveți.

— Poate fi sau nu poate fi adevărat, a spus președintele. Dar această conversație, în speță, după cum bine știi, nu a emanat din acest birou.

— Acuzați Agenția de...

— Eu nu acuz Agenția de nimic. Acuzația îți este adresată dumitale personal.

— Domnule președinte, dacă așa înțelegeți să glumiți...

— Arăt eu că mi-ar arde de glume? a întrebat președintele înainte de a apăsa iar pe tasta de pornire a casetofonului.

— *Am considerat că cel puțin asta aș putea face ținând cont de împrejurări.*

— *Vă mulțumesc, domnule președinte. Deși domnul*

Gutenberg m-a asigurat de implicarea dumneavoastră și doamna directoare însăși m-a sunat mai târziu, în aceeași după-amiază spre a confirma, după cum știți, eu, totuși, am considerat că nu pot să-mi asum această misiune dacă nu sunt sigur că ordinul vine direct de la dumneavoastră.

Președintele s-a aplecat în față și din nou a apăsat pe tasta de oprire.

— Și banda încă nu s-a terminat, dacă mai vrei să asculți.

— Vă pot asigura, a spus Dexter, că operația la care se referă agentul nu este nimic altceva decât un exercițiu de rutină.

— Îmi ceri să cred că asasinarea președintelui rus este considerată acum de C.I.A. nimic altceva decât un exercițiu de rutină? a spus Lawrence consternat.

— N-a fost niciodată intenția noastră ca Zerimski să fie omorât, a spus Dexter tăios.

— Numai că un om nevinovat a fost spânzurat pentru asta, i-a retezat-o președintele. A urmat o lungă tăcere, după care el a adăugat: Și în acest fel s-a îndepărtat orice dovadă că tot tu ai fost cea care ai ordonat asasinarea lui Ricardo Guzman în Columbia.

— Domnule președinte, vă pot asigura că C.I.A. Nu are nicio legătură cu...

— Nu asta ne-a spus în această dimineață, mai devreme, Connor Fitzgerald, a întrerupt-o președintele.

Dexter a amuțit.

— Poate că ai să te deranjezi să citești declarația sub jurământ pe care el a semnat-o în prezența ministrului de justiție.

Andy Lloyd a deschis primul dintre cele două dosare și le-a dat lui Dexter și Gutenberg copii după declarația sub jurământ semnată de Connor Fitzgerald, la care a fost martor ministrul de justiție. Cum amândoi au început s-o citească, președintele n-a putut să nu observe că Gutenberg transpira deja.

— Ținând cont de sfatul ministrului de justiție, l-am autorizat pe agentul special care este la comandă să vă aresteze pe amândoi sub acuzația de trădare. Dacă sunteți găsiți vinovați, mi s-a spus că nu există decât o singură sentință.

Dexter a rămas cu buzele strânse. Adjunctul ei se vedea cum începuse să tremure. Lawrence s-a întors spre el.

— Bineînțeles, este posibil, Nick, ca tu să nu fi știut că

directorul tău n-a fost investit cu nicio autoritate din partea executivului ca să dea un asemenea ordin.

— Asta este absolut corect, domnule președinte, i-a luat-o gura pe dinainte lui Gutenberg. De fapt, ea m-a făcut să cred că ordinul de asasinare a lui Guzman a plecat direct de la Casa Albă.

— M-am gândit că ai să spui asta, i-a zis președintele. Și dacă simți că poți să semnezi acest document — a împins o foaie de hârtie peste masă — ministrul de justiție m-a asigurat că pedeapsa cu moartea va fi comutată în închisoare pe viață.

— Orice ar fi, să nu semnezi, i-a poruncit Dexter.

Gutenberg a șovăit o clipă, apoi și-a scos stiloul din buzunar și și-a semnat numele între cele două cruciuțe făcute cu creionul sub singura frază existentă prin care își dădea demisia din postul de director adjunct al C.I.A. începând cu ora nouă a.m. din acea zi.

Dexter s-a uitat la el cu un dispreț vădit.

— Dacă refuzai să-ți dai demisia, ei n-ar fi avut curajul să meargă mai departe. Bărbații sunt atât de lipsiți de coloană vertebrală. S-a întors iar cu fața spre președinte care împingea a doua coală de hârtie pe birou spre ea. Și-a coborât privirile și a citit propria sa demisie din postul de director al C.I.A., formulată într-o singură frază, care, de asemenea, intra în vigoare la ora nouă a.m. din acea zi. Și-a ridicat ochii spre Lawrence și a spus pe un ton categoric: Eu n-am să semnez nimic, domnule președinte. Până acum probabil că ai aflat că eu nu mă înpăimânt atât de ușor.

— Ei bine, Helen, dacă tu simți că nu poți să iei aceeași hotărâre onorabilă ca Nick, a spus Lawrence, când vei părăsi această încăpere vei găsi la ușă doi agenți ai Serviciului Secret care au instrucțiuni să te aresteze.

— Nu mă duci tu pe mine cu una, cu două, Lawrence, a spus Dexter ridicându-se de pe scaun.

— Domnule Gutenberg, a intervenit Lloyd, când ea se îndrepta spre ușă lăsând foaia de hârtie nesemnată pe masă, eu cred că închisoarea pe viață este un preț prea mare în condițiile date. Mai cu seamă când dumneata ai fost indus în eroare și nici măcar n-ai știut ce se petrece.

Gutenberg a încuviințat din cap când Dexter ajunsese la ușă.

— Dar asta, bineînțeles, înseamnă că ai fi de acord...

— Voi fi de acord cu orice. Absolut orice, a bolborosit Gutenberg,

— ... să depui mărturie în folosul acuzaării.

Gutenberg a dat din nou din cap și Lloyd a scos o declarație sub jurământ de două pagini din celălalt dosar ce-i zăcea în poală. Fostului director adjunct nu i-au trebuit decât câteva minute ca să citească documentul, după care, și-a scris în grabă semnătura în partea de jos a celei de a doua pagini.

Directorul a rămas cu mâna pe clanță șovăind o vreme, după care s-a răsucit pe călcâie și a pornit încet înapoi spre birou. I-a aruncat fostului ei adjunct o ultimă privire de dezgust, după care a luat stiloul și a semnat între cruciulițele făcute cu creionul.

— Ești un prost, Gutenberg, i-a spus ea. Ei n-ar fi riscat niciodată să-l aducă pe Fitzgerald ca martor. Orice avocat decent l-ar fi făcut pulbere. Și fără Fitzgerald ei nu au un caz. Și sunt sigură că ministrul de justiție le-a explicat deja. A dat din nou să plece spre ușă.

— Helen are perfectă dreptate, a spus Lawrence luând cele trei documente și dându-i-le lui Lloyd. Dacă, într-adevăr, cazul ar fi ajuns vreodată în justiție, noi nu l-am fi putut aduce niciodată pe Fitzgerald să depună mărturie.

Dexter s-a oprit pentru a doua oară din drum, cerneala încă nu se uscaser pe demisia ei.

— Din păcate, a spus președintele, trebuie să te informez că Fitzgerald a murit în această dimineață la ora șapte și patruzeci și trei.

Cartea a patra

VII ȘI MORȚI

CAPITOLUL 36

Cortegiul înainta încet pe botul dealului.

Cimitirul Național Arlington era plin-ochi cu cei veniți pentru bărbatul care nu căutase niciodată recunoașterea publică. Președintele Statelor Unite stătea pe o latură a gropii flancat de șeful personalului Casei Albe și de ministrul de justiție. În fața lor se afla o femeie care nu-și ridicase capul din pământ în ultimele patruzeci de minute. În dreapta stătea fiica ei; în stânga viitorul ei ginere.

Cei trei veniseră cu avionul de la Sydney a doua zi după ce primiseră telefonul de la președinte personal. Mulțimea adunată la cimitir nu-i putea lăsa nicio urmă de îndoială lui Maggie Fitzgerald în privința numărului mare de prieteni și admiratori pe care Connor îi lăsa în urma lui.

La întâlnirea de la Casa Albă din ziua precedentă Tom Lawrence îi spusese văduvei că ultimele cuvinte ale lui Connor fuseseră despre iubirea pe care i-o purta ei și fiicei lor. Președintele îi mai spusese că, deși nu-l întâlnise pe soțul ei decât o singură dată, își va aminti de el tot restul vieții. „Aceasta v-o declară un om care stă de vorbă cu o sută de persoane într-o zi”, scrisese Tara în jurnalul ei în acea seară.

La câțiva pași în spatele președintelui stătea nou numitul director al C.I.A. și un grup de bărbați și femei care nu aveau nicio intenție de a se întoarce la slujbă în acea zi. Ei veniseră din cele patru colțuri ale lumii ca să-și conducă prietenul pe ultimul drum.

Un bărbat înalt, solid, fără niciun fir de păr pe cap plângea, fără a se putea stăpâni. Nimeni din cei prezenți n-ar fi crezut că cei mai temuți gangsteri din Africa de Sud ar fi fost încântați să știe despre Carl Koeter că era plecat din țară, chit că numai pentru câteva zile.

F.B.I.-ul și Serviciul Secret, de asemenea, erau prezenți într-un număr mare. Agentul special William Braithwaite stătea în

fruntea unui grup de doisprezece trăgători de elită și fiecare dintre ei ar fi fost mulțumit să-și termine cariera ca succesor al lui Connor Fitzgerald.

Sus pe deal, umplând cimitirul cât puteai cuprinde cu ochii, se aflau rudele lui din Chicago, profesori de la Georgetown University, jucători de bridge, dansatori irlandezi, poeți și oameni din diverse domenii de activitate. Ei stăteau cu capetele plecate în memoria unui bărbat pe care-l iuberă și-l respectaseră.

Cortegiul s-a oprit pe aleea Sheridan la câțiva iarzi de mormânt. Opt bărbați din garda de onoare au ridicat sicriul de pe afetul de tun, l-au pus pe umerii lor și au început să meargă încet spre groapă. Coșciugul era acoperit cu steagul american și deasupra decorațiile de luptă ale lui Connor. În mijloc se afla Medalia de Onoare. Când cei care purtau sicriul pe umeri au ajuns lângă mormânt, l-au coborât ușor pe pământ și s-au alăturat celorlalți.

Graham, care era preotul familiei Fitzgerald de peste treizeci de ani, și-a ridicat brațele în aer.

— Dragi prieteni, a început el. Preoții adeseori sunt chemați să-și omagieze enoriașii care au plecat dintre cei vii, pe care abia dacă-i cunosc și despre ale căror realizări nu se știu prea multe. Dar asta nu se poate spune despre Connor Fitzgerald. Ca student, el va fi ținut minte ca unul dintre cei mai buni atacanți pe care i-a avut echipa de fotbal a Universității Notre Dame vreodată. Ca soldat, bietele mele cuvinte nu pot egala recomandarea scrisă de căpitanul Christopher Jackson, comandantul lui de pluton, când l-a propus pentru a fi decorat: „Un ofițer care nu se teme de primejdii, care întotdeauna a pus viața camarazilor săi mai presus de a sa proprie”. În profesie, a slujit țării sale aproape trei decenii; nu trebuie decât să priviți în jur că să vă dați seama de înalta stimă de care s-a bucurat printre colegii săi. Dar mai presus de toate, ne vom aminti de el ca soțul lui Maggie și tatăl Tarei. Inimile noastre se îndreaptă spre ele amândouă.

Părintele Graham și-a coborât vocea:

— Eu am fost destul de norocos ca să mă număr printre prietenii lui. Așteptam cu nerăbdare să joc din nou bridge cu el în vacanța de Crăciun — de fapt, eu speram mai degrabă să-mi recâștig cei 10\$ pe care-i pierdusem la un rober cu el, chiar

Înainte de a pleca în ultima sa misiune. Dumnezeu mare, aş fi fericit să renunţ la toate bunurile pe care le am, numai ca să mai pot pierde o partidă de bridge cu el. Sportiv, soldat, bun profesionist, iubit, tată, prieten şi pentru mine — deşi niciodată n-aş fi avut curajul s-o spun în faţa lui, pur şi simplu, pentru că ar fi râs de mine — erou. În mormântat nu departe de tine, Connor, este un alt erou american. Bătrânul preot şi-a înălţat capul. Dacă eu aş fi John Fitzgerald Kennedy aş fi mândru să fiu îngropat în acelaşi cimitir cu Connor Fitzgerald.

Cei opt bărbaţi din garda de onoare au păşit în faţă şi au coborât sicriul în mormânt. Părintele Graham a făcut semnul crucii, s-a aplecat, a luat o mână de pământ şi a aruncat-o peste coşciug.

— Te prefac în cenuşă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc, căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce, a intonat preotul în timp ce un gornist din Infanteria Marină a cântat marşul de adio. Garda de onoare a împăturit steagul de pe sicriu până a ajuns de forma unui triunghi perfect în mâinile celui mai tânăr subofiţer, un băiat de optsprezece ani, care, asemeni lui Connor, era născut la Chicago. În mod normal, el trebuia să i-l prezinte văduvei însoţit de cuvintele: „Doamnă, în numele preşedintelui Statelor Unite”. Dar nu şi de data asta. Acum el s-a îndreptat într-o altă direcţie. Şapte soldaţi din Infanteria Marină şi-au ridicat puştile în aer şi au tras douăzeci şi unu de salve în timp ce tânărul subofiţer stătea în poziţie de dreptţi în faţa preşedintelui Statelor Unite şi i-a predat drapelul.

Tom Lawrence l-a primit, s-a îndreptat cu paşi rari spre cealaltă latură a gropii şi s-a oprit în faţa văduvei. Maggie şi-a înălţat capul şi a încercat să zâmbească, în timp ce preşedintele i-a prezentat stindardul naţiunii.

— În numele unei patrii veşnic recunoscătoare, vă înmânez steagul republicii. Sunteţi înconjurată de prieteni care l-au cunoscut pe soţul dumneavoastră bine. Eu nu-mi doresc decât să fi avut acest privilegiu.

Preşedintele şi-a plecat capul şi s-a întors de cealaltă parte a gropii. Cât timp fanfara Infanteriei Marine a cântat imnul naţional, el şi-a ţinut mâna dreaptă deasupra inimii.

Nimeni nu s-a mişcat până când Maggie n-a fost condusă de Stuart şi Tara la intrarea cimitirului. Ea a rămas acolo mai bine de o oră strângând mâinile fiecăruia care participase la

ceremonia funerară.

Doi bărbați, care în tot acest timp au rămas pe vârful dealului, veniseră în ziua precedentă cu avionul din Rusia. Ei nu se aflau aici ca să-l plângă pe cel dus. Ei se vor întoarce în St. Petersburg cu avionul de seară și vor raporta că misiunea lor se încheiase.

CAPITOLUL 37

AIR FORCE ONE a fost înconjurat de tancuri când președintele Statelor Unite a aterizat pe aeroportul din Moscova.

Președintele Zerimski n-a lăsat niciun dubiu în privința faptului că nu era câtuși de puțin interesat în a-i oferi lui Tom Lawrence șansa de a se fotografia pentru concetățenii săi. N-au fost nici obișnuitele discursuri de „Bun venit în Rusia” ținute de pe podiumul înălțat pe pistă.

În timp ce Lawrence cobora treptele avionului cu un chip posomorât, ochii i s-au oprit asupra mareșalului Borodin care-l întâmpina din turela unui tanc.

Când, în cele din urmă, cei doi președinți s-au întâlnit mai târziu în cursul dimineții la Kremlin, primul subiect pe agenda de lucru a fost cererea președintelui Zerimski ca forțele N.A.T.O care patrulau la hotarele de vest ale Rusiei să fie imediat retrase. În urma grelei înfrângeri din Senat a Legii Reducerii Armelor Nucleare, Chimice și Convenționale precum și a reîntoarcerii de bună voie a Ucrainei la Uniunea Sovietică, președintele Lawrence știa că nu se află în poziția de a ceda o centimă în privința roiului N.A.T.O. în Europa, mai cu seamă de când nou aleasa senator Helen Dexter îl descrie peste tot ca „agentul roșu”.

De la demisia senatorului Helen Dexter din funcția de director C.I.A. de anul trecut făcută anume „pentru a se opune cât mai fățiș politiciii externe prost orientată a președintelui” deja se vorbește pe Dealul Capitoliului că ea va fi prima femeie președinte a Statelor Unite.

La discuțiile preliminare din această dimineață de la Kremlin, președintele Zerimski nu a emis nicio pretenție la...

Stuart și-a ridicat privirile de pe prima pagină a ziarului The Sydney Morning Herald când Maggie a intrat în bucătărie în jeanși și pulover. Ei locuiau în aceeași casă de peste șase luni de zile și el n-o văzuse niciodată ca măcar o șuviță de păr să nu fie la locul ei.

— Bună dimineața, Stuart, a spus ea. Este ceva interesant în ziar?

— Zerimski încă își arată bicepsii la cel mai mic prilej care i se ivește, a răspuns Stuart. Și președintele tău se străduie să-i facă

față. Cel puțin acesta este punctul de vedere al corespondentului de presă din Rusia de la *Herald*.

— Zerimski ar arunca o bombă nucleară asupra Casei Albe dacă ajunge la concluzia că în acest fel poate scăpa de ea, a spus Maggie. Alte știri mai bune nu ai să-mi spui în această dimineață de sâmbătă?

— Șeful guvernului a anunțat data alegerilor pentru primul nostru președinte.

— Voi vă mișcați atât de încet în această țară, a spus Maggie, umplându-și un bol cu fulgi de porumb. Noi am scăpat de britanici de peste două sute de ani.

— Nouă n-o să ne ia mult mai mult, a spus Stuart râzând, în timp ce soția lui intra în cameră îmbrăcată în halat de casă.

— Bună dimineața, a spus ea somnoroasă.

Maggie s-a ridicat de pe scaun și a sărutat-o pe obraz.

— Voi stați aici și mâncați fulgi de porumb iar eu am să fac o omletă. Tu, într-adevăr, nu trebuie...

— Mamă, sunt doar gravidă, nu mor de tuberculoză, i-a spus Tara. Un bol cu fulgi de porumb pentru mine este perfect.

— Știu, atâta doar că...

— ... tu niciodată n-o să încetezi să-ți faci griji, a spus Tara îmbrățișându-și mama. Am să-ți spun un secret. Nu există nicio dovadă medicală că pierderile de sarcină s-ar transmite ereditar; doar pisălogeala mamelor. Ce mai zice la gazetă? a întrebat ea privind spre Stuart.

— Cazul meu din penal apare cu un titlu de o șchioapă — pe pagina 16 a spus el arătând spre trei scurte paragrafe din colțul de jos, din stânga.

Tara a parcurs articolul de două ori, după care a spus:

— Dar numele tău nici măcar nu este menționat.

— Nu. Ei par a fi mai interesați de clientul meu în momentul de față, a recunoscut Stuart. Dar, dacă reușesc să-l scot, atunci treaba se poate schimba!

— Eu sper că n-ai să-l scoți, a spus Maggie, în timp ce spărgea al doilea ou. Eu cred că clientul tău este vinovat și ar trebui să-și petreacă restul vieții în pușcărie.

— Pentru că a furat 73\$? a întrebat Stuart fără a-i veni să creadă.

— De la o bătrână lipsită de apărare.

— Dar a fost pentru prima oară.

— Prima oară când a fost prins, cred că vrei să spui, i-a replicat Maggie.

— Știi, Maggie, tu ai fi fost un avocat al acuzării de primă clasă, a spus Stuart. N-ar fi trebuit să accepți să-ți iei un an liber — ar fi trebuit să te înscrii, în schimb, la o școală de drept. Știi, eu bănuiesc că închisoarea pe viață pentru furtul a 73\$ n-o să fie bine primită de toată lumea.

— S-ar putea să ai surprize, tinere, i-a replicat Maggie.

S-a auzit ceva dupăind pe covorașul de la ușă.

— Mă duc eu, a spus Stuart ridicându-se de la masă.

— Stuart are dreptate, a spus Tara în timp ce mama îi punea omleta în farfurie. N-ar trebui să-ți pierzi timpul ca menajeră neplătită. Ești prea bună pentru așa ceva.

— Îți mulțumesc, draga mea, i-a răspuns Maggie. S-a întors la mașina de gătit și a mai spart un ou. Dar îmi place să fiu cu voi. Sper numai să nu vă stau pe cap.

— Bineînțeles că nu, i-a spus Tara. Dar sunt peste șase luni de când...

— Știu, draga mea, dar încă mai am nevoie de ceva timp ca să pot să mă întorc la Washington. Până începe semestrul la toamnă o să fiu bine.

— Dar nici măcar nu accepți invitații la lucruri care-ți plăceau.

— De pildă?

— Săptămâna trecută domnul Moore te-a invitat la *Fidelio* la Operă și i-ai spus că deja ai alt program pentru acea seară.

— Ca să fiu corectă, nu-mi amintesc ce-am făcut atunci, a spus Maggie.

— Eu știu. Ai stat în camera ta și ai citit *Ulise*.

— Tara, Ronnie Moore este un bărbat drăguț și nu am nicio îndoială că tot ceea ce face el la bancă face foarte bine. Dar el nu are nevoie să-și petreacă seara cu mine și să-mi amintească de cât de mult simt lipsa tatălui tău. Și, categoric, eu nu am nevoie să-mi petrec o seară cu el ca să-mi spună cât de mult îmi adora răposata lui soție, pe care habar n-am cum o chema.

— Elizabeth, a spus Stuart, care se întorcea cu corespondența în brațe. Ronnie, de fapt, este destul de drăguț.

— Nu începe și tu, a spus Maggie. Este timpul ca amândoi să încetați să vă faceți griji în privința vieții mele sociale, a spus ea punând o omletă și mai mare în fața lui Stuart.

— Eu ar fi trebuit să mă însor cu tine, Maggie, i-a spus Stuart

cu un zâmbet larg.

— Ai fi fost mult mai potrivit decât majoritatea bărbaților cu care încercați voi să mă aranjați, a spus ea mângâindu-și ginerele pe cap.

Stuart a râs și a început să trieze scrisorile, teancul cel mai mare fiind pentru el. I-a dat două Tarei și trei lui Maggie, iar pe ale lui le-a pus de o parte în favoarea paginii sportive din *The Herald*.

Maggie și-a turnat a doua ceașcă de cafea înainte de a se ocupa de corespondență. Ca de obicei, a cercetat mai întâi timbrele ca să vadă în ce ordine le va deschide. Două aveau același portret al lui George Washington. Al treilea înfățișa un pescăruș albastru australian. A deschis mai întâi scrisoarea din Australia. Când a terminat-o de citit a împins-o peste masă Tarei, al cărei zâmbet devenea tot mai larg cu fiecare paragraf pe care-l citea.

— Foarte flatantă, a spus Tara dându-i scrisoarea lui Stuart.

Stuart a citit-o rapid.

— Da, foarte. Ce-ai să răspunzi?

— Am să le explic că nu sunt pe piața căutătorilor de slujbe, a spus Maggie. Dar n-o să scriu până nu aflu căruia dintre voi trebuie să-i mulțumesc, a adăugat ea fluturând scrisoarea în aer.

— Eu nu sunt vinovată, a spus Tara.

— *Mea culpa*, a recunoscut Stuart.

El deja știa că n-avea rost să încerce s-o păcălească pe Maggie. Ea întotdeauna până la urmă tot afla.

— Am văzut postul anunțat în *The Herald* și m-am gândit că ai calificarea ideală pentru el. Mai bine zis, supercalificarea.

— Se vorbește că decanul de la Admileri se va pensiona la sfârșitul acestui an universitar, a spus Tara. Așa că ei în curând vor căuta un înlocuitor. Oricine primește acest post...

— Voi doi, acum ascultați-mă, a spus Maggie începând să strângă farfuriile. Am un an vacanță și în august viitor intenționez să mă întorc la Washington și să-mi continui slujba ca decan la Admileri la Universitatea Georgetown. Sydney University va trebui să-și găsească pe altcineva.

S-a așezat pe scaun ca să deschidă cea de a doua scrisoare.

Nici Tara, nici Stuart nu au făcut niciun comentariu când ea a scos din plic un cec de 277.000\$ semnat de secretarul

Trezoreriei. „Asigurare plătită integral urmașilor”, pentru pierderea soțului ei în misiune ca ofițer C.I.A., explica scrisoarea care-l însoțea. Când vor începe ele să înțeleagă ce însemnau de fapt cuvintele, „asigurare plătită integral urmașilor”?

Ea a deschis repede cea de a treia scrisoare. O lăsase ultima pentru că recunoscuse vechea mașină de scris și știa exact cine i-o trimitea.

Tara l-a înghiontit pe Stuart.

— Scrisoarea anuală de amor de la Dr. O’Casey, dacă nu mă înșel, a spus ea, chipurile, în șoaptă. Trebuie să recunosc că sunt impresionată de modul în care a reușit să-ți dea de urmă.

— Și eu, a spus Maggie cu un zâmbet. Cel puțin cu el nu trebuie să mă prefac, a adăugat ea deschizând plicul.

— Vă aștept pe amândouă afară, îmbrăcate ca să ieșim în oraș peste o oră, a spus Stuart uitându-se la ceas. Maggie i-a aruncat o privire pe deasupra ochelarilor și i-a zâmbit. Am rezervat o masă la cafeneaua de pe plajă pentru ora unu.

— O, ești un tip formidabil, i-a spus Tara cu un suspin de adorare.

Stuart era pe punctul s-o atingă cu ziarul pe cap când Maggie a exclamat:

— Drace!

Amândoi au privit spre ea uimiți. Era aproape cea mai mare blasfemie pe care o auziseră vreodată în gura ei.

— Ce este, mamă? a întrebat-o Tara. Încă te cere de nevastă sau, după atâta amar de ani, el, până la urmă, s-a însurat cu altcineva?

— Niciuna, nici alta. I s-a oferit o slujbă ca șef al Departamentului de Matematică la University of New South Wales și vine ca să se întâlnească cu prorectorul înainte de a lua o decizie finală.

— Cum nu se putea mai bine, a spus Tara. La urma urmelor, el este irlandez, este bărbat bine și întotdeauna te-a adorat. Și, după cum ne-ai amintit cu regularitate, tata a reușit să-l scoată de pe ring chiar de prima dată. Ce altceva mai mult ai putea cere?

A urmat o tăcere prelungită, după care Maggie a spus:

— Mă tern că nu este chiar atât de exact.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Tara.

— Ei bine, adevărul este că, deși el era chipeș și un dansator

minunat, era un pic și cam plicticos.

— Dar întotdeauna mi-ai spus...

— Știu ce ți-am spus, a zis Maggie. Și nu trebuie să te uiți la mine așa, tânără doamnă. Sunt sigură că și tu îl tachinezi din când în când pe Stuart cu acel tânăr ospătar din Dublin care...

— Mamă! În orice caz el acum este...

— Ce? a întrebat Stuart.

— ... lector la Trinity College din Dublin, a spus Tara. Și, în plus, este însurat, fericit și are trei copii. Ceea ce înseamnă cu mult mai mult decât se poate spune despre majoritatea fostelor tale prietene.

— Adevărat, a recunoscut Stuart. Așa că spune-mi, a zis el întorcându-și atenția spre Maggie, când sosește Dr. O'Casey în Oz?

Maggie a deschis scrisoarea din nou și a citit cu voce tare:

„Iau avionul din Chicago pe paisprezece și sosesc în cincisprezece”.

— Dar asta-i azi, a spus Stuart.

Maggie a dat din cap, după care a continuat: *„Voi sta în Sydney peste noapte și apoi mă întâlnesc cu prorectorul ziua următoare, după care mă întorc la Chicago.”*

Maggie și-a înălțat privirile.

— El va fi înapoi în drum spre casă înainte ca noi să venim din weekend.

— Păcat, a spus Tara. După toți acești ani mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc pe credinciosul Dr. Declan O'Casey.

— Și încă ai mai putea, a spus Stuart uitându-se la ceas. La cât aterizează avionul lui?

— La unsprezece și douăzeci în dimineața asta, a spus Maggie. Mă tem că n-o să-l vedem. Și nici măcar nu spune unde va sta, așa că n-avem cum să luăm legătura cu el înainte de a se întoarce acasă.

— Nu da atât de repede înapoi, a spus Stuart. Dacă plecăm în zece minute am reuși, totuși, să ajungem la aeroport la timp pentru avionul lui. Ai putea să-l inviți să ia prânzul cu noi.

Tara a privit spre mama sa care nu părea deloc entuziasmată de idee.

— Chiar dacă o să-l invităm, el probabil o să spună nu, a zis Maggie. O să fie obosit după atâtea ceasuri de zbor și va vrea să se pregătească pentru întâlnirea de mâine.

— Dar cel puțin faci efortul, a spus Tara.

Maggie a împăturit scrisoarea, și-a scos șorțul și a spus:

— Ai dreptate, Tara. După toți acești ani, măcar atâta pot face.

A zâmbit către fiica ei și a plecat repede din bucătărie apucând-o pe scări în sus.

Ajunsă în camera ei, a deschis șifonierul și și-a scos rochia favorită. Nu voia ca Declan să se gândească la ea ca la o femeie între două vârste — deși asta era mai degrabă o prostie, pentru că și ea și el erau între două vârste. Și-a privit imaginea în oglindă. Pentru cincizeci și unu de ani, arăta acceptabil, a hotărât ea. Nu se îngrășase, dar îi mai apăruseră una sau două cute pe frunte în ultimele șase luni.

Maggie a coborât la parter și l-a găsit pe Stuart mergând în sus și în jos pe hol. Ea știa că mașina era pregătită și probabil motorul deja pornit.

— Haide, Tara, a strigat el pentru a treia oară.

Tara a apărut peste câteva clipe și nerăbdarea lui s-a evaporat în momentul în care ea i-a zâmbit.

În timp ce urca în mașină, Tara a spus:

— Abia aștept să-l cunosc pe Declan. Până și numele lui are ceva romantic în el.

— La fel am simțit și eu pe vremuri, a spus Maggie.

— Ce este într-un nume? a spus Stuart, în timp ce scotea mașina pe alee și de acolo în stradă.

— Destul de mult când te-ai născut Margaret Deirdre Burke, i-a răspuns Maggie. Stuart a izbucnit în râs. Când eram la școală, odată mi-am scris o scrisoare adresată mie sub numele Dl și dna Declan O'Casey. Dar asta nu l-a făcut ca el să pară mai interesant, a spus ea atingându-și părul nervoasă.

— N-ar fi posibil, a spus Tara, ca după toți acești ani, Dr. O'Casey să fi devenit amuzant, rafinat și un om de lume?

— Mă îndoiesc, a spus Maggie. Mai degrabă cred că este pompos, ridat și încă virgin.

— Cum de-ai știut că este virgin? a întrebat-o Stuart.

— Pentru că o spunea oricui, i-a răspuns Maggie. Pentru Declan un weekend romantic însemna să țină o comunicare de trigonometrie la un simpozion de matematică.

Tara a izbucnit în râs.

— Deși, ca să fiu sinceră, tatăl tău nu era cu mult mai

experimentat decât el. Prima noapte petrecută împreună a fost pe o bancă în parc și singurul lucru pe care l-am pierdut au fost papucii.

Stuart a râs atât de mult că aproape a atins bordura.

— Eu chiar am aflat cum și-a pierdut Connor virginitatea, a continuat Maggie. A fost cu o fată poreclită „Nu spune niciodată nu lui Nancy”, a spus ea în șoaptă, pe un ton de prefăcută confidențialitate.

— Nu se poate ca el să-ți fi povestit asta, a spus Stuart neîncrezător.

— Nu, nu mi-a povestit. N-aș fi aflat-o niciodată dacă el n-ar fi întârziat într-o seară la un antrenament de fotbal. Am hotărât să-i las un bilet în dulapul lui din vestiar și am găsit scrijelit numele lui Nancy pe partea interioară a ușii. Dar, de fapt, nu mă puteam plânge. Când am verificat dulapurile colegilor lui de echipă, Connor, de departe, deținea cel mai scăzut scor.

Tara râdea acum ținându-se cu mâinile de burtă și a rugat-o pe mama ei să se oprească.

— Când tatăl tău, în cele din urmă...

Când au ajuns la aeroport Maggie epuizase toate poveștile despre rivalitatea dintre Declan și Connor și începuse să se simtă destul de neliniștită în legătură cu întâlnirea cu fostul ei partener de dans după atât de mulți ani.

Stuart a oprit în fața intrării, a sărit din mașină și a deschis portiera din spate pentru Maggie.

— Ar fi bine să te grăbești, i-a spus el uitându-se la ceas.

— Vrei să vin cu tine, mamă? a întrebat-o Tara.

— Nu, mulțumesc, i-a răspuns Maggie și a plecat grăbită spre ușa automată înainte de a avea timp să se răzgândească.

A verificat ecranul cu sosirile. United Flight 815 de la Chicago aterizase la timp, la unsprezece și douăzeci. Acum era aproape unsprezece și patruzeci. Ea niciodată în viața ei nu sosise atât de târziu ca să aștepte pe cineva la aeroport.

Cu cât se apropia de zona sosirilor cu atât mergea mai încet în speranța că Declan a avut timp să fi părăsit deja aeroportul. A hotărât să aștepte cincisprezece minute și apoi să se întoarcă la mașină. A început să studieze pasagerii care soseau. Tineri veseli și entuziaști, purtând surfboard-uri sub braț; cei de vârstă mijlocie, preocupați și grijulii, ținându-și strâns copiii de mână; bătrâni mișcându-se încet și căzuți pe gânduri, formând

ariergarda. Ea a început să se întrebe dacă îl va recunoaște pe Declan. Să fi trecut el deja pe lângă ea? La urma urmelor, erau peste treizeci de ani de când nu se văzuseră și el nu se aștepta ca cineva să vină să-l întâmpine.

Ea s-a uitat din nou la ceas — cele cincisprezece minute aproape că trecuseră. Gândurile i s-au îndreptat către o farfurie cu crochete și un pahar de Chardonnay când vor lua prânzul la Cronulla. Apoi, ea o să moșăie în soarele după-amiezii în timp ce Tara și Stuart vor face surf. Dintr-o dată ochii i s-au oprit pe un bărbat cu un singur braț care ieșea cu pași mari prin ușa de la sosiri.

Maggie a simțit că i se înmoaie picioarele. Se uita fix spre bărbatul pe care nu încetase niciodată să-l iubească și i-a fost teamă că s-ar putea să-și piardă cunoștința. Lacrimile i-au umplut ochii. Ea nu cerea nici o explicație. Asta putea veni mai târziu, mult mai târziu. A alergat spre el fără a mai ține cont de nimeni din jur.

În clipa în care el a văzut-o i-a zâmbit cu acel zâmbet atât de cunoscut prin care-i spunea că o reperase în mulțime.

— O, Dumnezeule Mare, Connor, a spus ea aruncându-și brațele de gâtul lui. Spune-mi că este adevărat. Dumnezeule Mare, spune-mi că este adevărat!

Connor a ținut-o strâns cu brațul drept, manșeta de la stângul fluturând pe lângă el.

— Este cum nu se poate mai adevărat, scumpa mea Maggie, i-a spus el cu un pronunțat accent irlandez. Din păcate, deși președinții pot să aranjeze aproape orice, din clipa în care te-au omorât, tu nu ai altă soluție decât să dispari pentru o vreme și să-ți iei altă identitate. Și-a desprins brațul din jurul ei și și-a coborât privirile spre femeia pe care dorise s-o țină la pieptul său ceas de ceas în ultimele șase luni. M-am hotărât asupra lui Declan O'Casey, un universitar ce s-a gândit la o nouă catedră în Australia, pentru că mi-am amintit ce mi-ai spus odată că nu-ți doreai altceva de la viață decât să fii Dna Declan O'Casey. De asemenea, am fost convins că n-o să fiu deranjat de prea mulți australieni care să-mi testeze cunoștințele de matematică.

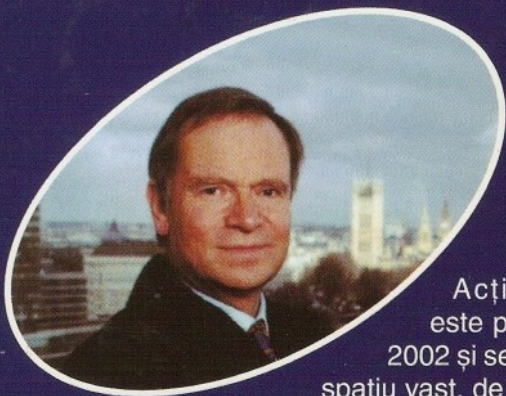
Maggie și-a ridicat privirile spre el, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, nefiind sigură dacă să râdă sau să plângă.

— Dar scrisoarea, dragul meu, a spus ea. „E-ul” încovoiat. Cum ai reușit...

— Da, m-am gândit că asta are să-ți placă, a spus Connor. Ideea mi-a venit după ce ți-am văzut poza în *The Washington Post* stând lângă groapă, față în față cu președintele și apoi am citit omagiile aduse fostului tău soț și atunci mi-am zis: „Declan, băiatule, asta ar putea fi ultima ta șansă să te căsătorești cu tânăra Margaret Burke din East Side”. A zâmbit. Ce zici despre asta, Maggie? a întrebat-o el. Vrei să te măriți cu mine?

— Connor Fitzgerald, ai o mulțime de explicații de dat, a spus Maggie.

— Am, într-adevăr, doamnă O’Casey. Și tot restul vieții noastre ca să pot s-o fac.

Acțiunea cărții este plasată în anul 2002 și se întinde pe un spațiu vast, de la Biroul Oval din Casa Albă până la biroul succesorului președintelui Boris Elțin din Kremlin și locuința luxoasă din afara St. Petersburg-ului a șefului mafiei ruse.

„Să nu te lași prins. Dar dacă ești, neagă total că ai vreo legătură cu CIA. Nu-ți face griji! Agenția întotdeauna va avea grijă de tine“ ...

Perspectivile lumii noastre contemporane în viziunea lui Jeffrey Archer par sumbre. Să sperăm că timpul nu-i va da dreptate. Oricum, un semnal de alarmă, în privința pericolului care amenință valorile democratice câștigate cu greu de omenire, este tras.

ISBN 978-9139-97-3

